

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNY HOLIDAY

Into the Woods

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Into the Woods

JENNY HOLIDAY

FOREVER

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2025 Jenny Holiday

Kapak tasarımı Daniela Medina

Kapak illüstrasyonu Leni Kauffman

Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

read-forever.com

@readforeverpub

İlk Baskı: Ocak 2025

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya

e-posta HachetteSpeakers@hbgusa.com.

Forever kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Holiday, Jenny (Romantizm yazarı), yazar.

Başlık: Ormana doğru / Jenny Holiday. Açıklama:

New York ; Boston : Forever, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024025658 | ISBN 9781538724958 (ticari ciltless kitap) | ISBN 9781538724972 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.O48432 I58 2024 | DDC 813/.6-dc23/eng/20240617

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024025658> adresinde mevcuttur

ISBN: 9781538724958 (ciltless ticari kitap), 9781538724972 (e-kitap)

E3-20241107-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[1: Bir Varmış Bir](#)

[Yokmuş 2: Into the](#)

[Woods](#)

[3: Ünlüler: Onlar da Bizim Gibi! 4:](#)

[Küçük Kadınlar, Ama Dans Edenler](#)

[5: Sıfırla](#)

[6: Footsie](#)

[7: Kızlar, Kızlar, Kızlar](#)

[8: Forest Fruit Roll-Ups](#)

[9: Horizontal Hugging](#)

[10: The Lemon Tree 11:](#)

[Lean In](#)

[12: Tökezleyerek Geçmek](#)

[13: Erkek Arkadaş](#)

[Kampı 14: Gerçeklik](#)

[Kaybedenler İçindir](#)

[15: Standart Tavsiye 16:](#)

[Dikiz Aynası](#)

17: Gecikmiş Hesaplaşma

[18: Gerçekler](#)

[19: Bağlam](#)

[Sonsöz: Ve Onlar Yaşadı](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfet](#)

[Okuma Grubu Rehberi](#)

[Jenny'nin İki Çeşit Kamp Ateşi Yemeği](#)

[Okuyucuların Soruları](#)

[Yazar](#)

[Hakkındayazılmıştır](#) .

[Jenny Holiday](#)

[tarafından da](#)

[Jenny Holiday için Övgüler](#)

*Komşu hanımlar için: Leacia, Andrea, Janine.
Benimle kamp yapmaktan emekli olduğunuz için
teşekkürler. (Muhtemelen. Tabii bana birkaç içki
koyup Ontario Parkları web sitesine girmemi
sağlamazsanız). Kocakarı yıllarını dört gözle
bekliyorum.*

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

1

BİR ZAMANLAR

Gretchen

Bir zamanlar Gretchen Miller adında bir kız varmış. Gretchen büyüdüğünde tam bir baş belası olmuş. İyi bir aileden geliyordu; kimse vurmaz ya da bağırılmazdı. Çoğu zaman birbirlerini yeterince seviyorlardı. Ama hiç kimsenin parası yoktu. Gretchen'annesi bir lokantada çalışıyordu ve babası da bazen... çalışıyordu. O basmakalıp zehirli adamlardan biri değildi. Çok fazla içmez ya da çok fazla bağırılmazdı. Gretchen'in annesini aldatmıyordu ve Gretchen'in dans resitallerine katılıyordu - dersler için para olduğunda ve dolayısıyla resitallerde bulunması gerektiğinde. Kendisini genel işlerde asgari ücretle çalışan, bir araba galerisinde servis şoförlüğü yapan ya da bir McDonald's'ta yönetici yardımcılığı yapan biri olarak görmekte zorlanıyordu. İçtiğinde -çok fazla değil ama hüzünlenecek kadar- "Hepsi bu kadar mı?" derdi.

Hepsi bu mı?

Her birkaç ayda bir daha iyi şeyler için yaratıldığına karar verirdi. Daha büyük şeyler. Ve sonra sadece kendisinin görebildiği bir vizyon uğruna işinden ayrılırdı. Ne yazık ki, vizyonları genellikle piramit planları içeriyordu. Gretchen'in annesi kariyer sahibi bir garsondu, ancak eve tek başına evi geçindirecek kadar para getirmiyordu, bu yüzden Gretchen'in babası büyüklük kuruntusu dönemlerinden birindeyken Miller ailesinde işler zorlaşırdı. *Daha sıkı.* Gretchen ve kız kardeşi Ingrid, okulda ücretsiz öğle yemeği alırlardı, bu teoride kulağa harika gelse de aslında harika değildi, çünkü okul sadece hak eden çocuklara ücretsiz yemek veriyordu. Bu da Gretchen ve Ingrid'in akranlarından çok fazla zulüm görmeye hak kazandıkları anlamına geliyordu.

Ama Gretchen, bunların hiçbirinin onu durdurmasına izin vermedi. Gretchen bir tür

İzleyen ve öğrenen biriydi. O bir dolandırıcıydı. Tırnaklarıyla kazıyarak ve biriktirerek lise boyunca garsonluk yaptı ve çocukluğunun dans stüdyosunda öğretmenlik yaptı. Ortaokul boyunca bebek bakıcılığı, garaj yollarını küremek ve kim ona para verirse onu yapmak için çalıştı. O parayı biriktirdi. Ne için, emin değildi. *Bir şey için.*

Tek bildiği onun gibi olmayacağıydı. *Onlar* gibi. Ailesini seviyordu ama küçük yaştan beri mutluluğun, huzurun anahtarının kendi kendine yetmek olduğunu görmüştü. Bir adama ya da erkeğe bel bağlamak zorunda olmamak. Kendi kendinin patronu olmak.

Ve ben. Benim. Ben Gretchen'ım. Baş belası. İki yıllık devlet üniversitesi işletme ve pazarlama diplomamın tam olarak yarısına geldiğimde, kendime oturdum ve dedim ki, *Şimdi. Şimdi o şeyi gerçek bir şeye dönüştürme zamanı.*

Ve böylece Minnetonka'nın Bayan Miller'ı doğdu. Tap, jazz, bale ve hip hop, üç yaşından on sekiz yaşına kadar. Bu benim işteki on yedinci yılım. Kendi evim var. Emeklilik hesabım var. İşe giderken takım elbise ya da üniforma giymek zorunda değilim. Bir şey yapmak istediğimde patronuma sormak zorunda değilim, çünkü patronum benim.

Bir kocanın ya da erkek arkadaşın ev kredisine, veteriner faturalarına ya da zaten çok meşgul olduğum tatillere katkıda bulunmasına ihtiyacım yok. Eğer bir erkek arkadaşım benden otlanmaya başlarsa, bu benim kar hanemde hiçbir fark yaratmaz. Aslında, eğer bir erkek arkadaş benden otlanmaya başlarsa, eski erkek arkadaş konumuna düşer.

Yani evet: Başardım. Ben başarılıyım. Kız patronlar hakkında gördüğünüz tüm o sinir bozucu memler benim.

Peki sorun nedir?

Orta yaş krizi yaşıyorum, sorun bu.

Hepsi bu mı?

En iyi arkadaşım Rory, yemekte sadece ikimiz olmamıza rağmen ayağa kalktı ve kaşığı bardağına vurdu.

"Kadeh kaldırmak istiyorum-"

"Şşşt!" Suz's'taydık, stüdyomla aynı alışveriş merkezinde bulunan bir dondurmacı ve lokantaydı. Burası genellikle öğrencilerim ve aileleriyle doluydu ve bana kadeh kaldırmama neden olacak haber henüz halka açıklanmamıştı.

"Ah, kahretsin, özür dilerim." Rory elini karnına koydu ve tekrar yerine oturdu. Göbeğini neden tuttuğunu bilmiyordum. Yedi aylık olduğu neredeyse hiç belli olmuyordu - gömleğinin altında minyatür bir basketbol topu varmış gibi görünen ama içlerinde başka bir insan büyütme süreciyle fiziksel olarak değişmeyen o sevimli hamile kadınlardan biriydi. Onu bu kadar çok sevmeseydim bu durum can sıkıcı olurdu.

Rory nefesinin altından, "Gizlilik ihtiyacını anlıyorum, ama seni neşelendirmediğimi sanıyorsan çıldırmışsın demektir," dedi. Sana ve büyüyen imparatorluğuna içelim," diye fısıldadı. "Bayan Miller'ın 2.0'ı da orijinali kadar harika olsun."

Sırıttım. "Sence yeni bir isme ihtiyacım var mı? Bayan Miller'ınki bir çocuk dans stüdyosu için uygun ama yoga ve pilates gibi şeylerin de ekleneceği yeni binanın daha az şirin bir isme ihtiyacı var mı? Daha yüksek bir isim?"

Bu doğru: yeni bina. Baş belası imparatorluğunu genişletiyordu. Neredeyse yirmi yıl boyunca bir alışveriş merkezinde kirada oturduktan sonra, lanet olası bir bina satın alıyor ve alanımı iki katına çıkarıyordum.

Her şey bu kadar mı sorusunun cevabı hayırdı. Bayan Miller's of Minnetonka ve özsaygımı yavaş yavaş yok eden son derece boktan bir flört hayatı her şey değildi.

"Gretchen'la büyümek mi?" Rory, ben kusma sesi çıkarınca gülerek, "Gretchen'la büyüün," dedi.

"Yükseltilmiş ama gevrek olmayan granola."

O woo-woo tiplerinden biri değildim ama haftada birkaç kez Pilates yapıyordum. Dans ağırlı ve sızılarına iyi geliyordu. Bunun ötesinde, beyniniz için de iyi. Pilatesin ve yoganın dünyada iyilik için bir güç olduğuna inanıyordum. Dans stüdyosunda olduğu gibi yoga ve pilates tarafının da herkese açık olmasını istedim. Ama aynı zamanda dans stüdyosunda olduğu gibi, bu işe sadece dünyada iyilik yapmak için girmedim. Ne diyebilirim ki? Paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyen insanlar hiç fakir olmamışlardır.

Yani evet, gizlice de olsa kadeh kaldırılmayı hak etmiştim. Hayatımın yepyeni bir evresine doğru yol alıyordum. Orta yaş krizi mi? Onu tanımıyorum.

Rory, "Bence bu konuya eğilin ve adını Gretchen ile Granola koyun," dedi.

"Ha ha."

"Adı ne olursa olsun," dedi Rory, "seninle gurur duyuyorum."

"Ben de kendimle gurur duyuyorum ama dürüst olmak gerekirse biraz da korkuyorum." Belalı adamlar bile bazen korkar. "Bu çok para."

Devasa bir ipotek. Mevcut stüdyo için ödediğim aylık kiranın çok daha fazla. Ki bu stüdyodan hemen kurtulmam da mümkün değildi, çünkü yeni mekânı yenilerken orayı açık tutacaktım.

Ve öğretmen tutmam gerekecekti. Yoga veya Pilates öğretmek için sertifikam yoktu, bu yüzden dans stüdyosunun ilk günlerinden farklı olarak, her şeyi kendim öğretemezdim. Yenileme maliyetinin ötesinde, programlama yazılımı ve pahalı Pilates makineleri satın almam gerekiyordu ve...

Gretchen'li granola -ya da her neyse- bambaşka bir seviyeydi.

Kendime belalıların bile korktuğunu hatırlattım, evet, ama belalılarla ilgili kilit nokta, korkularının onları bir şeyler yapmaktan alıkoymasına izin vermemeleridir.

Bu kadar iç gözlem yeter. "Başka bir şeyden konuşalım."

"Tamam, Ethan nasıl?" Rory sordu.

"Oh, Ethan'ın geçmişi." Son Tinder kastediyordu. "Öyle mi?"

Detaylandırmamı istedi. Çıkma hikayelerimden hoşlanmıştı. Sanırım benim aracılığım ile yaşamak istiyordu, ki bu komikti çünkü ben de onun aracılığı ile yaşamak istiyordum. Onun sahip olduğu mükemmel aile paketini -sevgili koca, harika üvey çocuk, fırında çörek, Minnetonka Gölü'nde muhteşem bir ev- istediğimden değildi. Ama sanırım bir zamanlar bunu istemiştim. Bu yüzden, ikimiz de uzun yıllar boyunca birbirimizin hayat hikayelerinde ana karakterler olarak yer aldıktan sonra, onun için tüm bunların ortaya çıkışını izlemek ilginçti.

"Ama yarın bir randevum var," dedim. "Oh!

Kim?"

Son adam. Son randevum. Çünkü Orta Yaş Krizi: Averted'in iki ayağı vardı. Birinci sütun yeni stüdyoydu. İmparatorluğun genişlemesi. İkinci sütun ise randevulardan emekli olmamdı. Yine de Rory'ye İkinci Sütun'dan bahsetmeyecektim Beni çalışacak, "umut sonsuza dek sürer" nutukları atacaktı. Hayır, hayatımın o kısmının sessizce yok olmasına izin verecektim.

Yarından sonra.

"Sadece İkiz Şehirleri ziyaret eden bir adam." Omuz silktim. "Eğlenceli birine benziyor." Kaşlarımı salladım. "Ve seksi."

"Oooh, şu haline bak. Biraz alıyorum."

Evet. Biraz alıyorum. Bir kez daha.

Bir kez daha, diye tekrarladım kendime yirmi dört saat sonra LaSalle ve Onuncu Cadde'deki park rampasına girerken. Muhteşem bir yaz gecesi, randevulara veda etmek için mükemmel bir ortamdı. Ve bu sefer harika bir yer seçmişim. Muhtemelen sonun yaklaştığını görebildiğim içindi. Neden bir patlama ile gitmeyeyim?

Umarım gerçek bir patlama olur. Ha.

Genellikle erkekleri sağa kaydırdığımda bunun nedeni potansiyelleri olduğunu düşünmemdi. Ve kendimi onlarla uzun vadede bir yuva kurarken görebileceğimi bile kastetmiyorum. Sadece iyi adamlara benziyorlardı. Heceleyebiliyorlardı, profillerinde açık bir kadın düşmanlığı belirtisi göstermiyorlardı, yaşları uygundu. Erkek arkadaş malzemesi de diyebilirsiniz. Evlilik ve çocuk olayını çoktan bırakmışım. Zaten çocuk kısmını istediğimden de emin değildim. Ama bir eş istiyordum. Benlik algımı bağımsızlığım ve saçmalıklara karşı düşük eşğim üzerine kurduğum düşünüldüğünde, bunu itiraf ettiğimde kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama bilmiyorum, bazen stüdyoda geçen uzun bir günün ardından eve döndüğümde yanımda biri olsun istiyordum, Sansa'nın annesinin kim olduğunu bilen ve kanepeye uzanıp "Sansa'nın annesi resital kostümlerine itiraz ediyor" dediğimde ne demek istediğimi anlayan biri. Ve belki de o kişi bana bir içki verir ya da ne bileyim, ayaklarımı ovardı. Hay Allah. Böyle bir şeyi istediğimi itiraf etmek çok acı verici ama istiyorum.

Did-geçmiş zaman.

Stüdyom olduğu sürece -daha uzun süredir- birileriyle çıkıyordum ve hiç kimse birkaç aydan fazla kalmamıştı. Ne stenom ne de ayak masajım vardı. Görünüşe göre iş aşka geldiğinde bir kız patronu değilmişim.

Biriyle çıkmaktan çok ama çok yorulmuştum. Ruhumun derinliklerinde bitkin düşmüştüm. Kimseden, hele de erkeklerden bir bok alabilecek biri değildim.

Orta yaş krizimle yüzleştüğimde ve hayatıma iyice baktığımda, son zamanlarda flört cephesinde biraz eğilmeye başladığımı itiraf etmek zorunda kaldım. Gerekli olmadığı halde şüpheyeye yer veriyordum. Kırılğan erkek egolarına zarar vermemek için söylediklerimi sansürlüyordum. Yemi kesmek istediğimden emin olana kadar zaman kazanmak için henüz emin olmadığım erkeklerle yatıyordum.

İşin aptalca tarafı, işe yaramamasıydı bile. Özellikle son birkaç yılda o kadar çok vasat erkekle karşılaşmıştım ki, ardından bir sürü hayalet gelmişti. İnternetteki erkeklerden bıkmıştım.

Ya da interneti unut: *Dünya* erkeklerinden bıkmıştım.

Sonsuza dek mutlu olmanın benim için gerçekleşmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Dahası, bunun gerçekleşmesi için bu kadar çok ve sürekli *çabalamak* beni tanımadığım birine dönüştürüyordu. Sahte iltifatlar etmedim. Komik olmayan şakalara gülmedim. Orta halli bir adam beni hayal kırıklığına uğrattığında kendimi tutamadım. Bunların hiçbirisi ben değildim. Buna inanıyordum. Ama bu şekilde devam edersem, kendimi olmadığım bir yerde bulacağımdan korkuyordum.

Daha da kötüsü, flört etmek beni giderek daha fazla üzüyordu. Doğam gereği bardağın dolu tarafını gören biriydim. Bazen insanlar bana kabarcıklı derdi. Bundan nefret ederdim ama anlıyordum. Çocuklara dans öğretiyordum ve saçlarım genellikle şeker rengine ya da başka bir renge boyalıydı. Kabarcıklı bir baş belasıydım sanırım. Mesele şu ki, randevu eziyeti sadece bir eziyetti. Beni öğütüyordu. Doğal iyimserliğimi zımparalıyordu. Bu da *beni* zımparalıyormuş gibi hissettiriyordu.

Artık yok.

Bir tane daha: Scott. İş için iki geceliğine şehre gelen bir adam. Her zamanki eşleşme tipim değil, erkek arkadaş malzemesi de değil.

Scott'la son bir kez daha bir araya geldikten sonra Gretchen'la Granola içip kırklı yaşlarımı tek başıma kucaklayacaktım. Orta Yaş Krizi: Önlendi: İki Numaralı Sütun tamamlandı.

"Gretchen?"

İşte oradaydı, buluşmak için sözleştiğimiz barın önünde duruyordu. Gerçekten de fotoğrafındaki gibiydi. Resminden *daha iyi* görünüyordu. Profilindeki resim bulanıktı ama amaca uygun/sanatsal bir bulanıklıktı. Şahsen, sevimli, simetrik bir yüzü ve çekici bir şekilde dağınık kül sarısı saçları vardı ve mavi gözlerini parılatan kocaman bir gülümseme takınmıştı.

"Evet, merhaba. Scott?"

El sıkıştık ve midem küçük bir takla attı. İyi bir tokalaşması vardı. Büyük, sıcak ve muhtemelen ayak masajında iyi olabilecek bir el.

Kendime buradaki amacın bu olmadığını hatırlattım. Önemli olan, bir daha asla görmeyeceğim birini kaydırmak, eğlenceli bir son randevu yaşamaktı.

"Saçını beğendim," dedi, parmaklarını saçımın bir tutamına dolayarak. İnsanların saçıma iltifat etmesine alışkındım - bu benim özelliğimdi - ama tanımadığım insanların tanıştıktan iki saniye sonra saçıma dokunmasına alışkın değildim. Bu ilk kırmızı bayraktı.

İkinci kırmızı bayrak hostesle görüştüğümüzde dalgalanmaya başladı. Bu mekânı önerdim çünkü çatı katında çim bowlingi oynanabilen ve şehir merkezindeki gökdelenleri gören havalı bir alanı vardı. Ancak bize çatıda yer olmadığı söylendiğinde Scott, "Hadi ama. Eminim bir şeyler bulursunuz" dedi.

"Özür dilerim efendim. Bekleyebilirsiniz. Ya da-"

Scott eğildi ve göz kırpan sırtışını yirmi yaşlarında görünen kadına yöneltti. "Böyle bir pislik olmaktan nefret ediyorum ama benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bekle, ne? Onun kim olduğunu biliyor muydum?

Hostes özür dileyerek gülümsedi. "Biliyorum ve dürüst olmak gerekirse büyük bir hayranıyım, ancak şu anda çatıda boş bir masa yok."

Büyük bir *hayranın* mı?

Scott sırtışını söndürdü. "Bak. Eminim yapabilirsin-"

"Biliyor musun?" Sözümü kestim. "Neden başka bir yere gitmiyoruz? Nicollet'de verandası olan bir sürü yer var. Eminim iyi bir yer bulabiliriz."

Scott ikna edilmesine izin verdi ama ev sahibesinin bir şey imzalamasını isteyip istemediğini sormadan önce değil. Hiç umurunda olmadığından ama yine de hevesliymiş gibi davranıp ona bir peçete uzattı.

Gördünüz mü? Erkekleri memnun etmek için kendimizi eğip bükmekten kastım bu. Bunu neden yapıyoruz?

Çünkü bu daha kolay. Olmadığımız biri gibi davranırız ya da hoşlanmadığımız şeylerden hoşlanırız çünkü bu bir erkeği gücendirmekten daha kolaydır. Ya da kendimize mırıldanılan bir "Orospu" ya da mesajla gönderilen bir "Orospu" nun bizi etkilemediğini söylesek de, belki de bu küçük dikenler sonunda bizi çözmeye başlayacak kadar büyük ve keskin bir silaha dönüşür.

"Bir şeyler içmek otel odama gelmek ister misin?" Scott

dışarı çıktığımızda önerdi. Son kaydırma turumdan önce Tinder profilimi değiştirmiş, belirsiz ve flörtöz hale getirmiştım. Onunla "bir şeyler içmek" için odasına çıkmakla ilgileneceğimi düşünmek için her türlü nedeni vardı.

Belki de hâlâ öyleydim. Onunla yatmak için ondan hoşlanmak zorunda değildim. "Elbette." Hyatt'a doğru üç blokluk yürüyüşe başladığımızda dedim ki

Sen ünlü biriymişsin de benim haberim yokmuş."

Kıkırdadı. "Evet. Bir müzik grubundayım."

"Öyle mi? Seni duymuş muydum?"

"Muhtemelen. Yarın Target Center'da oynayacağız."

Vay canına. Bir rock yıldızıyla son kez yatmak: Bunun arkasında durabilirim. Gerçekten büyük bir patlamayla giderdim. "Grubun adı ne?"

"Beton Tapınak."

İsmi duymuştum ama hepsi bu kadardı. Müziği sevdiğim ve birçok türü takip etmekten gurur duyduğum için bu şaşırtıcıydı. Yaratıcı resital koreografilerimle tanındığım işimde bu bana yardımcı oldu. "Ne tür şeyler yapıyorsun?"

"Rock. Sert rock."

Bu her şeyi açıklıyordu. Hard rock, banliyö alışveriş merkezlerindeki stüdyolarda çocukların dans resitallerine pek uygun değildi. "Hmm," dedim belli belirsiz, onu kırmak istemeyerek. İşte yine aynı şeyi yapıyordum. Baştan başladım. "Sizi tanımıyorum çocuklar."

"Gerçekten mi?"

İşte geldik. "Gerçekten mi?"

"Duysan bileceğin birkaç şarkımız var." "Mm."

Yürüyüşün geri kalanını grup, turne ve kendisi hakkında konuşarak geçirdik. Minneapolis uzun bir turnenin sondan ikinci durağıydı. Ve "uzun" çok şey ifade ediyordu, çünkü onlar bir "turne grubuydu", bu ne anlama geliyorsa. Los Angeles'taki evine dönmeye hazırdı. Range Rover'ını özlemişti. Eskiden ağırlık kaldırırdı ama turnede bu çok zordu; otellerin spor salonlarında squat rafları yoktu. Turnede zor olan bir diğer şey de yemek. Diğerleri grubun binicisinde çöp yiyeceklerden bulundururken, o her zaman Vitamix ve yeşil smoothie için gerekli malzemeleri isterdi. Budizm'le ilgilenmeye başlamıştı. Orta yol diye bir şey duymuş muydum? Bana kesinlikle göz atmam gereken bazı kitapların isimlerini verecekti.

O konuşurken belli belirsiz mırıldanarak onayladım, ama bana bazen evrenin size açık olmanız gereken işaretler verdiğini söylediğinde, konuşmayı elimde tutmaya karar verdim. Bu benim son şansım olduğu için, araya giriyormuşum gibi görünürse diye endişelenmeme gerek yoktu. "Evrenden gelen işaretlere kesinlikle inanıyorum. Yakın zamanda ben de bir tane aldım."

"Ne yazıyordu?"

Randevulara harcadığım tüm zamanı ve enerjiyi -ve parayı; bikini ağdası ucuz değildi- alıp kendime yatırmam gerektiğini söylüyordu. İmparatorluğuma yatırmamı. Ama ben öyle demedim. Ona Gretchen'la Granola'yı anlattım.

"Yani evet," dedim özetle, "otuz birinci Ağustos'ta kapatıyorum, bu aynı zamanda benim kırkıncı doğum günüm oluyor." Doğum günüm "tesadüfen" olmamıştı; satıcının yaz sonu kapanışı tercih ettiğini öğrendikten sonra bunu bilerek yapmıştım. Sembolizmi hoşuma gitmişti. Hem binayı hem de orta yaş krizimi kapatacaktım. "Boş alanda bir parti vereceğim. Bunu bir demo partisi haline getirmeyi düşünüyordum - büyük bir tadilat yapıyorum, bu yüzden iç duvar da dahil olmak üzere bir sürü şeyin çıkması gerekiyor. Siz ne düşünüyorsunuz? Dans edip içki içebileceğiniz ama aynı zamanda duvara balyoz indirebileceğiniz bir partiye katılır mısınız?"

Scott dinlemiyordu. Donuk gözlerinden anlayabiliyordum.

Seyircimi kaybetmiştim. Erkeklerin neden izleyicilerini *kaybettiklerini* fark edecek kadar öz farkındalığa sahip *olmadıklarını* merak ediyordum.

Odasına çıktığımızda telefonunu çıkardı ve on beş dakika boyunca Concrete Temple dinlemek zorunda kaldım - görünüşe göre konuşma zamanım dolmuştu. Birkaç şarkıyı tanıdım ama hayal meyal ve hayranı olmadım diyelim. Mırıldanan vokalleri ve duvarları, hayır, tsunamileri bırakalım.

-Gitarları ait oldukları yere, 1990'lara geri gönderelim, olur mu?

Müziği durdurup beklentiyle bana baktığında, güzel şeyler söylemem gerekiyordu. Onun yerine, "Ben daha çok pop insanıyım." dedim.

"Olurdun," diye karşılık verdi.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Benim hakkımda tek bir soru bile sormamıştı. Granola with Gretchen monologu hakkında bir sınavı geçemeyeceğinden emindim. Cevap vermeyince, "İşin güzel yanı, dünyada pek çok farklı müzik türü var. Herkes için bir şeyler var. Bana Nirvana'yı hatırlatıyorsunuz. Ben bir dans öğretmeniyim ve

Bir keresinde 'Smells Like Teen Spirit'i yarı şaka olarak kullanmaya çalışmıştı-" Sert bir öpücükle sözümü kesti.

Tamam, hayır, bir adamla yatmak için ondan hoşlanmam gerekiyormuş. Ve bundan hoşlanmadım. Sanırım eğer evrenden gelen işaretler gerçekse, bu benim son bir kez daha yaşasın demekten ve biriyle çıkmaktan derhal emekli olmak demektir. İki Numaralı Sütun: Harekete geç. Onu üzerimden ittim. "Gitmeliyim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Daha yeni ."

"Biliyorum." Bu, genellikle ayrılma isteğimi ondan ziyade dışsal bir şeyle ilgili hale getirmek için yapmam gereken bir şeyi unuttuğumla ilgili bir yalan uyduracağım kısımdı, ama ağzımı kapalı tuttum.

"Söylemeliyim ki Gretchen," dedi sırtarak, "burada en azından arkadaşlarına anlatabileceğin iyi bir hikâye yaratabilecek bir fırsatı kaçıırıyorsun. Biliyor musun-"

"Bana 'Kim olduğumu biliyor musun?' mu diyeceksin? Çünkü sanırım hayır, senin kim olduğunu bilmediğimi tespit ettik."

Ellerini abartılı bir şekilde havaya kaldırdı, sanki sessiz bir filmdeki bir soygunun öznesiymiş gibi. Bu hareketi biliyordum. Zor biri olduğumu anlatmak için tasarlanmıştı. Cırtlak. Eğer bir seyirci olsaydı, dördüncü duvarı yıkar ve onlara "*Bu çılgın hatuna inanabiliyor musunuz?*" der gibi bakardı.

Ve evet, eğer sessiz mesajı almadıysam diye söylüyorum, kapıdan çıkarken "Kaltak" diye mırıldandı.

Bu vasat adamlar çok tahmin edilebilir.

Asansörle aşağı inerken kendimi toparladım. Kendimi sertleştirdim. Ben bir kaltaktım. İşini bitiren ve kimseden bir bok almayan bir kaltaktım. Arabama döndüğümde telefonumu çıkardım ve Tinder'ı sildim. Ve diğerlerini de: Hinge, Bumble, hepsini.

Dışarı çıkmayı, telefonumu arka tekerleğime dayamayı ve üzerine geri geri gitmeyi yarım yamalak düşündüm.

Neredeyse kırk yaşındaydım ve randevulardan emekli olmuştum. Sıfırdan kurduğum ve bir sonraki seviyeye taşımak üzere olduğum başarılı bir işim vardı. Sevdığım ve yakın olmasak da beni seven bir ailem vardı. Ailem gibi sevdiğim arkadaşlarım vardı.

İyi bir hayatım vardı.

Ancak son zamanlarda bilincimde dolaşan o iç gıcıklayıcı nakarat hâlâ oradaydı.

Hepsi bu mı?

Telefon çaldı. Rory.

"Randevuyu bölüyor muyum? Muhtemelen randevuyu bölüyorum. Ama bu önemli."

"Randevuyu bölmüyorsun." "Aww, gerçekten mi?"

"Tam bir fiyaskoydu."

"Eh, onun kaybı. Bir dahaki sefere daha iyi olacak."

Ona bir dahaki seferin olmayacağını söylemedim. Nedense Rory'ye eskisi gibi randevu dertlerimi anlatmıyordum. Belki de kendimi dinlemekten bıkmıştım.

"Imani Tran'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette." Imani Tran modern dansın efsanelerinden biriydi. "Imani Tran'ı tanıyor *musun*?"

"Kişisel olarak değil. Ama onun kumpanyasına katılan biriyle bale okuluna gitmiştim. Imani'nin yazı kuzey Minnesota'da Wild Arts adlı bir kampta geçirmesi gerekiyordu. Hamileymiş. Aralık ayına kadar doğumu yok ama görünüşe göre hamileliği yüksek riskli olarak değerlendirilmiş ve yatak istirahatine alınmış."

"Bu korkunç bir şey."

"Onun için, evet. Senin için belki değil." "Ha?"

"Imani bu kadar geç çekildiği için kendini kötü hissetti, o yüzden yerine birini bulmaya çalışıyor. Arkadaşıma sordu, o da yapamadı. Arkadaşım Minnesota'da olduğumu bildiği için bana sordu."

"Ve bunu yapamazsın, çünkü patlamak üzeresin." Hamile kadınlar her yerde. Belki de bu yüzden Rory'ye güvenmeyi bırakmıştım. Her zaman daha yaşlı, daha bilge olan, tavsiye veren bendim. Ama şimdi o evli ve hamileydi, geriye bir ben bir de orta yaş krizim kalmıştı.

"Yirminci Eylül'e kadar olmaz, inşallah. Ama evet, yazı ormanda geçirmeye hazır değilim. Bu yüzden seni önerdim."

"Çok nazıksınız ama stüdyoyu terk edemem." Bırakabilir miyim? "Ve yeni binayla ilgili çok fazla işim var." Öyle değil mi?

Bazı nedenlerden dolayı, yazı geçirme fikri...

Çekici mi? Açık hava insanı olmasam da. Bir karavanda büyümek, yetişkin biri olarak dışarıda uyumaya ilgi duymam için zaman zaman kamp yapmaya biraz fazla yakın olmuştu.

"Beni dinle," dedi Rory. "İki haftalık kapanışı hep yazın ortasında yapıyorsun. Kamp olayı iki ay sürüyor. Sadece ilk seansı yapsaydınız, onlara gerçekten yardım etmiş olurdunuz. Sadece iki hafta boyunca derslerine girecek birine ihtiyacın olacak ve o kişi de benim."

"Evet, ama sadece öğretmenlik değil, idari işler de var. Patronluk işleri."

Sessizliği, onun bu konuda ne düşündüğünü anlamamı sağladı. Rory yıllardır benim yardımcımdı ve kendi bale işini de yürütüyordu. Çok yetenekliydi.

"Peki," dedim, "ama yeni yer ne olacak?"

"Doğum gününe kadar kapatamazsın bile."

"Evet, ama ondan önce iki ziyaret hakkım var. Justin'i götürecektim." Justin benim müteahhidimdi.

"Justin'i şimdi götür. Sonra da kampa git. Ya da Justin'i ben geçiririm." Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Bu aslında mükemmel bir zamanlama. İki haftalık dersi kaçırıyorsun ama biliyorsun ki onları uykumda bile halledebilirim. Bu noktada yeni yer için yapabileceğin hiçbir şey yok. Yani, henüz bir isim bile bulamadın."

Güldüm. Yumuşadığımı hissedebiliyordum.

"Bunu yapman için sana zorbalık etmeye çalışmıyorum," dedi, sesi ciddileşerek. "Ben sadece... Bilmiyorum, bir molaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Gerçek bir mola."

Yanılmıyordu ve beni bu kadar iyi anladığını bilmek beni biraz... boğdu.

"Bu iş resmi olarak misafir sanatçı olarak adlandırılıyor," dedi. "Siz, bir aktör, bir yazar vs. olacaksınız. Anladığım kamp danışmanı değilsiniz, daha çok akıl hocası gibisiniz. Fikir şu ki, işi yapıyorsunuz ama aynı zamanda kendi sanatsal hedeflerinizin peşinden gitmek için boş zamanınız oluyor."

"Herhangi bir sanatsal amacım yok. En azından bir sonraki resitalin ötesinde." Girişimci amaçlarım vardı. Beynimde amaçlar için mevcut olan tüm alanı onlar kaplıyordu. Sanatsal ruhumu bulmak için ormana gitmeme ya da bunun gibi saçmalıklara ihtiyacım yoktu.

Ama belki de bu kampta kablosuz ağları yoktur. Pillar'ı düşündüm.

İki. Bu konudaki kararlılığım şu anda biraz zayıftı. Arkadaşlık uygulamalarından uzak durma konusunda geri adım atmamak için telefonumun üzerinden geçmeyi düşündüm. Uzak Kuzey Ormanları'nda öğretmenlikle meşgul olmak da aynı şeyi başaracak gibi görünüyordu ve sonunda yeni bir telefon almak zorunda kalmayacaktım.

Bu bir arınma olabilir. Bir erkek arınması. Ve çıktığımda, açık fikirli ve Gretchen ile Granola'ya gitmeye hazır olurdum. Ormanın sessizliğinde belki de mükemmel isim aklıma gelirdi. Ya da belki o kadar arınmış ve huzurlu olurdum ki Gretchen ile Granola ismini *beğenirdim*.

Erkeklerden ayrılmadan önce son bir randevuya çıkmanın sembolizmini, son bir hurmanın ritüelistik doğasını sevmiştim, ama başka bir fikir oluşuyordu.

"Hani peri masallarında genellikle kötü kalpli bir cadı ya da tehditkâr yaşlı bir kadın vardır ya?" Ben sordum. "Hansel ve Gretel'deki gibi. Onları ormana çeken bir kadın vardır ve... sanırım onları yer?" Kendi kendime güldüm. "Ama hep ormanda yaşıyor gibi görünüyor."

"Evet," dedi Rory. "Sanırım böyle pek çok peri masalı var. 'Rapunzel'deki cadı onu ormandaki bir kuleye kapatmıyor mu? Neden sordunuz? Grimm Kardeşler temalı bir resital mi sunacaksın?"

Sorularını duymazdan geldim. "Pekâlâ. Ben yaparım."

Bir zamanlar Gretchen adında bir kız varmış. Gretchen büyüüp belalı biri olmuş. Sonra da kocakarı olmak için ormana gitmiş.

2

ORMANLARIN İÇİNDE

Teddy

Kuzey Ormanları'nın gerçekliğinin benim Kuzey Ormanları fikrimden farklı olması mümkündü.

Öncelikle, yaz boyunca evim olacak olan Wild Arts inziva minibüsten indiğimde hava doksan iki dereceydi. Biliyordum çünkü Paul Newman'ın ikiz kardeşine benzeyen kır saçlı bir kadın olan şoför, üzerinde "Doğa Tanrı'nın Sanatıdır" yazan dev bir ahşap kemerli geçitten geçerken bunu açıkladı: "Doksan iki, gece sekiz kırk beş-uff da."

Sesi *Fargo*'nun setinden fırlamış gibiydi. Ama sıcak konusunda haklıydı. Temmuz sıcak dalgası sırasında 77. Cadde'deki metro platformundan daha sıcaktı. Coachella'daki gerçek çölde bir sahneden daha sıcaktı. Simsiyah ruhumda kaynayan öfkeden daha sıcaktı.

Ormana gittim çünkü bilinçli bir şekilde yaşamak istiyordum.

Tam olarak değil ama güzel bir fikirdi. Benim durumumda ormana gelmemin nedeni daha çok lanet olası albümümü bitirmek istememdi.

Hayır, ormana geldim çünkü lanet olası albümüme *başlamak* istiyordum.

Gidecek başka bir yerimin olmadığı bir kısım da vardı.

Bu doğru değildi. Yakıp kül ettiğim grupta geçirdiğim on yılı aşkın süre bana bolca para kazandırmıştı. İntikam albümü üzerinde çalışmak için istediğim yerde saklanabilirdim. Ama Thoreau gibi ben de doğanın sağlayacağını umduğum huzur ve yalnızlığı arıyordum. Teklif geçen hafta gelen kutuma düştüğünde, yıllardır gerçek doğaya çıkmadığımı fark ettim. Hatta sahneye çıkmak dışında pek fazla dışarı çıkmamıştım.

Bir yıl boyunca açık hava gösterilerinde, otel balkonlarında ya da arabalara binip inerken. Bu yüzden muhtemelen tüm bu deneyimi romantikleştiriyordum.

Ormanda yalnız olmadığınızı unutmuştum ya da belki de hiç bilmiyordum. Meğer size yaklaşık bir milyon minik sivrisinek ve bu olayda da bir tane gerçek boyutlarda sivrisinek eşlik ediyormuş.

"I♥ Minnesota" yazan bir tişört.

Neşeli tişörtüne rağmen Sivrisinek'in de en az benim kadar huysuz olduğunu hissediyordum.

Ama bu doğru değildi. Şoförümüze karşı çok tatlıydı, havaalanından kampa kadar tüm yol boyunca onunla sohbet etti. Minibüsten indiğinde gözlerini kapadı, içini çekti, derin bir nefes aldı - havanın herhangi bir mosh pit'teki kadar yoğun olduğunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi

- "Burada olduğum için çok mutluyum." dedi.

Sivrisinek sadece beni sevmemiş gibi görünüyordu. Ki... yeterince adil. En iyi zamanlarda piknik yapamazdım ve bu en iyi zamanlar değildi.

Saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı ve ensesini yelpazeledi. Ona sempati duydum. Benim de uzun saçlarım vardı ve bu sıcakta ter içinde kalıyorlardı. Belki de ona Sivrisinek yerine Pamuk Şeker demeliydim, çünkü saçları bu renkteydi. Düşündüm de, gözleri de öyleydi. Soluk sarı saçlarının uçları pastel pembe, iri gözleri ise açık maviydi. Tam bir karnaval kızıydı ve bu sadece ensesinden yukarısı için geçerliydi.

"Merhaba ve hoş geldiniz! Wild Arts'a geç katılanlar! Burada olmanıza çok sevindim!" Uzun beyaz örgülü, uzun boylu, yaşlı bir kadın bize doğru yürüdü. Küçük, zehirli bir buz kıracağı boynuma batıran bir sivrisineği tokatladım.

"Böcekler için gecenin en kötü zamanı, tam karanlık çökerken." Kadın üzerindeki giysisinin bir kıvrımına uzandı ve bir şişe böcek kovucu çıkarıp bana uzattı. "Sen Teddy olmalısın. Seni aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz. Ben Marion Kuhn."

Muhtemelen onun kim olduğunu bilmem gerekiyordu, ama dürüst olmak gerekirse, bir hafta önce Wild Arts' gelen teklife göz attığımda, aklımda kalan tek şey, tamamen telefon etmeyi düşündüğüm bazı " sanatçı" görevleri karşılığında yaz için gölde bir kulübe ile birlikte geldiği gerçeğiydi. Doğru zamanda doğru fırsattı - boğulmak üzereyken bir cankurtaran salı - ve menajerimle bile konuşmadan imzalamıştım.

Artık benim menajerim olsa bile. Turun son haftasından beri Brady ile konuşmamıştım. Concrete Temple artık yoksa, parçalanmışsa

bireysel parçalara bölündüğünde, bu bireysel parçaların hala bir yönetim sözleşmesi var mıydı?

Menajerlik sözleşmelerini unutun. İhtiyacım olan şey bir *plak* sözleşmesiydi. Çünkü Mosquitoland'de bir sürü şarkı yazmaya niyetliydim.

"Ve sen de Gretchen Miller'sın!" Marion pamuk şeker sivrisineğine dönerek haykırdı. Durun, onun için mükemmel bir isim bulmuştum: Şeker Perisi. Bu onun hastalıklı tatlılığını ve sinir bozucu vızıltısını kapsıyordu. Pamuk şekeri ve sivrisineğin bir bebeği olsaydı, Şeker Perisi olurdu, değil mi?

"Devreye girdiğin için teşekkür ederim," dedi Marion coşkuyla. "Beni gerçekten kurtarıyorsun."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," dedi Gretchen. "İyi bir zamanlamaydı. Gerçek hayata biraz ara vermeye ihtiyacım var."

Duydum, duydum, Sugarplum.

"Umarım bu kadar yaşayabilirim..." Gretchen bana yan gözle baktı. "Burada bir yetenek havuzunuz var."

"Sanırım siz ikiniz tanıştınız?" Marion söyledi.

"Sayılır," dedi Gretchen. "Havaalanında kendimi tanıttım."

Ben de aynı şekilde karşılık vermemiştim. Şu anda piknik yapmamaktan kastım buydu. Kendimi savunmam gerekirse, Minneapolis havaalanındaki Starbucks'ta bana yaklaştığında onun bir hayranım olduğunu düşünmüştüm. Koyu renk gözlükler ve saçlarımı içine topladığım bir şapka takıyordum, bu yüzden ekstra gizli görevdeydim. Bu da beni onun bir *süper hayran* olduğuna inandırdı. Vahşi doğada karşılaşılabilecek en kötü türden. Genel olarak, ama özellikle de birinin kariyerini mahvetmesi *Us Weekly*'nin sayfalarında herkesin görebileceği şekilde sergilenmişse. Bu yüzden bana doğru geldiğinde -ilk Sivrisinek lakabını da buradan almıştı- sorularını tek kelimelik homurtularla yanıtlayarak bu saçmalığı hemen kesmiştim.

Hatamı ancak ikimiz de bagaj tesliminde Paul Newman tarafından karşılandığımızda fark ettim. Neredeyse komikti. Burada bana fangirl yapıldığını düşünmüştüm ve aslında o sadece benimle konuşmak istemişti çünkü ikimiz de sanatsal duyarlılıklarımızı kitlelere miras bırakmak için aynı yere gidiyorduk ya da öyle bir şey.

Kendime böyle bir pislik olmayı bırakmamı söyledim. Gretchen burada benim iş arkadaşımdı.

Ön kolumu tokatladım, özellikle şişmiş bir sivrisineğe öyle sert vurdum ki kanlı bir leke bıraktı.

Gretchen Miller. Eklektik bir zevkim vardı ve pek çok türde pek çok insan tanıyordum ama bu ismi bulamıyordum. Elbette, burası muhtemelen daha bölgesel bir yetenek havuzundan yararlanıyordu.

Belki de sahne arkasında çalışıyordu. Eğer bu kamp insanlara müzik işini öğretmeyi amaçlıyorsa, kampta prodüktörler, mühendisler ve benzeri kişiler çalıştırmaları akıllıca olurdu. Bu tür bir kariyer çoğu insan için gerçek bir rock yıldızından daha gerçekçi bir hedefti.

Gerçek rock yıldızı söyledi.

Ama artık öyle miydin? Grubunuz olmadan rock yıldızı olabilir misiniz? Sadece kendi kendine yeten bir parça olsaydın rock yıldızı olabilir miydin?

Artık bir rock yıldızı olmak *istiyor* ?

Bir sürü varoluşsal soru. En azından sonuncusunun cevabını biliyordum. Hayır, bir rock yıldızı olmak istemiyordum. Hiç istemedim. Bir şekilde oldu işte. Ve gerçekten, ben bir yıldız değildim. Yakışıklı, karizmatik solistimiz ve ritim gitaristimiz Scott Collier'dı. Yıldızlık konusunda ikinci sırada muhtemelen baş gitaristimiz Jet vardı. Demek istediğim, adınız Jet Lexington - Jet Lex - ise ve sahnenin en ucunda durup en üst düzey parçalamalarınızı yapma eğiliminiz varsa, bir tür yıldız olmak zorundasınız, değil mi?

Huysuz bir kış olarak ünümle arkada durup basımı çalmaktan ve davulcumuz Luis Costa ile birlikte geri vokal yapmaktan mutluydum. Kendimi öncelikle bir şarkı yazarı olarak görüyordum. Önemseydiğim tek şey, Scott ve benim, Lennon ve McCartney gibi, şarkı yazma hakkını eşit olarak paylaşmamızdı. Birbirimizi daha iyi hale getirmemizi önemseyordum. Müziği önemseyordum.

Ben de öyle sanıyordum.

Gretchen Miller, "Ve elbette senin kim olduğunu biliyorum," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve hâlâ devam etmekte olan bir tanışma faslımız olduğunu hatırlattı. "Tennyson Knight."

Resmi ilk adımı kullanması beni şaşırttı. Annem dışında kimse bana böyle seslenmezdi, en başta beni bu isimle lanetleyen kadın.

"Ben Teddy," dedim.

"TAMAM." Omuz silkti.

Umursamaz bir omuz silkmeydi.

İnsanların benden etkilenmesi umurumda değildi. İnsanlar genellikle öyle olmazdı - yıldız olmamak böyle bir şeydi - ve ben de genellikle böyle olmasından *hoşlanırdım*. Scott'ın Michael Stipe'nin Mike Mills'i gibiydim. Onun Michael Anthony'sinin

David Lee Roth. Hiç de bile. Scott'ın Axl Rose'u ve Jet'in Slash'inin Duff McKagan'ıydım. Rock insanları beni tanırdı, ama gerçek dünyada genellikle rahatsız edilmeden dolaşabilirdim. Takdir ettiğim tatlı bir noktaydı. Havaalanındaki şapka ve koyu renk gözlükler, geçen haftanın çalkantıları ve bunun sonucunda magazin basınının ilgisi göz önüne alındığında ekstra bir güvence olmuştu.

Ama bir şekilde, mantıksız bir şekilde, bir müzisyen arkadaşımın bu omuz silkmesi, bu *umursamazlığı* beni cesaretlendirdi.

Ona havaalanında yaptığım hıyarlık göz önüne alındığında, burada duracak bir ayağım olmamasına rağmen.

Dostum, bu kadınla her yerdeydim.

"Bu yazdan önce Concrete Temple'ı pek duymamıştım," diyordu yanağıma bir sivrisinek daha konarken. "Bu çok..." İsteddiği kelimeyi ararken burnunu buruşturdu. "Empatik."

Siktir , Gretchen Miller.

Gretchen Marion'a döndü ve havaalanından gelirken danıştığını fark ettiğim ajandasını açtı. Belki de Gretchen Miller bir A&R tipiydi. Belki de benim müziğim hakkında hüküm vermekle hiç işi yoktu. Belki de sadece bir takım elbiseliydi.

Gerçi "I♥ Minnesota" tişörtü pek de takım elbiseye benzemiyordu. Vücuduna tam oturuyordu ve göğüslerinin altında ter lekeleri oluşmuştu.

Alnımı sildim. *Minnesota*'da hava neden bu kadar sıcaktı? Minneapolis ve Saint Paul'deki konserler dışında Minnesota'ya hiç gitmemiştim. Turun son konseri için Chicago'ya gitmeden sadece birkaç gün önce Minneapolis'te çalmıştık ve tabii ki bu son konser dönemi olmuştu.

Gretchen, Marion'a dosyasını göstererek, "Umarım faks numaranızı vermemin bir sakıncası yoktur," dedi. Bana döndü ve sanki ben sormuşum gibi, "Bekleyen bir emlak anlaşılmam var," diye açıkladı. "Bankacıların, avukatların ve emlakçıların neden Taş Devri teknolojisi olan faks makinesine sarıldıklarını bilmiyorum ama görünüşe göre bazı belgeleri bu yolla göndermek zorundalar."

Gretchen kesinlikle bir takım elbiseliydi, öyle görünmese bile.

"Bugün de o toplantıyı ayarladığım gün," dedi takvimini Marion'a doğru eğerek. "Bunun hâlâ uygun olduğundan emin olmak istiyorum."

"Her şey . Ben faksa göz kulak olurum, sen de kendi işlerinden sorumlu olursun.

kendi programım var. Bu kadar kısa sürede yerimi doldurabildiğin için sana minnettarım." Marion bana döndü. "Ve sana da. Kampçılar çalışan gerçek bir müzisyenle tanışacakları için çok heyecanlanacaklar."

Belli belirsiz bir onaylama mırıltısı çıkardım. Artık bunun benim için doğru bir tanım olduğundan emin değildim ama bu konuya girmek istemiyordum. Sadece biraz havalandırmaya girmek, serin bir duş almak ve çantamdaki Maker's Mark şişesini açmak istiyordum. Ayrıca, diğer çalışanlar müzisyen olarak çalışmıyorsa bu kamp da neyin nesiydi?

"Merhaba." Çamur lekeli siyah bir tişört giyen uzun boylu, sıska bir adam yaklaştı. "Siz son iki meslektaşımız olmalısınız." Sugarplum'a doğru yürüdü ve elini uzattı. "Potter Danny."

"Dansçı Gretchen."

Lanet olsun. Sanırım bu grup kampı *değildi*.

"Saçlarına bayıldım Dansçı Gretchen," dedi Potter Danny el sıkıştırlarken. "Burada mavi saçlı bir ressam var. Bir not göndermeleri gerekirdi." Bir elini sarı yelesinde gezdirdi.

"Burada başka müzisyen var mı?" diye sordum. Önemsemiğinden değil. Arkadaş edinmeyi planlamıyordum ve müzik söz konusu olduğunda, bir sonraki projemde ya da belki başka bir projede bir daha asla işbirliği yapmayacaktım. On yedi yıllık işbirliği bana ne kazandırmıştı? Dağılmış bir grup. Dağılmış bir arkadaşlık.

"Sadece sen," dedi Marion. "George'u kaybettiğimizde senin devreye girmene bu yüzden çok sevindik." Gretchen'a döndü. "Ve Imani'yi kaybettiğimizde de sen. Bir süre her şey yolunda gitmedi ama onlar ve bebek için her şeyin yoluna girmesi beni çok rahatlatı." "

Imani'nin ya da "bebeğin" kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama George, kız kardeşimin New York'taki sanat çevrelerinden tanıdığı bir klasik piyanist olan George Tran'dı. George bu kampın sahibini tanıyordu ve ben onun bir tür sosyetik sanatçı özentisi olduğunu anladım. Bu bilgiyi, belli bir yaştaki varlıklı kadınların tercih ettiği heykelsi elbise-tunik karışımı giysilerden birini giyen Marion'la paylaşıyordum. George bu yaz burada olma planından vazgeçmek zorunda kaldığında, onun yerine geçecek birini önermek için bağlantılarından yararlanmıştı. Kız kardeşim de yazı misafir odasında üzülerek geçirmemi istemediği için bana gönüllü olmuştu. Aslında Auden'ın beni zorlamasına gerek yoktu. Yeni işsiz kığımın manzarada bir değişikliğe ihtiyacı olduğuna yürekten katılmışım. Lanet olası bir

Mola.

İşte buradaydım. İzole bir yaz. Huzur. Doğa ve bok. Bir sivrisineği tokatladım. Umarım bir albüm için yeterince iyi şarkı -hayır, yeterince *harika* şarkı- yazmama yetecek kadar yüksek dozda. Lanet olası Scott Collier, Concrete Temple'ın solo albüm çıkaran tek eski üyesi olacaktı.

Bu yüzden birkaç şarkı yazmam gerekiyordu. Önceliğim buydu. Sonra ormandan çıkıp tüm yasal ve sözleşmesel işleri halledecektim. Bir sonraki adımımın ne olacağına karar verecektim. Profesyonel olarak ama belki de eski sevgilim Karlie evimden çıkmazsa gerçek anlamda.

"Mavi saç görsel sanatçımız Maiv Khang'a ait - kendisi bir ressam," dedi Marion. "Sonra Danny Frangopoulos var, onunla yeni tanıştınız. Ve sen, Gretchen." Marion parmaklarıyla sayarak yazın konuk sanatçılarını sıralıyordu. "En azından ilk seans için sen varsın." Kaşlarını çattı.

"Evet, üzgünüm," dedi Gretchen, "dans stüdyomu o kadar uzun süre terk edemem."

"Biliyorum, biliyorum. İkinci seans için bir şeyler düşünüyoruz, şimdiden bazı ipuçlarım var. Ama şimdilik aramızda olduğunuz için çok mutluyuz. Ayrıca bir roman yazarımız ve bir aktörümüz var - toplam altı kişisiniz. Yarın gündeğümü çemberinde herkesle tanışacaksınız."

Gündeğümü çemberi. Ne çember kısmı ne de gün doğumu kısmı kulağa hoş gelmiyordu.

"Danışmanlar öğle yemeğinden sonra bize katılacaklar. Programları ve prosedürleri o zaman gözden geçireceğiz."

"Ve çocuklar Pazartesi geliyor, değil mi?" Gretchen sordu. Bir dakika. Çocuklar mı?

"Çocuklar Pazartesi geliyor," diye doğruladı Marion.

Bunun yetişkinler için bir grup kampı olacağını düşünmüştüm. Pearl Jam'i bir türlü unutamayan ve muhasebe şirketlerinde yeni ortak olmuş olmalarına rağmen kendilerini asi sanan yaşlı adamlar.

"Bildiğiniz gibi," dedi Marion, tabii ben bilmesem de, "siz sanatçıların kampçılarla ilgili kapsamlı görevleri olmayacak. Ancak yarın politika ve prosedürler hakkında bazı eğitimlerin yanı sıra kalp masajı ve ilk yardım konusunda da bir oturum yapacağız."

Lanet olsun. Küçük yazıları okumadığım için başıma gelen buydu. Ya da herhangi bir yazıyı.

Şeker Perisi'ne bakarak bir sivrisineği daha tokatladım. Neden ısırılmıyordu? Bir erkeğin dişlerini çürütecek kadar tatlı görünüyordu. Şeker uçlu saçlarına ek olarak kalp şeklinde dudakları, soluk bir teni ve oldukça sevimli bir burnu vardı - küçümseyerek kırıştırmadığı zamanlarda. Katy Perry'nin 2010'daki haliyle birleşmiş bir Disney prensesine benziyordu. Lolipop gibi bir şey giymişken kız gücü marşları söylerken küçük orman yaratıklarına istediğini yaptırabilecekmiş gibi görünüyordu.

Tokat.

"Teddy, canlı canlı yeniyorsun!" dedi Marion. "Hadi sizi kabinlerinize götürelim, perdeler var." Havaalanı şoförümüze döndü. "Lena, onları alabilir misin?"

Tarandılar. Bu kulağa pek umut verici gelmedi. Yani, perdeli olmamasından daha iyiydi ama otelin termostatını her zaman altmış beşe düşüren bendim. Grubun ilk günlerinde, hep birlikte boktan bir motel odasında kaldığımızda, çocuklar ve ben her zaman oda sıcaklığı için savaştık.

Yakındaki binaları inceledim. Büyük ve kütükten yapılmışlardı. Marion'un arkasındakinin üzerinde "Ofis" yazan bir tabela vardı ve içinde birkaç ışık yanıyordu. Ayrıca pencereleri de olabildiğince geniş tutulmuştu.

Pekâlâ. Evet, hava cehennem gibi sıcaktı ama klimasız bir yaz geçiremeyecek kadar da diva değildim. Tüm çocukluğum boyunca klimam olmamıştı. Hatta kira grevlerine bağlı olarak çoğu zaman elektrigimiz ya da suyumuz bile olmamıştı. Uzun ve soğuk bir duşla yetinmek zorunda kalırdım.

Marion iyi geceler diledi, Danny fırını ziyaret edeceğini söyledi - gömleğindeki çamurun kil olduğunu sandığımı şimdi fark ettim - ve ben de Lena ile Sugarplum'ı golf arabasına kadar takip ettim. "Kabinlerinize yürüyerek on beş dakikada varırsınız ama bavullarınızla birlikte arabayla gideriz. Sizi kadar uzağa götüreceğim, sonra da son kısmı yürümek zorunda kalacaksınız. Öğleden sonra biraz yağmur yağdığı için kulübeler arasındaki yollar çamurlu. Yarın gündeğümü çemberi için yürürken bunu aklınızda bulundurmak isteyebilirsiniz." Bakışlarını ayaklarımıza kadar takip ettim. "Sen iyisin." Aşırı ısınmış ayaklarımı barındıran eski Docs'ları işaret etti. "Ama sen"-Gretchen'in ayaklarını işaret etti-"ayakkabı seçimlerini yeniden düşünmek isteyebilirsin. Çamur bir yana, bu ormanda Lyme taşıyan keneler var." Gretchen kot şort giyiyordu.

ve gümüş, düz, askılı sandaletler. Ayak tırnakları ateş motoru kırmızısına boyanmıştı. Onun mükemmel kiraz rengi ayak parmaklarına bakarken bir özlem duygusu yaşadım ama bunun tek nedeni onun ayaklarının benim terli köpeklerime göre ne kadar serin görüldüğünü kıskanmamdı.

"Anladım," dedi Gretchen. "Uyardığın için teşekkürler."

Gretchen ön tarafta Lena ile oturuyordu. Konuşmalarından Lena'nın kampın uzun süredir bekçisi olduğunu anladım. "Eskiden İzci Kızlar'a aitti," dedi. "Sonra birkaç yıl boyunca kurumsal bir inziva yeri oldu. Sonra da yogacılar." Ses tonundan "yogacılar" hakkında pek bir şey düşünmediğini anladım.

"Peki şimdi Wild Arts olarak iyi gidiyor mu?" Gretchen sordu. "Bu Vahşi Sanatlar'ın üçüncü yılı, değil mi?"

"Evet, harika gidiyor. Sanatla pek aram olmasa da -gençken bir kez Şehirlerde bir oyuna gitmişim ve pek beğenmemiştim- Marion'un burada olması çok güzel. O burayı aldığıında burası dökülüyordu. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum ama yogacılara da söylediğim gibi, yeni kiremitlere meditasyon yaparak ulaşamazsınız."

Yolun son kısmı ormanın içinden ve küçük bir park alanının bulunduğu bir açıklığa çıktık. Lena motoru durdurdu ve ağaçların arasına doğru uzanan toprak yolu işaret etti. "Siz beş ve altı numaralı kulübelersiniz. İki de müzik kabinleri, kimin hangisini alacağını size bırakıyorum." Ona daha yakındım, bu yüzden bana her biri kırmızı-beyaz plastik bir topa bağlı iki anahtar uzattı.

"Ah, bobber anahtarlıklar-şirin!" Gretchen öyle dedi.

Bobber'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Gretchen'a beş numaralı kulübenin anahtarını verdim, eğer altı sanatçı, altıncı kulübenin muhtemelen sıranın sonu olacağını ve bu nedenle sadece bir tarafta komşusu olacağını düşündüm. Waldenesk bir yalnızlık içinde yaşamayı hayal ediyordum, lanet olası bir mahallede değil.

Klimalı Waldenesk yalnızlık, ama yine de.

"El feneriniz var mı?" Lena sordu. Alacakaranlık çökmüştü ve *Karanlık.*

"Hayır," dedim.

Gretchen devasa omuz çantasını karıştırdı ve bir el feneri çıkarıp yaktı ve beni onunla kör etmeye başladı.

Bir küfür yuttum ve telefonumu gözlerimden çıkarırken gözlerimi siper ettim.

ve el fenerini açtı.

İkimizde de anahtarlarımız ve ışıklarımız vardı ama Gretchen çantasını omzunda tutmaya ve aynı zamanda el fenerini havada tutmaya çalışırken bavuluyla mücadele etti. İçimi çekerek gitarımı sırtıma astım, onun bavulunu ve kendi çantamı aldım ve yola çıktım. Cömert davranmayı göze alabilirdim çünkü duşum, hayallerimin AC'si olmasa bile, neredeyse hissedebileceğim kadar yakındı.

Ayrıca havaalanında böyle bir pislik gibi davrandığım için belki birazcık üzgündüm. Ya da tanımadığım insanların hakkımda ne düşündüğünü önemseyen bir insan olsaydım, üzgün olurum.

Gretchen'i tanıımıyordum, o yüzden umursamadım.

Bu da muhtemelen bunu düşünmeyi bırakmam gerektiği anlamına geliyordu.

Gretchen'in kendi çantasını taşıyabileceği yönündeki itirazlarına yanıt vermedim, sadece patikada ilerledim.

Kulübelerin yerleşimi konusunda yanılmışım. Kıyıya paralel uzanan patikanın her iki yanında düzenli kulübeler sıralanmıştı; çift sayılar su tarafında, tek sayılar ise orman tarafındaydı. Yaklaşırken bir ve üç numaralı kulübelere baktım ve beş numaralı kulübedeki Gretchen'in altı numaralı kulübede sahilde benim "karşımda" olacağını tahmin ettim. Gerçekten de sıranın sonunda olacaktım. Önünden geçtiğimiz kulübelerden üçü karanlıktı ama yaşam belirtileri vardı; bir mayo sundurma korkuluğunun üzerine örtülmüş, pencereler sonuna kadar açılmıştı. İkinci kabinin ışıkları yanıyordu ve ince bir perdenin arkasında hareket eden bir insanın dış hatlarını Evet, bu kesinlikle *Bay Rogers'ın Mahallesi tipi* bir durumdu. Hay sikeyim.

Sıranın sonuna yaklaştığımızda, bir beyefendinin Gretchen'a göl manzaralı kulübeyi vermeyi teklif edeceği aklıma geldi, ama bavulunu çoktan taşımıştım ve homurdanarak beş numaralı kulübenin verandasına bıraktım. Kulübede tek bir sallanan sandalye vardı.

Gretchen basamakları kullanmak yerine patikadan verandaya atladı ve beklediğimden daha yumuşak bir iniş yaptı. Ayaklarının üzerinde hafıftı. Söz konusu ayaklara baktım ve el fenerimi üzerlerinde parlattım. Kırmızı cilalı ayak parmakları çamur içindeydi. Böylesine mükemmel bir şekilde yapılmış ayak parmaklarının çamurla kaplı olmasıyla ilgili bir şey vardı.

"Pekala," dedi yüksek sesle, "iyi geceler."

Gözlerimi kırptım, bu da bakışlarımı onun ayaklarından ayırmamı sağladı. vedasına karşılık vermedim, sadece elimi sözsüz olarak kaldırdım.

onayladı ve yolun karşısına geçti.

Kulübem göle bakıyordu, bu yüzden kendi verandamı bulmak için etrafta dolaştım. Gretchen'inkinden daha büyüktü ve çift kişilik bir planörü vardı. Karanlıkta gölü göremiyordum ama dalgaların şırıltısını duyabiliyordum.

Kesinlikle daha güzel bir kabin almıştım. Bu konuda kendimi kötü hissetmedim. En azından bu konuda bir şey yapacak kadar kötü hissetmedim.

Bobber anahtarım ile kendimi içeri attım ve bayat, nemli bir hava duvarıyla karşılaştım. Ev sıkıca kapatılmıştı, bu yüzden herhangi bir yerde termostat ya da pencere ünitesi olmadığını teyit ettikten sonra etrafta dolaştım ve pencereleri açtım, giderken kıyafetlerimi çıkardım. Aslında büyük bir oda olan odanın bir tarafında çift kişilik bir yatak, diğer tarafında ise bir masa ve mini mutfak vardı. Bir mini buzdolabı, bir ocak, bir mikrodalga fırın ve küçük bir lavabo vardı. Mutfaktan banyoya geçince bir tuvalet, bir lavabo ve... bir tuvalet ve bir lavabo buldum. Duş yoktu. Küvet yok, yapışkan ve terli benliğimi yıkamak için hiçbir araç yok.

"Siktir," diye mırıldandım sıcak, durgun gecenin içinde.

Mutfağa geri döndüm ve sanki ilk geçişimde bir şekilde kaçırdığım bir duşa rastlamayı bekliyormuşum gibi telefonumun ışığını etrafa tuttum. Çocukluğumun geçtiği Greenpoint'teki dairenin duşu mutfaktaydı. Ama öyle bir şansım yoktu. Işığım tezgahın üzerinde duran, kapağında *Wild Arts'a Hoş Geldiniz* yazan üç halkalı bir klasöre takıldı. Ön taraftaki yoğun metinli mektubu çevirirken -Ne diyebilirim ki? İnce yazıları okumayı gerçekten sevmiyorum- arazinin bir haritasını buldum. Bay Rogers'ın Mahallesi gerçekten de misafir sanatçıların kaldığı yerd. Geldiğimiz merkezi alanda bir kamp ofisi ve bir yemekhane vardı - gördüğüm kütük binalar bunlardı. Arkalarında ise sanatsal bir altyapı vardı: görsel sanatlar stüdyosu, fırın, açık ve kapalı performans ve uygulama alanları ve bir dans stüdyosu - umarım Gretchen zamanının çoğunu burada geçirecekti. Bunların ötesinde, daha önce hiç gitmemiş olmama rağmen normal yaz kampı olarak değerlendirebileceğim şeyler vardı: bir okçuluk alanı, bir kano kulübesi, gölün "Yüzme" olarak etiketlenmiş bir alanı. Tüm bunların ötesinde ve göl boyunca kampçıların kaldığını tahmin ettiğim kulübeler vardı. Onların yakınında üzerinde duş simgesi olan bir bina vardı. Bay Rogers'ın Mahallesinde benzer bir şey aradım ama hiçbir şey yoktu.

"Allah kahretsin!"

Öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordum, bu yeni ama giderek tanıdık gelen ziyaretçi

Benimkini. Gretchen'a pislik gibi davranmama neden olan da aynı öfkeydi. Bir hafta önce o otel odasında Scott'a karşı soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olan da buydu. Aynı öfke şimdi grubun dağılmasından beni sorumlu tutuyordu, oysa bizim sonumuzun onun yüzünden olduğunu çok iyi biliyordu.

Tüm bu adaletsizlik beni öfkeliyordu.

Kolumu tezgâhın üzerinden geçirdim ve cilt yere düştü. Çıkardığı takırtı - burası ürkütücü derecede sessizdi- bir uyandırma çağrısıydı. Hayatınızın işi gözünüzün önünde parçalandığı için sinirlenmek başka bir şeydi, düş almak için bir gün bekleyemeyecek kadar çocuk olduğunuz için başka bir şey.

Daha da önemlisi, ben bu adam değildim. Otel odalarını dağıtan rock yıldızı, dünya tam olarak onun istediği gibi bir yer olmadığında sinirlenen, kendini beğenmiş bir erkek çocuğu değildim.

Bu yüzden o olmayı bırakmam gerekiyordu.

Bir nefes aldım ve kendime sessizliği dinlememi söyledim. Takdir etmek için. Burada olma sebebim sessizlikti, değil mi? Bu sessizlikte bir sürü şarkı yazacaktım.

Aslında dikkat ettiğinizde sessiz değildi; arka planda bir tür ritmik uğultu vardı. Cırcır böcekleri mi? Ağustos böcekleri mi? Doğadan pek anlamazdım ama hoş bir sestti.

Yatağa doğru yöneldim ama yürürken telefonun ışığını kabinin geri kalanında . Küçük bir kitaplığın yanında eski ama rahat görünen bir aşk koltuğu vardı ve... *kahretsin*.

Bir klavye.

Sonunda ölümü olacak olan ışığa çekilen bir pervane gibi ona doğru ilerledim. Klavye ve yanındaki lamba duvara takılıydı. Yani düş yoktu ama en azından elektrik vardı -düşününce, diğer kamaralardan birinde ışığın yandığını gördüğümüz halde neden burada el fenerimi kullanıyordum ki? Aptal.

Tam boy bir Yamaha'yı ortaya çıkarmak için ışığı açtım. Lena beş ve altının "müzik kabinleri" olduğunu söylerken bunu kastetmiş olmalıydı. Gretchen'ın da bir klavyesi olmalı.

Gretchen klavyeyle ne yapacaktı? O-

Bu düşünce zincirini yarıda kestim - Gretchen'ın fazladan bir klavyesi olması neden umurumda olsun ki?

Concrete Temple tamamen gitarlardan oluşuyordu, bir sürü gitar.

Gretchen'in sesimize "empatik" derken kastettiği muhtemelen buydu. Biz Phil Spector'ın torunlarıydık. New York'taki dairemde bir bebek kuyruklu piyanom vardı ama geçen yıl boyunca eve pek uğramamıştım. Ve dürüst olmak gerekirse, üzerine bir şey yazmayı hiç denemedim. Gösteriş içindi, partilerde gösteriş yapmak içindi, orada hemen hemen herkesin istediği her şeyi çalabilmemle tanınırdım.

Gençlik yıllarımdan beri anlamlı bir şekilde piyano çalmamıştım. Greenpoint'te boktan, sürekli akortsuz bir dik piyanomuz vardı. Anneme apartmanda aşırı dozdan ölen bir adamdan miras kalmıştı. Oturakta bir iğne ve bir kaşık bulmuştum.

Görünüşe göre hiçbir yerden bir anı yükseldi, büyücüsünün yükselen bir yılan gibi: Annem, Auden ve ben, ben piyano çalarken karanlıkta şarkı söylüyorduk, etrafımızda mumlar vardı. "The Times They Are a-Changin'." "For What It's Worth." "Both Sides, Now." Annem, ailesinin dönemindeki halk şarkılarına kafayı takmıştı. Her zaman çaldığı cızırtılı plaklarda duyduklarımı taklit ederek hepsini özümsemiştim. Resmi dersler için hiç param olmamıştı - müzik okumayı ancak bir yetişkin olarak öğrendim - ama kendi kendime hem piyano hem de gitar çalmayı o Pete Seeger, Bob Dylan ve Joni Mitchell plakları yığınınından öğrendim. Sanırım büyükannem ve büyükbabamın plaklarıydı, gerçi onlarla hiç tanışmamıştım. Peter, Paul ve Mary annemin favorisiydi çünkü üç kişilik küçük ailemiz üçlünün armonilerini yapabiliyordu. "Leaving on a Jet Plane." "500 Miles."

"Limon Ağacı." Annemin halk kahramanlarına hürmeten evimizde bir saksı limon ağacı bile vardı.

Şu lanet limon ağacı. Çoktan unutulduğunu düşünmüştüm ama hayır. Görünüşe göre, bunca yıldır ruhum olan toprağın altında, her zamanki gibi ekşi bir şekilde uykuda yatıyormuş.

Hatırladığım gece karanlıktı. Elektrikler ev sahibi tarafından kesilmişti; geriye dönüp baktığımda, kira ödemeyi pek umursamayan hippiler ve sanatçılarla dolu bir binayla karşı karşıya kalan bir ev sahibinin yapacağı mantıksız bir şey değildi bu. Çoğu insanın ihtiyaç olarak gördüğü şeylerden sık sık yoksun kalmıştık - elektrik, akan su. Yiyecek.

Ama karanlıkta oturup mum ışığında şarkı söyledik. Elektriğimiz yoktu ama piyanomuz vardı.

O günleri romantikleştirmiyordum. Hiçbir şey için geri dönmezdim. Limonlar ağaçlarda saksıda yetişebilirdi, hatta yarı dönüştürülmüş depolarda bile.

Brooklyn, ama bir çocuk limonlarla yaşayamaz.

Bir çocuk sevgiyle de yaşayamazdı, her ne kadar annem bu müjdeyi vaaz etmiş olsa da. Auden ve benim kendimizi yeniden programlamamız yıllar almıştı. Annemin sevgi anlayışının, çocuklarını gerçekten önemsemekten çok mitingler, şarkılar ve günün gündemi neyse onunla ilgili olduğunu anlamak.

"Aşka güvenme oğlum," dedi babam bana. 'Korkarım ki aşkın güzel bir limon ağacı gibi olduğunu göreceksin.'

Ağacın anısı gibi şarkının da hâlâ orada, beynimin kıvrımlarında saklanıyor olması tuhaftı. Gerçek anlamda onlarca yıldır ne düşünmüş ne de duymuştum ama Auden'la McCarren Park'ın havuzunda oynadığımız lastik toplar gibi zihnimin yüzeyine çıkmıştı. Üzerlerine oturur, suyun altında tutar ve dengemizi kaybedip yüzeye fırladıklarında gülerdik.

Evde sular kesildiğinde havuza giderdik. Yüzer, soyunma odalarında duş alır, şampuanlanır ve akşamın ilk ışıklarına kadar temiz ve serin kalırdık. Bu iyi bir duyguydu. Bir mola.

Omzumun üzerinden pencereden dışarı, karanlığa baktım. Duşum yoktu ama kapımın önünde koca bir göl vardı.

Klavyeye dönerek güç düğmesine bastım, yeşil ışık boğazım sıkıldı. "Lemon Tree "nin ilk notası

G. Sert bir duygu yumağını yutarken parmağım birkaç saniye boyunca tuşun üzerinde gezindi. Önceki, geçen haftaki -geçen yılki- öfke daha ağır ve yavaş bir şeye dönüşmüştü. Daha çok hüzne benzeyen bir şeye. Boğazımda kalın ve metalik bir his vardı.

Tuşa bastım. Tuş ağırlıklıydı, bu yüzden parmağımın baskısı altında hem yumuşak hem de ağırdı, gitarın çağırdığı ellerime hem tanıdık hem de yabancıydı. Notanın geceye yayılmasına izin verdim ve kapıdan çıkıp göle doğru yürümeden önce yankıların tamamen kaybolmasını bekledim.

3

ÜNLÜLER: ONLAR DA BİZİM GİBİ!

Gretchen

Teddy Knight'ı çıplak gördüm. Teddy Knight'ı çıplak gördüm. Teddy Knight'ı çıplak gördüm.

Teddy'nin verandasına çıkıp kapısını çalarken bu nakarat zihnimde dönüp duruyordu. Alarm kurmayı pek beceren birine benzemiyordu ve gün doğumu çemberini kaçırmamasını istemiyordum.

Hayır, LOL, bu bir yalandı. Onu huzurlu uykusundan aniden çekip çıkarmak istedim çünkü kendini beğenmiş, hak sahibi, kendini beğenmiş erkeklerden o kadar bıkmıştım ki mantıklı davranmıyordum.

Ya da belki de hayatımda ilk kez mantıklı davranıyordum.

Kapıyı çaldıktan sonra aklıma geldi ki, Wild Arts'a erkeklerden uzaklaşmak için gittiğime göre, bunu yapmanın en iyi yolu muhtemelen... erkeklerden uzaklaşmaktı. Gördüğüm ilk erkeğin beni, onu kızdırmanın yollarını planlamaya başlayacak kadar sinirlendirmesine izin vermemek gibi.

İhtimaller neydi ki? Grup arkadaşını reddetmek gibi duyulmamış bir adımı attığımda Teddy Knight'ın muhtemelen Hyatt'ta yakınlarda olduğunu düşünmek. Dürüst olmak gerekirse, eğer kadere ya da bu tür saçmalıklara inansaydım, Wild Arts'a Concrete Temple'in bir üyesiyle gelmenin bir anlamı olduğunu söyledim. Ama inanmıyordum, bu yüzden ateist benliğimin izin vereceği en fazla şey, evrenin rastlantısallığının bazen oldukça komik olabileceğiydi. Ve ha-ha komik değil, ama lanet olsun komik.

Kapıyı tekrar, daha yüksek sesle çaldım, yumruğumun kapıya çarpması, dün sabah Marion'un havaalanında ne yapmamız gerektiğine dair talimatları içeren e-postasını okuduktan sonra Teddy Knight'ı Google'da arattığımda içimde oluşan gümbürtüyü aklıma getirdi. Tennyson "Teddy" Knight, Concrete Temple'in başçısı. Ya da

Belki de eski başçı demeliydim, çünkü Google bana grubun bir önceki hafta turnesinin son durağından sonra dağıldığını .

Kendime Teddy'ye şüpheyile yaklaşmam gerektiğini söylemişim. Wild Arts'ta iş arkadaşım olacaktı ve onu Scott'la aynı kefeye koymak adil değildi. Tek bildiğim, kişilik farklılıkları yüzünden ayrıldıklarıydı. Ve Teddy'nin öfke nöbeti geçirip bir otel odasını dağıtması nedeniyle grubun dağıldığını bildiren bir TMZ gönderisine tıklayana kadar on saniye boyunca ona şüpheyile yaklaştım.

Ve havaalanında kendimi tanıtmaya çalıştığımda yaptığı hareket: kahretsin. *Tam da "Hey, sanırım ikimiz de Wild Arts fakültesine geç katılmışız"* diyecektim. Onu Google'da bulabilirdim ama Minnesota'da yüzlerce, belki de binlerce Gretchen Miller var. Bir de benim ünlü olmadığım kısmı var. Ama tamam, mesaj alındı. En azından, Tinder'daki adamlarımın aksine, onunla çıkmak için zaman harcamamışım ya da onunla yatarak herhangi bir zafiyet yaşamamışım. Hayır, bu onun Instagram fenomeni kız arkadaşı Karlie Carroll'ın işiydi, Tanrı onu korusun.

Kendimi dün geceye geri gönderdim. Kulübeme yerleştikten sonra gölü kontrol etmek için yolun karşısına geçmişim. Orada durmuş, karanlık suya bakıyor, erkekleri lanetleyen bir kocakarı mı olacağımı yoksa bunu bir adım öteye taşıyıp erkekleri lanetleyen ve *aynı zamanda* aptal genç kadınları ormana çekip hayatlarını mahveden bir kocakarı mı olacağımı düşünüyordum ki Teddy ortaya çıktı. Elinde yanan telefonu vardı, kumsalda tepiniyordu - belki üç metre önümden geçti

-Ve çırlıçıplaktı. Telefonu bel hizasında tutuyordu ve tüm malları görebiliyordum. Yani, biraz karın kası ve birkaç dövme de görebiliyordum - rock yıldızı gövdeleri söz konusu olduğunda, Teddy Knight'ınki çok burun üzerindeydi - ama mallara odaklandığım için beni suçlayabilir misiniz? Olağanüstü bir şey değillerdi, sadece koyu renk kılların arasında duran basit penis ve taşaklardı, ama bir erkeğin aletini cinsel olmayan bir bağlamda görmek garipti.

Ama belki biraz da iğrenç? Orada olduğumu bilmiyordu; makul bir mahremiyet varsayımı vardı. Bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım -şerefsizler bile mahremiyeti hak eder- ve daha fazla dövme ve açıklanamayacak kadar çekici omuzlar gördüm.

Gizli gizli bakmayı kesmem gerekiyordu. Temel insani söz konusu olduğunda Tinder'daki erkekler kadar kötü olmaya başlamışım. I

dikkatimi Teddy Knight'ın boyun üstü bölgesine yönelttim ve bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldım. Kalın, parlak, maun rengi saçları, bale kızlarımın uğruna öleceği iri bir topuz, keskin, köşeli bir çene ve birkaç günlük sakal tıraşı vardı. Kendime gölgeler içinde herkesin iyi görünebileceğini söylemeye çalıştım. Bu bir yalandı. Teddy Knight, havaalanındaki bagaj alım yerinin sert tepe ışığında bile muhteşem görünüyordu. Bu kadar güzel bir yüze sahip birinin aynı zamanda bir Yunan tanrısı gibi görünmesi adil görünmüyordu. Ya da belki bir Yunan tanrısının dövme, kara koyun, asi kardeşine - gerçi düşününce, muhtemelen bu tanıma uyan Yunan tanrıları da vardı.

Böyle bir pislik olmasına şaşmamalı. Bu kadar güzel biri aynı zamanda iyi bir insan olsaydı, muhtemelen evrenin bazı kurallarını ihlal ederdi. Tinder Ders 1, seksi erkeklerin en kötüsü olduğuydu.

Ama seksi olmayan erkekler de en kötüleriydi, bu yüzden 1. Ders'e ne kadar önem vermem gerektiğinden emin değildim.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Tinder sonrası bir kocakarı olma yolundaydım.

Teddy'nin tepinmesi iskeleyle çarptığında daha da belirginleşti. *Bam, bam, bam, bam*. Beni geçtikten sonra poposunu görebildim.

Rihtımın ucuna yaklaşırken adımlarını neredeyse hiç kesmedi, kenardan uzaklaşmadan önce telefonunu bırakmak için bir an durakladı. Hiç sıçramadan durgun suya kaydı.

Onu uzaktan takdir etmek ilginçti. Onun kuşkusuz sigara içen haline aklımla hayranlık duymak, onun *fikrine* bağlanmadan, olası bir geleceğe bakmadan, yeterince bakımlı olup olmadığım ya da iyi bir sohbet için yeterince komik anekdotlara sahip olup olmadığım konusunda endişelenmeden. Tanınmış pisliklerle yatmadığım gerçeğini bir kenara bırakırsak -hayır, sadece *sonradan* pislik oldukları ortaya çıkan erkeklerle yatıyorum- bunun için burada değildim.

Hiçbir koşulda Teddy Knight ile seks yapmayacaktım. Bu asla olmayacaktı. Bu yüzden onu soğukkanlılıkla izleyebildim. Bu da normalde bunu ne kadar yapmadığımı ya da yapamadığımı fark etmemi sağladı. Tanıştığım her erkeği "*Beni sevebilir mi?*" gibi acınası bir merceklerle değerlendirdiyordum. *Ben onu sevebilir miyim?*

Gah. İğrenç.

Burada, Orta Yaş Krizi'nin ikinci sütununu harekete geçirirken: Averted projesinde her şey farklıydı.

Teddy Knight beni asla sevmeyecekti ve ben de Teddy Knight'ı asla sevmeyecektim. Bunu garip bir şekilde özgürleştirici buldum.

Bu nedenle, *Teddy Knight'ı çıplak* gördüğümü söylememin onun ünlü olmasıyla ilgili olmadığının bilinmesini isterim. Sadece Teddy Knight'ın çıplak gördüğüm ve yatmayacağım bir erkek olmasıydı. Bu da evrenin mizah duygusuna sahip olduğu anlardan biriydi: İşte, çıplak insan-erkek moratoryumumun birinci günündeydim ve gördüğüm ilk kayda değer şey neydi? Çıplak bir erkek insan. Scott Collier ile aynı gruptan olan çıplak bir erkek. Tek yapabildiğin gülmekti.

Teddy kapısını çekip açtığında ve "Ne?" diye hırladığında aslında gülüyordum.

Haklısın. Çünkü verandasında duruyordum, sırf onu kışkırtmak için kapısını yumrukladım. Ki bu da son vereceğim bir şeydi. İçimden bir ses ne Teddy'nin ne de benim diğerinin yanında en iyi halimizde olmadığımızı söylüyordu.

Hâlâ çıplaktı. Çoğunlukla. Aletin üzerinde stratejik olarak yerleştirilmiş bir yastık tutuyordu. Ki ben zaten görmüştüm.

Bu konuda hâlâ kendimi
suçlu hissediyordum. "Ne
istiyorsun?"

Seni kızdırmak istiyorum çünkü normal hayatında bunu yeterince yapamadığını söyleyebilirim? "Gün doğumu çemberi için seni almaya geldim." Yastıkla konuştuğumu fark edince dikkatimi onun yüzüne verdim. Uykuda dağılmıştı, saçlarının yarısı dün geceki topuzun içindeydi, yarısı da omuzlarına dökülmüştü.

Parlak ışığa karşı gözlerini kıstı. "Güneş çoktan doğmuş gibi görünüyor."

"Gündoğumu çemberinin gerçek olmadığı ortaya çıktı. Ki eğer bunu bilseydin
hoş geldin paketini okurdun."

Beni dinle. Teddy Knight'ın hoş geldin paketini okuması neden umurumda olsun ki? "Biliyor musun? Orada görüşürüz." Teddy'nin beni ilk güne geç bırakmasına ihtiyacım yoktu zaten. Dakik bir insandım. Hem stüdyoda hem de normal hayatımda çok sıkı çalışırdım.

Teddy'nin verandasından çıkmak üzereydim ki "Hey" diye bir
ses duydum. Geri döndüm. "Ne?"

"Kabininizde klavye var mı?"

"Evet." Dün gece, çocukken piyano derslerinde yaptığım kısa turdan hatırladığım şarkıları söyleyerek biraz eğlenmişim.

piyanoyu satmak zorunda kaldım ama klavye benim için boşa gitti. Bu kamp, Rory'nin bildirdiği gibi, kısmen sanatçılar için bir inziva yeri olacaktı. Geri kalanlar on hafta kalacaklardı. Dört haftalık iki kamp döneminin yanı sıra sanatçıların kampçıların dikkatini dağıtmadan sanatsal şeyler yapabilecekleri iki haftalık bir ara dönem de vardı. Ben sadece ilk kamp dönemi için kalacaktım. Gerçek hayatıma dönmek zorundaydım.

Yine de bu iyiydi, çünkü ben diğerleri gibi bir sanatçı .
O ara dönemde ne yapabilirim ki?

İnsanlara nasıl iş planı yazılacağını öğretmek istememeleri çok kötü. Ben olsam öldürürdüm.

"Kabinleri değiştirmek ister misin?" Teddy sordu.

"Klavyeniz yok mu? Elbette, sizinle değiştirim." Teddy Knight kendini beğenmiş, kendini beğenmişin teki olabilirdi -gerçekte çok güzel bir kızı vardı, dün geceki zihinsel kasetim bana bunu hatırlattı- ama aramızdaki müzisyeni klavyeli kabinden mahrum edemezdim.

"Hayır, bende bir tane var."

"O zaman neden değiştirmek istiyorsun?"

"Eğer bu kulübeyi alırsanız, göl manzaranız olacak."

"Oh." Bu... güzel miydi? Öyleydi, değil mi? Ne gibi bir art niyeti olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden Tinder'ın boktan adamlarının bu durumda ne gibi bir art niyeti olabileceğini düşünmeye çalıştım, ama sonra onların -ve Teddy'nin- zihinsel enerjiye değmediğini fark ettim. "Böyle iyiyim, teşekkürler. Sadece bir seans kalacağım. Her neyse, eşyalarımı yerleştirdim ve düzenledim."

Bavulunu boşaltmış ve düzenli olmanın bir şekilde karakter kusuru olduğunu anlatmak istercesine gözlerini devirdi. Muhtemelen adamın bir müdürü ve ona ne zaman sığıması gerektiğini söyleyen bir asistanlar ordusu vardı. Geri kalanımız kendi hayatlarımızı, kendi küçük işlerimizi yürütmek zorundaydık. Yani evet: sıkı gemi, özür yok.

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Onun yoğun ve kesintisiz ilgisi içimi kıpır kıpır yapmıştı ama yıllarca aldığım dans eğitimi bana, durum gerektirdiğinde vücudumu tamamen hareketsiz tutmayı öğretmişti.

Kendime ona hiçbir şey borçlu olmadığımı hatırlattım. Beni sevmesini sağlamaya çalışmıyordum. Bu yüzden sadece "Görüşürüz." dedim. Gitmem gereken gün doğumu çemberi vardı. Verandasından sığırdım. Biraz kumbaya doğa saçmalığı zamanı.

Gün doğumu çemberinin yapılması gereken bayrak direğinde kimse yoktu, bu yüzden açık duran bir kapı gördüğüm yemek salonuna yöneldim. Ben yaklaştıkça sohbetin uğultusu arttı ama Hogwarts tarzı uzun masalarla dolu geniş odaya girdiğim anda herkes sessizliğe gömüldü.

Dört çift göz bana doğru döndü. Birini tanıdım: Danny. Diğer üçünü de tanıyordum, zira diğer sanatçılar hakkında Google'da kapsamlı bir araştırma yapmıştım. Teddy hariç hepsini, çünkü dün sabah Marion'un e-postasını alana kadar onun geleceğini fark etmemiştim. Teddy'nin yerine gelen müzisyenin, benim yerime gelen dansçı Imani Tran ile evli olduğunu bildiğim için her şey anlam kazanmıştı.

"Merhaba." Gruba el salladım. "Ben Gretchen Miller."

Araştırmalarımın ressam Maiv Khang olduğunu anladığım uzun boylu Asyalı bir kadın sırtıttı. Walker Sanat Merkezi'nde yakın zamanda açtığı bir serginin internet versiyonuna göz atmıştım. Resimleri inanılmazdı. Onları ekranda görmek bile beni onun yeteneğine hayran bırakmıştı. "Merhaba Gretchen. Sanırım hepimiz Teddy Knight hakkında konuştuğumuz ve seni o sandığımız için bu kadar tuhaf davranıyoruz." Kendini küçümseyerek gözlerini devirdi. "Bilirsiniz, ünlüler hakkında dedikodu yaparken yakalandık."

Görünüşe göre ünlü sanatçılar bile rock yıldızlarından etkilenmiş.

"Ama o gerçekten bir 'ünlü' mü?" Danny sordu. "Onu sokakta görsen tanır mısın? Diğer adam Beton Tapınak'ın ünlü yüzü gibi geliyor bana. Onun adı ne?"

"Scott Collier," diye ekledim, kendime alaycılığımı içimde tutmamı emrederek. "Ve muhtemelen bunun en azından bir kısmı o modelle evli olduğu içindir, Cinda Lewis," dedi Danny.

Scott Collier *evli miydi?*

Tabii ki evliydi.

Jack Branksome olduğunu tanıdığım bir adamdan bir koklama geldi, iki şeyle ünlü bir romancıydı. Birincisi, *New York Times*'in "tour de force" olarak nitelendirdiği ilk romanı. İkincisi, Hollywood aktrisi ve güçlü yapımcı Blair Kellermoon'un kitap kulübünde onun tur de force'unu kullanmasına izin vermeyi reddetmesi. İkincisi ona züppe bir yazar olarak ün kazandırmıştı.

Elitist.

Minnesota Twins tişörtü giyen Maiv, "Eğer okuduklarına inanıyorsan Teddy kesinlikle ünlü biri gibi davranıyor," dedi. Ben de bir beyzbol hayranıydım, bu yüzden onu bana sevdirdi. "Anladığım kadarıyla biraz huysuz biri."

"Teyit edebilirim," dedim.

Orada onu gören tek kişi ben olduğum için bana onun hakkında sorular sormaya başladılar. Ve ben onu görmüştüm. Heh. Beton Tapınak gerçekten temelli ayrılmış mıydı? Teddy otel odası olayı hakkında bir şey söylemiş miydi? Nasıl biriydi?

Kahvaltı büfesinden kendime bir kahve doldururken cevap vermek için elimden geleni yaptım. Beton Tapınak'ın temelli ayrılıp ayrılmadığını bilmiyordum ama o buradaysa en azından yaz için ayrılmış olmalıydılar, değil mi? Otel odasındaki olay hakkında hiçbir şey söylememişti. "Nasıl biri olduğuna gelince, hmm. O çok..."

Kaba. Mizahsız.

Muhteşem. Genç balerinleri ağlatacak saçlara sahip.

Doğru olan ama onu küçümsüyormuşum gibi görünmeyecek ne söyleyebilirdim? Ya da onu nesneleştiriyormuşum gibi? Aslında umurumda değildi ama meslektaşlarımın önünde edepli davranmak muhtemelen iyi bir fikirdi. "Teddy Knight çok..."

"İşte!" Maiv fısıldadı.

Ne bulacağımı bilerek döndüm çünkü daha önce Teddy bana bakarken hissettiğim o ürpertiği hissettim.

Teddy yaklaşırken, "Bölmeyeyim," diye söylendi. Üzerinde yırtık pırtık gri bir tişört, bir çift kısa pantolon ve dün gece Lena'dan geçer not alan savaş botları vardı. Saçlarını yeni topuz yapmıştı.

"Günaydın! Görünüşe göre hepimiz buradayız!" Marion tarafından kurtarıldı.

İçeri girdi ve ellerini çırparak herkesin dikkatini çekti. Göz korkutmaya eğilimli olsaydım, Marion'un biraz korkutucu olduğunu söyledim. Öncelikle, aşırı zengindi. Wild Arts'a fon sağlamak için öyle olmalıydı. Ayrıca zeki ve şıktı ve insanların dünyadaki yerleri konusunda kendilerine güvendiklerinde yaptıkları gibi bir havası vardı. Elbette, ultra zengin olduğunuzda dünyadaki yeriniz konusunda kendinize güvenmek muhtemelen daha kolaydır. Bazılarımız bu tutumu edinmek için çalışmak zorunda kaldı, sürekli

onu beslemek.

"Herkes yeterince yedi mi?" Açık büfeyi işaret etti. "Mutfak yarına kadar tam kapasite çalışmayacak. Odanızdaki klasörlerde yemek servisi saatleri yazıyor. Burada yiyebilir ya da yemeğinizi alıp gidebilirsiniz ama kampçıların burada yemek zorunda olduğunu belirtmek isterim. Şimdilik istediğimizi alalım ve bayrak direğine gidelim."

Dışarıda, bayrak direğinin etrafında sıra sıra kaba yontulmuş ahşap banklar vardı. Marion her günün başlangıcı için bir sabah töreni yapılacağını açıkladı. "Danışmanlar tarafından yönetilecek. Katılımınız isteğe bağlı, ancak her seansta birkaç kez gelebilerseniz çok sevinirim. Bildiğiniz gibi buradaki rolünüz danışmanlık yapmak. Kampçılarla ilk bire bir görüşmelerinizin, çalışma saatlerinizin ve kapanış gösterilerine yardımınızın ve katılımınızın ötesinde, bu mentorluğun neye benzeyeceğini size bırakıyorum. Danışmanlar, seansın sonuna yaklaştıkça hem sanatsal hem de sanatsal olmayan aktiviteler ve provalar düzenleyecekler, ancak siz de istediğiniz zaman katılabilirsiniz."

"Ama fazla ileri gidiyorum. Artık hepimiz burada olduğumuza göre, tanışma faslına geçelim. Bize kim olduğunuzu ve buradaki görev sürenizdeki sanatsal hedeflerinizi anlatın."

Danny ile daha önce tanışmıştım. Normal hayatın dikkat dağınıcılığından ve bu yaz üzerinde çalıştığı doğal, deneysel sırlar da dahil olmak üzere bir dizi parça yapma arzusundan bahsetti. Çömlekçilik hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama ilginç görünüyordu.

Maiv, "kentsel ve doğal arasındaki gerilimle oynamak" istediğini söyledi. "Bunu bir ikili olarak ele alıyoruz" diyen Maiv, "ancak yakın zamanda terk edilmiş kentsel alanlarda doğanın istilasına üzerine bir sergi yaptığımda öğrendiğim gibi, doğa oldukça hızlı bir şekilde kontrolü ele alıyor. Bunun ne anlama geldiğini keşfetmek istiyorum. Bunu şehirde yapıyordum ama buraya gelip bu açıdan yaklaşmanın ilginç olacağını düşündüm. İnsanlar doğayı aniden işgal ettiğinde doğa nasıl bir şey oluyor?" Bu kulağa hoş geliyordu ve Maiv'in tanımaya değer bir insan olduğuna dair ilk izlenimimi doğruluyordu.

Sırada Jack Branksome vardı. "Post-postmodern için bir metafor olarak bekârlık temalarıyla oynayan" ve yazım aşamasında olan bahsederken söyleyebildiğim kadarıyla, elitist bir züppe olarak ünlenmesi en azından biraz haklı olabilirdi. En iyi sessizlikte çalıştığını ve Minneapolis'teki evinde konsantre olmakta zorlandığını, bu yüzden buradaki sessizliğin

taslağı tamamlamasını sağlayacak. Sana iyi şanslar, Jack Branksome. Blair Kellermoon ruhuna merhamet etsin.

Bir de Minneapolisli bir tiyatro oyuncusu olan ve tek kişilik bir gösteri üzerinde çalışan Caleb Lyons vardı. "Bir şekilde kendimi ciddi bir trajik kahraman olarak tiplerdim - Hamlet ve Romeo'yu oynadım ve Lear ve Vanya'da yaşıyorum. Ki bu iyi bir şey. Hayır, bu *harika*. İşime bayılıyorum ve sahip olduğum için kendimi şanslı sayıyorum. Ama tiyatroya aslında müzikalleri sevdiğim için girdim - müzikal tiyatro çocuğuydum. Bu yüzden klasik tiyatro sevgimi müzikle birleştirecek tek kişilik bir gösteri yazmayı düşünmeye başladım. Bu alanda gördüğünüz şeylerin çoğu parodi - Shakespeare'in tüm eserleri altmış dakikada, bu tür şeyler. Bu da harika bir şey, bunların hepsi için yer var. Ama temelde oynadığım roller aracılığıyla anlatılan bir anı olan bir parça üzerinde çalışıyorum, ama müzikle. Açıklaması çok zor. Buraya özellikle neden geldiğime gelince, dürüst olmak gerekirse, kendimi aştım ve Ekim ayında Brooklyn Fringe Festivali'ne başvurdum ve yer aldım, bu yüzden şimdi panik modundayım." Abartılı, kendini küçümseyen bir yüz buruşturmasına dönüşen bir sırıtış sergiledi.

Ha. Bu adamı sevdim. Söylediklerini ve canlandırıcı açık sözlülüğünü sevdim.

"Ama her şey yolunda," diye devam etti. "Neredeyse bitti, şu anda sadece çalışıyorum. Ve festivalde gördüklerini beğenirlerse oyunu alabilecek bir Broadway dışı tiyatroyla bağlantılarım varYani sadece, bilirsiniz... kurcalamayı bitirmem gerekiyor."

Sıra bendeydi. "Benim adım Gretchen Miller. Ben yedek oyuncuyum. Muhtemelen Imani Tran'ın burada olması gerektiğini biliyorsunuzdur. Modern dans bilmiyorsanız ismini bilmeyebilirsiniz ama o önemli biri. Ben biri değilim. Ben bir dans öğretmeniyim. Sanırım 'Yapabilenler yapar, yapamayanlar öğretir' sözünün yaşayan bir örneği olabilirim."

Kibar bir anlaşmazlık mırıltısı duyuldu. "Sorun değil. Bunu kendimi küçük düşürmek için söylemiyorum. Kendi adıma söylemem gerekirse, ben harika bir öğretmenim. Ve iş kadınıyım da." Gerçekten öyleydim. Mütevazı bir geçmişe sahip ve girişimcilik deneyimi olmayan biri olarak, stüdyomu yoktan var ederek, dans kültürüyle birlikte gelen bazı çöplere sırtını dönerek - umarım- dansı kutlayan bir yer haline getirdiğim için gurur duyuyordum. "Kendi stüdyom var ve onu genişletmeye hazırlanıyorum.

"Gelmeyi planlamadığım için ve dürüst olmak gerekirse dansa olan odağım her zaman girişimci kimliğimle iç içe geçtiği için, burada geçireceğim zaman için tutarlı bir sanatsal hedefim olduğunu söyleyemem. Ve sadece ilk oturum için buradayım. Muhtemelen stüdyomda önümüzdeki sezon için koreografi çalışmalarına yöneleceğim ama açıkçası buraya daha çok bazı kişisel hedeflerimi gerçekleştirmek için geldim."

Bekle. Bu son kısmı söylememeliydim, çünkü bunu flört uygulamaları ve benim yaklaşan ve gönüllü crone'laşmam hakkında bir monologla takip etmeye hazır değildim. Bu yüzden kurtarmak için biraz mizah kattım. "Evet, bahsetmemem gereken çok önemli kişisel hedefler, çünkü şimdi muhtemelen size bunların ne olduğunu söylemem gerekiyor, ama bunu yapmayacağım." Sırıttım ve seyircilerimden bazıları da sıırttı. "Sadece bir sıfırlamaya ihtiyacım olduğunu söyleyelim, bu yüzden manzara değişikliğini takdir ediyorum."

"Teşekkürler Gretchen," dedi Marion. "Burada olmanızdan çok memnunuz. Hem sanatsal hedefleri hem de kişisel hedefleri destekliyoruz. Her ne şekilde olursa olsun, bir sıfırlama değerli bir amaç gibi görünüyor. Ve son olarak, Teddy?"

Teddy hâlâ bana bakıyordu, sanki konuşmayı bıraktığımı fark etmemiş gibiydi. Marion onu tekrar çağırmak zorunda kaldı ve sonunda kendini toparladı. "Bir albüm için yeterince şarkı yazmak istiyorum."

Tüm söylediği buydu ve bu beni çok güldürdü. Bu insanlar Bay Rock'n Roll'dan daha fazlasını görmek için can atıyorlardı. Teddy'yi onlardan daha iyi tanıyordum - sonuçta onu çıplak görmüştüm; bundan bahsetmiş miydim? - bu yüzden hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyordum.

Teddy'nin üç saniyelik konuşmasının ondan alabileceği tek şey olduğu anlaşıldığında Marion, "Umarım bazılarınız gerçek arkadaş olur," dedi. "Ya da en azından kamp arkadaşı."

Maiv kamp arkadaşlarının ne olduğunu sordu ve Marion gençlerin kampta hızlı ve yoğun arkadaşlıklar kurma eğiliminde olduklarını açıkladı. "Sanırım burada teknolojinin olmaması onlara yardımcı oluyor. Muhtemelen hormonlarının da etkisi vardır. Günlük yaşamlarının dikkat dağıtıcı ve baskılarından uzak bir ortam da var. Birbirlerine yapışıyorlar ve sıkı sıkıya yapışıyorlar. Ve bir sonraki yaz geri geldiklerinde, kaldıkları yerden devam ediyorlar."

Sabahın geri kalanı bilmemiz gereken şeylerin üzerinden geçmekle geçti. Kampçılardan günlük olarak sorumlu olanlar danışmanlardı, ancak Marion yine de bize her şeyi kapsayan kurallar hakkında bilgi verdi

can yeleklerinden duş programlarına kadar.

"Peki ya bizim için duşlar?" diye sordu Teddy, o ana kadar hedefleri hakkında konuşturulduğu zamanlar dışında surat asacak kadar sessiz kalmıştı.

"Sanatçı kabinlerinin arkasında tek kabinli bir duş odası var," dedi Marion ve Teddy . "Kusura bakma, sana dün gece söylemeliydim. şaka fırsatını en aza indirmek için haritada yok - kamp şakaları da bir şeydir."

Maiv, "Dürüst olmak gerekirse liseli çocuklar fikri beni korkutuyor," dedi. "Lise yıllarımdan hiç keyif almadım."

"Sanatçı çocuklar farklıdır," dedim. "Tipik lise çocuğu imajınıza uymayacaklar. Aslında hiçbir çocuğun öyle olduğundan emin değılim." Sırıttım. "Birbirlerine ve kendilerine takıntılılar, yani bu anlamda öyleler. Bu 'kamp arkadaşları' kavramının nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum."

"Hayal ettiğimiz korkunç gençlik filmi çocukları olmasalar bile, onlarla nasıl *ilişki kuracağız*?" Danny sordu.

"Bu yaşta ve bu ortamda, bence kilit nokta onlarla çocuk gibi ilişki kurmaya çalışmamak," dedim. "Elbette, tamamen olgun insanlar değıller. Beyinleri hala kendi kendine çalışıyor, bunu unutmamakta fayda var. Ama bizim amaçlarımız doğrultusunda, özellikle de doğrudan denetleme şeyler yapmadığımız için, onları sizin kadar yolun başında olmayan akranlarınız olarak düşünmeye çalışın." Omuz silkdim. O kadar da zor değıldi. "Onları dinleyin. Onlara yardım etmeye çalışın."

Öğle yemeğinden sonra, çoğu üniversite öğrencisi olan danışmanlarla tanıştık. Ciddi, güler yüzlü ve çok ama çok heyecanlıydılar. Dünya onları henüz yıpratmamıştı. Tanışma ve selamlaşmanın ardından kalp masajı ve ilk yardım seansı yapıldı. İşim gereğı her ikisi için de sertifikam vardı ama tazelemek iyi oldu.

Saat üç civarında kovulduk ve akşam yemeğine kadar kendi başımıza olduğumuz söylendi. "Yüzmeye gitmek isteyen var mı?" Ben sordum. Yüzmeyi çok severdim. Suda yüzmenin beni canlandıran bir yanı vardı. Hem gerçek anlamda, hem de zihinsel olarak. Ayrıca hava hâlâ çok sıcaktı.

Maiv ve Caleb buna hazırdı. Kamp arkadaşı olarak gözüme kestirdiğim ikisi onlardı. Danny bazı parçaları kontrol etmek için fırına gideceğini söyledi. Teddy başta bir şey söylemedi ama Jack "Bu

Kokteyl saati," diye homurdandı belli belirsiz hevesli bir şekilde ve çok geçmeden müzisyen ve yazar birlikte içmek için bir plan yaptılar. Güzel; birbirlerini hak ediyorlardı.

Maiv, Caleb ve benim mayolarımızı değiştirmemiz gerektiği için birlikte kabinlere geri döndük.

"Marion'un olayı ne?" Teddy yola çıktığımızda sordu. "Ailesi peynir üretiyor," dedim. Peynirin büyük bir hayranıyım.

Kuhn ailesi ürün hattı. "Aile vakfını o yönetiyor."

"Bir vakfı destekleyecek kadar peynir ezmesi mi satıyorlar?" diye sordu.

"Evet, peynir ezmesi imparatorluğu gibi bir şey" dedim.

"Peynir ezmesi *de* neyin nesi?"

Kimse cevap vermeyince ben de "şu sürdüğünüz peynir var ya?" dedim.

"Krem peynir gibi mi?"

"Hayır. Bir küvet içinde gelir ve genellikle kaşar olur ve bazen içinde frenk soğanı veya pastırma parçaları gibi şeyler olur."

"Turuncu mu?"

Gülmemeye çalıştım. Nedenini bilmiyordum ama soru ve/veya soruyu soran kişinin soğukkanlılığı komik gelmişti. "Turuncu."

"Yani buranın işlenmiş peynir mirasçısı bir kadın tarafından işletildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun ama hiç peynir ezmesi yedin mi?"

"Oxford'da okurken pub peyniri diye bir şey ama pek hoşuma gittiğini söyleyemem." Bu söz Jack'ten gelmişti ve ben biraz irkilmişim. Bir an için sanki sadece Teddy ve ben konuşuyormuşuz, ileri geri şakalaşıyormuşuz gibi gelmişti ama tabii ki durum böyle değildi.

Teddy ve Jack, Jack'in kulübesine gittiler; görünüşe göre orada nadir bulunan bir tür sake vardı ve içmek için Teddynin göl kenarındaki verandasına götürmeyi planlıyorlardı. Hemen kulübeme girdim ve giydim. Yeni arkadaşlarımı bekletmek istemedim, bu yüzden hızlıca çıktım ve çıktığımda Teddy'nin evine doğru giden sake çocuklarıyla yolum kesişti.

"Bizimle gelmek istemediğinize emin misiniz?" Çıktığı anda pişman oldum. Bizimle gelmelerini *istemiyordum* - kamp arkadaşlarımı kilitlemek için çalışacaktım - ve genellikle kamptan uzak durmaya çalışıyordum.

Standart Minnesota kibarlığı saçmalığına katıldım. Ya da en azından yeni ben öyle yaptım.

Teddy bana boş boş baktı. Bunu yapmanın bir yolu vardı. Sanki beyninin düşündüğü her neyse ondan kurtulması ve eldeki konuşmaya katılması birkaç saniye sürüyordu.

Mayomla orada durduğumu geç de olsa fark ederek havlumu omuzlarıma sardım. Mayomda yanlış bir şey olduğundan değil. İki parçalıydı ama hem üst hem de alt kısmı fazlasıyla kapatan mütevazı bir parçaydı. Ama onların ilgisi, özellikle de Teddy'nin aşırı yoğun incelemesi beni... ne? Bu garip duygu neydi? *Utangaçlık* mıydı?

Hayır. Kronlar utangaç değildir. Ben de havluyu bıraktım. Bir yaz kampında mayo giyiyordum. Bu gayet makul bir şeydi. Beni gizlice yargılamak ya da gizlice süzmek istiyorlarsa, bu onların bileceği bir işti. Teddy hâlâ dalgın görünüyordu, bu yüzden verdiğime pişman olduğum davete cevap vermesine fırsat vermedim. "Görüşürüz."

Teddy konuşmaya başladı ve Jack'in de konuştuğunu fark edip durduğunda, "Aslında bizimkini de getirebiliriz-" cümlesine kadar geldi.

Jack, "Hayır, teşekkürler. Sanırım eve yakın bir yerde kalacağım. Bir içkiden sonra biraz yazı yazmaya çalışacağım."

"Evet," dedi Teddy. "Ben de."

"Sen bilirsin."

Diğerleri henüz kamaralarından çıkmamıştı, ben de Maiv'in kamarasına gidip onu beklemek için bir cabriole- sauté serisi yaptım.

4

KÜÇÜK KADINLAR, AMA DANS EDEN

Teddy

Jack Branksome'un tadı damağımda kalacaktı. Ama dürüst olmak gerekirse, burada birinden hoşlanacak olsaydım, bu muhtemelen onun için olurdu. Zekiydi ve her sessizliği kelimelerle doldurma ihtiyacı hissetmiyordu. Sake'lerimizi yudumlarken biraz konuştuk ama baskıcı değildi. Kitabını okumamıştım, ama bugünlerde pek okuyan biri değildim - çocukken çok okurdum, ama bir şekilde alışkanlığımı kaybetmiştim. Ancak o, Beton Tapınak'a aşına görünüyordu.

"Siz , ha?" "Öyle görünüyor."

"Öyle mi görünüyor?"

Evet, bunu söylemek aptalca bir şeydi. Sadece bu *ayrılık* kulağa karşılıklı gibi geliyordu. Her iki taraf da ilişkinin yolunda gitmediğini fark ettikten sonra medeni bir şekilde yolların ayrılması. Karlie ve benim yaptığımız da buydu.

Scott'la yaptığımız şey bu *değildi*. Hayır, turnenin son gösterisinden sonra beni Chicago'daki Hilton Garden Inn'de oturttu ve işinin bittiğini söyledi. Plak sözleşmemiz sona ermişti ve ne bizim plak şirketimizle ne de başka bir şirketle yeniden anlaşmak gibi bir niyeti yoktu. Aslında solo albümü için stüdyo ve müzisyen ayarlamıştı, bu da uzun zamandır bu haberin üzerinde oturduğu anlamına geliyordu.

Uzun süredir bu konuyu düşünüyordu ve sonra gidip benden önce Jet ve Luis'e söyledi.

Jet ve Luis'e karşı değilim. Onlar harika müzisyenlerdi. Ama Concrete Temple'da Scott ve ben vardık. Diğerleri başından beri bizimle değildi. Yazmadılar. Elbette, Jet bir yıldızdı, ama de

Künt, değiştirilebilir. Luis değiştirilebilirdi.

Scott'ın yeri doldurulamazdı. Scott olmadan Beton Tapınak olmazdı.

Ben olmadan Beton Tapınak da olmazdı, çok teşekkür ederim.

Sanırım sorun, Beton Tapınak olmadan bir ben olup olmadığından emin olamamamdı.

Belki Scott'tan gelen tüm o saçmalıklarla başa çıkabilirdim - ayrılacağı haberi, en son öğrenen kişi olmak, stüdyonun solo albüm için çoktan rezerve edilmiş olması

-Eğer Concrete Temple'ın onu *yıllardır* sanatsal olarak tatmin etmediğine dair saçma sapan şeyler söylemeye devam etmeseydi.

O tatmin edici olmayan çekleri nakde çevirmeyi kesinlikle başardın, diye karşılık verdim.

Ve sonra o bana hack dediğinde, televizyonu parçaladım.

Hala çok utanç vericiydi. Hayır, bundan daha fazlasıydı. *Dehşet* vericiydi. Çünkü ben o adam değildim.

Ama görünüşe göre .

Boğazımı temizledim, kendimi şimdi ve buraya, bir roman yazarının yanında verandada oturduğum ve kendimi toparlamam gereken bir ormanın ortasındaki göle baktığım yere geri dönmeye zorladım. "Evet. Ayrıldık. Ayrıldık."

"Çok kötü."

"Mm."

"Buradaki diğerleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi görünüyorlar." Ne söylememi istiyordu? Tablolar ya da çömler umurunda değildi ama başkalarının umurunda olduğunu anlayabiliyordum.

"Herkes çok... neşeli görünüyor."

"Mm." Gretchen ne zaman yanımdan ayrılrsa kelimenin tam anlamıyla sıçrayarak uzaklaştığını düşünerek kadehimi onaylarcasına kaldırdım. Düşündüm de, bu belki de şımarıklık değil, daha çok duygusallıktı. Otel odasındaki olayın yaşandığı gün beni canlandıran Hulk-şut enerjisini artık hissetmiyordum ama şu anda pek de parlak bir arkadaş olmadığımı rahatlıkla itiraf edebilirdim.

Her neyse, ben Gretchen'a pek şımarık demezdim. Pembe uçlu saçları ve retro, pinup tarzı bikinisiyle neşeli *görünüyordu*. Ama şımarık değildi. O... şey, aklıma gelen kelime aslında *ekşiydi*. Belki de bu benim hatamdı: gerçekçi olmak gerekirse, ben ona hıyarlık ettikten sonra ekşmişti. Ama gerçek şu ki, ondan yayılan soğukluğu hissedebiliyordum.

Dün gece onu Şeker Perisi olarak düşünmüştüm. Peri kısmı

Her zaman havada zıplardı. Belki de ona *ekşi sakız* perisi demeye başlamalıyım. Bunun onun için ne kadar mükemmel bir tanımlama olduğunu düşünüp kendi kendime güldüm.

"Komik olan ne?"

"Yok bir şey." Dikkatimi Gretchen'a takma isim bulmaktan başka bir şeye vermem gerekiyordu. Neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu: Albüm.

Birkaç kadehten sonra Jack gitti ve ben de yazmaya başlamaya niyetlendim. Gitarımı verandaya çıkardım. Kılıfindan çıkaracak kadar ileri gittim.

Sonra kığımın üstüne oturdum ve hiçbir şey yapmadım. Uzun bir süre.

O kadar uzun sürdü ki, bir buçuk saat sonra Gretchen lanet olası bir kürekli tekneyle yanaştığında ben hâlâ kığımın üstünde hiçbir şey yapmadan oturuyordum.

"Ne düşünüyordum bilmiyorum," dedi orada oturduğumu fark ettiğinde, "ama görünüşe göre tekneyle geliyorum."

"Bunu görebiliyorum." Parlak saçları ve parlak... benliğiyle onu görmemek mümkün değildi. Güneş, bir bulut kümesinin arkasından, tenini parlatacak şekilde ortaya çıkıyordu.

Ve çok fazla ten vardı. Daha önce giydiği mayoyu giyiyordu.

Daha önce giydiği mayoyu giyiyordu. Beni dinle. Ben ne düşünmüştüm? Plajdayken kostüm mü değiştirecekti?

Mayosu beyazdı. Üst kısmı spor sütyenine benziyordu ama omuzlarına kadar uzanan askıları geniş fırfırlıydı ve etek ucunda da bir fırfır vardı. Alt kısmı yüksek belli -göbek deliğini kapatıyordu- ve bacak deliklerinin etrafında daha küçük fırfırlar vardı.

Bu kadar huysuz biri için çok fazla fırfır vardı.

"Sanırım bu 'O anda iyi bir fikir gibi göründü' senaryolarından biri." Bacakları pedal çevirmeye devam ederken bile parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

Kendimi düşüncelerimden sıyırdım. Kulübemin önündeki küçük kumsaldan uzanan rıhtımın yanına yanaşmaya çalışıyordu ama zorlanıyordu.

"İki kişi için yapılmış bir kürekli tekneyi tek kişi kullanabilse de hassas manevraların zor olduğu ortaya çıktı" dedi.

İçimi çektim ve gitarımı yere bıraktım - zaten sadece bir dekordu. -Ve bir kurtarma görevi için ayağa kalktı. "Diğer herkes nerede?" diye sordum.

Sahili geçtim.

"Hâlâ yüzüyorum. Birdenbire acıktım, bu yüzden geri gelip üstümü değiştirmeye ve yemekhaneye gitmeye karar verdim. Marion, yüzme alanı ile bu plaj arasında kürekli botlarla gidip gelebileceğimizi söyledi. Burada bağlamak için bir direk olması gerekmiyor mu?" Bacaklarını oynatırken Fred Çakmaktaş'a benziyordu. "Sadece yürümeliydim ama bu eğlenceli görünüyordu." Homurdandı. "Ünlü son sözler."

"Şu ipi bana at." Attı ve ben de onu tekneye çekip tekneyi emniyete aldım.

Teknenin uzak tarafındaki koltukta oturuyordu, bu yüzden biraz gidip gelme oldu. Ona elimi uzattım ve şaşırdım.

onu aldığı anda.

İskeleye yanaştığında, hemen bırakmadı. Tamamen su içindeydi. Saçları sarı-pembe tutamlar halinde yüzüne dökülmüştü ve gözlerinin altına makyaj bulaşmıştı.

Titredi. "Göl görüldüğünden daha soğuk. Ama muhtemelen zaten..." Cümlesinin geri kalanını yuttu.

"Muhtemelen ne?" Gülümsemesi kayboldu, bu da ifade edemediğim nedenlerden dolayı rahatsız ediciydi. "Tamam, peki," dedim elimi onun elinden kurtarmaya çalışarak.

Kadın gitmesine izin vermedi. "Adını şair Tennyson'dan mı aldın?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşırtmıştı. "Annem bir hayranımdı."

"Hiç sevmemiş olmaktansa sevmiş ve kaybetmiş olmak daha iyidir," diye okudu. "Bu Tennyson, değil mi?"

"Öyle," dedim ihtiyatla. Bununla nereye varmaya çalışıyordu? Çoğu insan Alfred, Lord Tennyson'ı hayal meyal duymuştu ve çoğu insan *onun* en ünlü dizesini biliyordu, ama benim deneyimlerime göre, bu dizinin *ona ait* ya da bir şiirden alındığını bilmiyorlardı. Bu dizinin, *üzerinde Yaşa, Gül, Sev* yazan salaş-şık ahşap tabelalar da satan Etsy dükkanlarında görülme olasılığı daha yüksekti.

Belki hiç şarkı yazamazsam, *üzerinde Öl, Ağla, Nefret* yazan tabelalar satan bir Etsy dükkanı açabilirdim. Auden iyi görünmeleri için bana yardım edebilir.

"Şey," dedi Gretchen, elimi aniden bırakarak, "bu tam bir saçmalık."

"I..." Buna ne diyeceğimi bilemedim. Sourplum tarafından aptala çevrildim. Ha. Kafiye oldu. Arkanı kolla, Alfred, Lord Tennyson.

Gretchen dönüp gittiğinde hâlâ ne diyeceğimi düşünüyordum. Sıçrama yoktu, sadece yürüyordu. Nedense bu bana yanlış gelmişti. Sanırım sıçramaya alışmıştım.

Ama tezi yanlış değildi. Sevmiş ve kaybetmiş olmak, hiç sevmemiş olmaktan daha iyi *değildi*. Bunu sevgili annemden erken yaşta öğrendim.

Birinci haftanın sonunda, buraya gelmekle hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım. Hiç şarkı sözü yazmadığım gibi, kadar çocuklara batmıştım.

Bu kampta seksen çocuk vardı ve hepsinin odaklandığı bir alan vardı. Üniversite bölümleri gibi, kamp dışında. Onlar için biraz kötü hissettim. Çocukluğum pek çok açıdan boktan geçmişti ama gençliğimin açık, programsız yazlarını hiçbir şeye değişmezdim. Auden ve ben şehri ayaklarımızın altına almıştık ve özgürce dolaşmak için hem okulun katı kurallarını hem de annemin öngörülemezliğini sevinçle terk etmiştik.

On beş çocuk müzik yapıyordu ve her biriyle en az bir kez görüşmem gerekiyordu. Bu kağıt üzerinde yeterince makul görünüyordu, ama aynı zamanda ilk hafta günde üç çocukla görüşeceğim anlamına geliyordu, Marion bire bir görüşmelerimizi ayın başlarında yapmamızı önermişti, böylece çocuklar kamp sonu performanslarını planlarken bizim bilgeliğimizden ya da başka bir şeyden faydalanabileceklerdi. Bu haftadan sonra tek yapmam gereken birkaç gün doğumu çemberinde görünmek ve müzik stüdyosunda çocukların beni görmeye gelebilecekleri haftada iki kez "ofis saatleri" düzenlemek olacağından, bu zorunluluğu ortadan kaldırmaya hevesliydim... Emin bile değildim. Gitarlarını akort etmek için yardım mı? Küçük, kırılgan hayallerini yıkacak müzik endüstrisi hakkında açık konuşmak mı?

Cuma öğleden sonra, bir haftalık genç tsunamisi beni çok yormuştu. Çok yağlı ve beceriksizlerdi. Ama neredeyse başarmıştım; çılgınca farklı yeteneklere sahip on dört çocuktan kurtulmuştum. Ve dürüst olmak gerekirse, Gretchen'in onlara kariyerlerinde benden daha az ilerlemiş yetişkinler gibi davranma tavsiyesini uygulayarak bunu başardım.

On beş numaralı çocuk -programına baktım- Anna, St. Paul Akademisi'nde onuncu sınıfa gidiyordu. Sanırım bize çocukların okullarını söylediler çünkü bunun bizim için bir anlamı olması gerekiyordu. Elbette benim hiçbir şeyden haberim yoktu.

Anna Juilliard mezunu da olabilirdi, umurumda bile değildi. Stüdyoda belirdiğinde utangaç bir ifadeyle "Merhaba," dedi.

Pekâlâ. Bir çocuk daha ve hafta sonu. Olduğum kadar heyecansız görünmemeye çalıştım. Bana takılıp kalması onun suçu değildi. "Bana senden ve müzikten bahset, Anna."

"Müziği severim."

Harika. Hepimiz öyle değil miyiz? Kaşlarımı kaldırdım. "Piyano, gitar ve banjo çalışıyorum," diye ekledi.

"Banjo!" diye bağırdım. Elimde değildi. Bu hafta şimdiye kadar gitar, piyano ve davul görmüştüm, bunlarla çalışabilirdim ve bir saksafoncu benimle çalışmaktansa YouTube ile çalışmayı tercih ederdi - nefesli çalgılar benim uzmanlık alanım değildi. Sonra sadece şarkı söyleyen iki çocuk, ki bu onlar için iyiydi ama benden ne beklediklerini bilmiyordum. Sadece Concrete Temple'a vokal yapmıştım ama solo bir albüm çıkarmak bunun değişmesi gerekecekti.

Anna'ya içeri girmesini işaret ettim -hâlâ kapının yanında duruyordu- ve yanımdaki boş tabureyi gösterdim. Kampta bir piyano ve bir davul seti vardı ama çocuklar başka bir şey çalacaklarsa kendi enstrümanlarını getirmeliydiler ve Anna'nın bir gitar kutusu ve bir banjo kutusunun ağırlığı altında ezildiği kesindi.

"Banjo'dan bir şeyler dinleyelim."

Enstrümanını çıkardı ve "Cover mı yoksa orijinal mi dinlemek istersiniz?" dedi.

Vay canına. "İkisi de. Neden bir kapakla başlamıyorsun?"

Eagles'ın "Take It Easy" şarkısını coverlayarak beni şaşırtmaya devam etti. Bu yaştaki bir çocuk, güncel bir pop şarkısını banjo'lamak yerine içinde gerçek banjolar olan bir müziği coverlayacaksa, kendi zamanından ve benim zamanımdan önceki bir erkek-rock grubunu değil, Chicks ya da Mumford & Sons gibi bir grubu seçerdi diye düşünmüştüm. "Aklımdaki yedi kadın" ile ilgili açılış sözünü, aklında yedi erkek olmasıyla ilgili olarak değiştirdi. İlk başta cinsiyet değişimi beni sevindirdi. Şarkıyı kendi şarkısı yapıyordu ve bu kız *çalabiliyordu*. Ama sonra şarkı değişti, ürkütücü bir hal aldı. Şarkı sözlerini düşündüğünüzde - sahiplenilmek, kendi işinize bakarken bir kamyonun yavaşlaması, zamirlerin basitçe değiştirilmesi onu rahatsız edici hale getirdi. Ki amacının da bu olduğundan oldukça emindim. Lanet olsun. Buraya geldiğimden beri kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. İçimde bir uğultu vardı.

uzuvlar, sanki birisi kanımı cin tonikle değiştirmiş gibi. Scott'la stüdyodayken de böyle hissederdim. Gerçi düşününce, son kayıt sırasında bu hissi yaşamamıştım.

Anna bitirdiğinde, "Şimdi bir orijinal dinleyelim" dedim.

Derin bir nefes aldı. Gergindi. Ama çalmaya başladığında rahatlamıştı. Şarkısı kısaydı ve birkaç akor değişikliğinde tökezledi
-Bu şarkıyı Eagles'ın şarkısı kadar iyi bilmiyordu ama çok büyük bir potansiyeli vardı.

"Henüz şarkı sözü yok," dedim bitirdiğinde.

"Hayır. Henüz elimde değiller ama ne hakkında olacağını biliyorum."

"Neymiş o?"

Durakladı.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Umutsuzca bilmek istiyordum, ki bu garip bir duyguydu. Uzun zamandır bir şey hakkında bu kadar güçlü hissetmemiştim. Hilton Garden Inn'deki o paramparça televizyonu düşündüğümde zihinsel bir düzeltme yapmak zorunda kaldım: Uzun zamandır bir şey hakkında *olumlu anlamda* bu kadar güçlü hissetmemiştim. Ama insanların şarkı yazma süreçlerine saygı duyuyordum. Garip bir şekilde özel bir deneyim olabilir. Kendinizi savunmasız hissetmenize neden olabilir. Savunmasız.

Bu yüzden bunu sadece Scott'la yapmıştım. Çünkü ona güveniyordum. Ya da eskiden ona güvenirdim.

"Hayır, değil," dedi. "Sadece bunun aptalca olduğunu düşünebileceğini sanıyorum. Olgunlaşmam

ış." "Dene

beni."

"Okulda nefret ettiğim bir çocuk hakkında."

Güldüm. Nedense aklıma Gretchen geldi. Eğer kamp okuldaysa, Gretchen'in nefret ettiği çocuğun ben olduğumdan emindim. Muhtemelen haklı olarak.

Anna'nın yüzü donuklaşırken, aceleyle, "Sana gülmüyorum. Bu bir zevk kahkahasıydı. Olsa olsa *hoşlandığın* bir çocukla ilgili olduğunu söylemeni beklerdim. Ki bu harika olurdu. Çoğu şarkının aşk şarkısı olmasının bir sebebi vardır. Ama *nefret ettiğin* bir çocuk, *bu* harika bir değişiklik."

Çekingen bir şekilde gülümsedi ve ben de "Banjo çalmayı nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Batı Virginia'da yapacak hiçbir şeyin olmadığı küçük bir kasabada büyüdüm ve büyükbabam bana öğretti."

Vay be. Anna resmen benim favori kampçımdı. Gerçi

çok fazla rekabet.

"Babamla boşandıklarında annem ve ben İkiz Şehirlere taşındık. İnternette bir adamla tanıştı ve onunla birlikte olmak için taşındık. Adamın *parası* var." "Para "yı vurgulama şekli bana adamın başka pek bir şeyi olmadığını düşündürdü.

Bir kahkahayı yutmak zorunda kaldım. Bir kez daha ona gülmüyordum, sadece bu çocuktan ve yeteneğinden çok etkilenmişim. "Belki de bunun hakkında bir şarkı yazmalısın." En iyi şarkılar otantiktir. Ve bir genç kızın deneyimi için, hayatını altüst eden annesinin erkek arkadaşından nefret etmekten daha gerçekçi ne olabilirdi?

"Bunu düşündüm," dedi, "ama onunla uğraşmak için fazla hıyar olduğuna karar verdim." Çabucak nefes aldı. "Pislik demek istedim. Uğraşmak için çok fazla pislik."

Sırıttım. "Anladım. Tamam, Anna, haftaya aynı saatte buluşmak ister misin? Banjo bildiğimi iddia edemem." Yıllar boyunca orada burada bançoyla uğraşmışım ama banço Concrete Temple'in ilgi alanına girmiyordu. "Ama istersen şarkı yazma konusunda sana yardımcı olmaya çalışabilirim. Ya da sadece çalabiliriz."

"Bu harika olur," dedi.

Belki *bana* banço *da* öğretebilirdi. "Hiç Pete Seeger tanıyor musun?" Enstrümanını toplarken sordum. Belki benim Appalachian müzik deham gençliğimin folkçularından bazılarını tanıyor.

"Adını hiç duymadım."

Anna sayesinde, haftayı adımlarımda bir baharla kapattım. Mecazi anlamda. Başka ayakkabı getirmeyi ihmal ettiğim için hala Docs ayakkabılarımı giyiyordum ve sıcaklıklar önceki Dante's *Inferno* yüksekliklerinden düşmüş olsa da öğleden sonraları hala sıcaktı. Tavır değişikliğim yine de haftanın bittiğine sevinmediğim anlamına gelmiyordu. Sanırım burada yaşadığımızdan beri hiçbir şey "bitmemişti" ama çocuklar hafta sonları normal yaz kampı şeylerini yapıyorlardı. Ve hafta sonları gün doğumu çemberleri yoktu; çocukların uyumasına izin veriliyordu.

Bir şeyler içmek isteyip istemediğini öğrenmek için Jack'in kapısını çaldım. Biz

Akşam yemeğinden önce bir tane içmeyi alışkanlık haline getirmişti. "Evine gidip göle bakmak ister misin?" diye sordu. Kulübesi Bay Rogers'ın Mahallesi'nin orman tarafındaydı.

"Hayır, burada kalalım," dedim, ama nedenini bilmiyordum. Akşam yemeğinden önce her zaman Maiv'le birlikte yüzmeye giden Ekşimik Perisi'nin, kendisini fırfırlı bir lokuma benzeten o saçma mayosunu giymek için birazdan eve gelmesi muhtemeldi ve ben bunu görmek istiyor muydum?

Hayır.

Çoğunlukla

hayır.

Karışık bir durumdu.

Mayoyu beğendim, tamam, ne kadar saçma olsa da. Kadının kendisini takdir etmesem bile güzel bir kadını takdir edebiliyordum.

Çok geçmeden Jack'in verandasına kurulduk ve en sevdiğim içkisi olan sake içmeye başladık, ama uzun bir hafta olmuştu ve içki içkiydi. Saat gibi işliyordu, Gretchen birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Sadece yürüyordu, zıplamıyor ya da pirouet yapmıyordu ya da her ne haltsa, ama onda bir hafiflik ve zarafet vardı, sanırım yaptığı iş göz önüne alındığında bu o kadar da dikkat çekici olmamalıydı. Yine de, bir pislik olduğum için, hafif ayaklarının motoru olan alt bedeninin çok güçlü olduğunu fark etmiştim. Oldukça büyük bir poposu ve büyük, kaslı kalçaları vardı. Bu fiziğin ve fırfırlı mayonun birleşimi... gerçekten bir şeydi.

Belki bugün yüzmek için peşine takılabilirim. Gretchen her zaman Jack ve bana katılmak isteyip istemediğimizi sorardı ama hiçbir zaman evet dememizi istemezdi. McCarren Park günlerimde yüzmeyi severdim ve otel havuzlarında düzenli olarak kulaç attığım bilinirdi. Yine de uzun zaman olmuştu. Turlar ne zaman eğlenceli olmaktan çıkmış ve eziyet gibi gelmeye başlamıştı? Bu değişim kademeli mi yoksa ani mi olmuştu ve ben bunu nasıl fark etmemiştim?

"Hey!" Gretchen bizi fark ettiğinde seslendi. "Tam da görmeyi umduğum beyefendi. Bir saniyeliğine size katılabilir miyim?"

Biz ona bir cevap vermedik ama onun da bir cevaba ihtiyacı yoktu. İçeri daldı ve Jack'in küçük verandasının parmaklıklarına yaslandı. "Dansçı kızlarım ve kamp sonu gösterileri hakkında." Geç de olsa sandalyemi ona verip vermemem gerektiğini düşündüm. Jack'in tek bir sandalyesi olan küçük bir vardı ve sandalyeyi Danny'nin yan evinden getirmiştim. "Yapmak istiyorlar

Küçük Kadınlar."

Jack, "Marmee, Jo ve Meg'in Noel kahvaltılarını fakirlere bağışladıkları *Küçük Kadınlar* gibi mi?" diye sorunca, "Tamam," dedim.

"Evet. *Küçük Kadınlar*, ama danslı."

"*Küçük Kadınlar*, ama danslı," diye tekrarladı Jack, ses tonunda alaycı ima vardı. Bir imadan daha fazlası.

"Yani," diye araya girdim. "*Küçük Kadınlar*, ama danslı. Ne dersiniz?"

"Uyarlamamıza yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Ben de Louisa May Alcott'un yardımı ihtiyacı yok sanırdım," dedim.

Komik olmaya çalışıyordum ama o Disney prensesi burnunu kıvırdı, söylediklerimi ciddiye almış gibi görünüyordu. "Yapar mıydın?"

"Klasik olmasının bir nedeni var, değil mi?"

"Ben de Louisa May Alcott'tan üstün olduğunuzu düşüneceğinizi sanmıştım."

"Ne?" Ne hakkında konuşuyorduk ki?

"Özgüveniniz çok... sağlam," dedi. "Ayrıca kardeşlik bağlarıyla ilgili kitaplarla ilgilenecek birine de ."

"Benim bir kız kardeşim var. Aramızda bir bağ var." Ebeveyn ihmalinin ateşinde dövülmüş bir bağ, *Küçük Kadınlar*'daki gibi bilge ve sevgi dolu bir annenin koşulsuz sevgisi değil, ama her neyse.

"Bekle, senin bir kardeş olduğun fikrini sindirmem biraz zaman alacak. Bir çocuk olarak. Çatık kaşlı ve nasırlı gitar elleri olan yetişkin bir adam olarak dünyaya gelmeni içermeyen bir geçmişe sahip olarak." Ellerime baktım. Nasırlarımın bu kadar belirgin olduğunu düşünmemiştim. "Hayır," diye devam etti. "Bu bilgi işlem değil; bir hata sayfası alıyorum. Bunun üzerinde daha sonra çalışmam gerekecek. Bu arada elimde *Küçük Kadınlar* var ama dokuz kızım var ve hiç erkek yok. Ve aslında burada Jack'le konuşuyorum." Onunla yüzleşmek için döndü.

Tabii ki Jack'le konuşuyordu. Bir yazı problemi için yardım istemişti. Neden görmek istediği "beyefendinin" ben olduğumu düşünmüştüm ki? Ayağa kalktım, bu da dikkatini sorgulayıcı bir şekilde tekrar bana yöneltmesine neden oldu.

"Neden oturmuyorsun?" diye sordum.

"Sorun değil. Uzun süre kalmayacağım." Jack'e geri döndü. "Herkesin aşağı yukarı aynı miktarda sahne zamanı olmasını istiyorum. Yani daha fazla küçük kadın mı yapmalıyım? Yoksa tamamen yeniden mi düşüneyim?"

Jack, "Bence *Küçük Kadınlar*'ı müzikal yapmak için yeniden yapıyorsan, ona başka ne istersen yapabilirsin," dedi. Yine bir tür yapıyordu, ama ne olduğunu anlamakta zorlandığım bir şekilde.

"Ben asla müzikal demedim," dedi Gretchen. "Yine de..." Gözleri kısıldı ve bana doğru döndü. Hâlâ ayaktaydım, sandalye teklifimi reddettikten sonra yerine oturmamıştım.

"Neden herkesin aynı miktarda sahne süresi olmasını istiyorsunuz?" Neden umursadığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sordum. Daha önce de belirttiğim gibi, buraya benim için gelmemiştir.

"Neden herkesin aynı miktarda sahne süresine sahip olmasını istemeyeyim ki?"

"Bazı çocuklar diğerlerinden daha yetenekli dansçılar olduğu için mi?" Ben öne sürdüm. "Ya da daha zeki? Ya da genel olarak daha iyi? Dünya bir meritokrasi olduğu ya da olması gerektiği için mi?"

Gözlerini kırptırdı. Evet, bu söylediği garip bir şeydi. Ama Gretchen'ın planını gerçeğe bağdaştıramıyordum. Gerçi neden böyle bir ihtiyaç hissettiğimden de emin değildim. Oturdum.

"Elbette," dedi. "Ama burası dünya değil. Burası gençler için yaz kampı. Büyüdüklerinde meritokrasi için bolca zamanları olacak. Dünya onların hayallerini daha sonra yıkabilir."

"Onlara yetişkin gibi davranmamızı söylediğini sanıyordum."

Bir an için kafası karışmış görünüyordu. Ama bunu ilk gün gençlerle nasıl başa çıkılacağı hakkında konuşurken söylemişti ve bu iyi bir tavsiyeydi. O haftayı atlatmamı sağlamıştı.

Omuz silkti. "Sanırım çoklukları barındırıyorum." Jack'e döndü, onun şovuyla ilgilenmediğini ya anlamamış ya da umursamamıştı. "Ayrıca, Laurie konusunda ne yapacağım?" Durakladı. "Laurie, *Küçük Kadınlar*'daki bir erkek karakter."

"Farkındayım," dedi Jack ve bu kez ses tonundaki züppelikte hiçbir incelik yoktu.

"Tamam, sheesh."

"Belki de Caleb'le konuşmalısın," dedi Jack. Onu başından savıyordu.

"Sana bir Laurie bulacağım," dedim aniden, çünkü görünüşe göre aklımı kaçırmıştım.

"Yapacak mısın?"

"Evet." Bu iş için mükemmel bir çocuğum vardı. Kendini beğenmiş küçük bir pislik.

kendini gitar tanrısı sanıyordu. Yetişkinler için bando kampına gittiğini hayal ettiğim muhasebecinin çocuk versiyonuydu. "O bir müzik çocuğu, ama dans gösterisinde neden çifte görev yapamayacağını anlamıyorum."

Sanki bir bit yeniğı varmış gibi bana şüpheyile baktı. Omuz silkip "Tamam, teşekkürler" diyene kadar ben de ona baktım.

Yüzmeye gitmek isteyip istemediğimizi sormasını bekledim. Cuma gecesi yüzmek kulağa hoş geliyordu. Ama o gitti ve kamarasında kayboldu. Birkaç dakika sonra üzerinde fırırlı bir canavarla dışarı çıktığında, bizi davet edeceğini düşündüm. Bu hafta her gün davet etmişti.

Ama yapmadı. Sadece el salladı ve patıkada kayboldu.

5 SIFIRLA

Teddy

Ertesi gün akşam yemeğinden sonraya kadar Gretchen'i bir daha görmedim. Akşam yemeği için yemekhaneye gelmemiști, ki bu alışılmadık bir durumdu. Ama o gün cumartesiydi. Jack "hayat aşısı" için en yakın kasabaya gitmiști ki bu çok eğlenceliydi çünkü her zaman gürültüden nefret ettiğini ve yazmak için sessizliğe ihtiyacı olduğunu söylerdi. Maiv de yemeğe gelmemiști, muhtemelen Gretchen'la birlikte bir şeyler yapıyorlardı. İkisi gerçekten iyi anlaşmış gibi görünüyordu.

Onları duyduğumda verandamda oturmuş yemek sonrası içkimi yudumluyordum. Onları duymamak mümkün değildi; kürekli bir kayıkla yaklaşırken çılınca gülüyorlardı.

"Land ho!" Gretchen iskeleye yöneldiklerinde seslendi. İki kişi oldukları için sorunlarının ne olduğundan emin değildim, yani Gretchen'ın deniz yoluyla eve döndüğü son seferde olduğu gibi teknenin dengesi bozulmamıştı. Ama yine de kötü bir açıyla geliyorlardı.

Ayağa kalktım ve onları karşılamak için koşarak dışarı çıktım. "," diye seslendim, bu da onları daha fazla gülme krizine soktu. Sonunda halatı bana atmalarını ve tekneyi bağlayıp karaya çıkmalarına yardım ettim. Verandama geri döndüm ama rıhtımda oyalanırken gözüm üzerlerindeydi. Suyu düşmediklerinden emin olmak istedim, çünkü bu akşam epey eğlendiklerinden şüpheleniyordum. *Küçük Kadınlar* hakkında konuşuyorlardı. Görünüşe göre Gretchen Maiv'i setlere yardım etmesi için ikna etmişti. Lanet olsun. Kamp sonu gösterilerinden danışmanlar sorumluydu, bu yüzden müzikle uğraşan çocukların ne yaptığıyla ilgilenmemiştim. Resital tarzında müzik çalmaktan başka ne yapabilirlerdi ki? Ama sanki

hepimiz *Küçük Kadınlar* tarafından gösterilebiliriz, ama dans ederek.

Umursadığımdan değil.

Şarkılarımı yazmayı önemsiyordum.

Bu da bu akşam neden gitarımı yanımda getirme zahmetine bile katlanmadığımı açıklamıyordu.

Sonunda kadınlar sarıldılar ve ayrıldılar. Gretchen yaklaştı - kendi kulübesine gitmek için benim kulübemi geçmek zorundaydı. Kumsalın kumundan patikanın toprağına adım atarken ayağı takıldı ve ben de içgüdüsel olarak ayağı kalkıp ona doğru ilerledim.

"Ben !" diye bağırdı. "Ben ! Ben !" "İçinden geldiği gibi söyle," dedim.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Ses kontrolüyle ilgili bazı sorunlar yaşıyorum." Sahnede fısıldadı, "Biraz sarhoşum."

"Ben de öyle anladım."

"Bu ne?" diye sordu, bardağımlı göstererek.

"Borbon."

"Biraz alabilir miyim?"

"Bu iyi bir fikir mi?"

"Ne demek istiyorsun? Bir kadının çok içmesi hoş değil mi? Borbon kız değil mi? Senin için içmek kabul edilebilir ama benim için değil mi? Bu -"

"TAMAM, TAMAM." Çoktan ayağı kalkmışım. "Otur. Hemen döneceğim."

Elimde içeceği ve kamp marketinden aldığım bir torba bademle geri döndüm. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Oh, evet. Kesinlikle öyle." İçkisinden bir yudum aldı ve hemen öksürmeye başladı. Otururken bir şey söylemekten kaçındım. Sadece planörüm vardı, bu yüzden onun yanında oturmak zorunda kalmışım. Havlusunun üzerine oturmuştu ama havluyu etrafına sarmadığı için kot pantolonlu kalçam çıplak kalçasına bir karış mesafedeydi. Kalçasında zerre kadar yağ yoktu; derinin altındaki kasların hatlarını görebiliyordunuz.

Uzun, teatral bir nefes vererek kalçalarımı seyretmemi böldü. "Ne hafta ama. Çok yoruldum."

Nedenini anlayabiliyordum. Yorgundum ve söyleyebileceğim kadarıyla, onun disiplini doğası gereği benimkinden daha fiziksel olarak zorlayıcı olmasının yanı sıra, Gretchen haftayı ücretsiz bir kamp danışmanı olarak koşturarak geçirmişti. Hepimizi utandırdığını söyleyebilirdim, ama ben

hiç yoktu, bu beni rahatsız etmedi.

Yine de yorgun görünüyordu. Buranın çok iyi olduğu altın rengi ışıkta bile gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Bu hafta çok dans... ettin mi?"

Ne aptalca bir soru. Tabii ki çok dans ediyordu. O bir dansçıydı. Burada geçireceği zaman için sanatsal bir hedefi olmadığına dair yaptığı giriş konuşmasını düşünüyordum. Bunu canlandırıcı derecede dürüst bulmuştum. Ayrıca, bahsettiği "kişisel hedeflerin" ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum. İhtiyacı olduğunu söylediği "sıfırlama".

"Pek sayılmaz," dedi. "Stüdyomda ders verdiğim normal bir hafta boyunca dans ettiğim kadar dans etmedim."

Kahretsin, ona soracaktım. Eğer gevşek dudaklı bir sarhoşsa bana söyleyebilirdi bile. "Neden bu kadar yorgunsun o zaman? şu gizli kişisel hedeflerin seni yoruyor mu?"

Bana çok uzun bir süre baktı. O kadar uzun ki cevap vermeyeceğinden emindim. Tamam, yani konuşkan bir sarhoş değil.

"Kişisel hedeflerim üzerinde çalışmam gereken türden değil. Sadece... burada olmak... onlara ulaşmamı sağlıyor."

Kahretsin, ilgimi çekti. Sourplum Perisi bana büyü yapmıştı. Ama aptal gibi görünmeden ona daha fazlasını nasıl söyletebilirdim?

Bir yudum daha aldı ve bardağının kenarından bana baktı. "Ben de sana söyleyebilirim."

Büyük ikramiye.

"şok edici bir şey değil. Sadece arkadaşlık uygulamalarında çok uzun ve çok kötü bir dönem geçirdim. Onları bıraktığımı, telefonumdan sildiğimi söyleyip duruyorum ama sonra ne bileyim, umut sonsuza dek sürüyor sanırım." Kendini küçümseyen bir tavırla başını salladı. "Ama kalbim kırılmaya devam edemez. Ben... yapamam."

Vay canına. Bu kadar açık konuşmasına şaşırmıştım. Sanırım içkinin etkisiyle böyle konuştu.

Ben de sinirlenmiştim. Gretchen Miller hayran kulübünün başkanı değildim ama bu sözde kalp kırıcılar geçidinden rahatsız olmuştum.

"Her neyse, buraya gelmeden önce hayatımda bazı büyük değişiklikler yaptım." Her zamanki kendinden emin tonuna geri dönmüştü. "İşlerin profesyonel tarafında, işimi büyütüyorum. Kişisel olarak da erkeklere tövbe ettim. Bu sefer uygulamaları tamamen sildim. Bu, burada olma kısmı." O

omuz silkti. "Bilmiyorum. Dramatik bir manzara deęiřiklięinin yardımcı olabileceęini dūřundūm."

"Dūzensiz cep telefonu hizmetinden bahsetmiyorum bile."

"Aynen ōyle." İcini çekti ve salıncağın arkasına yaslandı, bu da normalde duruşunun dimdik olduğunu fark etmemi sağladı. Dansçılara ōzgū bir şey olmalı. "Teddy Knight, sırrın ne?"

"Neyin sırrı?"

"Aşkın sırrı. İlişkiler peşinde koşmayı bıraktığım için sadece teorik olarak soruyorum. Ama merak ediyorum. Uzun süreli bir ilişkiniz var, değil mi?"

Bunu bilmesi gururumu okşamıştı, çünkü beni Google'da aratmış olmalıydı. Ama tabii ki Karlie takipçilerini ayrılığımızdan haberdar etmediği için Google benim ilişki durumumu doğru bir şekilde bildirmemişti. *Benim* de takipçim olmadığı için -sosyal medyada yer almıyordum- ve ayrıca ilişki durumumdaki değişiklikleri bir reklamcıya bildiren *biri* olmadığım için haber yayılmamıştı. Belki de ōyle biri olmalıyđım - belki de bu sayede Karlie'yi lanet olası dairemten çıkarabilirdim.

"Uzun süreli bir ilişkim vardı," dedim Gretchen'ın sorusuna cevap olarak, "ama gečen Noel'de ayrıldık." Grup ve kız kardeşim dışında kimse bilmiyorken bunu ona neden söylediğimden emin değildim ama sanırım Gretchen bana kalp kırıklığını göstermişti ve ben de aynı şekilde karşılık vermek istemiştim. Kalbim kırık olduğundan değil. Aslında, ayrılıktan beri Karlie'yi neredeyse hię dūřünmemiřtim, bu da muhtemelen anlamlıydı. Sadece buraya gelmeden ōnceki hafta, daire konusunda tartışırken aklıma gelmişti. Duyguların karşılıklı olduğunu biliyordum. Zamanımız vardı ama o zaman sona ermişti.

"Ōzür dilerim. Bu kadar çok yoldayken bir iliřkiyi sūrdürmek zor olmalı."

"Hem evet hem hayır. Yıllardır bir dargın bir barışıktık ve..." İlişkimizi ve onun nihai sonunu nasıl özetleyeceğimi dūřünmeye çalıştım. "Bazen ne zaman açık ne zaman kapalı olduğumuza dair yorumlarımız birbiriyle örtüşmüyordu."

şok olmuş görünüyordu.

Kahretsin. Daha fazlasını söylemek zorundayđım, çünkü lanet olası bir nedenden dolayı Ekři'nin hakkımda kötü dūřünmesini istemiyordum. Yolda hayranlarımla yaşadığımı hayal etmesinden korkuyordum, oysa gerçekten de yolda yaptığım şey

Ses kontrolü yapmak, konser vermek, yemek yemek, uyumak, yüzmek, televizyon seyretmek ve Scott'la şarkı fikirleri üzerinde kafa yormaktan ibaretti. Yani, evet, işlerin resmen "eskisi gibi" olmadığı günlerde biraz eğlenmişim ama hiçbir zaman klişeleşmiş rock-and-roll yaşam tarzını yaşamamıştım. Kaos ve yoksunluk içinde geçen çocukluğumun beni statükoyla uğraşmak istemeyen birine dönüştürdüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu - en azından bu statüko faturaları müzik yaparak ödemek anlamına geldiğinde. O televizyonu parçalamak şimdiye kadar yaptığım en "rock yıldızı" şeydi - muhtemelen bu yüzden bunu düşünmeden edemiyordum.

"Birkaç yıl önce ciddileşmeye karar verdik ve birlikte yaşamaya başladık," dedim. "Ya da belki *ben* ciddileşmeye karar verdim demeliyim. Tatilden önce ona sürpriz yapmak için eve uçtum ve içeri girdiğimde karşılaştığım şey karşısında - hoş olmayan bir şekilde - şaşırın *ben* oldum diyelim." Benim dairemde. Yatağında. "Ne zaman açık, ne zaman kapalı olduğumuza dair yorumlarımızın her zaman aynı olmaması konusunda demek istediğim buydu. Bana deli diyebilirsiniz, ama bence biriyle yaşamak sizi sürekli açık bir duruma getiriyor."

"Vay be. Yıkılmış olmalısın."

"Pek sayılmaz." Yüreğim burkulmamıştı, kalbim kırılmamıştı ya da bunların hiçbirisi olmamıştı. Tepkim gerçekten de hoş olmayan bir şaşkınlıktı. Prensip olarak güzel çarşaf larımı atmak zorunda kaldığım için daha çok üzülmüştüm.

Gretchen, "Belki de yolda olduğunuz zamanlar için bir sorma-söyleme anlaşması yapmalıydınız," dedi.

Bunu söylemenin tuhaf olduğunu düşündüm ama aynı zamanda kabul etmenin daha kolay olduğunu da düşündüm. "Belki de yapmalıyız."

"Diğer grup üyelerinden herhangi birinin sevgilileriyle böyle bir anlaşması var mıydı?"

Bu da söylenecek tuhaf bir şey gibi görünüyordu - tuhaf bir soru. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedim kayıtsızca. Scott'ın ders dışı faaliyetleriyle ilgili söylentiler sorulduğunda her zaman belirsiz davranmıştım. Ama neden şimdi? Scott ve ben ayrılmıştık. Zaten Cinda'yla bir yıldır ayrıydılar ve Scott'la ilişkilerinin bittiğinden bahsediyorlardı.

Ama Scott hakkında konuşmak istemiyordum. Kendim hakkında konuşmak istiyordum. Bu garipti ama kabul ettim. "Yanlarına gittiğimde üzülmekten çok rahatlamıştım. Sanki uzun zaman önce bitmiş gibiydi. Sanki çoktan eski sevgilim olmuştu. Sevgiyle hatırlayabileceğim uzak bir eski. Ya da belki sevgiyle değil, belki sadece nötr olarak, biliyor musun?" Hah. Gerçekten hiç düşünmemiştim

Bu şekilde, daha doğrusu kimseye ifade etmeden. "Onu seviyor muydun? Yani daha önce?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Öyle sanıyordum. *Söyledim dedim.*" Sorulduğunda, ben de söyledim. Bunu daha önce söyleyip söylemediğimi düşünmeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım. "Ama gerçekten söylemiş olsaydım, daha fazla üzülmez miydim? Dürüst olmak gerekirse, apartman dairesi için ayrılıktan çok daha fazla uğraşıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O hala dairede. Turne bittiğinden beri kalacak bir yerim yok. Bu yüzden buradayım." Bu da bir parçasıydı ama aslında yazmayı beceremediğim intikam albümü için buradaydım.

"Neden kalacak bir yerin yok? Onunla mı yaşıyordun?"

"Hayır, o benimle yaşıyordu. Yani, iki yıldır birlikte yaşıyorduk. -Turnede olmadığım zamanlarda, her neyse. Ama en başından beri benim evimdi. Kira kontratında benim adım yazıyor ve kirayı ben ödüyorum."

"Ama seni aldattı!" "Evet, ben sadece..."

"Seni *altı ay* önce aldattı! *Senin* dairende!"

Gözlerimi kendime çevirdim. "Biliyorum. Biliyorum. İlk ayrıldığımızda aylarca yollarda olacaktım, o yüzden bir süre kalmasına sevindim. New York'ta bir daire bulmak zor ve onun da bir sürü eşyası var." Kulağa nasıl geldiğini duydum. Sadece Karlie'nin kendi standartlarına uygun bir yer tutmaya gücü yetmeyecekti. Onun kötülüğünü istemedim ve boş bir daire benim ne işime yarardı? "Her neyse, şimdiye kadar çıkmış olması gerekiyordu ama... çıkmadı."

Paspas gibi görünüyordum. Gretchen'in beni bu şekilde görmesini istemiyordum, ancak Gretchen'in beni görmesini istediğim ya da istemediğim bir yönünün olmasının iyi bir görünüm olmadığını da anlamıştım. Karlie ile yaptığım son "tartışmayı" bu konuya son verecek şekilde özetlemeye çalıştım. "Eylül'e kadar çıkacağı konusunda anlaşmıştık," dedim kararlı bir şekilde. "İşte buradayım."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu, en azından konuyu kapattı ama boşluğa bakıyordu ve üzgün görünüyordu.

"Düşünceleriniz için bir peni," dedim, ama nedenini bilmiyordum. Sohbet sona ermişti ve en başta yalnızlığıma müdahale eden oydu.

"Düşüncelerim bir peniden çok daha değerli," dedi ve sadece sözlerine bakarak şaka yaptığını düşünebilirdiniz - bu şaka gibi bir şeydi

diyordu ama hâlâ o hüzünlü havası vardı ve hâlâ kararan gökyüzüne .

Cebime uzanıp buruşuk bir on dolarlık banknot çıkararak karşılık vermediysem ne olayım, biz konuşurken Gretchen'ın yediği bademler için kamp marketine uğramıştım ve üzerimde hâlâ nakit vardı. Biraz ilerledim ve parayı aramızdaki planörün üzerine koydum.

Bu onun melankolisini kırdı. Kahkahası gölün üzerinde çınladı. "Daha önce konuştuğumuz şu sorma-söyleme olayını düşünüyordum. Ya da tekrar tekrar, tekrar tekrar. Belki de aslında gitmemiz gereken yol budur. Tasarım olarak. Bir ilişkinin başlangıcında ne olduğunu söyleyin."

"Hayır, ben sadece hasarlı malım. Karlie ve ben birbirimize uygun değildik, element olarak değil."

"Hayır, cidden. Bir Tinder erkeği açıkça sadece pantolonuma girmekle ilgilendiğini *söylese* nasıl tepki vereceğimi düşünmeye çalışıyorum." Gözlerim tekrar kalçasına kaydı. Pantolonsuz kalçasına. "Kabul eder miydim emin değilim ama sanırım saygı duyardım. Sonunda birlikte olduğum tüm o berbat adamlardan daha çok saygı duyardım."

Boğazımı temizledim. "Bu uygulamalardaki çoğu insan sadece takılmak istemiyor mu? Amaç da bu değil mi zaten?" Hiçbir uygulamada yer almıyordum ama edindiğim izlenim buydu.

"Birçok insan için belki ama herkes için değil. Profilimde uzun vadeli bir ilişki aradığımı belirttim." Yan gözle bana baktı. "Ben aşk istiyorum. Muhtemelen bunun safça ve aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama umurumda değil." İtiraz etmeye, hayattan ne istediği ya da istemediği konusunda bir fikrim olmadığını söylemeye çalıştım ama beni başından savdı ve içkisinin geri fırlattı. "Aşk istediğimi *söylemeliyim*. Profillerimde uzun süreli ilişkilerle ilgili o saçmalıklar vardı. Artık bunları aştım." Aniden ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

Gitmesini istemedim.

Bu çok garipti ama Sarhoş Ekşimik oldukça iyi bir arkadaştı. "Bana şu Tinder'daki adamlardan bahset."

Sorduğum şey çok tuhaf bir şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. Kaşlarımı kaldırdığımda aptal bir surat ifadesi takındı ve "Peki, ne kadar zamanın var?" dedi. Omuz silktim. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Elimdeki tek şey, kendi kendine yazılmayacak ve görünüşe göre benim tarafımdan da yazılmayacak birkaç şarkıydı.

"Tamam, ama bunu alıyorum o zaman." Tekrar otururken on dolarlık banknotu aldı ve ben de kıkırdadım. Ama bikinisinin üst kısmına sokup göğüs dekoltesinin içine sokup sonra da... gözden kaybolduğunda çok çabuk ayıldım. Bu-

Kahretsin. Konuşmaya başladığını fark ettim - ona konuşmasını söylediğim şey hakkında - ve başlangıcını kaçırmıştım.

"... her neyse, bunların çoğu sizin bildiğiniz yem ve aldatmaca."

"Yani?"

"Biraz ileri geri mesajlaşır ve *aynı sayfada olduğumuzu* düşünürdünüz. Yani, profilimi okumuşlardır, değil mi?" Belki de onun profilini okumadıklarını söylemek istedim. Belki de pembe-sarı saçlarını, mavi gözlerini -ve eğer profilinde tüm vücudunu gösteren bir resim varsa katil kalçalarını- görmüşler ve tek kelime okumadan kaydırmışlardı. Ama ben dilimi tuttum.

"Sonunda mesajlaşma yeterince umut verici olur ve bir randevuya çıkarsınız. Sonra, bilmiyorum, ya onlarla yatarsınız ve sizi hayalet gibi görürler ya da onlarla yatmazsınız ve sizi hayalet gibi görürler. Ya da Tanrı korusun, uygun olmadığınıza karar verirsiniz ve bunu mümkün olan en kibar ifadelerle, herkese zaman kazandırmak niyetiyle söylemeye tenezzül edersiniz ve size genellikle sizinle ilgili yanlış olan her şeyin ayrıntılı bir listesini ve/veya sizi zaten istemediklerine dair gramer hatalarıyla dolu bir makaleyi içeren bir taciz tsunamisi gönderirler."

"Gerçekten mi? Tanrım."

"Evet. Bence flört uygulamalarıyla ilgili sorun herkesin seçim yapmaktan felç olması. Dışarıda bir sürü insan varken neden benimle yetineyim ki? Ya da orada." Eğildi ve yanımdaki planörün kol dayanağında duran işaret etti. Göğsü koluma değdi ama fark etmedi.

On dolarlık banknotu düşündüm.

"Gerçek bir ilişki yaşamayalı yıllar oldu." Ağzına bir avuç badem attı, sonra onu eğlendiren bir anısı varmış gibi göründü, çünkü gülmeye başladı - sonra öksürmeye ve parçaları püskürtmeye başladı.

Telaşla doğruldum - CPR'den herhangi bir şey hatırlıyor muydum? "Ben bir adamı hatırlıyordum. Talon."

"Adı *Talon* muydu?"

"Konuşmalısın, *Tennyson*."

Evet, evet. Gözlerimi devirdim.

"Her neyse, Talon bir banka memuruydu, ama bunu sonradan öğrendim, çünkü 'finans sektöründe' çalıştığını söyledi. Şimdi, bir banka memuruyla çıkmakla ilgili hiçbir sorunum yok. Ancak yalancılarla çıkmakla ilgili bir sorunum var. Ama her neyse, bu ortaya çıktığında, bir şekilde kendimi ona bir şans daha vermeye ikna ettim. Şimdi üçüncü randevudayız. Bu arada, kabuklu deniz hayvanlarına alerjim olduğu için her zaman uzak durduğum bir suşi restoranındayız ve kabuklu deniz hayvanları içeren bir şey sipariş etmeseniz bile, genellikle çapraz kontaminasyon olduğunu görüyorum. Her neyse, yeterince kötü reaksiyon yaşadığım için suşi kategorisinden tamamen uzak duruyorum - ne yazık ki. Bütün bunları biliyordu. Ama bu yeni mekânı denemeyi çok istiyordu ve bana köpek yavrusu gibi bakıyordu, ben de kabul ettim. Hayır, aslında hevesli numarası yaptım." Burnunu kırıştırdı ama bu sefer kötü bir koku almış gibi görünüyordu. "Miso çorbası ve deniz yosunu salatası için heves taklidi yaptım, ki güvenle içebileceğimi düşündüğüm tek şey buydu. Bunu neden yaptım?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Hiçbir şeyi taklit edecek birine benzemiyorsun."

"Doğru mu?" Değerlendirmem onu neşelendirmiş gibiydi. "Değilim. Ya da en azından eskiden değildim. İşte tam da bu yüzden buradayım. Yeniden başlamak için. Her neyse, yemekten sonra Talon beni evine davet etti." Durakladı ve bana abartılı bir göz kırptı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kıkırdadım. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Sarhoş Sourplum çok . "Bildiğim kadarıyla, ünlü insanların farklı bir kodu var."

"Eğer varsa , bana bundan bahsetmediler."

"Gerçekten hissetmiyordum ama bir noktada balık tutmak ya da yemi kesmek zorundasınız yoksa onları kaybedersiniz. Onun evindeydik ve işler..." Bileğini, aralarında bir şeylerin kızıştığını gösterecek şekilde döndürdü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Tekrar döndürdü.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"Tamam, öpüşüyoruz. Ama sonra başımı kucağına itmeye başladı."

"Bekle. Ne?"

"Evet, o kadar da sıra dışı değil." Hikâyesini anlatmaya devam ediyordu ve ben de Talon adında bir adamın Gretchen'ın kafasını kucağına ittiği fikrine zihnen takılmamak için ona ayak uydurmak için yoğun bir çaba sarf etmek zorunda kaldım. "Ve dürüst olmak gerekirse, genellikle eninde sonunda oraya varacaksın. Tabii bu ihtimalden vazgeçmek istemiyorsan. Zaten ben de genelde kendime böyle derim. Ben pragmatist biriyim."

Lanet olsun. "Bu sadece-"

Sözümü kesti. "Ama *bu* adam." Homurdandı. "Dedi ki, 'Pençemi parlat, bebeğim.'" Bir kakhaha patlattı. Ben de onunla birlikte kıkırdadım ama içimde bir huzursuzluk vardı.

"Bu yüzden aramak zorunda kaldım. Yapamadım. Ayağa kalktım, ona iyi dileklerde bulundum ve ayrıldım. Yüzümü zor tutuyordum ve bu benim hatamdı. Eve döndüğümde, bana frijit bir kaltak olduğumu söyleyen on yedi mesaj aldım, yeteneksiz bir fahişe olmayı hak eden-"

"Anladım." Daha fazla duyamadım.

"*Hangisi* gibi olmak istedim? *Frijit miyim yoksa fahişe mi? Bence bir kulvar seçmelisin dostum.* Ama Talon'un kelime dağarcığı konusunda hakkını teslim etmek gerekir. Çoğu..." Sözünü kesti ve bana garip bir şekilde bakmaya devam etti.

"Çoğu ne?" Ben sordum.

"Çoğu daha kısa ve öz konuşur. Örneğin size sıfat kullanmadan sadece kaltak diyebilirler. Andrew Tate'in bu 'erkek hakları' saçmalığının bütün bir erkek neslini zehirlediğini düşünüyorum. Gerçi adil olmak gerekirse, Andrew Tate tayfasından bazıları ille de *kaltak* kelimesini kullanmıyor, ama 'yüksek değerli bir kadın' arıyorlar. Görünüşe göre bu ben değilim. Ayrıca bir adam bana 'itaatkâr' olmadığını söyledi."

Ne? Gerçek. Siktir. Şaşkına dönmüştüm.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben tam gecenin bitmesine izin vermem gerektiği fikrine yaklaşırken, "*Sonra* ne oldu, en iyi arkadaşım aşık . Gerçek, sinematik, sonsuza kadar mutlu bok gibi."

"Bu senin için zor olmalı."

"Hem evet hem hayır. Onun için çok mutluyum. Bir bebek bekliyor.

Benden daha genç ve eskiden ona flört tavsiyeleri verirdim. Beyaz Atlı Prens'ten önce berbat bir erkek arkadaşı vardı -ki kendisi emekli bir NHL oyuncusuydu bu arada- ve ben zaman ona yerleşmesi ve diğer konularla ilgili tavsiyelerde bulunurdum. Ama gerçekten, aynı şeyi yapmaktan başka ne yapıyordum ki? Belki farklı görünüyordu çünkü hep bir sonraki erkeğin peşindeydim. Bu yüzden ya da yüksek standartlarım varmış gibi görünüyordu.

Ama aslında ben de onun gibi erkekleri memnun etmek için kendimi küçültüyordum. Sadece, tüm o küçülmeye rağmen bir tanesine bile birkaç haftadan fazla tutunamadım." "Bence kendine çok yükleniyorsun," dedim

usulca. Ama yaptım

algılanan eksiklikleriyle korkusuzca yüzleşmesine hayranım.

"Ama değilim," diye ısrar etti. "Kendime *iyi* davranıyorum. Kendimi gerçeğe yüzleştirerek. Yarım ilişkiler istemiyorum. Beni bir insan olarak önemsemeyen insanlarla yatmak istemiyorum. Başkalarını memnun etmek için, *erkekleri* memnun etmek için kendimi olmadığım bir şeye dönüştürmekten yoruldum." Sesi yükselmişti ve bunu fark etmiş gibiydi. "O yüzden artık bunu yapmayacağım," diye bitirdi sessizce. Neredeyse kibarca. "Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama umurumda değil."

"Aptalca olduğunu düşünmüyorum." Söylediklerinin önüne, bunun aptalca, acınası ya da safça olduğunu düşüneceğimi bildiğine dair ifadeler koyması hoşuma gitmemişti - yaydığım titreşimlerin bunlar benim hakkımda ne söylüyordu? Aslında küçük konuşması tuhaf bir şekilde dokunaklıydı. Gretchen ve ben farklı türden insanlardık ve yanlış bir başlangıç yapmıştık ama özgünlük hoşuma giden bir şeydi. Ve Sourplum, kendisi gibiydi.

Yeniden başlamak için ormana gelme fikri de güzel bir fikirdi. Temelde benim de yapmaya çalıştığım şey buydu, ancak buna bir isim vermemiştim.

"Edebiyattan anlıyormuşsun gibi görünüyor," dedim, o aptal "Sevmiş olmak daha iyi..." dizesinin Tennyson'dan geldiğini nasıl bildiğini düşünerek. "Thoreau'yu biliyor musun? *Walden*'i?"

"Hiç okumadım ama evet, aşınayım."

"Ormana gittim çünkü bilinçli yaşamak istiyordum," diye alıntı yaptım.

Beni işaret etti. "Aynen öyle Teddy Knight, aynen öyle."

"Bir içki daha ister misin?"

Hayır dediğinde hayal kırıklığına uğradım. "Zaten çok fazla içtim." Kendini ayağa kaldırdı. "Bütün bunları sana sarhoş olduğum için anlattığımı biliyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Yani yarın bunu bana karşı kullanamazsın."

"Tutmayacağım."

Başını salladı ve "Tüm zavallı hallerimi yerel rock-and-roll pisliğine anlattığıma *inanamıyorum*" derken sesi gerçekten dehşete düşmüş gibiydi.

"Söz veriyorum, zavallı bokun benimle güvende." Kalbimin üzerine bir X işareti yaptım.

Bir an için kafası karışmış görünüyordu, sonra her ne ise vazgeçmiş gibiydi.

onu takip ettiğini düşündü, omuz silkti ve verandadan kendine özgü sığırayışlarından birini gerçekleştirdi.

Sığıramanın geri gelmesine sevindim.

Gecenin bir yarısı telefonumla sarsılarak uyandım.

Kız kardeşimden gelen bir FaceTime'dı ve cevap vermek için beceriksizce davrandım. "Aman Tanrım, *uyuyor muydun?*"

"Evet," diye mırıldandım, saate baktım. On bir yirmi.

"Seni yarın ararım," dedi Auden.

"Hayır, hayır, sorun yok." Auden'dan gelen telefonlar hayatımda değişmeyen tek şeydi ve onunla konuşmayı uyumaktan daha çok istiyordum. Başucumdaki lambaya uzandım ve parmaklarım düğmeyi bulduğunda, göz kırpan ve şaşkın halimle karşılaştım. Bir rüya görüyordum. Scott'la ilgili bir şeydi. Ailesinin evindeydik ama gençler olarak değil, yetişkinler olarak. Bando ile bir şeyler mi yapıyorduk? Zihnimi o ana geri göndermeye çalıştıkça, fantastik dallar üzerimdeki etkilerini daha da gevşetiyordu.

"Şu bak! Ölü gibi uyuyorsun ve saat daha gece yarısını bile geçmedi!"

Kız kardeşim ve ben gece kuşuyduk. Birimizin diğerini sabahın erken saatlerinde araması normaldi - benim programlarımdan sonra, onun gece geç saatlere kadar süren çalışmalarından sonra.

"Burada saat gece yarısı bile değil," dedim. "Minnesota merkezi saatle çalışıyor."

Yaptığı abartılı komik-şok surat ifadesi, esneme sürecimi bir sırtışa dönüştürdü. Benim gibi Auden da "başarmıştı". Çalkantılı çocukluğumuzu aşmış ve kendine bir hayat kurmuştu. O bir aktüerdi. Bazen bu iş kolunu kazançlı ve istikrarlı olduğu için seçtiğini düşünürdüm - bizim kavgalı, kaotik çocukluğumuzun tam tersi - ama gerçekten seviyor gibiydi. Çok iyi bir müzisyendi ama matematikte de her zaman acayip derecede iyiydi. Ama koşullarıyla ilgili hemen hemen her şeyi değiştirmiş olsa da -iş, ilçe, kişisel tarz, adını siz koyun- yaptığı yüz ifadesi aynıydı. Bu onun çok amaçlı Teddy yüzüydü ve ben buna bayılıyordum. Duruma göre şok, öfke ya da eğlence ifade edebilirdi. Bir keresinde annem evin iç duvarını yıkmaya karar verdiğinde de aynı suratı yapmıştı.

Gece. Ama aynı zamanda Scott ve ben ilk imzayı attığımızda yaptığı yüz. Bu yüzün anahtarı, başka ne yaparsa yapsın, her zaman dayanışmayı ifade ediyor olmasıydı. Auden ve ben kardeştik, evet, ama bundan daha fazlasıydık. Asker arkadaşlarıydık.

"Yüzünü" abarttı ve "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?" dedi.

Aslında iyi bir soruydu ama şaka yapıyordu, ben de aynı şekilde cevap verdim. "Bilmiyorum. Sanırım karanlık Kuzey Ormanları'nın sakinleştirici bir etkisi var?"

"Ya da, bana deli diyebilirsiniz, kariyerinizin çöküşünden dolayı tamamen tükendiniz mi?"

Şaka treninde kalmaya karar vererek yüzümü ona doğru çevirdim ama haksız değildi. Concrete Temple bir turne grubuydu. Evet, albümler yapmıştık, iyi albümler ama başarımız ve uzun ömürlülüğümüz büyük ölçüde yılın çoğunu, her yılı yollarda geçirmemizden kaynaklanıyordu. Sıkı bir hayran kitlemiz vardı ve insanlar her yıl bizi görmeye geliyor, bazıları birden fazla şehre gitmek için yollara düşüyordu. Müthişti ama aynı zamanda yorucuydu da.

Ne kadar çok olduğunu ancak şimdi fark ediyor olabilirdim.

"Her halükarda," dedi Auden, "bunu senin için sevdim. Dinlenmek. Gerçek dinlenme. Yazıyor musun?"

"Evet."

"Yalancı."

"Bunu telefon ekranından nasıl yapıyorsun?" Yine de bayıldım. Auden hakkında demek istediğim buydu. Başka hiç kimse beni onun anladığı gibi anlayamazdı, çünkü başka hiç kimse bizim hayatımızı yaşamamıştı. Scott'ın beni anladığını sanıyordum, çünkü varlıklı bir Yukarı Doğu Yakası ailesinden gelmesine rağmen, gençliğimizden beri yanımızdaydı. Ama sanırım bu yeterince uzun değilmiş. Sanırım birinin sizi gerçekten anlaması için daha geriye gitmeniz gerekiyordu.

Auden, "Ben olsam yazmadığım için kendimi hırpalamam," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne olaksa aceleye getirmemeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Sana sorduğumu sanmıyorum," dedim göz

kırparak. "Bu beni ne zamandan beri durdurdu?"

"Bu doğru."

"Demek istediğim, bir sonraki albümünüz refleksif olmamalı, anlıyor musunuz? Reaktif."

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Bir haftadır buradayım.

ve bir not bile yazmadım."

"Ben ciddiym. Durup nefes almanızda bir sakınca yok. Şu anda içinde bulunduğunuz koşullara sadece tepki vermeyin. Durun ve bundan sonra gerçekten ne yapmak *istediğinizi* düşünün."

Her zamanki gibi haklıydı. Bir sonraki albümü bir "intikam albümü" olarak düşünüyordum. İntikam oldukça tepkiseldi.

"Peki yazmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu ilk hafta, çocukları bir ay boyunca yapacakları planlara hazırlamak için kamp danışmanı gibi bir sürü saçmalık oldu."

"Çocuklar!" diye bağırdı.

"Evet, meğer küçük yazıları okumamışım."

Homurdandı. "Peki kano ve kamp gibi şeyler yapıyor musun? Oh, yüzüyor musun? Bana yüzdüğünü söyle!"

Auden'ın çocukluğumuzdaki havuz günlerini düşündüğünü biliyordum. Hatta yetişkinlikteki havuz günlerimizi bile... Auden benim binamdaki havuzun düzenli bir ziyaretçisiydi. Çocukken zorunluluktan gelişen suya karşı ortak sevgimiz devam etmişti.

Bu yüzden ona "Buraya geldiğim ilk gece bir kez gittim ama o zamandan beri gitmedim" demek zorunda kaldığımda hayal kırıklığına uğradım.

"Neyin var senin? Bulduğunuz gölü Google'da arattım ve kartpostal gibi görünüyor. Kuzey Ormanları'nın en güzel yeri."

"Biliyorum."

"Hiç gölde yüzmediğimi biliyor musun? Sadece havuzlarda. Sanırım bir keresinde Hamptons'daki şirket merkezine gitmek zorunda kaldığımda okyanusa girmiştim. Ama sadece dizlerime kadar girmiştim." Ürperdi. "Deniz yosunu, ugh. Neden hiç Four Seasons'ta inzivaya çekilemiyoruz?"

Bazen ikimizin de ne kadar ilerlediğini düşünmek çılgıncaydı. Auden, Hamptons ve Four Seasons hakkında rahatça konuşabilecek bir konumdaydı ve ben bir dünya turundan yeni çıkmıştım. Evet, grubum dağılmıştı ama yine de. Auden ve ben başarmıştık. Bu gerçeğe hayret etmeyi bırakacağımı hiç sanmıyordum.

"Peki," dedi, "biraz yüzsen iyi olur, yoksa oraya kendim gelir ve seni suya iterim."

"Bunu çok isterim." Marion'un ziyaretçilerle ilgili politikasının ne olduğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü Auden'ın tehdidi boş bir tehditti. O bir şehir kızıydı. Daha bir New Yorker. Onu hiçbir zaman

başka bir şehirde gösterilerimden birini izlemeye gelmesi için uygun büyüklükte -Mesela Chicago ya da Boston. Onun Kuzey Minnesota'da olması fikri neredeyse gülünçtü. Ama onunla birlikte planörde göle bakmak ne kadar harika olurdu?

Daha önce planörde otururken yaşadığım olayı düşündüm, kalçam Gretchen'inkinden bir santim uzaktaydı, bacaklarımız arasındaki elektrik akımı beni şok ediyor ama bir yandan da yakınlaştırıyordu, ikili bir yıldız sistemi gibi yakınlık ve uzaklığın dansı.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Auden telefonuna doğru eğilmiş, sanki onun içinden ruhumu görmeye çalışıyordu. Bunu yaptı.

"Sanırım öyleyim." Kendi tarzımda.

"Güzel. Sana bunu yaptırdığım için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım." "Sorun değil. Bütün yaz ayak altında dolaşmamı istemezsin."

"Aslında seni ayak altında görmek istiyorum. Geçen yıl seni çok özledim." Son tur gerçekten de bizim standartlarımıza göre bile çok yorucuydu ve New York'a geri dönmemi sağlayan molaları düşündüğümde, çoğunu Karlle'yle geçirdiğimi fark ettim. Karlle, artık birlikte olduğumuzu zar zor hatırlıyorum.

"Bunun senin için iyi olmayacağını düşündüm," dedi Auden. "Bu yaz misafir odamda uyumak ve etrafta dolanmak dışında bir şeyler yapman gerekiyordu."

"Daha büyük bir şey yapmalıyım."

"Hayır, bence daha küçük bir şey yapmalısın."

Burada gökyüzünün ne kadar büyük olduğunu düşündüm. Ağaçların ne kadar uzun olduğunu. Ne kadar karanlık olduğunu. Ama sonra kulübemde klavyeyi ilk açtığımda çaldığım o tek sol notasını düşündüm. "Lemon Tree"nin ilk notası ve göğsümde nasıl yankılandığı. "Ya da belki ikisi birden."

"Belki."

"Seni ziyaret için buraya çekemeyeceğime emin misin?" "Yapamazsın."

6

FOOTSIE

Gretchen

Onu gördüğümde Target'taydım ve Tanrım, bu adamdan kaçış var mıydı? Uzak Kuzey Ormanları'ndaydı; uzak Kuzey Ormanları'ndan arabayla kırk beş dakika uzaklıktaki çok uluslu bir zincir mağazadaydı.

Ne yazık ki o da beynimin içindeydi. Dün gece uykuya dalmakta zorlanmamın nedeninin misafir sanatçı görevlerimi düşünmem olduğunu söylemek isterdim. *Küçük Kadınlar* hakkında, ama dans ederek.

Ama hayır, uyuyamadım çünkü Karlie Carroll'ın tavşan deliğine düşmüştüm. Evet, Teddy'nin eski kız arkadaşının sosyal medyasını karıştırmıştım. Bir rock yıldızının kız arkadaşının olması gerektiğini düşündüğünüz her şeye sahipti: sıksa, iri gözleri ve mükemmel plaj dalgaları şeklinde şekillendirilmiş uzun, balyajlı sarı saçlarıyla genel olarak güzeldi. Protein tozu ve retinol üzerine sponsorlu paylaşımlar yapıyordu. Ama ben her ne kadar onun sadece bunlardan ibaret olmasını istesem de -makrolar ve cilt bakımı- o aynı zamanda eski mobilyaları yenilemeyi de seviyordu. Parçaları harika görünüyordu.

Eğer yeterince geriye gittiyseniz, Teddy'nin onun paylaşımlarında tek tük görüldüğünü görebilirsiniz. Her zamanki gibi "Bu şapşalın doğum günü kutlu olsun" fotoğraflarında Teddy arka planda fotobombing yaparken ve "Dünyanın en harika insanıyla iki yılımızı kutluyoruz" paylaşımlarında Grammy'de kırmızı halıda Teddy'nin koluna girerken. Ancak tuhaf aile içi paylaşımlar da vardı. Kanepede birbirine dolanmış iki çift bacağın fotoğrafı, biri yalınayak diğeri tanıdığım bir çift Doc Martens. Ya da muhteşem bir şehir manzarasına sahip bir balkondaki masada bir flüt şampanya ve bir bardak bira.

Dün gece ona ne kadar çok şey anlattığımdan utandım. Maiv ile sahilde yemek yiyerek çok güzel bir akşam geçirmiştım. Ve Maiv'le sahilde içtik -kamarasında gerçek bir kutu şarap vardı ve su doldurduk

ve y z d kten sonra Wild Arts'ta birinci haftanın sonuna kadeh kaldırdık. Ve sonra biraz daha kadeh kaldırdık.

Sarho  değildim. Ama yeterince mutlu ve öfkeliydim -sarhoş olduğunda her şeye aşırı ilgi duyuyordum- ağzımı açıp tüm düşüncelerimi ve duygularımı Teddy Knight'a kusmu tum. Teddy Knight! Benden ho lanmıyordu bile!

Bugün minibüste olmadığında çok rahatlamı tım. Bu sabah Lena "kasabaya gideceğini" duyurmu tu -bunun kamptan on be  dakika uzaklıktaki, içinde bir bar, bir market ve tekne tamircisi olan küçük kasabaya değil, daha geniş bir alışveriş yelpazesi olan daha uzak bir yere gitmek anlamına geldiği anlaşılıyordu- ve yetişkinleri de gelmeye davet etmişti. Danny ve ben onun teklifini kabul ettik.

Dün gece ölümcül şey söylemiş değildim, sadece günün ayık ışığında kendimi çok fazla if a ettiğimi hissettim. Ya da yanlış kişiye. Uygun olan duygusal yakınlık seviyesini karı tırdım. Özür dileyecek bir  eyim olmasa da, hatta biraz    lmek için bir nedenim olmasa da, Teddy'nin yolundan çekildiğim için mutluydum. Zamanın utancımı yatı tırmasına izin verdim. Pazartesi, i  ve rutinleriyle birlikte gelecek ve her şey daha normal hissedilecekti.

Ama hayır.   te oradaydı. Target'ın erkek ayakkabıları reyonunda durmuş, bir çift turuncu Crocs  akmasını inceliyordu.

Koridora doğru eğilmeyi, du  perdelerinin ve di  fırçası tutucularının arasına saklanmayı ve onu görmemiş gibi davranmayı düşündüm. Ama ben rahatsız edici durumlardan saklanacak türden bir kadın mıydım? Talon'u en son ne zaman gördüğümü düşündüm - d n geceki aşırı payla ımdan bahsediyorum - son, felaket randevumuzda değil, buna benzer bir durumda, onu bir restoranda görmüş ve o beni görmeden hemen restorandan ayrılmı tım. Yani belki de cevap evetti, ben rahatsız edici durumlardan saklanan türden bir kadındım. Tarihsel olarak değilse bile en azından son zamanlarda.

Ama artık değil. Yeniden ba lamak için buradaydım, değil mi? Ormana gelmi tim   n k  bilinçli yaşamak istiyordum - Teddy'nin Thoreau'dan alıntıladığı gibi - değil mi?

Ben de ona yakla tım. "Bunların senin tarzın olduğundan emin değilim."

Target'ta beni yanında görünce hiç  a ırmamı  gibiydi. "Sorun  u ki, Target'ta sandalete benzeyen tek ayakkabı bu.

Benim ölçülerimde ve yazın geri kalanını bunlarla geçiremem." Docs giymiş bir ayağını kaldırdı. Bu ayağı en son telefonumun ekranında görmüştüm ve Karlie Carroll ile ayak oyunu oynuyordu. "Bunlar için hava çok sıcak. Ama evet" -Crocs olmayan ayakkabıyı salladı- "bunlar iğrenç."

"Yani burada durmuş, kendine saygı ile rahatlık arasında nasıl bir denge kuracağını düşünüyorsun."

Bir kahkaha attı. "Sanırım öyleyim." Ayakkabıları yere bıraktı ve beni inceledi. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bu yaz mı? Ben kendime saygıyı seçerdim." Yüzümü buruşturdum ve o da beni incelemesini yoğunlaştırdı. "Ama aynı zamanda, onlar sadece ayakkabı, öz değer hakkında ahlaki bir açıklama değil, bu yüzden muhtemelen rahatlığı seçmelisin."

"Hmm." Ayakkabıları yere bıraktı.

"Ben kendi adıma seni kampta turuncu sahte Crocs'larla görmeyi çok isterim," diye ekledim, kendi sorunlarımı onun ayakkabı seçimlerine yansıttığım için kendimi kötü hissederek, "ve eminim çocuklar da isterdi."

"Ha ha. Burada düzgün ayakkabılar bulabileceğimi düşünmek aptallıktı herhalde. Sadece daha iyi bir böcek spreyi aramaya gelmiştim" -endüstriyel görünümlü bir aerosol kutusunu havaya kaldırdı- "ve Jack'le buluşmaya giderken dikkatim dağıldı."

Ah, havalı çocuklar Lena otobüsüne binmek yerine kendi arabalarıyla gidiyorlardı. "Ne demek 'daha iyi'?"

"Marion'un bana verdiği şeyler işe yaramıyor. Beni canlı canlı yiyorlar. Ya sen?"

"Pek sayılmaz. Çiğnemeye başladıklarında, yeniden uygulama yapmam gerektiğini hatırlatıyor ve sonra çoğunlukla iyi oluyorum. Sende öyle değil mi?"

"Hayır. Ne kadar sürdüğümün ya da ne sıklıkla sürdüğümün bir önemi yok gibi görünüyor." Kolunu uzattı, kolunun üzeri gerçekten de yaralarla kaplıydı.

"Aww. Sanırım o kadar tatlısın ki sana karşı koyamıyorlar." Bu fikir o kadar komik ve çirkindi ki kıkırdadım.

Etrafına bakındı. "Ne yapıyorsun burada? Sen de mi yeni ayakkabı almak istiyorsun? Bu ayakkabılar yürüyüş falan için iyi olmayacak."

Şu ayakkabılar. Hangi ayakkabıyı giydiğimi nereden bildiğinden bile emin değildim, çünkü ayaklarım aramızdaki tabure/ayna gibi bir şey tarafından onun görüşünden gizlenmişti. Ama haklıydı. Armatürün arkasından çıktım ve sandaletli ayaklarımı inceledim. Pedikürüm yıpranmaya başlamıştı. "Yürüyüş botlarımı paketlemiştim. Henüz onları çıkarmadım."

Hiçbir şey söylemeyip sadece sert bir şekilde ayaklarıma baktığında-

Karlie Carroll muhtemelen pedikürlerinin bozulmasına asla izin vermiyordu. "Buraya birkaç temel ihtiyaç almaya geldim." diye ekledim. Bir seyahat çalar saatini elime aldım. "Kampın geri kalanında telefonumu bir kenara bırakarak radikal bir adım atmaya karar verdim ama gün doğumu çemberi için uyanmak için bir yola ihtiyacım var, bu yüzden eski usule devam ediyorum." Sonra bir mayo tuttum, kullanışlı kırmızı tek parça bir mayo. "Ve bunu aldım."

"Senin... zaten bir yok mu?"

"İkinci bir taneye ihtiyacım var. O kadar çok yüzüyorum ki, tekrar giymeye hazır olduğumda mayom kurumuyor ve nemli bir mayonun içine girmeye çalışmaktan daha kötü bir şey yok." Hala bir şey söylemediğinde, hangi nedenle olduğunu bilmediğim bir şekilde devam ettim. Kendimi abuk sabuk konuşan biri olarak görmüyordum. "Yani artık sabah yüzmelerim için bu çirkin Target mayosunu, akşam yüzmelerim için de mevcut mayomu giyeceğim."

"Sabahları yüzüyor muydun?"

"Tam olarak sahilde değil. Sadece mahallemizdeki iskelede kısa bir dalış."

"Kulübemin hemen önünde."

"Evet." Ne yani, kulübesinin dışındaki gölün sahibi olduğunu mu sanıyordu?

Gözlerini kırıştırdı. "Gidip Jack'i bulmalıyım." Saate baktı; eski moda bir kol saati takıyordu ve bu aptalca bir nedenden ötürü çok hoşuna gitmişti. Anlaşılan artık analog saatlere merak salmışım. Belki de bu bir kocakarı şeyiydi. Mantıklı: Lanetler hep gece yarısı ya da prensesler yüz gün boyunca komada kalmıyor muydu? Bir kocakarının bunları takip etmek için bir yola ihtiyacı vardı.

Teddy, "Kitaplar bölümünde onunla tanışmak için geciktim," dedi.

"Jack kitaplar bölümünde mi? Neden? Oradaki her şeye burun kıvrılabilsin diye mi? Onaylamadığı kitapların üzerindeki Blair's Book Club etiketlerini sıyrabilsin diye mi?"

"Muhtemelen." Sırıttı. "Görüşürüz."

"Teddy," diye arkasından seslendim ve kaşlarını kaldırarak bana döndü. Söyleyeceğim şeyden şimdiden pişmanlık duyuyordum ama nedense bu beni söylemekten alıkoymadı. "Dün gece bir sürü şey söyledim ve bazıları biraz utanç vericiydi. Bunun aramızda kalmasını umuyordum." Dün gece bu konuda söz vermişti ama ben emin olmak istedim.

Bana doğru geri geldi. "Demek boktan randevuların oldu. Kime söyleyeceğim?"

"Jack?"

"Hayır." Bunu söyleme şekli, sanki Jack sır vermeye değmezmiş gibi, beni biraz heyecanlandırdı. "Her neyse, ben de sana." Elindeki turuncu Crocs olmayan şeyle beni işaret etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana utanç verici şeyler de söyledim."

"Ben de sana 'Aynen öyle' diyebilirim. Kime söyleyeceğim?"

"Gazeteler mi? 'Gözden Düşmüş Müzisyen, Etkileyici Kız Arkadaşını Aldatırken Gördü.' Bu haber için sana *para öderler*."

"Oh, peki, bu durumda..." Telefonumu kulağıma götürdüm ve onunla konuşuyormuş gibi yaptım ama gözlerinde bir şeyin parladığını görünce şakayı kestim. Sadece bir saniyeliğine, ama acımış gibi görünüyordu. "Şaka yapıyorum." Telefonu çantama attım. "Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi?"

Haklıydı. Sarhoşken yaptığım itiraflara rağmen beni gerçekten tanımiyordu. "Tanıyorsun," dedim kararlılıkla. "Benden hoşlanmayabilirsin ama bana güvenebilirsin."

"Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?" Soru biraz ukalalıkla, meydan okumayla çıkmıştı. Eski haline geri dönmüştü.

"Merak etme," dedim. "Hislerimiz karşılıklı."

"Peki." Yumuşadı. "Sen de bana güvenebilirsin." İşin tuhafı, güvenebileceğimi biliyordum.

Küçük Kadınlar, ama dans çok iyi gitmiyordu ve çocuklar bunu hissedebiliyordu. Bir felaket değildi, ama gerçekten bir araya gelmiyordu.

Pazartesi öğleden sonraki seansımızın sonunda "Pekâlâ," dedim, "herkes bir dakikalığına toplansın, otursun."

Muhtemelen aşırıya kaçıyordum. Bu benim iş tanımımda yoktu. Kamp sonu performanslarına yardımcı olmam gerekiyordu ama bu şekilde dizlerimin dibine kadar batmam beklenmiyordu. Örneğin Caleb, drama oturumlarını danışmanların yönetmesine izin veriyor ve birkaç günde bir not vermek için uğruyordu. Aynı şeyi dans danışmanları Grace ve Brianna için de yapabiliyordum.

Ama Grace ve Brianna yanlarında olduğum mutlu görünüyordular,

Bütün gün başka ne yapacaktım? Diğer sanatçıların aksine, zamanımı talep eden yaratıcı bir başyapıtım yoktu.

"Sanırım yeniden toplanmamız gerekiyor," dedim. "Belki de bu işin anlatı kısmını fazla düşünüyoruz. Bu dans grubu, değil mi? Bir oyun sahnelememize gerek yok, o tiyatro grubunun işi. Öyleyse neden misyonumuzu tam anlamıyla *Küçük Kadınlar*'ı yapmak yerine *Küçük Kadınlar*'dan esinlenen bazı dansların koreografisini yapmak olarak düşünmüyoruz? Kitabın başlangıcına, kızları tanıştırma fikrine ve yoksulları ziyaret etmek için yaptıkları geziye çok odaklandık. Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum ama şimdilik bunu bir kenara bırakıp kitabı bir bütün olarak düşünsek nasıl olur?" Durakladım. Beynim önümde koşturuyor, fikirler sözcüklere dökemediğim kadar hızlı akıp gidiyordu. "Ya da... kitabın temalarını bir bütün olarak özetleyen sahneler ne dersiniz?" Kızlara bu temaların ne olduğunu düşündüklerini sormak için aklıma bir not aldım, ancak bir araya gelmekte olan fikri kaybetmemek için devam etmek zorundaydım.

"Parti sahnesini düşünün," dedim, birden onları o sahnenin içinde hayal ederek. "Zaten dans var. Meg ve Jo'nun bir çift eldiveni paylaştığı ve Jo'nun elbisesinin arkası yandığı için odanın kenarlarından dolaşmak zorunda kaldığı bir şey yapabiliriz." Çocukken o sahneye bayılırdım. Akranları arasında yoksulluklarını gizlemeye çalışan kızlarla özdeşleşmişim. Son birkaç gün içinde kitabı indirip telefonumda tekrar okudum ve o sahne hâlâ gözümün önündeydi. "Ama bu sadece bir dansla ilgili değil, değil mi? March kardeşler ve diğer herkes arasındaki ekonomik farklılıkları göstermenin bir yolu. Yoksul olmanın bir insanı nasıl şekillendirdiği ve insanın sonsuz uyum sağlama arzusuyla ilgili."

"Evet," dedi Brianna şiddetle. "Biz olay odaklanıyoruz. Karakterlere ne olacağına. Ama hikaye *aynı zamanda* başka, daha büyük şeyler hakkında. Ve bu büyük şey, kitabın yazıldıktan yüz elli yıl sonra bile insanlarda yankı uyandırmasını sağlayan şey." Bana döndü. "Bahsettiğin şey bu - burada kesinlikle ekonomik bir tema var."

"Fakirlere yardım etmeleri çok komik ama *onlar* da fakir sayılır," dedi kampçılardan biri, teknik açıdan en iyi dansçı olmasa da grubun en zekisi olduğunu tahmin ettiğim on beş yaşındaki Addison. "Sanırım daha az fakirler? Ya da ikisi arasında bir şey, çünkü fakirler ama süslü partilere gidiyorlar?"

"Harika bir gözlem," dedim. "Belki de her şeyi temsil etmenin bir yolu vardır.

Bu."

"Ama kitap aynı zamanda kardeşlik hakkında değil mi?" diye sordu başka bir kız. "Yoksulluk ve dışlanma hakkında söylediklerinizi anlıyorum ama kitapta sevdiğim şey kız kardeşlerin birbirlerini sevmeleri ama bazen de birbirlerinden nefret etmeleri. Bu zamansız bir şey."

Diğer kızlar güldü ve biri "Amin. Kız kardeşimden nefret ediyorum ama onu özleyorum da."

"Evet!" diye haykırdım. "Bunların hepsi harika. Kitabın temalarının ne olduğunu düşündüğümüz hakkında oturup daha derinlemesine konuşmayı planlamalıyız. Ama insanlar danslarımızdan birinin parti sahnesi olabileceği konusunda hemfikir mi? Tüm bu üst düzey, tematik şeylerin ötesinde, eğlenceli olurdu, öyle değil mi?" Partiyi yapmak istememdeki bir diğer motivasyonum da herkesin iyi bir rol almasının daha kolay olacağıydı. "Bazı gerçek balo salonu şeyleri yapabiliriz, bazı dönem dansları" - bunun neye benzeyeceğini bulmam gerekecek

-"ama sonra belki de Meg ve Jo'nun kendilerini ne kadar yersiz hissettiklerini anlatan modern bir dansı içine yerleştiririz."

Kızlar bu fikri sevdi, ben de sevdim. Vücudumda bir vızıltı hissediyordum. Heyecan benim için her zaman fiziksel bir şekil almıştı. Dans etme isteği uyandırıyor. Sanırım dansı en başta bu yüzden seviyordum. İçimde olup bitenlerin fiziksel bir tezahürüydü. Duyguları boşaltıyordu.

"Evet ama Laurie ne olacak?" diye sordu kızlardan biri. "O sahnenin merkezinde o var."

"Bizim için bir Laurie buldum," dedim. En azından öyle umuyordum. "Dansçı olmayacak, ama belki de bunu işimize yarayacak hale getirebiliriz."

"Evet!" Brianna seslendi. "O kasırganın gözü, sahnenin etrafında döndüğü hareketsiz merkez olabilir."

Herkes bu fikirden heyecan duymuş görünüyordu ve gün için ayrıldığımızda Brianna ve Grace'i geride tuttum. "Burada çok mu ayak parmaklarınıza basıyorum?" Bana öyle olmadığını söylediler. Grace, "Gerçek bir koreografin olması harika bir şey. Geçen yıl bir bale dansçımız vardı ve harikaydı ama çoğunlukla çocuklara -ve bize- teknik konusunda yardımcı oluyordu. Yani gösteri daha çok basit bir dans resitaliydi. Çocuklarla ilgisi olmayan bir sürü parça.

Birbirimizi. Ki bu iyiydi. Ama ben bunu daha çok sevdim."

Brianna, "Bence bir oyundan daha az ama yine de tematik bir tutarlılığı olan bir şey yapma fikrinde haklısın," dedi. "Yapmak zorundayım

Gelecek yıl büyük bir eserin yapacağım" -Brianna Minnesota Üniversitesi'nde dans alanında lisans eğitimi alıyordu- "bu yüzden bu benim için iyi bir pratik olacak."

Aramıza katıldıkları için mutluydum ama "Benim koreograf *olmadığımı* biliyorsunuz, *değil mi?*" demek zorunda hissettim.

Brianna omuz silkti. "Eğer koreograflık yapmıyorsan burada ne yaptığını bilmiyorum." Hmm.

Akşam yemeği öncesi yüzmek için üzerimi değiştirmek üzere kamarama dönerken müzik odalarından birinin önünden geçtim. Teddy'nin şarkı söylediğini duyabiliyordum. Yaklaştım ve açık kapıdan baktım - ilk günkü kadar bunaltıcı derecede nemli değildi ama yine de çoğumuzun stüdyo kapılarını açık tutmasına neden olacak kadar sıcaktı. Teddy gitar çalıyordu, bir kız da banjo çalıyordu ve ikisi de "Leaving on a Jet Plane" şarkısını söylüyordu.

Gizlice yaklaştım. Sesleri *harikaydı*. Teddy onun melodisine uyumla eşlik ediyordu ve müzik icrası hakkında çok fazla bilgim olmamasına rağmen enstrümantal olarak da liderliği ona bıraktığını söyleyebilirdim. Belki tam anlamıyla değil - bas gitar falan çalmıyordu - ama sanki onun kendi yolunu çizmesini istiyormuş ama gerekirse onu desteklemek için oradaymış gibi bir vuruş gerisindeydi.

Aklım başımdan gitmişti. Bitirdikten sonra Teddy ona iltifat etti ve ona sorun çıkaran bir akor değişikliği hakkında konuştular.

"Peter, Paul ve Mary de 'Puff, the Magic Dragon'u yapmıştı, değil mi?" diye sordu bilgilendirme toplantısından sonra. "Sanki bunu küçükken aldığım müzik derslerinden hatırlıyor gibiyim."

"Söylediler. Duysanız muhtemelen bileceğiniz bir sürü şarkı söylediler. Dylan'ın 'The Times They Are a- Changin' şarkısının harika bir cover'ını yaptılar."

"Burada telefon kullanmamıza izin vermiyorlar, aksi takdirde onların bir sürü şeyini dinlerdim."

Ben de telefon kullanmama kuralına uymaya niyetliydim. Dün o çalar saati tam da bu nedenle almıştım ama Karlie Carroll tavşan deliğinin çekiciliği çok güçlüydü. Ne büyük kayıp. Telefonu bırakmaya yeniden başlamam gerekiyordu. *Küçük Kadınlar*'ı yeniden okumayı bitirmiştım. Gelecek hafta Justin'le birlikte yeni binayı sanal olarak gezecektik ama o zamana kadar başka bahanem kalmamıştı.

"Eve gittiğinde onların bazı parçalarını dinlemelisin," Teddy

dedi. "Banjo dostu ve bence sesiniz onların şarkılarına çok iyi uyum sağlayacaktır - cover yapacak şarkılar aradığınız ölçüde."

"Bu tür müziklerin hayranı olmana şaşırdığımı söylemeliyim."

"Yani kendi müziğim daha sert olduğu için mi?"

"Evet, farklı müzik türlerinden hoşlanmanıza izin verilmediğinden değil," dedi.

"Annem altmışlı yılların protest müziğine meraklıydı. Pete Seeger, Woody Guthrie ve Dylan'ın ilk dönemleri. Ama özellikle Peter, Paul ve Mary. Müzik çalmayı -ilk başta piyano- onların şarkılarıyla öğrendim."

"En şarkıları hangisi?"

Teddy'nin en sevdiği şarkıya karar vermeye çalışmasından fazlasını ifade ediyormuş gibi biraz tedirgin görünen bir duraklama oldu. Sonunda, "Sanırım 'Lemon Tree' adında bir şarkı. Annem, kız kardeşim ve ben hep bunu söyledik."

"Benim için çalabilir misin?"

"Bunun yerine buna ne dersiniz?" demeden önce bir duraklama daha oldu. Adı 'Where Have All the Flowers Gone?' Aslında Seeger tarafından yazıldı - Peter, Paul ve Mary'nin pek çok hit şarkısı onun tarafından yazıldı."

Utanmadan dinlemeye koyuldum. Şarkı savaşın anlamsızlığı hakkında görünüyordu. Çok güzeldi. Concrete Temple'ı sevmiyor değildim ama stüdyodaki çocuklarım için kullanamadığım müzikleri zihnimden atma eğilimindeydim ve Concrete Temple, Minnetonka'lı Bayan Miller için çok zordu.

Bu şarkı da resital malzemesi değildi. En azından Teddy tarafından icra edildiği şekliyle sade, neredeyse yalındı, ama bu yüzden daha da güzeldi. Bu şarkı için mükemmel bir sesi vardı - mükemmel derecede kusurlu bir törpü. Sesi bana nasırlı ellerini hatırlatıyordu.

Şarkı daireseldi - her mısra bir sonrakinin üzerine inşa ediliyor ve basit ama güçlü nakarat sık sık tekrarlanıyordu. Sonunda Teddy'nin öğrencisi şarkıyı kaptı ve önce nakaratlarda, sonra da mısralarda yüksek armoniler söylemeye başladı. Teddy'nin şarkı yapısı konusunda kendine güveni arttıkça, ikisi de ses seviyesi ve daha ayrıntılı armonilerle vokal olarak uğraşmaya başladılar.

Kararlı bir akorla bitirdiklerinde, şarkıyı aniden durdurduklarında, sanki transa girmiş gibi oldum. Lanet olsun. Bu *harikaydı*.

İşlerini bitirdiklerini duyabiliyordum, bu yüzden kaçma zamanım gelmişti. Kulübeme gidip kullanmamam gereken telefonu çıkarıp bakmam gerekiyordu.

"Limon Ağacı."

Daha sonra yüzmeye giderken Jack'in verandasına uğradım, Teddy ile birlikte gün sonu içkilerini yudumluyorlardı.

"Hey, Knight, bana bir Laurie sözü vermiştin ve ben de onu almaya geldim."

Kulübemde "Lemon Tree "yi arka arkaya üç kez dinlemiş, Teddy'nin bu şarkı hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalışmışım. Neden en sevdiği şarkı olduğunu söylediğini ama çalmak istemediğini. Sonuç oldukça açıktı. Bariz bir aşk karşıtı şarkıydı, limon ağacı ne kadar güzel ya da hoş kokulu olursa olsun, meyvesinin her zaman ekşi olduğu konusunda uyarıyordu.

Belli ki Teddy henüz Karlie'yi unutamamıştı. Bu da beni garip hissettirdi. Bu yüzden ona soyadıyla hitap ettim. Yanlışlıkla birbirimize bazı sırlarımızı açmıştık ve ben aramıza biraz mesafe koymak istemiştim.

Ama soyadı dudaklarımdan dökülürken, resmiyetten çok bir sevgi ifadesi gibi geliyordu. Herkes ona Teddy diyordu ama ben ona Şövalye diyordum, sanki özel bir statüm varmış gibi.

"Tamam," dedi Teddy. "Onunla yarın konuşacağım." Sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana baktı ama ne söyleyeceğini kestiremiyordum. Dikkatimi bana her zamanki gibi bakan Jack'e verdim: en ufak bir dürtmeyle küçümsemeye dönüşebilecekmiş gibi hissettiren bir kayıtsızlıkla.

Bunun beklemedim, sadece dans . Gitmem gereken bir göl vardı.

Ertesi sabah Target'tan aldığım dandik mayoyu giydim. Yazın çok geç olması nedeniyle çok fazla seçenek kalmamış olmalıydı; alabildiğim kadarıyla yetinmek zorunda kaldım. Hiç de benim rengim olmayan basit bir kırmızı tek parça mayoydu. Pembe uçlu saçlarımla muhtemelen Pamela Anderson'ın daha az donanımlı, gösterişli kuzeni *Baywatch* setini ziyarete gelmiş gibi görünüyordum. Ama şafağın ilk ışıklarıyla elbiseyi el yordamıyla üzerime geçirdiğimde muhteşem bir kuruluğa sahipti - kamaramda hiçbir ışığı açmamayı ve şafağın bir ışık işlevi görmesine izin vermeyi seviyordum

Ben göldeyken gün ışığını yakan ters karartma düğmesi. Ve bu kıyafeti başka kimse görmeyecekti, bu yüzden estetiğin bir önemi yoktu.

"Hey."

Kalbim yüksek vitesle geçerken çığlık attım.

Her sabah yaptığım gibi Teddy'nin kulübesinin etrafında dolanmıştım. Ama her sabahın aksine, bugün verandasında elinde gitarıyla oturuyordu. Bir an için kafam karıştı: Orası onun *akşamki* yeri idi.

"Özür dilerim. Seni korkutmamaya çalışıyordum. Suyu girdiğinde ürkütmek istemedim."

Çirkin takımımı kimsenin görmemesi buraya kadarmış. Niye umurumda olsun ki? Buraya erkek temizliğim için gelmişim, değil mi? Benim crone'laştırma projem. Gerçi kocakarılar muhtemelen ya çıplak ya da Viktoryen tarzı mayolarla yüzüyorlardı.

"Sabah yüzmek kulağa hoş geliyor, ben de kendimi size katılmaya davet edeyim dedim." Durakladı. "Tabii sana engel olmazsam."

"Burası büyük bir göl," dedim umursamaz bir tavırla, ama birden kendimi hiç de umursamaz hissetmemeye başladım. Çok soğukkanlı da denebilir. Çünkü Sundurmada Gitarlı Akşam Teddy Knight'ın aksine, Sabah Teddy Knight mayo giyiyordu. Ve başka hiçbir şey.

Teddy Knight'ı daha önce çıplak gördüğümü kendime hatırlattım ve yanından geçip iskeleden indim. Suyun altında epeyce yüzdüm ve yüzeye çıktığımda o da suyun içindeydi ama kıyıya yakındı. Sadece dizlerine kadar gelmişti. Dövmelerini görebilmek için daha da yaklaşmak istedim ama vazgeçtim.

"Vay canına," diye seslendi. "Bu *biraz* deniz yosunu. Gölde buna böyle mi diyorsunuz? Göl yosunu mu?"

"Pek iyi bir yüzücü değilsin sanırım?" Geri seslendim. "Yüzücü, evet, ama göllerde değil."

"Daha uzağa yüzün. Daha derin ve yabani otların bu kadar yüksek olmadığı bir noktaya ulaşacaksınız."

Bana doğru ilerlemeye başladı, kolları dağınık şafak ışığında çalışıyordu. Güçlü bir vuruşu vardı.

"Çocukların kulübelerinin yanındaki resmi yüzme alanındaki yabani otları kestiler, bu yüzden oraya girmek o kadar da iğrenç değil," dedim o benden birkaç metre ötede suya girmeye başlarken. "Eğer buraya gireceksen, kıyıdan girmektense iskeleden atlamana daha iyi olur."

"Sadece bir bahşiş," diye ekledim. Yine de ona neden bahşiş verdiğimden emin değildim. I

sabah yüzüşlerimi bölmeyi alışkanlık haline *istemedim*, değil mi?

Hayır. İstedğim şey dövmelelerine bakmaktı ama şimdi yeterince yaklaşımtı ve boynuna kadar suya batmıştı.

Yavaş bir daire çizerek döndü. "Söylemeliyim ki, bu iğrenç girişe değer."

Öyleydi. On binlerce gölün bulunduğu Minnesota'da yaşayan biri göller konusunda kayıtsız kalabilirdi ama bu göl, özellikle de günün bu saatinde, nesnel olarak muhteşemdi. Güneş ağaçlı kıyı şeridinin üzerinden yeni doğuyordu. "Bak," dedim, işaret ederek. "Hâlâ ayı görebiliyorsun. Güneşi ve ayı aynı anda görebildiğin zamanlara bayılıyorum."

"Daha önce böyle bir şey yaptığımı sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Bu beni şaşırttı.

Ay'a doğru dönmüştü ve bana dönüp baktığında değerlendirerek ekledi: "New York'ta fakir bir ailede büyüdüm, o yüzden Hamptons'a gitmedim ya da çatı katındaki teraslardan tüm gökyüzünü izleyemedim."

Bu beni da şaşırttı. Yine de nedenini bilmiyordum. İnsanların mütevazı yetiştirilme tarzlarını aşabileceklerini herkes gibi ben de biliyordum. Yine de bunu büyütmek istemedim, bu yüzden cevabımı hafif tuttum. "Bir şehirdeyseniz buna 'toprak fakiri' dışında bir şey demeleri gerekir. Kaldırım fakiri mi?"

"Acaba bu deyim, kaldırım yerine toprak yollarınız veya toprak zeminleriniz olduğu, dolayısıyla kaldırımın bu anlamda süslü bir seçenek olduğu fikrinden mi geliyor? Ama evet, New York'ta toprak yol yok."

"Hmm. Banliyöde çok fakir - yani dönemsel olarak fakir - olarak büyüdüm. Utanç duyduğum bir karavanda yaşıyorduk, bu yüzden hiç arkadaşım gelmezdi. Varlıklı bir banliyö değildi ve çoğu insan mütevazı evlerde yaşıyordu, ama bilirsiniz işte, *evlerdi*. Sanırım karavan fakiri olarak büyüdüm."

Bu itiraf karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Sanırım Minnesota'da fakir olarak büyürseniz, gökyüzünde ay ve güneşi aynı anda görebiliyorsunuz."

"Evet. Açık alanlar boldur. Göller de öyle. Göller burada daha demokratik, sanırım çok fazla oldukları için. Bizim karavan parkımızın bile ortasında aslında gösterişli bir gölet olan bir 'göl' vardı. Ama bu muhteşem."

"Evet." İcini çekti - sanki bedenine gömülüyormuş gibi güzel bir iç çekti,

gecikmiş bir teslimiyet yapmak. "Konjonktürel olarak yoksul olmak ne anlama geliyor?"

Muhtemelen bunu söylememeliydim. Ama bütün bu itirafları o başlatmıştı. Ve gün doğumunun loş, eğik turuncu ışığı sahneye bir sahne dekoru gibi gerçek dışı bir hava veriyordu. Sanki ona sırlarımı anlatırsam, bunu sadece Gretchen rolünü oynayan bir aktris yapacaktı gibi.

"Babamın çalıştığı dönemler olurdu ve işler nispeten iyi giderdi. Hâlâ fakirdik ama yapabiliyorduk..." Onu değerlendirdim. Çocukluğumun ayrıntılarını hiç kimseye anlatmamıştım. Rory bile sadece CliffsNotes versiyonunu biliyordu. Bu yüzden neden birden Teddy'ye anlatmaya başladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi oynayan bir aktris de değildim; kendimdim. "Hâlâ yemek yiyebiliriz, biliyor musun?"

"Evet," dedi huysuzca ve bir şekilde bu tek kelime onun biliyordum.

Ben de devam ettim. "Normal" işlerde çalıştığı dönemler olurdu. Perakende satışta düşük ücretli işler ya da bir peyzaj ekibinde çalışmak gibi. İşler hâlâ sıkışık -annem garsonluk yapıyordu- ama para geliyordu. Ama babam..." Len Miller'ı nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "Her zaman kendini olduğundan daha büyük görürdü. Sanki kendini yanlış bir hayat yaşarken bulmuştu. Bu yüzden bir roman yazmak için işi bırakmak gibi şeyler yapardı ve sonra romanı yazmazdı. Ya da piramit planlarına kapılırdı ve bir baraka dolusu satılamaz bitkisel takviyemiz olurdu ama okulda öğle yemeği için paramız olmazdı."

Teddy anlayışlı bir ses çıkardı. Tamamen tarafsız bir anlayış sesi: ne yargılama ne de acıma içeriyordu.

"Eskiden evimde hiç kahvaltı olmadığı gerçeğinin üstesinden gelmek için kahvaltı yapmıyormuş gibi davranırdım" dedi.

"Ama sen kahvaltı insanıydın," dedim, çünkü bu stratejinin farkındaydım.

"Evet. Eskiden hep aç uyanırdım. Ama bir süre 'kahvaltı insanı değilim'i bir kimlik haline getirdim. Ucuz olduğu ve iştahımı bastırdığı için on üç yaşında kahve içmeye başladım. Öğle yemeğine kadar beni idare etti. Okulda bedava öğle yemeği yiyordum - gittiğim zamanlarda."

"Okula hevesli değil miydin?"

"Daha çok annem bu konuda hevesli değildi. O... sanatçıydı. Kendini gösterişli biri olarak görüyordu zaten. Yıkık dökük bir binada yaşıyorduk.

sanatçılar tarafından kolonize edilmişti-herkesin yasal olarak orada olup olmadığı konusunda hiçbir zaman net olamadım. Ve sanırım annem hem müzikal hem de görsel sanatlar açısından çok fazla doğal yeteneğe sahip olduğu için sanatçıydı. Ama bununla hiçbir şey yapmadı.

-Pratik bir şey değildi zaten. Çeşitli hevesleri için kız kardeşimi ve beni sürekli okuldan alırdı; bir hafta Central Park'ta dolaşırdık, ertesi hafta kız kardeşimi mankenlik seçmelerine götürürdü. Okula pek hevesli değildim -hiçbir zaman o kadar zeki olmadım- ama en azından öngörülebilirdi." Durakladı. "En azından öğle yemeği veriyorlardı."

"Sizce..." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşündüm. Kimseye bu soruyu sormayı hayal etmemiştim. "Bir yetişkin olarak yemek konusunda muhtemelen çocukluğunuza dayandığınızı düşündüğünüz takıntılarınız var mı? Mesela, bugünlerde maddi olarak tamamen rahat olmama rağmen yemek paylaşmaktan nefret ediyorum. Eğer bir parti veriyormuşum ve misafirlerimi doyuracakmışım gibi plan yapabiliyorsam sorun yok. Ama bir restoranda patates kızartmasını paylaşmak isterseniz? Bundan nefret ediyorum. Bana gerçekten kötü bir his veriyor. Ben yemeğimi bitirmeden başkasının yemeye izin verirsem istediğim kadar alamayacağım düşüncesinden kurtulamıyorum." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım, bu kadar kolay paylaştığım için biraz dehşete düşmüştüm. "Randevularda süper eğleniyorum."

"Yani belki de flört sorunlarınız kısmen sizin hatanızdı."

"Belki de öyleydi."

İfadesi sertleşti. "Şaka yapıyordum. Patates kızartmalarını paylaşmak istememek bir karakter kusuru değil." Durakladı. "Binicinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. *Soyunma odamda M&M istiyorum ama sadece yeşil olanlardan mı?*"

Kıkırdadı. "Aynen öyle. Concrete Temple bir grup olarak çok zayıf yıllar geçirdi. On yıl önce En İyi Yeni Sanatçı Grammy'sini kazandık ama o zamana kadar yedi yıldır birlikteydik. Açlık pratiğimin işe yaradığı pek çok turne yaptık. Ama çocukluğumdan farklıydı. Bu, bir tür çabalamanın parçasıydı."

"Bu senin seçtiğin hayatın bir parçasıydı" dedim. "*Başına* gelen ve hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bu şey yerine bir şeye hizmet ediyordun."

"Aynen öyle. Sonunda işler yoluna girmeye başladı ve daha büyük mekânlara rezervasyon yapmaya başladık. Bir tur otobüsüne terfi ettik ve daha sonra etrafta uçmaya başladık. Komik olan şu ki, daha fazla para kazandıkça ve ihtiyacınız olan şeyleri satın alabilecek duruma geldikçe, mekanlar tüm bunlarla birlikte gelmeye başlıyor

Bedava şeyler. Sanki uşanınızmış gibi ne isterseniz sipariş edebiliyorsunuz. Biz büyüdükçe, adamlar da binicileriyle birlikte daha da tuhaflaştı. Arenalara çıktığımızda, talepleri bana göre çılgıncaydı."

"Ne gibi? Bir modelin vücudundan servis edilen suşi gibi mi?" Scott'la olan o randevuyu düşündüm. Bana "Budizm'le gerçekten ilgilenmeye başladığını" söylemiş ve diğerlerini berbat bir zevke sahip olmakla suçlamıştı. Sanki organik nar ve keşişler tarafından yapılan tempeh ile besleniyormuş gibi konuşmuştu.

Teddy yine kıkırdadı. Onu güldürme yeteneğimden memnundum. "Tam olarak değil, ama hayal edebileceğiniz tüm klişe şeyler. Tonlarca abur cubur, ama aynı zamanda biftek, birinci sınıf içki. Baş gitaristimiz her zaman vişne bir cheesecake isterdi. Ama aslında hiç yemeyecekleri sağlıklı şeyler *de* isterlerdi. Solistimiz smoothie yapmak için malzemeler isterdi; lahana, mango ve diğer şeylerden oluşan bir listesi vardı ve bunları yapmak için Vitamix blender isterdi. Vitamix olmak zorundaydı. Başka marka olmazdı. Ama sonra neredeyse hiç smoothie yapmadı."

Scott Collier hakkında bildiklerimi düşününce ne kadar şaşırtıcı. "Bizim gibi büyüdüyse, bir binici fikrinin biraz vahşi olduğunu hayal ediyorum."

Bizim yaptığımız gibi. Bunu sanki aramızda, bu rock yıldızıyla benim aramda bir tür dayanışma varmış gibi ifade etmişim. Ama garip olan *şey*, bu sessiz, serin suda aramızda *bir şeylerin* uzanıyor olmasıydı ve bu dayanışmaya çok benziyordu.

"Kesinlikle," dedi. "Çok fazla atık vardı. Sağlıklı şeylerin yanı sıra başka şeyler de. Ya havalarında olmazlardı ya da aç olmadıklarını söylerlerdi. Ne olursa olsun, kimsenin sipariş ettiği her şeyi yemesi mümkün olmazdı. Bu beni tamamen çılgına çevirirdi."

Hızlı konuşuyordu, kolları daha hızlı hareket ediyordu. Sinirinin yükseldiğini hissedebiliyordum. "Ne sipariş ettin?"

"Bana güleceksiniz ama genellikle tavuklu bir Sezar salatası ve bir tabakta az miktarda suşi, bir model değil."

"Pek rock yıldızı gibi değil," dedim ve bana bakarak Teddy Knight'a takıldı. "Sipariş ettiğim her şeyi yiyeceğimden emin olmak istedim ve dürüst olmak gerekirse

Bir gösteriden önce asla o kadar çok yemek istemezdim. İyi bir protein ve karbonhidrat kaynağı olan suşi yedim. Sonra da salatayı yedim. Çikolatalı kruvasan istediğim bir dönem oldu ama altı ayda on kilo aldığımı fark ettiğimde bunu engellemek zorunda kaldım.

Değişen tek şey o kruvasanlardı. Turnede çok fazla egzersiz yapamıyorsunuz. Havuzlu otellere gittiğimizde tur yüzüyordum ama hepsi bu kadar."

"Her zaman performans sergilemenin fiziksel olarak çok yorucu olduğunu düşünmüşümdür."

"Taylor Swift iseniz belki. Ya da Minnesota'dan bahsetmişken, Prince - bu adam canlı olarak inanılmazdı. Ama Concrete Temple gibi bir grubun huysuz başçısıysanız, o kadar da değil. Demek istediğim, çok fazla ayakta durdum ama aynı zamanda otobüslerde ve uçaklarda da çok fazla zaman geçirdim."

Teddy Knight'ın kilosuna dikkat ettiği düşüncesi akıllara durgunluk veriyordu. Ama aç bir çocukluk geçirmiş olması fikri de öyle.

Tüm bunlar hakkında konuşurken bir gölde suda yüzdüğümüz gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Çok fazla gelmeye başlamıştı. İçimde tedirgin edici, ağır bir his yükseldi ve bacaklarım beni ayakta tutmak için daha fazla çalışmak zorunda kaldı.

"İyi misin Miller?"

Şaşkınlığım belli oluyordu. "Evet, evet."

"Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Sanırım henüz gazeteleri aramadığınız için."

Yapmamıştım, ama son zamanlarda eski kız arkadaşını süzmeye devam ettim, çünkü gerçekten onun olan dairesine bakmak istiyordum. Bir gecede yulaf yeme dönemi geçirmişti ve Teddy'nin gerçekten güzel bir mutfağı vardı. Ama şimdi onun hakkında daha çok şey bildiğim için, mutfağına baktığım için kendimi iğrenç hissediyordum. Bilmiyordum bile. Sadece garip hissettim. Sanırım Teddy Knight'ın aslında, belki de en azından bir şekilde, düzgün bir insan olduğu gerçeğine alışmak biraz zaman alacaktı. Ünlüler! Onlar da bizim gibiler!

"Gazeteleri aramadım," dedim. "Aslında, telefonumu kaldıracağım."

Bu sefer gerçekten. Rory'yi, Justin'i, emlakçımı ve avukatımı arayıp bir şey çıkarsa kamp ofisini aramalarını söyleyecek, sonra da o aleti kapatacaktım.

"Bu yüzden Target'tan bir çalar saat aldın, değil mi?" "Evet, ama biraz bocaladım ve henüz tam olarak bağımlı koparamadım."

"Sıfırlamanıza geri mi döndünüz? Flört uygulamalarına geri mi döndünüz?"

"Hayır." *Ben sadece eski kız arkadaşının uygulamalarındaym.* "Ama ne anlamı var ki

Sürekli telefonumdaysam burada olmamın bir anlamı var mı? Hani bazen kafanızı ve iki saattir telefonda olduğunuzu fark edersiniz.

Zamanın geçtiğini hissediyor musun?" Bana boş boş bakıyordu. ", değil mi?"

"Telefonumu çoğunlukla kız kardeşimle konuşmak için kullanıyorum," dedi.

"Gruptaki diğer çocuklar kendi telefonlarına göbek bağı gibi bağlıydı. Bunu yargılamak için söylemiyorum. Benim de kötü alışkanlıklarım var. Ama cep telefonlarının onlar için iyi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen *kimse* için de iyi değildir. Cep telefonlarını sadece cep telefonlarından *önce* var olan şeyler

için vekil olarak kullanmanız gerektiğine dair bir teorim var - , gerçek bir telefon olarak kullanın, harita olarak kullanın, kitap okuyun. Ama *sadece* cep telefonuyla yapılabilecek şeyler için kullanmayın, anlıyor musunuz? Yani sosyal medya . Beyninizi karıştırır. Kişiliğinizi değiştirir.

iyi bir şekilde."

"Nasıl bu kadar aydınlandın?"

Sırıttı. "Sanırım bu doğuştan geliyor."

Gözlerimi devirmiştım. Buradan gitme vakti gelmişti. Bir dakika öncesine göre daha az tedirgindim ama yine Teddy'ye tüm bu gerçekten kişisel şeyleri anlatmıştım. Ve bu sefer bahane olarak alkolüm bile yoktu. "Şey, sohbet etmek güzeldi ama gitmem gerek. Sonra görüşürüz. Bana hâlâ bir Laurie borçlusun."

7

KIZLAR, KIZLAR, KIZLAR

Teddy

Laurie için fikrim Tristan Barnes adında bir çocuktı. On altı yaşındaydı ve küçük bir pislikti.

Salı günü öğleden sonra, bir grup toplantısı sırasında müzik çocuklarına uğradım. Onlar ve danışmanlar resitalleri ya da her neyse, onun için yapılacakları kararlaştırıyorlardı. Toplantı bitene kadar geride durdum ve onu yakaladım. "Hey, Tristan, bana bir iyilik yapmak ister misin?"

Cevabını beklemedim, beni takip edeceğine güvenerek yürümeye başladım. Öyle de yaptı. "Tabii, evet."

Aralarında Tristan'ın da bulunduğu bazı çocukların gözle görülür bir şekilde bana hayranlık duydukları gerçeğini utanmadan sömürüyordum. Çocukların benden etkilenmesi ile benim onlardan hoşlanmam arasında ters bir ilişki olması çok komikti. Bunun çocuklar hakkında mı yoksa benim hakkımda mı bir şey söylediğini merak ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Tristan sordu.

"Dansçılara bir konuda yardım etmeni istiyorum."

Adam olduğu yerde durdu. "Ne?"

"Şovları için bir adama ihtiyaçları var." "Gitar çalmak için mi?"

"Emin değilim," dedim belli belirsiz ve dans stüdyosuna varana kadar hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Kapılar sıcaktan dolayı açıktı, bu yüzden onları görmeden önce müziği duyabiliyorduk. Beyoncé'nin "Run the World (Girls)" şarkısıydı.

İçeri baktık. Mayo giymiş kızlar dans ediyordu. Çoğu eşleşmiş, eski moda görünümlü bir dans yapıyordu, belki bir vals, ama ikisi modern bir solo şey yapıyordu - yan yana yapıyorlardı, bu yüzden

düet miydi? -ortada. Bu iki kızın Beyoncé'ye göre ayarlanmış bu stilize valslerin ortasında çağdaş hareketler yapması dikkat çekiciydi. Yani, anlamadım ama havalı görünüyordu.

Gretchen cesaretlendirici bir şeyler bağırdı ve ben de dikkatimi dans pistinin kenarındaki ona yönelttim. O da bir mayo giyiyordu ve bu beni durdurdu. Bu aptalcaydı çünkü onu mayoyla görmüştüm. Onu iki farklı mayoyla görmüştüm.

Mayo açık maviydi ve üzerine bir çift yırtık pırtık şort giymişti. Teorik olarak özel bir şey değildi. Ama lanet olsun, onda bir şeyler vardı. Ya da belki de içinde hareket etme şekliydi. Ortadaki kızları takip ediyor, onların yaptığı hareketleri yapıyordu ama daha küçük, daha ölçülü bir şekilde. Benim baktığım noktadan profilden bakıyordu ve başını sallayıp kendi kendine fısıldıyordu. Kızlar sıçradığında o da kollarıyla sıçrama hareketi yapıyor ama yerde kalıyordu. Döndüklerinde olduğu yerde kalıyor ama bir eliyle dönme hareketi yapıyordu. Biraz klasik bir orkestra şefine benziyordu.

Eğer klasik orkestra şefleri terleseydi. *Terliyordu*. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama saç çizgisi boyunca ıslaktı. Yüzü parlıyordu ve kollarının altında ve göğüslerinin oluşturduğu yumuşak vadide ter çiçekleri vardı.

Tüm o terin tuhaf bir şekilde çekici bir yanı vardı. Ve konsantrasyonunun yoğunluğunda.

Kızlardan biri bir hareket sırasında tökezledi, bir tür sıçrama-büküm melezi, Gretchen onun yanına gitti ve "Öndeki elinle kaldırmalısın. İşte böyle." Açıkçası yaptığı versiyon karşısında hayrete düşmüştüm. Bir an orada öylece dururken nasıl olup da bir anda kendini bu kadar yükseğe ve etrafına itebildiğine inanamadım. Ve bunu sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahatça yapıyordu.

Dönerken bizi gördü ve bir an için dikkatini dağıtacağımızdan, inişte tökezlemesine neden olacağımızdan endişelendim ama hayır. Sadece dönüşünü tamamladı, ulaştığı yükseklik göz önüne alındığında mümkün olandan çok daha hafif bir şekilde ayaklarının üzerine indi ve gülümseyerek bize doğru geldi. "Bu bizim Laurie mi?"

Tristan "Ha?" dedi, aynı anda ben de "Evet" dedim.

"Bize yardım ettiğiniz için çok teşekkürler." Tristan'a elini uzattı. "Ben Gretchen."

Tristan onun elini sıktı ama hiçbir şey söylemedi - yeterince adil, belki de dilsiz kalmıştı. Ben anladım. "Bu Tristan," dedim.

"Aka Laurie," dedi Gretchen.

"Bir oğlana ihtiyacınız olduğunu sanıyordum," dedi Tristan. "İhtiyacımız var."

"Lori olayı nedir o zaman?"

"Oh, ben Laurie." İsmi heceledi. "Karakterin soyadının kısaltması, Laurence."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı, bu da benim gitmem için bir işaretti. Beni geri çağırdığında yolu yarılamıştım. "Aslında, Teddy, bekle. Sakıncası yoksa bir sorumuz var."

Muhtemelen umursamalıyım. Yapacak işlerim vardı. Ya da yapmamam gereken şeyler, eğer kız kardeşimin tavsiyesine uyacaksam.

Mesele şu ki, bir Laurie teslim etmek için imza atmıştım ve bir Laurie teslim ettim. Ama vücudum döndü ve ağzım "Tabii." dedi.

"Bu parçanın müziği konusunda emin değiliz. İçinde *kız* ya da *kadın* kelimesi geçen bir şarkıya göre ayarlamak istiyoruz. Elimizde bir liste var ve kadın bakışını simgeleyen bir şarkı istediğimizi düşünüyoruz." Yüzümden şaşkınlığım anlaşılmış olmalı ki, "Brianna açıklayabilir. Ben de ne olduğunu bilmiyordum."

Danışmanlardan biri öne çıktı. "Erkek bakışı diye bir şey var. Bu bir teori, sanırım felsefi bir şey. Sanatta, filmlerde ya da müzikte kadın tasvirlerinin çoğunun erkek bakışıyla yapılmasıyla ilgili. Kadınları, erkeklerin gözünden görüldüğü şekliyle temsil ediyorlar; bu da çoğunlukla kadınların cinsel veya romantik arzu nesneleri olarak tasvir edildiği ve kendi başlarına tam olarak gerçekleşmiş karakterler olmadığı anlamına geliyor."

Ne? İlk içgüdüm oradan defolup gitmekti -bu benim maaş derecemın üzerindeydi- ama kaba olmak istemedim.

Bekle. Kaba olmak istemedim mi? Benimle tanışmış mıydım? Burada neler oluyordu?

"Bilirsin işte," dedi Gretchen. "Mesela 'California Girls'. Herkes bu şarkıyı sever ama bu şarkı erkeklerin gördüğü kızlarla ilgili, değil mi? Beyoncé'nin şarkısına karşı mı?"

Her iki şarkının sözlerini de kafamdan geçirdim ve ne demek istediklerini az çok anlayabiliyordum ama bunlar sadece iki şarkıydı. "Sanırım bunun hakkında düşünmem gerekecek."

"Evet, elbette," dedi Gretchen. "Biz de tam bu konu hakkında sohbet ediyorduk ve bir müzisyenin görüşünü almak istedim."

Gretchen Tristan'ı kızların yanına götürdü ve Tristan hariç herkes durmadan konuşuyordu. Onun etrafında bir çember oluşturdular ve ben kendi kendime kıkırdadım. Ona acısam mı yoksa imrensem mi bilemedim.

Anna ve ben o öğleden sonraki seansımızı bitirdikten sonra ona dansçı kızların "erkek bakışı" teorisini sordum. Burada fikir alışverişinde bulunabileceğim kişi oydu. Gretchen'in ilk gün söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim - Anna'yı bir akran olarak düşünmek işe yarıyordu. Sadece Anna'nın gelişimi açısından değil, benim gelişimim açısından da. Banjo çalmayı öğreniyordum. Hem de bir gençten. Çılgıncaydı. Sonunda hayatını altüst eden zengin ama boktan üvey babası hakkında bir şarkı yazmıştı ve inanılmazdı - çekici ve hırçın. Şimdi de Peter, Paul ve Mary'den esinlendiğini söylediği bir şarkı üzerinde çalışıyordu. Henüz sözleri yoktu - melodi öncelikli bir yazardı - ama şu ana kadar kulağa harika geliyordu. Biraz yardım ediyordum ya da etmeye çalışıyordum - ne kadar müdahaleci olunacağını bilmek zor olabiliyordu. Bir öğrenci-öğretmen rolünde olduğumuzun farkındaydım. Bu, Scott'la yaptığım gibi ortak yazı yazmak değildi.

Dansçıların sözde erkek bakışı hakkında söylediklerine dair abuk sabuk anlatımlarıma katlandıktan sonra, "Bence bir şeyin farkındalar," dedi. "1960'lardan 1980'lere kadar tüm ünlü 'kız' şarkıları erkekler tarafından kızlar hakkında söylenmiş şarkılardır. The Beach Boys'un 'California Girls' şarkısı, dediğin gibi. Billy Joel'in 'Uptown Girl'ü."

"Foreigner'dan 'Waiting for a Girl Like You'." "Bunu bilmiyorum, ama evet, muhtemelen." "Mötley Crüe'den 'Girls, Girls, Girls.'" "İğrenç. Aynen öyle."

"Kız Benim'!" Şimdi bir yuvarlanma içindeydim. "Onu da bilmiyorum."

"Paul McCartney ve Michael Jackson düeti. Eminim kim olduklarını biliyorsunuzdur."

"Anlıyorum ama düet yapmaları fikri bilgisayarla ilgili değil."

"Temelde bir kız için kavga etmeleriyle ilgili - sırayla hak iddia ediyorlar."

"İğrenç," dedi tekrar ve Anna kadar yetenekli genç bir kadın olmanın ve etrafının sürekli bununla çevrili olmasının nasıl bir şey olduğunu düşünmek zorunda kaldım.

"Yani bu iğrenç," dedim, "ama hepsi iğrenç mi?" Bu fikir endişe vericiydi. "Peki ya Van Morrison'ın 'Brown Eyed Girl' şarkısı? Bunda yanlış bir şey yok, değil mi?" Birden kendimi eski günlerden iğrenç olmayan bir şarkı bulmaya adanmıştım ama nedenini bilmiyordum.

"Bunda ya da bu şarkıların çoğunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum." Konuşurken bunları düşündüğünü görebiliyordum. "Bir anlamda, bir aşk şarkısı her zaman diğer kişiyi nesneleştirecektir."

"Ve pek çok şarkı aşk şarkısıdır," dedim kendi kataloğumu düşünerek. Ama aynı zamanda Anna'nın bir "nefret şarkısı" nişi geliştiriyor gibi görünmesini ne kadar hoş bulduğumu da.

"Evet. Sadece erkekler kadınlar hakkında yazdığında, hemen hemen hepsi bu oluyor. Sanki romantikten ürkütücüye doğru bir spektrum varmış gibi, ama kadınlarla ilgili her şey bu spektrumda bir yerde, anlıyor musunuz?"

Biliyordum. O böyle söyleyince anladım. Erkek bakışı. Lanet olsun.

"Erkekler kadınlar hakkında yazmıyor, bilmiyorum, şirket kuruyorlar," ekledi. "İmparatorluklara yardım etmek." "Beyoncé gibi."

"Beyoncé gibi," diye onayladı. "Bence son zamanlarda kadınlar anlamlı bir şekilde kendi şarkılarını yazıyor ve üretiyor, bu yüzden de daha meydan okuyan 'kız' şarkıları ortaya çıkıyor. 'Hollaback Girl.' 'Girl on Fire.'"

Anna'nın "Take It Easy" cover'ını düşündüm.

"Bir fikrim var," dedim. "Beni dinle. Senin sadece... ne olduğunu biliyorum. On yedi mi?"

"Gururum okşandı ama önümüzdeki ay on beş-on altı olacak."

Bu beni duraksattı. Bu kampta yaşıttım olan en yakın kişi araba kullanmak için çok gençti.

Uzun zamandır bir akrana en yakın olduğum şeydi.

Kendime bunu aşmamı söyledim. O bir dahiydi, tamam mı?

"Tıpkı 'Take It' albümünde yaptığın gibi cover şarkılardan oluşan bir albüm yapabilirsin."

Sakin ol.' Birçok şarkıdaki zamirleri değiştirip bugün -modern çağda- söylediğinizde her şeyin değiştiğini görmemi sağlıyorsunuz. Bu şarkılardan oluşan bir albüm hayal edebiliyor musun?"

Güldü ama ben gülmeyince ayıldı. "Oh, sen ciddisin." "Büyük düşünmeni istemem ama çok yeteneklisin." "Ama ben on beş yaşındayım."

"Gelecek ay on altı!" Güldü. "Neyse, Taylor Swift de o yaşlarda başlamamış mıydı?"

"Nasıl bir albüm yapabilirim ki?" diye sordu inanamayarak.

Ona yardım edeceğimi söylemek istedim. Ama gerçek şu ki, benim de aklımda aynı soru vardı. Nasıl bir albüm yapabilirdim?

"Her neyse," dedi Anna, "Eğer bir albüm yapacak olursam, tümünün cover olmasını istemem. Ne dediğinizi anlıyorum ve belli ki 'Take It Easy' cover'ıyla ne demek istediğimi anlamışsınız, ama bütün bir albüm tekrara düşer, sizce de öyle değil mi? Bence bir şarkı da on şarkı kadar iyi anlatır. Tek yönlü bir midilli olmak istemiyorum."

"Evet, haklısın."

"Ama..."

"Öyle mi?"

"Umarım bir gün bir albüm yapabilirim," dedi sessizce, sanki böyle bir hırsı dile getirmek küstahlıkmış gibi neredeyse utanarak. Tristan'ı düşündüm, dansçı kızlarla arasının nasıl olduğunu merak ettim.

"Yapacaksın." Hiç şüphem yoktu.

"Ama bunun için bir plak anlaşmasına ihtiyacım var. Ve, ne? Menajer mi? Menajer mi? Bilmiyorum bile."

"Muhtemelen önce menajer. Genel kariyerinizi yönetirler ve işin yaratıcı tarafıyla daha çok ilgilenirler. Turne rezervasyonlarını ve albüm anlaşmalarını ise menajerler yapar."

"Bir yöneticiyi nasıl buluyorsunuz? Var mı?"

Hilton Garden Inn fiyaskosu hakkında konuşmamıştık ama bunu bildiğini varsaymak zorundaydım. "Biliyor musun? Bilmiyorum. Müdürler arasında kalmış olabilirim."

Kulübeme döndüğümde, öğrenmek için onu aramaya karar verdim.

Telefonu açtığında yarı şaşırmıştım. "Hey, Brady," dedim. "Hâlâ benim menajerim misin?"

"Sana da iyi akşamlar Teddy."

"Evet, evet. Hâlâ menajerim misin?"

"Olmamı istiyor musun?"

"Bir albüm yapmak istiyorum." Bu doğrudu. Söz konusu albüme koyacak şarkım yoktu ama bir albüm yapmak istiyordum. Sonunda. Şaşırtıcı bir şekilde, proje artık o kadar acil görünmüyordu. Muhtemelen, yine sürpriz bir şekilde, intikam fikri artık içimi kemirmiyordu. Kapımın dışındaki göldeki bir dalga gibi geri çekilmişti. Gerçi bir yara izi bırakmıştı ama yara izleriyle uğraşmak, canlı canlı yenmekten daha iyiydi. "Ve... Bir albüm yapmak istiyorum."

"Kimin için?"

"Gelecek vaat eden

biri." "Hiç kimse."

"Sanırım teknik olarak, ama o biri olduğunda, ki bu kesinlikle olacak, yardım edenlerden mi yoksa hayır diyenlerden mi olmak istiyoruz?"

Kıkırdadı, ben de kesin kovacak sandım ama "Senden hep hoşlandım" dedi.

"Yaptın mı?"

"Evet."

"Chicago'daki Hilton Garden Inn'de bir televizyonu parçalamış olmama rağmen mi?" "En iyi anın değil ama evet." Şakacı bir tavırla ekledi. "öfke kontrolü derslerini ayarlamak için?"

Beni iğneliyordu ama ben soruyu ciddiye aldım. O günkü davranışlarım beni hâlâ tedirgin ediyordu. "Sanırım burada olmak kendi başına bir öfke kontrolü kursu."

"Burası neresi?"

"Şu sanat yaz kampı şeyindeyim." Kurulumu açıkladım.

"Kontrata bakmamı istemeliydin."

Yapmalıydım. Belki o zaman kendimi neyin içine soktuğumu fark edebilirdim. Ama fark etmediğime sevindim, çünkü o zaman gelemedim. Sivrisineklere ve sıcağa rağmen, hiçbir şey yazmıyor olsam belli bir düzene girmiştim. "Bu hâlâ menajerim olduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet, tabii, eğer öyle olmamı istiyorsan." "Peki ya Scott?"

"Peki ya o?"

"Onu da sen mi idare ediyorsun?" Çünkü bunu yapabileceğimden emin değildim. Sanki Scott benim üvey kardeşimmiş gibi, sanki Brady hafta sonları dönüşümlü olarak bizim velayetimizi almış gibi hissedecektim.

Brady, "Scott farklı bir yöne gitmeye karar verdi," dedi.

"Vay canına, benimle aynı cümleyi kurmuşsun." Kıkırdadı. "Neden beni aramadın?"

"Bilmiyorum. Belki de Chicago'daki Hilton Garden Inn'de bir televizyonu parçaladığınız içindir?"

Yeterince adil. "Şunu bilmelisiniz ki bir albüm yaptığımda, bunun Concrete Temple'dan oldukça farklı olacağını düşünüyorum."

"Tamam," dedi hafifçe. "Hiç şarkın var mı?"

"Hayır," dedim, neredeyse neşeyle. "Ama biraz yazacağım." Eninde sonunda.

"Peki, bana bu yeni çıkan şarkının bir kasetini ve kendin için yazmayı başardığın şarkıları göndermek ister misin?"

"Evet." Yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

Bu, gerçek ve derin bir şekilde, bir sonraki doğru hamle gibi hissettirdi. Kız kardeşimin deyiimiyle tepkisel değildi. Sadece harika müzik yapmakla ilgiliydi. Bir grupta, Scott'la şarkı yazarlığı ortaklığında harika müzik yapmakla aynı şey gibi görünmeyecekti. Ama ilk kez bunun iyi bir şey olduğunu hissediyordum.

Bazı sanatçılar küçük plajımızda kamp ateşi yakmaya başlamıştı. Her gece değil ama belki haftada iki kez. Ben onlara katılmamıştım. Sanırım hâlâ huysuz ve yalnız bir insan imajıma sadık kalıyordum. Wild Arts'ta aktif olarak takıldığım tek kişi Jack'ti ve o da çok fazla konuşmadığımız içindi. Sadece oturur ve içerdik. Ama Cuma gecesi onları dışarıda duyduğumda, ateşin çıtırtısı ve kahkahalarının sesi kulübeme taşıtığında, gitarımı kaptım ve onlara katılmak için dışarı çıktım. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece kafam... doluydu. Çoğunlukla şarkılarla. Yazmam gerekenler değil ama diğerleri: "kız" şarkıları ve Anna'nın . Ama aynı zamanda Tristan'ın basit gitar tanrısı

Özenti şarkılar, ki cömert düşündüğümde, muhtemelen ergenlik çağındaki bir çocuk için son derece uygun şarkılardı. Herkesin Anna gibi bir dahi olmasını bekleyemezdim. Davulcularımı ve her birine doğru miktarda meydan okuma sağlayacak hangi şarkıları verebileceğimi düşünüyordum.

Dürüst olmak gerekirse, eğer öğretmenler her zaman böyle hissediyorsa, bu çok yorucuydu. Bu çılgın enerjinin bir kısmını boşaltmam gerekiyordu.

"Evet, ama kimin koreografisini yapacağım?" Ben ateşe yaklaşırken Gretchen şöyle diyordu. "Kendini öylece koreograf ilan edemezsin. Dansçılara ihtiyacım var."

"Onlardan bir sürü yok mu?" Danny sordu. Çemberin dışında durup kulak misafiri oldum.

"Elbette, ama demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Eskiden yerel liselerin müzikalleri için koreograflık yapardım. Gelip Von Trapp Ailesi Şarkıcıları'na ya da Oz'daki Munchkin'lere danslarını öğrettirdim. Stüdyo gerçekten yükselmeye başladığında bıraktım ama belki de bu işe geri dönmeliyim."

"Ama bu stüdyoda yaptığınızdan farklı bir şey mi?" Maiv nazikçe sordu.

"Hayır. Bir bakıma daha az. En azından stüdyoda müziği ve temayı ben seçiyorum." Görünüşe göre süpersonik duyma yetisine ya da kafasının arkasında gözlere sahip olan Gretchen bana doğru döndü. "Sen misin, Knight?"

Yakalandım. Işığa doğru adım attım, utangaç bir şekilde, onların samimi çemberini bozduğumun, sohbeti rayından çıkardığımın bilincindeydim. Eğer çemberin içinde olmak istiyorsam, daha önce daha az soğuk davranmalıydım. Bir yüzme davetine, henüz davetiyeler yayınlanırken evet demeliydim. Gün doğumu çemberine gitmeliydim.

Şok olmuştum ama Gretchen bana yer açmak için oturduğu kütüğün üzerinden kaydı. Çember beni yorum yapmadan içine aldı ve sohbet devam etti.

"Birlikte bir şeyler yapsak nasıl olur?" Caleb, Gretchen'a sordu. "Ne demek istiyorsun?" Gretchen sordu.

"Tiyatral bir eser, ama hareketin tiyatronun kendisi ya da en azından bir parçası *olduğu* bir eser. Hareketin hikayenin ayrılmaz bir parçası olduğu bir eser."

"Ama hikayeyi kim yazıyor?" Gretchen sordu. "Biz yazıyoruz."

"Bu çok korkutucu."

Maiv, "Bu muhtemelen bunu yapman gerektiğine dair bir işaret," dedi ve Danny mırıldanarak onayladı.

Gretchen içini çekti ve Maiv bana döndü. "Ne düşünüyorsun Teddy? Sanatsal olarak bir şeyden korktuğunda, bu genellikle o şeyi yapman gerektiği anlamına gelmez mi? Korkuya doğru mu koşmalısın?"

Aklıma hemen o sol notası geldi. "Limon Ağacı." "Tanrım, bilmiyorum, sadece kamp ateşi şarkıları söyleyebileceğimizi düşünmüştüm. Bu bok benim için çok derin. Ama siz devam edin."

"Hayır, hayır, şarkı söyleyelim!" Gretchen söyledi. "İyi bir kamp ateşi şarkısı nedir? 'Kumbaya'?"

"" derken bile tıngırdatmaya başladım. Herkes güldü. Gruptan meslektaş kahkahaları toplamının bu kadar kolay olması beni şaşırtmıştı.

"Geçen gün Dylan çaldığını duydum," dedi Caleb.

"Evet, sanırım gençliğimin müziğini yeniden ziyaret ediyorum." "The Times They Are a-Changin'"i tıngırdatmaya başladım.

"Gençliğiniz mi?" Caleb haykırdı. "Dostum, kaç yaşındasın sen?"

"Annemin gençliğinin müziğini yeniden gözden geçiriyorum. Annem 1960'ların folk müziğini çok severdi ve bilmiyorum, son zamanlarda aklımda bu var."

"Bu çok tuhaf," dedi Caleb. "İyi anlamda garip." Onun değerlendirmesiyle çelişen bir yüz ifadesi takınmış olmalıyım, çünkü "Ya da değil" diye ekledi.

Herkes bana bakıyordu. Bu açıklama yapmam için bir işaretti. Kendime bile nasıl açıklayacağımı bildiğimden emin değildim. Ama önüme fırsatları değerlendirmeyi diliyordum. "Brooklyn'de yıkık dökük bir depoda, gayri resmi bir sanatçı kolonisinde büyüdüm."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Danny.

Gretchen yanımda kaskatı kesildi. Evet, çocukluğumun pek de hoş olmayan yönlerini zaten biliyordu. "Bazı açılardan, sanırım. Beni bir müzisyen olarak kesinlikle bu hale getirdi." Aslında bir müzisyen olarak kim olduğumu *bilmediğimi* atlamıştım. En azından artık. "Ama başka açılardan berbattı. Muhtemelen hayal ettiğin gibi açlık çeken bir sanatçı, Bohem cenneti değildi." Açlık kısmı evet, ama bunu söylemeyecektim. Gretchen'in bu kısmı bilmesini umursamıyordum ama çocukluğumdaki saçmalıkları herkese anlatmaya gerek görmüyordum. Özetledim: "Aslında oldukça . Ama annem..." Bunu nasıl anlamlandıracağımı düşündüm.

-Onlara açıklamaya çalışırken bile kendi kendime. "Kira için hiç paramız olmadı. Ya da faturalar ya da bunların hiçbiri. Ama o bir iş bulmak yerine kendini kiracıları örgütlemeye adadı. Çoğunun sanatçı olduğu gerçeğini büyük bir ahlaki ifadeye dönüştürdü. Sanat yaptığımız için kira ödemek zorunda olmamalıydık. Bu yüzden kira grevleri düzenliyor, elektrikler kesildiğinde jeneratör bağışlamaları için şirketler buluyordu. Oldukça iyi bir amatör müzisyendi ve kız kardeşim de ben de müziğe yatkındık, bu yüzden bize 1960'ların protesto şarkılarını öğretti. Komşuları da bu mitingler için organize ederdi... sanırım, ve herkes bu şarkıları söylerdi."

"Bu onun tema müziği idi," dedi Gretchen. "Kendini tanımlama şekli." Bu kesinlikle doğruydı. Gretchen'ın sinir bozucu olduğunu nasıl düşünebilmişim? Ona bakmak için döndüm. Ateş yüzünü Meryem Ana'nın bir tür Rönesans tablosu gibi parlatıyordu - eğer Meryem Ana pembe uçlu saçları vardı.

"Hadi onun tema şarkılarından birini dinleyelim," dedi Danny. Maiv, "Kötü anıları canlandırmadığı sürece," dedi.

"Hayır," dedim, yalan olmasına rağmen. Bu şarkılar kötü anıları geri getiriyordu, bazıları diğerlerinden daha fazla. *Bir tanesi* diğerlerinden daha fazla. "Bunlar harika şarkılar. Kamp ateşi etrafında söylemek için mükemmel." Beni toplantılarına bu kadar kolay kabul etmelerine hâlâ hayret ediyordum. Kolaylığa alışık değildim.

Birçoğunun üzerinden geçtik. Ben bir şarkıya başlıyordum, onlar da devam ediyordu. Bu şarkıların çoğunun bir şeyi başka bir şeyle değiştiren basit dizeleri vardı - "If I Had a Hammer "daki çekiç ikinci dizede çan oluyordu - bu yüzden kolaydı. Sonra Maiv hiç Beatles bilip bilmediğimi sordu. Çok geçmeden herkesten istek almaya başladım. Maiv bir Beatle manyağıydı, Danny Pearl Jam'i seviyordu ve Caleb gösteri melodilerini tercih ediyordu.

"Bilmediğin bir şey var mı?" Gretchen, isteği üzerine Go-Go'nun "Vacation" şarkısını çaldıktan sonra gülerek sordu, ancak ben şarkıyı çok yavaşlatmış ve bir balad haline getirmiştim.

"Country ve bluegrass konusunda utanç verici derecede cahilim. Bazı klasikleri biliyorum ama yeni bir şey bilmiyorum." Gerçi Anna beni daha fazla bilgi edinmeyi planladığım birkaç sanatçıya yönlendirmişti.

Gretchen, "Şaka yapıyordum ama buna içtenlikle cevap vermene bayıldım," dedi.

Ne olduğunu anlamadan ateş köze dönüşmüştü ve neredeyse

Gece yarısı. Maiv ayağa kalkıp cebinden el fenerini çıkarırken, "Bu harikaydı, teşekkürler Teddy," dedi. Herkes aynı fikirdeydi ve ben de aynı fikirdeydim. Kendimi yeniden şarj olmuş hissediyordum. Ateşe tüm gergin enerjimi boşaltmam gerektiğini düşünerek gelmişim ama bunun yerine enerjimi yeniden yönlendirmiş gibi hissettim. Amaçsızca oturup şarkı söylemenin bunu yapabilmesi inanılmazdı.

Ama müziğin gücü buydu, değil mi? Benim sevdiğim yanı buydu. Muhtemelen annemin de sevdiği şey buydu. Müzik sizi değiştirebilirdi.

En son ne zaman oturup sebepsiz yere şarkı söyledim? Scott'la yazmayı severdim ama o seanslar hep yeni bir şey yaratmakla ilgiliydi. Yoktan bir şey var etmek. Bu gece bana çocukken ailemle birlikte söylediğimiz şarkıları hatırlattı. O karanlık apartman dairesinde birlikte oturup keyif için şarkı söylemenin bir tür saflığı vardı. Bunu unutmuştum, tüm o pisliğin içinde ve arasında iyi bir şeyler olduğunu.

"Yarınki büyük yürüyüşe geliyor musun?" Caleb közleri kumla boğarken sordu. "Eğer geliyorsan, gitarını da getirmelisin."

Tam "*Ne büyük yürüyüşü?*" diye soracaktım ki Maiv "Sadece günübirlik bir gezi, ne zaman şarkı söyleyeceğiz ki? Ateş yakmayacağız. Sadece girip çıkacağız."

Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim olmaması muhtemelen beni iyi yansıtmıyordu. Kafamın karıştığını açıkça fark eden Gretchen, "Yarın yakındaki bir eyalet parkına günübirlik gezi. Bir şelaleye yürüyüş, öğle yemeği, yüzme - görünüşe göre orada bozulmamış bir yüzme deliği var - geri yürüyüş. Çocuklar için isteğe bağlı ama birçoğu gidiyor. Ve tabii ki bizim için de isteğe bağlı."

Kulübelerimize dönerken kendi kendime "Bir şelale eğlenceli olabilir" dediğimi duydum. Gretchen'in şüpheci bir kaş kaldırdığını hissettiğimde - gerçekten görmek için çok karanlıktı ama bir şekilde orada olduğunu biliyordum- "Ne?" dedim.

"Ben bir şey söylemedim."

"Öyle düşündün."

"Sen, Teddy Knight, benim ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

8

ORMAN MEYVELİ RULO

Gretchen

"Bunların hepsi senin suçun."

Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Kuzey Ormanları'nda kaybolmuş olmamız Teddy'nin suçuydu. Geçen hafta ona her ne olduysa bununla bir ilgisi vardı. Kişilik nakli. Artık onunla konuşmak çok kolaydı. Çok *dikkat dağıtıcıydı*.

"Benim hatam!" diye itiraz etti. "Pusulası olan sensin." "Evet!"

İki katına çıkardım. "Senin hatan!"

O sabah otobüste ortaya çıkarak beni şaşırttıktan sonra Teddy şoklar yaratmaya devam etti: İstendiğinde şelalenin yanında poz veriyordu. Neşeyle yüzüyordu; hatta bazı çocuklarla birlikte yüzme havuzuna gülle atarak en büyük sıçramayı kimin yapacağını görmek için yarışacak kadar ileri gitmişti.

Ve sonuncusu, *gerçek* bir şok, içgüdüsel, harekete geçirici bir arı sokması gibi hissetmiştim: dönüş yolunda benimle aynı hizaya geldi ve ciddi ve görünüşte gerçek bir ilgiyle, dün gece içeri girdiği konuşma hakkında - gelişmekte olan koreografik hırslarım hakkında - sordu. Gün ışığında, Teddy'nin çıldırmış Knight'ı ve bölünmüş kişiliğiyle, bu konuda biraz utangaçtım.

"Sürekli soru soran sensin!" Ben de ekledim. "Geride kalmamızın sebebi sensin!" İşe yaramaz pusulamı gökyüzüne doğru salladım. Elbette bir pusulam vardı ama hangi yönün "çıkış" olduğunu bilmediğim için bir işe yaramıyordu. "Kesinlikle senin hatan!"

"Bu... doğru olabilir."

Gördün mü? Ne kadar *tuhaf* gösteren bir örnek. Her şey kabul edilebilir ve

diğer insanlarla ilgileniyor ve genel olarak... terbiyeli. Büyüleyiciydi. Bu yeni Teddy ile ne yapacağımı bilmiyordum. En iyi zamanlarda, ama bu en iyi zamanlar değildi. Lanet olası ormanda kaybolduğum zamanlardı.

Bağırmayı denedik. Bariz bir sapağı kaçırıp kaçırmadığımızı görmek için adımlarımızı geri takip etmeyi denedik.

"Oh bekle!" Teddy dedi ki. "Duh! Birini arayabiliriz. Telefonum yanımda değil, seninkini çıkar."

"Benim de telefonum yok!"

"Neden yok?"

"Çünkü vazgeçtim, hatırladın mı? Bu konuda senden daha kutsal olan sendin! Telefonların beynini karıştırdığını söyleyen sendin!"

"Ne zamandan beri beni dinliyorsun?"

Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve onun sorusuna kendi sorumla cevap verdim. "Bu ormanda ayılar var mı?" Sesimdeki paniği duyabiliyordum ama kontrol edemiyordum.

"Nereden bileyim? Sen Minnesotalı'sın." "Aman Tanrım!"

"Her yoluna girecek. Gel. Otur. Nefes al."

Bu... muhtemelen iyi bir fikirdi. İkimiz de kaybolmamak için koşturmaktan terliyorduk ve nefesim, geçen gün kızlarla bir saat boyunca kanca atlayışları üzerinde çalışırken olduğu gibi sık nefeslerle geliyordu. O zaman bu nefessizlik bir şeye hizmet ediyordu: işimiz bittikten sonra kızlar kanca atlayışı yapabileceklerdi. Sayılır. Çoğunu. Burada sadece panikliyordum ve paniklemenin işe yaramayacağını bilecek kadar aklım kalmıştı.

Teddy düz bir kayanın üzerine yerleşti ve yanındaki boşluğu okşadı. Yavaş, titrek bir nefes aldım ve oturdum.

Taşıdığı çantayı silkti. "Suyun var, değil mi?" "Evet!" Bu iyi haberdan orantısız bir memnuniyet duydum. I

su şişemi çıkardı. "Bunun yarısı hâlâ dolu." Günlük çantama başıyla işaret etti. "İçinde başka bir şey var mı?"

Çantayı ters çevirdim. "Islak mayo, güneş kremi, ve-oh! Granola barlar. Böylece açlıktan ölmeyiz."

"Ve hey, eğer iş o noktaya gelirse, ikimiz de açlıktan nasıl ölüneceğini biliyoruz, değil mi?" Omzunu omzuma çarptı ve o tuhaf dayanışmanın bir dalgasını daha yaşadım, gerçi düşününce daha az tuhaf hissetmeye başlamıştım.

Daha da önemlisi, dayanışma paniği bastırıyordu. Derin bir nefes daha aldım; bu seferki daha yumuşaktı.

"Sadece suyum var," dedi, "ama Marion bana taşımam için ilk yardım çantalarından birini verdi." Çantanın mührünü kırdı ve içindikileri çıkarmaya başladı. "Bandajlar, gazlı bez, bant, makas."

"Böylece hediye paketleyebiliriz," dedim, korkumu bir şakayla uzak tutmaya çalışarak ve gülümsediğinde memnun oldum.

"Şu folyo battaniyelerden var bizde." "Umarım iş o noktaya gelmez."

Mırıldanarak onayladı. "Bu nedir?" Çok renkli bir silindiri kaldırdı ve yan tarafını okuyabilmek için eğdi. "EpiPen." Aynı şeyi bir sürü başka şey için de yaptı. "Ağrı kesiciler, antihistaminikler, antibiyotik kremler." Karıştırmaya devam etti. "Lanet olsun. Ben de alevlenme falan umuyordum."

Yarı ayağa kalkmış halim uzun sürmedi. "Bu bir ilk yardım kiti, hayatta kalma kiti değil! Hayatta kalmayacaksak ilk yardımın ne faydası var?" Sesim tizleşmeye başlamıştı, sanki Minnie Mouse sesimin kontrolünü ele geçirmişti.

"Gretchen, Gretchen. Her şey yoluna girecek." Elim tuttu. Gerçekten de ellerimden birini aldı ve diğerinin içinde tuttu. Bunun sonucunda yaşadığım şok beni panikten kurtardı. "Kaybolduğumuzu fark edecekler, bizi bulacaklar ve bu bir gün harika bir hikaye olacak. Muhtemelen o kadar da uzak değil. Pazartesi gün doğumu çemberi."

"Pazartesi gündeğümü çemberine gelip bunu anlatacak mısınız?"

"Bunu kaçırmak istemem."

"Şimdiye kadar hepsini kaçırdın."

"Anlatacak gerçekten iyi bir hikayem olana kadar bekliyordum."

Birleştirilmiş ellerimize baktım. Bir sürü gümüş rock yıldızı yüzüğü takmıştı ve çok ilginç bulduğum nasırlar vardı. Başparmağımı onlardan birine sürtmenin, bazen dokuların olduğu gibi rahatlatıcı olacağını hissettim. Yine de çok garip olurdu.

Siktir et. Ormanda kaybolmuştuk ve ben dehşetimi uzak tutmaya çalışıyordum. Evet, tam bir kaçık gibi Teddy Knight'ın nasırlarından birini okşadım.

Tırnaklarından ikisinin kenarlarında ince bir siyah çizgi vardı. "Bu oje kalıntıları mı?"

O da bana katılarak eline baktı. "Evet." "Huh."

"Ojenin kızlar için olduğu hakkında bir şeyler mi söyleyeceksin?"

Sesi bunu çok duymuş gibi geliyordu. "Aman Tanrım, hayır. Bunu asla yapmam. Bu..." *Tekinsiz bir şekilde çekici.* "Sadece şaşırdım." Bugün Teddy Knight'la ilgili olarak *şaşırmak* ve *şok* olmak kelimelerini çok kullandığını fark ettim. Çok *nazik* davranıyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

"Biz çocukken kız kardeşim bazen tırnaklarımı boyardı," dedi. "Tırnak sanatı dönemine girmişti ve ben de benim üzerimde çalışmasına izin verirdim." Omuz silktilti. "Gitar çalarken ellerine çok bakıyorsun." Yalan söylemeyeceğim ama hayal kırıklığına uğradığım elini benimkinden çekti ve tırnaklarını incelemek için havaya kaldırdı. "Kendi sıkıcı tırnaklarım yerine ilginç bir renk görmek hoşuma gitti. Ve dürüst olmak gerekirse - bu kulağa iğrenç gelecek; bunu hiç yüksek sesle söylemedim ve eğer birine söylersen seni öldürmek zorunda kalacağım." Teddy Knight'ın hiç kimseye söylemediği bir şeyi duymak üzere olma fikri beni biraz heyecanlandırdı. "Binamızdaki su sık sık kesilirdi. Bu yüzden biz... şey, bazen kirliydik. Tırnaklarımın altında kalıcı bir özellik gibi olan bir kir olurdu. Cila onu kapatırdı. İnsanların homofobik hakaretler savurduğu tuhaf, gösterişli çocuk olmayı kirli çocuk olmaya tercih ederdim."

Hiçbir şey söylemedim. Bu ifşaat karşısında soğukkanlı olmak doğru bir hareket gibi göründü, bu yüzden içimde dönüp duran tüm o şeyleri hissetmeme rağmen öfke, endişe ya da başka bir şeyle tepki vermedim.

"Ama aslında estetik olarak hoşuma gitti," diye devam etti. "Bu yüzden ettim. Her zaman değil ama ara sıra bu son turnede boş bir günümüz olduğunda tırnaklarımı yaptırmaya gidiyordum."

"Bir salonda mı?"

"Salonlar değil. Randevu almanıza gerek olmayan, gösterişsiz tırnak barları... Bilirsiniz, alışveriş merkezlerindeki gibi. Bulduğumuz yere en yakın olanına bakardım."

"Cincinnati'de bir tırnak teknisyeninin bir sonraki müşterisine baktığını ve onun Concrete Temple'dan Teddy Knight olduğunu hayal etmeye çalışıyorum."

"Hayır, genellikle benim kim olduğumu bilmiyorlardı. Scott grubun yüzüydü. Hem zaten Cincinnati'deki tırnak teknisyenleri genellikle bizim demografimiz değildi - Cincinnati'deki tırnak teknisyenlerine karşı değilim."

"Demografinizin kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Güzel soru. Fark ettiğim bir şey var ki hayranlarımız bizimle birlikte büyüdü. Bizimle yaşlandı. Gençleri ya da yirmili yaşlarının başındaki insanları

gösterir."

"Yani Beton Tapınak bir büyüme önerisi değil miydi?"

Bir kahkaha attı. "Sanırım hayır. Ben olsam umursamadığımı söyledim. Seyirciniz olacak kadar şanslıysanız, sizinle aynı yaşta olmaları kimin umurunda? Bizim durumumuzda otuzlu ve kırklı yaşlarında erkekler -ki bence çoğu erkekti- vardı. Belki bazıları biraz daha yaşlı."

"Bunu söyleyebilirdin ama artık söylemiyor musun?"

"Huysuz bir adam olarak imajımı zedeleme riskini göze alarak söylüyorum, bu hafta ufuk açıcı oldu. Bir çocuğum var. O... şey, o harika. Temelde bir şarkı yazma dahisi ve bu kelimeyi hafife almıyorum. Ondan çok şey öğreniyorum."

Birlikte şarkı söylediğini duyduğum kız bu olmalıydı.

"Güzel." "Stüdyonda her zaman , değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ama bazen öğretmenlik yaparken hissettiğiniz o enerji verici duyguyu biliyorum."

"Ama stüdyonuzda hiç dans dehası yok mu?"

"Burası pek öyle bir yer değil. Çocuklarımın çoğu, bunu sevgiyle söylüyorum, doğal dansçılar değiller. Ki bu sorun değil. İyiden de öte, amaç da bu zaten. Birçok dans stüdyosunun yaptığı çöplerle uğraşmayan kapsayıcı bir stüdyo işletmekten gurur duyuyorum. Bir tabelam var.

-Bunun aptalca bir dans felsefesi olduğunu düşüneceksiniz. Bayan Miller'ın Ahlakı adını verdiğim üç kurala indirgenmiştir."

"Kulağa hiç de aptalca gelmiyor. Nedir onlar?"

Şu halime bakın: Ormanda kaybolmuş, Teddy Knight'a Bayan Miller'ın Ahlak Kuralları'nı anlatıyorum. Parmaklarımla işaretlemeye başladım. "Bir: 'Bayan Miller'ın evinde herkes hoş karşılanır.' İki: 'Herkes dans edebilir.' Üç: 'Dans etmek eğlenceli olmalı.' Bir de şaka gibi bir dört numara var. "Son" yazıyor."

"Bu harika."

"Bu harika. Dans kültürünün çocukların -kızların- çoğunlukla zihinsel sağlığıyla nasıl oynadığını muhtemelen pek bilmiyorsunuzdur. Ve fiziksel."

"Tahmin edebiliyorum. Yine de bir 'ama' mı seziyorum? Harika, kapsayıcı, gelişmiş bir stüdyonuz var ama...?"

İçimi çektim. Bunu kendime bile ifade edememiştim, bu yüzden ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ama kurtarılmamızdan önce doldurmamız gereken saatler vardı ve Teddy birkaç kez fena olmayan bir dinleyici olduğunu kanıtlamıştı.

şimdi. "Sanırım bunun bir anlam ifade etmesi için en baştan başlamam gerekiyor."

"Korkarım doldurmamız gereken çok zaman var," dedi, düşüncelerimi yankılayarak. Ama bu ihtimal artık o kadar da korkutucu değildi.

"Tamam, sana boktan çocukluğumu anlattım zaten." Başını salladı. "Lisedeyken kendi işimin patronu olmak istediğime karar verdim. Aileme baktım ve onların ne iş yaptığını düşündüm. Annem kırk yıl boyunca garsonluk yaptı. Kırk yıl! O işte onur olmadığından değil, ama bilirsiniz. Bir sürü pisliğe katlandı, uzun vardiyalar yaptı, çoğu zaman geceleri çalıştı ve bahşişlere bağlı olduğu için geliri inişli çıkışlıydı. Sana babamdan bahsetmiştim." İçimi çektim. "Bazen ona çok yüklendiğimi düşünüyorum. Onda biraz kendimi görebiliyorum. Gerçekten yaratıcıydı."

"Öyle miydi?"

"Birkaç yıl önce öldü."

"Çok üzıldüm."

"Teşekkürler. Yetişkin olarak yakın değildik. Yani, onu seviyordum. O da beni severdi. Öldüğünde çok üzıldüm. Ama -kulağa kötü geldiğinin farkındayım- bazı açılardan ölümü beni rahatlattı, çünkü o zaman sadece annem için endişelenmem gerekiyordu. Kız kardeşimle birlikte onu küçük bir apartman dairesine yerleştirmeyi başardık." Durakladım. "Annen hayatta mı?" Annesi hakkında konuşmuştu ama sadece geçmiş zamanda.

"Bildiğim kadarıyla."

Daha fazlasını bekledim ama bir şey söylemedi. Yani oraya gitmiyorduk. Yeterince makul. "Babamın 'Adam'a karşı öfkeli olduğunu görebiliyordum. Belirli bir saatte işte olmak için erken kalkmak zorunda kalmak istemiyordu. Başkalarını zenginleştirmek için çalışmak istemiyordu - bazı işleri gerçekten fizikseldi, vücudunu zorluyordu. Anlıyorum. Sanırım o zamanlar ben bile anlıyordum, en azından bir dereceye kadar, ama buna çok fazla sabrım yoktu. Eskiden dünyanın böyle olduğunu düşünürdüm. Eğer kapitalizmden vazgeçmek istiyorsanız, yiyecek ve giyecek gibi şeylere, hatta belki bir müzik aletine ya da ara sıra tatile ihtiyacı olan çocuklarınız olmamalıydı, anlıyor musunuz?"

Homurdandı. "Oh, biliyorum. İnan bana, biliyorum."

Teddy Knight ile daha fazla dayanışma. Bu hâlâ tuhaftı ama belki biraz daha az tuhaftı. "Ama sanırım temelde babam ve ben birbirimize benziyorduk. O yaratıcıydı. Sadece bunu geliştirme fırsatı bulamadı. Parayla ya da yüksek öğrenime erişimle büyümemişti, bu yüzden hiç şansı olmadı.

Beyaz yakalı bir işte çalışmak ruhumu mahvedecek olsa da en azından daha kazançlı olurdu."

"Yani babanı -aileni- ibretlik bir hikâye olarak aldın."

"Aynen öyle. Lisenin sonuna geldiğimde 'Kendi işimin patronu olduğum bir iş yapmak istiyorum' diye düşündüm."

"Bu ciddi bir öngörü."

"Ve / veya saflık." Belki de her ikisiydi. Gençliğime empatiyle ve minnetle baktım. Bazı açılardan, erkeklikten arınmaya başlamam onun içindi. Benim kemikleşme maceram, onun yıllar önce başlattığı bir projenin tamamlanmasıydı. Geleceğe her zaman berrak gözlerle ve onun için neyin önemli olduğunu bilerek bakmıştı ve ben de bunu yapmaya devam etmeyi ona borçluydum.

Hikâyeme geri döndüm. "İki yıllık bir devlet üniversitesinden mezun oldum ve temel muhasebe ve pazarlamayı öğrendim. Özellikle ne yapmak istediğimi düşünmeye başladım. En çok sevdiğim iki şeyle sınırlandırdım: dans ve kediler."

Bir kahkaha attı. "Kediler!"

"Evet, ben bir kedi kadını." "Hmm."

"Ne?"

"Az önce seni tanıdığımı ama gerçekten *tanımadığımı* fark ettim. Kamp, normal uzay-zaman sürekliliğinde bir duraklama gibi hissettiriyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Marion'un bahsettiği kamp arkadaşları meselesi. Normal bir dünyada Teddy Knight ile ormanda asla kaybolmazdım. Ünlü olmayan biriyle ormanda kaybolurdum."

"Ha. Hayır. Daha çok insanların bağlamları var, biliyor musun? Ya da en azından bazı insanların var."

"Bir içeriğiniz yok mu?" "Şey, vardı."

Gruptan mı yoksa eski sevgilisinden mi bahsettiğini anlayamadım.

Muhtemelen ikisinden de. "Her neyse," dedi, "devam et. Kediler dansa karşı mı?"

"Evet, bir dans stüdyosu ya da evcil hayvan bakım yeri açmayı düşündüm. Ama ben köpekleri pek sevmem, o yüzden dansı seçtim." Durakladım. "Böyle söyleyince kulağa çok soğuk ve hesapçı geliyor. Dansı seviyorum. Doğası gereği seviyorum ama aynı zamanda bana sahip olduğum hayatı sağladığı için de seviyorum. Çok çalışıyorum ama patron benim."

"Kulağa ideal geliyor."

"Sanırım."

"Yine bir 'ama' seziyorum."

"Zehirli dans kültürü çöplerinin çoğundan uzak durmayı başardım, muhtemelen çocukken paramız olduğu da olmadığı için sadece ara sıra ders aldım. Bu yüzden liseye kadar, dans takımındayken, tutarlı bir eğitim almadım. Takımımındaki pek çok kızın yeme bozuklukları, vücut dismorfisi gibi saçmalıklarla kendilerine zarar verdiklerini gördüm."

"Tekrar söyleyebilir miyim, genç yaştan itibaren dikkat çekici bir şekilde kendinin farkında gibi görünüyorsun?"

"Ondan mı emin değilim. Başlangıçta sürekli olarak yeterince yemediğinizde bir yeme bozukluğu geliştirmek zordur. Ya da alışılmadık bir şekilde kendimin farkında olsaydım, belki de bu sadece koşullar tarafından olmaya zorlandığım içindi."

"Evet."

"Sen de mi?"

"Hayır. Şey, belki, ama kız kardeşimi düşünüyordum. Bana bir şekilde onu hatırlatıyorsun."

"Ne şekilde?" "Beni sonra yaparız."

Beni sonra yaparız. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. "Benim için hemen hemen bu kadar. Bir dans stüdyosu açmaya karar verdim, ancak bunun kapsayıcı olması, dansa özgü olabilecek tüm zararları sürdürmemesi konusunda kararlıyım. Bu yüzden Bayan Miller'ın Ahlakı. Vücudu utandırma, zorbalık gibi konularda tek vuruşta atılma politikam var. Sıkı bir yönetimim var."

"Ama mı? Neredeyse 'ama'ya geliyoruz."

İçimi çektim. "Sanırım kampın her şeyin normal gidişatında bir duraklama olmasıyla ilgili söylediğin şey yüzünden. Stüdyoda tüm resitallerin koreografisini ben yapıyorum - yılda iki tane yapıyoruz. Aslında koreografilerimle tanınırım. Bu Bayan Miller'ın Ahlakı'nın bir parçası. Küçük kızların cimri kostümler içinde kıçlarını sallamalarını sevmiyorum. Bu yüzden çoğu zaman resitallerimi eski müziklere göre düzenliyorum. Ya da bilerek komik oluyorlar - bir keresinde bütün bir 'Weird Al' Yankovic resitali yapmıştım. Ama - ve işte sonunda 'ama' Wild Arts'ta olmak, yaptığım şeyin gerçekten koreografi *olmadığını* görmemi sağladı. Hafif bir koreografi. Belki de bu adil değil. Ama buradaki kızlar ve dans danışmanları *gerçekten* dansla ilgileniyorlar. Teknik olarak yetenekliler, ama aynı zamanda nasıl dans edecekleri konusunda da yaratıcılar.

Dans ve dansın yapabilecekleri hakkında *düşünüyorlar*. Böyle insanlarla çalışmak heyecan verici. Sadece adımları müziğe uydurmak değil, bir hikaye anlatmak ya da bir mesaj iletmek üzerine düşünmek. Bir bulmaca çözmek gibi. Bu, şey... harika bir şey."

"Peki sorun nedir?"

"Tüm bu söylediklerimi düşünürken bile kendimi kötü hissediyorum, çünkü sanki Bayan Miller'ın Ahlaki Değerleri'ne, sanki tüm hayatımın amacına ters düşüyormuş gibi geliyor. Bir yandan herkes dans edebilir diyorum, ne kadar iyi olduğunuz önemli değil, dans eğlence demektir. Tüm profesyonel hayatımı ve geçim kaynağımı bu fikir üzerine inşa ettim. Ama öte yandan, burada bu seçkin, yetenekli dansçılarla birlikteyim ve sanki... Bilmiyorum, sanki içimdeki uyuyan dürtüyü uyandırıyor gibi hissediyorum."

"Yine de biri ya da diğeri olmak zorunda mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Stüdyonuz kulağa harika geliyor. Harika olabilir ama aynı zamanda hayatınızın bu aşamasında yaratıcı olarak sizin için yeterli olmayabilir mi? Görünüşe göre önemli bir hizmet veriyor, toplumun bir ihtiyacını karşılıyor. Ve faturalarınızı ödüyor. Ama..." Sözüünü kesti ve alnını buruşturdu. "Farklı bir şey ya da daha fazlasını yapmak istemenizde sorun yok."

"Neden yüzünde o tuhaf ifade var?" "Beni sonra yaparız."

Bunu ikinci kez söylüyordu. Umarım "onu yapmak" için çok erken kurtarılmamışsızdır. Bana bak, birden kurtarılmak istememeye *başladım*.

"Her neyse," dedim, "bu tartışmalı bir konu. Kelimenin tam anlamıyla yeni bir bina satın aldım."

"Öyle mi? İşinizi büyüttüğünüzü söylerken kastettiğiniz şey bu muydu?"

"Evet. Bunca yıldır bir alışveriş merkezinde kiradaydım ama kendi binamı satın aldım ve stüdyo alanını iki katına çıkarıp yoga ve pilates sunmaya başlayacağım. Gırtlığıma kadar tadilata ve faturalara batmak üzereyim. Yani aniden 'koreograf olmaya' karar veremem." Parmaklarımla tırnak işareti yaptım.

"Caleb'in onunla bir şeyler yapma teklifine ne dersin? Meşgul olsan bile bir yandan bunu yapabilirsin."

"Nasıl yazacağımı bilmiyorum."

"Evet ama nasıl dans edileceğini biliyorsun. Onun amacı da bu değil mi?"

hikayenin en azından kısmen dans yoluyla anlatıldığını mı ima ediyor?" "Evet. Sadece..."

"Dehşet verici," dedi sessiz bir kendinden eminlikle.

Bir kez daha irkildim. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Belki de öyleyimdir."

"Seni şimdi yapmanın zamanı geldi mi?"

Teddy'yi bir süre "yapmadık". Yardım için tekrar bağırmayı denememizi önererek konuyu saptırdı. "Belki de kaybolduğumuzu fark etmeleri biraz zaman almıştır," dedi. "Belki de bizim için iki kat geri dönmüşlerdir." Bir tur bağırmanın sonuçsuz kalmasının ardından, ilk yardım çantasındaki makası kullanarak gazlı bez parçalarını kestik ve Teddy bulunduğumuz noktadan düz bir çizgi halinde uzaklaşıp gazlı bez şeritlerini ağaçlara bağlayarak bize giden bir iz oluşturma egzersizine başladı. Yürürken birbirimize ve o da benimle temasını kaybetmeden gidebileceğini hissettiği yere kadar gidiyordu. Bitmiş ürünü yukarıdan bir tür mumya-güneş ışığı melezi olarak hayal ettim, tüllü "güneş ışınları" merkezde olduğumuz yerden dışarı yayılıyordu. Helikopter göndermedikleri sürece muhtemelen hiçbir şey fark etmeyecekti. Ve eğer helikopter göndermek zorunda kalırlarsa, panik anlarımda bile hayal ettiğimden daha fazla mahvolurduk. Kendime Teddy'nin haklı olduğunu söyledim: geri dönüp bizi bulacaklardı. Grup olarak yürüdüğümüz yoldan bu kadar olamazdık. Yine de küçük sanat enstalasyonumuz bize bir amaç veriyordu ve bir amaca sahip olmak sakinleştiriciydi.

Sonunda, yine de, alacakaranlık üzerimizdeydi. Sıcaklık düşmeye başladı ve paniğin parmaklarının omurgamdan yukarı doğru kaymaya başladığını hissedebiliyordum.

Hayır. Oraya bir daha gitmeyecektim. Teddy son ağaç süsleme gezisinden döndüğünde, "Bence geceyi burada geçirmek zorunda kalabileceğimiz ihtimaline karşı hazırlık yapmalıyız," dedim. "Ve bence artık tek başına gitmemelisin."

Boyun eğmiş bir nefes verdi. "Anlaştık."

"Hava karardığında, *karanlık* olacak."

"Asıl soru şu: Hava ne kadar soğuyacak?" diye sordu.

"Bize zarar verecek kadar soğuk olduğunu sanmıyorum. Ama muhtemelen rahatsız edici olacak kadar soğuktur."

"Şimdiye kadar kamp çok sıcaktı. 'Çok soğuk' olmak için cinayet işleyebileceğim geceler oldu."

"Ateş yakmayı deneyelim mi?" Ben sordum.

"Neyle?"

"Bilmiyorum. Çubukları birbirine sürtmek mi? Bu sadece televizyonda mı işe yarıyor?" "Hiçbir fikrim yok," dedi, "ama sanırım yapılacak bir şey."

Etrafımızdaki ışık azalırken, etrafta dolaşıp yapraklar ve dallar topladık ve bir ateş yatağına benzeyen bir şey yaptık - ikimizin de açık hava uğraşları konusunda deneyimi yoktu.

On dakika boyunca iki çubuğu birbirine sürttükten sonra, "Bunun sadece televizyonda işe yaradığı sonucuna vardım," dedim.

O da durdu ve elini uzattı. "Sanırım bunun çalışması için bir çakmaktaşına ihtiyacınız var?" Durakladı. "Bu gerçek bir şey mi? Çakmaktaşının ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Hatırlat da seninle asla *Survivor*'a katılmayayım." "Evet, hemen ölürüz."

Güldük ve vazgeçtik. Gelip bir ağaca yaslandığım yerde yanıma oturdu. Arkadaşça bir sessizlik diyebileceğim bir şekilde oturduk ama bu daha çok arkadaşça bir endişe gibiydi.

"Hava tamamen kararmadan önce granola barları yiyelim," dedim sonunda. Erteliyorduk ama bir ayı Kashi'mi kokladığı için ölmek istemiyordum. Teddy bana ikisini de yedirmeye çalıştı ama ben birini ona zorla yedirdim. Neşelenir gibi birbirimize vurduk ve yedikten sonra arkadaşça endişemize geri döndük.

Sonunda ve birdenbire, "Bağlamlar hakkında söylediğin şey. Sanırım şu anda çıldırıyorum çünkü bir bağlamım yok. *Şu anda* değil, *tam şu anda*. *Şu anda*, *şu anda* çıldırıyorum çünkü ormanda kayboldum."

"Belki de metaforik ormanda kaybolmuşsundur." Durakladım. "Gerçek ormana ek."

Dudaklarının titremesine neden olan bir nefes üfledi; bu, belki de rahatsız edici bir gerçekle yüzleştğinde yaptığı bir şey olarak tanımaya başlamıştım. "Kısaca. Son on yedi yıldır hayatım olan grup öldü."

"Ve sen terk edildin."

"Evet, ama ben bunu aştım." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bu noktada bu sadece lojistik bir sorun, duygusal bir sorun değil. Onun evimden çıkmasına ihtiyacım var ama o zaten kalbimden çıktı."

"Lemon Tree" şarkısının sözlerini düşündüm. Karlie'nin Instagram'ında görüldüğünde onunla ne kadar mutlu göründüklerini düşündüm. "Emin misin?"

Bana tuhaf bir bakış attı. Adil. Bir kişi sürekli olarak başka bir kişinin eski sevgilisini unutup unutmadığını sorguluyorsa, bunun nedeni genellikle A kişinin kıskançlık ve bölgecilik duygularıdır.

Kıskançlık ve bölgecilik ise flört ile ilişkilendirilen durumlardı. Ki artık bunu yapmıyordum.

"Oldukça eminim," dedi hafifçe.

Kız arkadaş meselesini kurcalamaydı bırakmalıydım. "Sanki boşanmışsın gibi."

"Ne dedin? Hayır. Yani, evet, birkaç yıldır birlikteydik ama hiç de öyle değil." Başka bir şaşkın bakış daha. Daha ciddi bir bakış: sanki düşüncelerimi görmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Hayır, özür dilerim, grubu kastetmiştim. Scott Collier'ı kastetmiştim." Gözlerini kaçırdı. "Doğru."

İşler garipleşmişti. Konuşmaya başlayacakmış gibi bir nefes aldı ama konuşmadı. Daha önce benim hakkımda konuştuğumuz zamanlardaki o rahat arkadaşlıktan kilometrelerce uzakta hissediyordum. Scott'la olan felaket randevumu ona anlatmalı mıyım diye düşündüm. Bir yandan, bu onu ilgilendirmezdi. Scott bu kadar konuşulmayı hak ediyor muydu? Vasat bir adamla kötü bir randevunun başka bir örneğinden başka neydi ki?

Öte yandan, Teddy'nin Scott'la ilgili meselelerle boğuşurken benim onunla son karşılaşmam hakkında sessiz kalmam garip gelmeye başlamıştı.

Bir de Scott'ın eşi Cinda Lewis meselesi vardı. Onun da Instagram'ını karıştırmıştım ama görececek pek bir şey yoktu. Tüm paylaşımları profesyoneldi -moda gösterileri ve benzerleri.

Her neyse, şimdi bunların hiçbirinin zamanı değildi. Kaybolana kadar bekleyebilirdi. "Demek sana kız kardeşini hatırlatıyorum, ha?" Kendimi bir önceki konuşmamızda Teddy'nin ilk kez kız kardeşini hatırladığını söylediği kısma geri göndererek sordum.

dikkati kendisinden uzaklaştırdı. Kız kardeşi hakkında konuşmak muhtemelen kendisi hakkında konuşmaktan daha az endişe vericiydi.

"Evet. O da aynı yaratıcı ve pratik karışımı." Sesindeki şefkati duyabiliyordum.

"O da mı müzisyen? Birlikte şarkı söyleyerek büyüdüğünüzü söylemiştiniz?"

"Şarkı söylüyor, piyano çalıyor, resim yapıyor ve fotoğrafçılıkla uğraşıyor. Ve her zaman tuhaf sanat ve zanaatlarla uğraşıyor; bir bakıyorsunuz origami yapıyor, bir bakıyorsunuz geleneksel kilim işlemeyi öğreniyor."

"Vay canına."

"Ama bunların hepsi hobi alanında. Gündüzleri bir aktüer."

"Yine mi vay canına."

"Evet. Beni yanlış anlamayın, işini seviyor. Matematikte her zaman çok iyiydi. Ama bence muhtemelen hayatına para ve istikrar getirecek bir kariyer yolu izlemek için bilinçli bir seçim yaptı."

"Anladım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama hayatının yolunu sorgulamasına neden olan karanlık bir ruh gecesi mi geçiriyor?"

Kıkırdadı. "Hayır, o ." Durakladı. "Ve ben."

"Devam et." Konuya geri dönmüştük ama bu sefer gariplik ortadan kalkmıştı.

"Büyük bir şey değil. Sadece yeni bir albüm için şarkı yazmam gerekiyordu ama yazmıyorum..."

"Ne demek 'olması gereken'?"

"Burada geçirdiğim süre boyunca tüm amacım buydu. Gelmekteki amacım. Solo albüm için şarkılar yazacaktım."

"Hedeflerinizi değiştirmeye izniniz var. Marion kimsenin söylediği hiçbir şeyi not almadı. Adını kanla imzalamadın. *Fikrinizi* değiştirmeye hakkınız var, bunu *bana* az önce söylediniz."

"Burada geçireceğiniz zaman için hedefleriniz konusunda fikrinizi değiştirdiniz mi?" diye sormadan önce bir duraklama oldu.

"Bu konuda kafam karıştı. Bildiğiniz gibi, az önce bunun hakkında konuştuk." "Burada geçireceğiniz zaman için hedefinizin bu olmadığını söylemiştiniz."

Oh. "Erkek temizliğimi kastediyorsun. "Erkek olma projem." "Ne projen?"

Sorusunu duymazdan geldim. Bu konuya girmek istemedim. "Hayır, değiştirmiyorum."

Bu hedefle ilgili fikrimi değiştirdim. Erkek temizliğim hâlâ devam ediyor." *İçinden geldiği gibi söyle, bayan.* Tanrım. Boğazımı temizledim ve sahte bir neşeyle, "Seni yapıyor olmamız gerekiyordu. Yani düşündüğün ya da yapman gereken şarkıları yazmıyor musun?"

İç çekti ama konuşmadı. Sorularımla işleri çok ağırlaştırmıştım. Havayı nasıl yumuşatacağıma dair ani bir ilham geldi ve elimi cebime attım, orada biraz nakit vardı. "Düşünceleriniz için on dolar."

Ona buruşuk bir banknot uzattığımda gülmekten kırıldı. "Bu aynı on dolar mı?"

"Evet. Güya eve dönerken fast food yemek için duracaktık." İnledim. "Şu anda bir Big Mac için ne verirdiniz?"

Alaycı bir gülümsemeyle parayı aldı. Gariplik ortadan kalkmıştı ve bana doğru bakarak, "Sanırım yazmıyorum çünkü artık aynı türden şeyler yazmak istemiyorum" dedi.

"O yüzden aynı türden şeyler yazmayın."

"Ama yazmayı bildiğim şey bu ve..."

"Ve ne?" Yavaşça sordum, sanki bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissediyordum.

"Scott olmadan yazabilir miyim bilmiyorum." "Ah. Bunun için bir cevabım yok." "Evet, bunu hiç yapmadım."

Scott olmadan nasıl yazılacağını bildiğini ya da en azından bunun bir yolunu bulabileceğini hissediyordum ve o pisliğin Teddy'nin kendini daha az hissetmesine neden olması fikrinden nefret ediyordum, ama bunların herhangi biri hakkında ne biliyordum ki? "Gerçekten hiç mi?"

"Genelde birimiz ya da diğerimiz bir şarkıya başlardık ama her zaman birlikte bitirirdik."

Belki de iyi bir geri dönüş yapmışımdır. "Biliyor musun? O pislige ihtiyacın yok."

"Oha!" dedi ama gülerek.

"Söylediğimi söyledim." Elbette bunu *neden* söylediğimi bilmiyordu; bu da muhtemelen bana attığını bildiğim şaşkın bakışı açıklıyordu. Hava artık resmen görülemeyecek kadar karanlıktı ama onun şaşkınlığını hissedebilecek noktaya . Belki de bunun nedeni sık sık ben olduğum içindir. "Sanırım sadece magazin gazetelerini aramıyorsun, onları okumuyorsun da," dedi. "Beni terk etmeye çalıştığında ortalığı ayağa kaldıran bendim. Yani, mantiken,

Sanırım ona ihtiyacım var."

"Mantığın canı cehenneme. Bu iş giderek daha çok boşanmaya benziyor ve nasıl işlediğini biliyorsun: arkadaşın boşandığında otomatik olarak onun tarafındasın. Yani burada Teddy'nin tarafındayız."

"Öyle, ha?" Alaycı olmaya çalışıyordu ama sesi mutlu geliyordu. "Biliyor musunuz? Bence 'mantığı boş ver' genel olarak doğru bir yaklaşım. Şarkı yazmak için yani. Sanırım ben kendi kafamın içindeyim. Kas hafızasına falan güvenmem gerekiyor. Nasıl şarkı yazılacağını biliyorum, bu konuda haklıydın. Sadece..."

"Korkunç, değil mi? Senin de dediğin gibi. Sanırım ikimizin de dehşete kapılmanın bir şey yapmamak için yeterli bir neden olup olmadığını anlamamız gerekiyor."

"Evet, sanırım öyle."

Bir süre sonra, başım Teddy'nin omzunda ve kolu bana sarılıyken irkilerek uyandım. Uyuyakalmışım. "Oh, kahretsin," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

"Sorun değil."

Geri çekildiğimde istemsiz bir dehşet çığlığı attım. Hava soğuktu ve o... rahattı.

"Evet," dedi, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, ciyaklamamı okuyabiliyormuş gibi. "Burası nasıl bu kadar dondurucu olabiliyor? Geceleri kulübelerimiz bu kadar soğuk olmuyor."

"Bilmiyorum, belki ağaçlarla ilgili bilimsel bir şeydir? Ya da sadece basit bir barınak gerçeği. Her neyse, muhtemelen düşündüğümüz kadar soğuk değildir. Maruz kalmaktan ölmeyeceğiz." Durakladım. "Bunu sana olduğu kadar kendime de söylüyorum."

"Seni uyandırmak istemedim ama artık uyandığına göre battaniyeyi çıkarmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Evet." Kendimi ondan ayırmak gibi istenmeyen bir görevi tamamladım ve o ilk yardım çantasını karıştırırken ben de kan akışımı sağlamak için zıpladım.

"Tamam, geri gel," dedi.

Gözlerim karanlığa alışmıştı. Battaniyeyi sırtına ve omuzlarına bir örtü gibi sarmış, kendini ağacın gövdesine yaslamıştı.

Pelerin. Pelerinin bir tarafını kaldırmış, yanında bana yer açıyordu. İsteyerek gittim ama kendimi rahat bir pozisyona benzeyen herhangi bir şeye ayarlamaya çalışırken sesli bir şekilde irkildim.

"Üzgünüm, kalçamda bir ağrı var. Üşüdüğümde ortaya çıkan eski bir sakatlık. Ve çok uzun süre oturduğumda." Çözüm bacağımı uzatmaktı, ben de elimden geldiğince bunu yaptım ve vücudumun üst kısmını battaniye ve Teddy'den oluşan ısı kaynaklarına yakın tuttum.

"Belki de onu bir battaniye gibi üzerimize örtmeliyiz," diye önerdi.

"Hadi deneyelim."

Bunu birkaç dakika süren garip lojistik çekişmeler izledi. Battaniyenin bir ucunu birimizin altına sokuyorduk, ancak diğer ucu diğer kişinin üzerine ve etrafına tam olarak ulaşmıyordu ve sonunda esintide dalgalanıyordu.

"Argh!" Dedim.

"Pekala. Dur." Sanki onu soyuyormuşum gibi iki elini kaldırdı. "Dur." Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. "Yapacağımız şey şu. Birinci adım: Bir çeşit... sarılacağız." Bana doğru ilerledi ve kollarını beni kucaklayacakmış gibi uzattı ama bunu gerçekten yapmadan durdu. "Ama yatay olarak, yerde, tamam mı?"

"Yatay sarılma. Bugünlerde buna böyle mi diyorlar? Biriyle çıkmayı bırakmama şaşmamalı."

"Kapa çeneni."

"Bunu bütün kızlara , değil mi?" Erkeklik parodisi yaparak sesimi alçalttım. "Hadi bebeğim, yatay olarak sarılalım."

Beni görmezden geldi, bir eliyle beni göğsüne doğru çekti ve diğer eliyle battaniyeye göre kapladığımız alanı ölçtü. "Bu işe yarayacak. Ve uyumaya çalışmalıyız, değil mi? Uzanırsak daha kolay olur."

"Evet, tamam," dedim ve yere uzanıp beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

"Gerçekten sarılmak zorunda mıyız?" Ben sordum. "Yan yana yatamaz mıyız?" Çünkü sarılırsak sadece uyumakla kalmayacaktım, bir nebze bile rahatlamayacaktım. "Bu şekilde oturduğumuzdan daha az yer kapladığımızı hissediyorum."

"Hadi deneyelim." Battaniyenin bir kenarını kendi altına soktu ve diğerini bana uzattı. Ben de aynısını yapmaya çalıştım ama yerine oturtmak için çekiştirmem gerekti.

"Hayır, hayır, benim çıkıyor," dedi.

"Yeterince geniş değil," dedim. "İşe yaramayacak."

"İşe yarayacak, ama üzülererek söylüyorum, sarılmaya başvurmak zorundayız. Buraya gel."

Her nasıl olduysa, nasıl olduğundan bile emin değildim, battaniyenin kenarına yakın bir yerde yüz yüze ya da yüzüm boynuna gelecek şekilde yatıyorduk. Gerçi bunun garip olması için zaman yoktu çünkü "Tamam, yuvarlan!" diye bağırdı.

"Ne demek yuvarlanmak?"

"Yuvarlan!" Beni vücudunun üzerine kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla Teddy Knight'ın üstünde yattığım gerçeğine alışmadan beni diğer tarafa yuvarladı. "Oh, ne yapmak istediğini anladım, burrito gibi." Ayaklarımla battaniyenin altını yukarı kaldırmaya çalıştım.

"Hayır!" dedi. "Burrito değil, flauta yiyeceğiz." "Ne fark eder ki?"

"Sadece yuvarlıyoruz, alttan çıkan dolgu konusunda endişelenmiyoruz, bu yüzden sıkıştırma yok."

"Şey, ben kendi adıma alttan gelen şeylerden rahatsız oluyorum, bu yüzden belki de içeri sokmak *gerekir*!"

"Altta ne olacak?"

"Böcekler! Bilmiyorum... kurtlar? Soğuk hava mı?" Yüzüm boynuna yapışmıştı -ki garip bir şekilde güzel kokuyordu- bu yüzden yüzünü göremiyordum ama gözlerini devirdiğinden şüpheleniyordum. "Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Evet ama battaniye yeterince uzun değil. Ya ayaklarımızı ya *da* omuzlarımızı örtebiliriz. Ayakkabılarımız var, bu yüzden önceliği omuzlara vermeliyiz. Seninkiler çıplak."

Öyleydiler. O tişört giyiyordu ama ben atlet giyiyordum. "TAMAM, TAMAM. Teslim oluyorum. Flautas. Ya da belki meyveli dürüm daha iyi bir benzetme olur."

"Tekrar başlayalım." Benden uzaklaştı ve düzeneğimizle oynadı. "Tamam, yuvarlan!"

Yuvarlandım.

Ama aynı zamanda gülmeye de başladım.

"Ciddi ol!" diye uyardı ama ses tonunda eğlence de vardı. "Bunu halledebiliriz. Tekrar deneyin."

O sırada "Fruit Roll-Up, üç tane al!" diye bağıırıyordu. Burnumdan soluyordum.

Aynı yuvarlanmak için elimden geleni yapsam da kahkahalarla gülüyordum.

O da gülüyordu ve harika bir kahkahası vardı: alçak ve gürültülü ve bilmiyorum... zor kazanılmış bir ses. Çalışması bir dakika süren ama sonra kükreyerek canlanan paslı bir motoru andırıyordu. Yüzüm bir kez daha boynunun kıvrımına gömülmüştü, bu yüzden kahkahasını *hissedebiliyordum*. Kedilerimin mırıltısı gibiydi ama daha fazlasıydı. Daha büyüktü. Bir aslanın mırıltısı gibi, belki: rahat ama tehlikeli.

Çok geçmeden yüksek fikirli benzetmelerimden vazgeçmek zorunda çünkü histeri krizine girmiştik. Artık üstümüzü örtmeye bile çalışmıyorduk, sadece birbirimize sokulmuş, kahkahalarla kıvranarak yatıyorduk.

"Aman Tanrım, karnım!" Nefes nefese kaldım. O kadar çok gülüyordum ki karnım ağrıyordu. *Bu* en son ne zaman olmuştu?

Etkisinin geçmesi biraz zaman aldı. Duruyorduk, ama sonra birimiz tekrar başlıyordu ve devam ediyorduk. Sonunda durulduk ve ben burnumu onun boynuna . "Boynunu ıslattığım için özür dilerim. O kadar güldüm ki ağladım."

"Tamam," diye homurdandı. Bir süre durakladıktan sonra, "Beni mi *kokluyorsun?*" dedi. "I..." Öyleydi. Fark etmemek imkansızdı. tıraş losyonu ya da her neyse. Tıbbi bir kokuydu, okalıptüs ya da biberiye gibi, ama narenciye gibi bir şey de vardı. "Özür dilerim," dedim sonunda. "Güzel kokuyorsun." Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. En azından gece ormanda kaybolmanın bir avantajı da buydu; kimse kızardığınızı göremezdi.

"Ah, teşekkürler?"

"Sanırım kaşıklarsak bu iş daha iyi yürüyecek" derken iş adamı gibi bir ton benimsemeye .

"Oh, Tanrı aşkına!"

"Bütün geceyi burada uzanıp boynunu koklayarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Pekala, pekala."

Kendimi toparladım ve ona yaslandım. Yarı doğrulup battaniyenin kenarını üzerime çekti. "Dizini kaldır," diyerek beni içeri soktu. O arkasına yaslandığında, biraz kaşıklama ve ayarlama yaptık ve sonunda yerleşmiştik.

"Sanırım küçük kaşık olacağımı düşünmemeliydim," dedim karanlığa doğru.

Beni susturdu ve kolunu üzerime attı. Güzeldi.

"Artık burada sıkışıp kaldık," dedim.

"Evet. Hareket edemezsin. Bu çok zor kazanıldı."

"Ya tuvalete gitmem gerekirse?"

"Bunu daha önce düşünmeliydin."

Küçük bir dehşet sesi çıkardım ve o da hızlıca, "Tabii ki tuvalete gitmen , tuvalete gitmelisin," dedi.

". Bu sadece genel bir tedirginlik ifadesiydi." "Yine ayıları mı düşünüyorsun?"

"Şimdi öyleyim."

"Özür dilerim. Uyumayı deneyebilir misin?"

"Belki." Şaşırtıcı bir şekilde, yapabileceğimi düşündüm. Adrenalin patlaması yaşıyormuş gibi hissediyordum. "Yine de beni bırakma." Nedense, varsayımsal ayı saldırısında yalnız kalmamam gerekiyordu. Herkes yalnız ölür derler ama ben yalnız ölmeyecektim. Adını bir şairden alan bir rock yıldızıyla birlikte ölecektim.

"Asla," dedi huysuzca, sesi korkak kedi benliğimi rahatlatmaktan çok ciddi bir yemine uygundu.

"Sadece çişin falan gelirse demek istedim. Uyuyorsam ve kalkman gerekiyorsa beni uyandırabilir misin?"

"Evet." Üstteki kolu etrafımda sıkılaştı ve bu... hala güzeldi. *Gerçekten* güzeldi. Sıcak olduğumu söyleyemem ama artık donmuyordum. Kendimi... tam olarak güvende hissetmiyordum ama... rahatlamıştım.

Esnedim.

Bildiğim bir sonraki şey, ne kadar süredir uyuduğumdan emin olmadan uyandığımdı. Üşümüşüm ve rahatsızdım - sıralanmış ve üşümemiş olmak için çok fazla.

"Hey," diye fısıldadı.

"Ne zamandır ?" Ben de fısıldadım.

"Bilmiyorum, belki bir saat?"

"Uyudun mu?"

"Hayır."

"Nasıl olur?" Kendi soruma kendimi küçümseyen bir homurtuyla cevap verdim. "Sanırım herkes içinde kaybolduğu muhtemelen ayılarla dolu bir ormanın ortasında yerde bilincini kaybedemeyeceği için."

"Daha çok, ne bileyim, nöbet tutmam gerektiğini düşündüm. Bu aptalca mı?"

Aslında çok tatlıydı. Centilmence. Eğer bu tür şeyleri seviyorsanız, ki ben artık sevmiyorum. Bir bağışıklık geliştirmiştim.

"Ayrıca, hava karardığında ensemde sivrisinek besleme çılgınlığı vardı ve şimdi burada kaşıntıdan eziyet çekerek yatıyorum."

Sempatik bir şekilde kıkırdadım ama kalçama ağrı saplanınca irkildim. "Dönmem gerek, üzgünüm. Buradaki ters meyve yuvarlama düzenlemesi için çok çalıştığınızı biliyorum ama kalçam beni öldürüyor."

"Endişelenme." Buruşuk battaniyenin kenarını salladı. "Bu şeyin ne kadar işe yaradığından emin değilim zaten. Dışarısı buz gibi."

Dönerken titredim. Ve sonra yerime oturduğumda tekrar. Bana sarılmaya devam etti. Normal hissetmeye başlamıştım. "Bunun da bir işe yaradığından emin değilim," dedi ve "bunun" yatay sarılmayı kastettiğini belirtmek için beni biraz sıktı.

"Eh, Gretchen'in ayılar hakkında çıldırmasını önleme bölümünde bir şeyler yapıyor."

Bana daha sıkı sarıldı. "Tamam, güzel."

Bu sefer boynuyla aynı hızda değildim. Yüz yüzeydik ve konuştuğunda nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Neden fısıldaşıyoruz?" Uzanıp ona dokunmak için duyduğum saçma ama yoğun dürtüye direnmeye çalışarak sordum. Sanki kör bir insanmışım gibi ellerimi yüzünde gezdirmek mi istiyordum? Ne?

"Bilmiyorum," diye . "Ayılar duyabiliyor mu?"

Nefesi kulağıma öyle bir çarptı ki gıdıklandım. Kaşımak için bir kolumu kaldırdım. Ve sonra... Bilmiyorum... Yüzü çok yakındı. Hala ona dokunmak istiyordum. Ve elim *tam oradaydı*.

Elim yanağına yerleştiğinde tepki vermedi. Saat beş yönünde ciddi bir gölgesi vardı. Parmaklarım bıyıklarının üzerinde kayarken çıkardığı hırıltılı sesi duyabiliyordum.

Ağzımı onunkine değdirmek için sadece birkaç santim hareket etmem gerekti. Yüzü keskin olduğu kadar dudakları da yumuşaktı. Görünüşte iffetli bir öpücüktü. Kısa, nazik, dilsiz. Ama içim kükreyerek canlandı. Birden Scott'la olan talihsiz randevumu hatırladım. Randevunun kendisini değil ama arkasındaki fikri: son bir kez buluşma. Bunu hiç yapamadım.

"O da neydi?" diye sordu ben uzaklaştıktan sonra -ya da uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştıktan sonra, ki bu sadece birkaç santimdi. Nazikçe konuştu, üzgün görünmüyordu. Ne de olsa beni geri öpmüştü.

"Sanırım o bir öpücüktü," dedim.

"Ama sen randevulardan emekli oldun."

Doğru. Ama aynı zamanda: "Bu bir randevu mu?" Öyle bir sordum ki sadece tek bir cevap olabilirdi.

O da bana verdi: "Hayır. Tanrım, hayır. Bu, Pazartesi günü gün doğumu çemberinde inanılmaz bir hikaye olarak anlatacağımız bir ölümle karşılaşma."

"Ama öpüşme kısmını atlayacağız, değil mi?"

"Öpüşme atlayacağız," diye kabul etti. "Bu tekrar yapacağımız anlamına mı geliyor?"

Elim hâlâ yüzündeydi, bu yüzden gülümsediğini *hissede biliyordum*.

Hemen konuya girdi, bir inilti üzerine ağzını açtı ve dilinin benimkine kaymasına izin verdi. Bu sefer incelikli değildi. *Çok sıcaktı*. O kadar sıcaktı ki, şimdiye kadar nasıl üşüdüğümü merak ettim. Bu kadar iyi öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sanki biri gelip bana beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissediyordum. İyi anlamda.

Işık gördüğümü söyledim. Havai fişekler patladı.

Ama ışıklar gördüm. Ağaçlara vuran el fenerleri. Ve havai fişeklerin aslında işaret fişeği olduğundan oldukça emindim.

O duydum. "Teddy! Gretchen!"

Ve *onu* duydum. Muhtemelen duymadığımı düşündü, çünkü nefesinin altında mırıldandı, ama ben onu çok net duydum, "*Lanet olsun*" diye fısıldadı.

9

YATAY SARILMA

Teddy

Ne? Gerçekten mi? Hayatım şu anda mıydı?

Bir an ormanda *kayboldum*, sonra nasıl olduysa *Sourplum*'ı öpüyordum.

Hayır, aslında daha geriye gidelim. Bir dakika önce on yedi yıllık *grubumla* turnedeydim ve şimdi *Sourplum*'ı öperken yarıda kesildikten sonra bir battaniyeye -gerçek bir battaniye, saçma bir folyo parçası değil- sarılmış halde bir minibüse tıkılmışım. Ve bu beni rahatsız mı ediyordu? Ormanda kaybolmayı tercih ettiğim için mi? Ne?

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, *beni* öptü. En azından o başlattı. Ve belki de bu kesinti bir lütuftan çok bir kesinti değildi. Çünkü evet, söylediği gibi çıkmadığımız kesin olsa da, ben ne halt ediyordum? *O* ne yapıyordu?

Onunla yalnız konuşamadım çünkü kurtarmamızın düşük seviyeli çılgınlığı park görevlileri, evrak işleri, Gatorade ve tıbbi muayeneleri içeriyordu.

Sonra kampa dönerken Lena ve Marion da bizimle birlikte minibüsteydi. Bu da bir engel mi yoksa bir lütuf mu olduğundan emin olamadığım başka bir durumdu.

Ama aslında fark etmezdi. İkisi de değildi. Çünkü ben ne düşünüyordum? Gretchen ve ben partiyi benim kamarama mı yoksa onunkine mi taşıyacaktık?

Minibüs kamp ofisinin önünde durduğunda dışarı fırladım ve refleks olarak Gretchen'in inmesine yardım etmek için elimi uzattım. Belki de partiyi benim kulübeme mi yoksa onunkine mi taşıyacağımızı düşünmüştüm? Ya da mantıklı beynim düşünmese bile ellerim mi düşündü?

Elimi tutmadı, sadece anlamını çözemediğim bir bakış fırlattı. Ama elimi tutmaması çok kararlı bir elimi tutmama şekliydi.

Mesaj alındı: Parti kesinlikle bitti.

Bu da iyiydi, hatta güzeldi. Bu karmaşık kadına bulaşmaya ihtiyacım yoktu.

Diğer sanatçılar bizi bulduklarına ne kadar sevindiklerini ya da yürüyüşe katılanlar izimizi kaybettikleri için ne kadar üzgün olduklarını haykırarak etrafımızı sardılar. Gretchen her zamanki neşeli haliyle kucaklaşmaları kabul ediyor, af diliyor ve bizi karşılamak için ayakta kalmalarına gerek olmadığını söylüyordu. Onun Pollyanna tavırlarından rahatsız olmadığımı fark ettim, çünkü bu sayede konuşmak zorunda kalmıyordum. Belki de bu şekilde iyi bir takım olmuştuk: o konuşuyor, ben kara kara düşünüyordum.

Golf arabalarıyla Bay Rogers'ın Mahallesine geri döndük ve insanlar teker teker kulübelerinden ayrılırken iyi geceler diledik. O noktada Gretchen'ı yalnız bırakma umudum olsaydı bile - ki yoktu - bu imkansız olurdu çünkü Marion görünüşe göre bizi eve kadar götürüyordu.

Kapısına vardığımızda Gretchen, "Gerçekten üzgünüm Marion," dedi. Özür dilemenin gerekli olduğunu düşünmemiştim. Biraz dikkatimiz dağılmış mıydı? Evet. Ama bizi saatlerce ormanda mı bırakmışlardı? O da evet.

"Özür dilerim," dedi Marion. "Bu olay güvenlik prosedürlerimizi yeniden gözden geçirmemiz için bize ilham verecek. Hiçbir çocuğu kaybetmemek konusunda çok endişeliyiz ama belli ki daha geniş düşünmemiz gerekiyor."

İyi geceler diye mırıldandım, onları orada bırakmak niyetindeydim ama Marion koşarak bana yetişti ve kulübemin etrafından dolaşarak verandama kadar beni takip etti.

Kaybolduğum için ya da gün doğumu çemberine hiç gelmediğim için ya da... bir şey için beni azarlamasını bekliyordum. Genel olarak suçlu hissettim. Ama o sadece "Buradaki ilk iki haftan nasıl geçti Teddy?" dedi.

"Peki." Yine de daha açık sözlü ve/veya nazik olmam gerektiğini fark ettim. Kadın sadece gecenin bir yarısı beni kurtarmakla kalmamış, bütün yaz boyunca beni bedavaya misafir etmiş ve karşılığında da pek bir şey istememişti. "Genel anlamda oldukça... zihin açıcı oldu" -Anna'yı ve "kız" şarkılarını düşündüm- "ama dürüst olmak gerekirse, kendime kızgınım çünkü bir türlü yazamıyorum."

"Yazar tıkanıklığı," dedi ve bunun bir soru olup olmadığından emin değildim.

"Sanırım, gerçi daha önce hiç yapmamıştım." Bir şarkıyı bitirmek daha kolay ya da daha zor olabilirdi ve o şarkı göreceli olarak daha iyi ya da daha kötü olabilirdi, ancak ilk noodling-around kısmı her zaman ikinci doğaydı. Her zaman uğraşacak zamanım ya da disiplinimden daha fazla fikrim ya da ilham kaynağım olmuştur.

"Belki de bir molaya ihtiyacınız vardır," dedi Marion. "Sanat fabrikada üretilen aletlere benzemez."

"Kız kardeşim de öyle dedi."

"Bana danışmak istediğin bir şey olursa seve seve yardımcı olurum. Muhtemelen benim çok fazla zamanı olan zengin bir kadın olduğumu düşündüğünüzü biliyorum."

Hayır, böyle diye itiraz etmeye başladım - yani, böyle düşünüyordum ama bu sonucu destekleyecek gerçek bir kanıtım olmadığı aklıma geldi. Doğru olsa bile, yılda iki ayını bir grup çocukla yan yana ve klimasız yaşamayı seçen her zengin kadın çok fazla boş vakti olan biri değildi.

"Belki de bu doğrudur," diye devam etti. "Ama ben sanatı seviyorum - müziği, görsel , hepsini. Bunu hayatımın büyük bir parçası haline getirecek kadar şanslıyım. Ben de çok fazla sanatsal yetenekle kutsanmış değilim, eskiden bu konuda kendimi kötü hissederdim. Ama sonra iyi bir izleyici olmanın bir beceri olduğunu fark ettim. İyi dinliyorum ve iyi görüyorum." Sırıttı. "Ve zenginim, yani bunun bir zararı yok."

Hmm. "Kaç yaşında olduğunuz hakkında bir şey söylemek istemiyorum ama 1960'ların halk müziğine aşinalığınız var mı? Özellikle de protest müzik?"

"Elbette."

Nihayet yalnız kaldığımda saat üç buçuk olmuştu. Ah, harika iç mekanlar. Yatağıma yığıldım, ama yorgun olmama rağmen gergindim. Adrenalin henüz dağılmamıştı. Bizim için bile çok geç olup olmadığını biraz düşündükten ve hayır, olmadığına karar verdikten sonra Auden'ı FaceTime'dan aradım.

"Sekiz saat boyunca bir eyalet parkında kaybolduktan sonra eve yeni geldim," dedim o daha konuşmadan.

"Ne!" Yatakta kitap okuyordu ve telaşla doğruldu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Çok vahşiceydi ve her tarafım sivrisinek ısırıklarıyla dolu ama iyiyim." Tüm macerayı anlattım. Öpüşme hariç tüm macerayı anlattım.

Ürperdi. "Aman Tanrım; bu benim en kötü kabusum."

Telefonu yaklaştırdım ve onu inceledim. Ses tonu tuhaftı - beklediğim gibi sempatik değil, sanki gerçekten dehşete düşmüş gibiydi.

"Her şey yoluna girdi. Ben gerçekten iyiyim."

"Biliyorum, biliyorum." Yatak başlığına yaslanarak rahatladı, daha çok kendine benziyordu. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Uyumam lazım ama uyuyabileceğimi sanmıyorum. Çok gerginim." "Aslında 'kablolu' ne demek? İnsanların bunu söylediğini duyarsınız, ama gerçekte nedir? Nasıl hissettiriyor?"

Bu tuhaf soruyu düşündüm. "Sanki kafamın içinde uykuya yer bırakmayacak kadar çok düşünce ve duygu kırıntısı varmış gibi geliyor. Uyumak istiyorsam bunların sönmesi gerekiyor."

"Bir şarkı yaz."

"Ne?"

"Uzman değilim ama bir şarkı yazmak tam olarak bunu yapabilir gibi görünüyor -"Parçaları yak."

"Zorlamamaya ne oldu? Reaktif olmamaya?"

"Bu tepkisel bir durum değil. En azından daha önce konuştuğumuz gibi kısasa kısas şeklinde değil. Eğer şimdi bir şarkı yazsaydınız, bu bir intikam şarkısı olmazdı. Scott'la ya da Concrete Temple'la bir ilgisi olmazdı. Başına gelen önemli bir şey hakkında olurdu. Bu konuda yazmamak garip olmaz mıydı?"

Hah. Haklı olabilirdi ama artık bu konuda konuşmak istemiyordum. "Nasılsın?"

"Oh, ben iyiyim. Ben her zaman iyiyim."

Bunu söyleme şekli bana biraz tuhaf gelmişti ama o anda ona baskı yapamayacak kadar bencildim. Kafamın içinde dönüp duran parçalar... biraz birleşmeye mi başlamıştı? Belki de?

İyi geceler diledik ve kıcıımı yataktan kaldırıp klavyenin başına geçmediysem ne olayım. Piyanoda kaç kez geçerli bir şarkı yazdığımı bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Bunların çoğu daha gençken, grup gerçekten popüler olmadan ve hayatımın büyük bir kısmını yollarda geçirmeden önceydi. Bunlardan bazıları sonunda Concrete Temple albümlerinde yer aldı, ancak daha sonra Scott'la stüdyolarda ve otel odalarında oturup gitarlarımızla yazmak daha kolay oldu. Bu şekilde yapmaya alıştım.

Ama Scott artık burada değildi.

Kafamda bir cümle vardı. Sadece altı notaydı, ama onları duydum, gün gibi açıktı ve piyanoda duydum.

Ben de klavyeyi açtım ve işe koyuldum.

Birkaç saat sonra, güneş doğarken bir şarkı söyledim.

Ertesi gün bir ara kapımın çalınmasıyla irkildim - neredeyse bir füğ halinde yeni şarkıyı - yeni şarkıyı - tekrar tekrar çalıyordum. Etrafta saatimi aradım ama boşuna. Işığın kalitesine ya da yönüne bakarak saatin kaç olduğuna karar verebilecek biri değildim, yani saat yedi de olabilirdi, öğlen de. Ya da belki Pazar gününün izini tamamen kaybetmişim ve gelen Gretchen'dı, Pazartesi gün doğumu çemberi için beni uyandırmaya gelmişti.

Tökezleyerek kapıya *yöneldim*, gelen Gretchen'dı ama beni gün doğumu çemberi için uyandırmaya gelmediğinden emindim çünkü Son Derece Etkisiz Casus rolünü oynadığı bir komedide rol almış gibi görünüyordu. Kapüşonlu bir tişört giymişti ve kapüşonu sadece yüzünün ortası görünecek şekilde kafasının üzerine sıkıca çekilmişti ve gözleri sanki birinin ona atlamasını bekliyormuş gibi ileri geri gidip geliyordu.

"Selam," dedim, kendime rağmen gülümseyerek. Ormanda geçirdiğimiz zamandan kalan bir tür yoldaşlık hissediyor olmalıydım, çünkü onu aptal kıyafeti içinde gördüğümde hissettiğim sevgi patlamasını ve beni arıyor olmasından duyduğum hazzı başka nasıl açıklayabilirdim ki?

"Sana bir soru sormam gerekiyor," diye fısıldadı ısrarla.

"Sor."

"İçeri girebilir miyim?"

Evet. "Tabii."

"Çaldığınızı duydum. Bölüyor muyum?"

"Hayır."

"sayılırım, değil mi? Oynuyordun ama şimdi oynamıyorsun."

İçeri girmekten vazgeçmesini istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Bugün Pazar, değil mi?"

"Evet."

"Burban ister misin?" Gerçi belki de burbon zamanı değildi. "Öğlen olmadı mı daha?"

"Saat on bir, yeterince yakın."

Onu içeri almak için geri çekildim. "Muhtemelen bir şeyler yemeliyiz." Dün gecedan beri bir şey yememiştim, Lena ve Marion kampa dönerken bizi McDonald's'ın arabalı servisinden geçirmişlerdi. Mini mutfafa gidip bir torba daha kamp bademi aldım, tek şey buydu. "A  mısın?"

Cevap vermedi ve ben ilk burbonu doldurmanın yarısına gelmiştim ki, "Sana yatay sarılma yapmak isteyip istemediğini sormaya geldim" diye patladı.

İrkilmemin -bardak devrildi- sorusunu bana bağıarak sormasından kaynaklandığını söylemek isterdim ama hayır. Bu, cevabın vücudumda yarattığı şiddetten kaynaklanıyordu. Cevap *evetti*. Ve sadece o anki ereksiyon yüzünden değil, aynı zamanda midemdeki bir şey yüzünden... Bilmiyorum, bir çeşit gümledi. İyi bir şekilde. Sanki bağırsaklarım bir tedirginlik döneminden sonra yatışıyormuş gibi.

Tüm bu tuhaf bedensel tepki bana dün gece beynim ne olup bittiğini anlamaya çalışırken Gretchen'e yardım etmek için minibüse uzanan elimi hatırlattı. Sanki içimde bir şey, aklıma, hatta bilinçli duygusal benliğime ait olmayan bir şey, hem dile getirilmiş hem de dile getirilmemiş sorulara hazır cevaplar veriyordu.

Belki de dün gece o şarkıda olan şey buydu.

Ama tabii ki o kadar basit değildi. Gretchen'in sorusunun cevabı evet olsa bile, bu evet *olamazdı*.

Ben de kendimi toparladım, dökülenleri sildim ve içkileri doldurmak için acele etmedim.

Dönüp tezg ha yaslandım ve bardaklardan birini ona uzattım. "Vay canına. Gururum okşandı, gerçekten okşandı ama-"

"Söylemeliyim ki, bingo kartımda 'Adam yatay sarılmadan kurtulmaya çalışıyor' yazmıyordu. Tinder'da böyle bir şey hiç olmadı."

Oh, kahretsin. İ inmişti. Rahat olmaya çalışıyordu ama bunu abartıyordu. Bir şey anlatıyordu, fark ettim: her zamanki alaycı haliydi, ama gözlerinde alaycılığa eşlik etme eğiliminde olan pırıltı yoktu

üstünlüğü ele geçirdiğinde. Bu savunmacı bir alaydı.

Geri çekiliyordu. Gitmeye hazırlanıyordu. Bunu yapmasını istemedim. Onunla uyuyamasam bile.

Kafa karıştırıcıydı.

"Bundan kurtulmaya çalışmıyorum," dedim ama bana inanmadığı belliydi. Bunun doğru bir hareket olduğundan emin değildim ama heyecanımın görünür kanıtlarına baktım - ince eşofman altım hiçbir şey saklamıyordu. Ürkütücü olmak istemiyordum ama ondan etkilenmediğim için hayır demediğimi bilmesini istiyordum.

"Gözleri genişlerken nefesimi tuttum. "Ohhh. Wow."

"Evet. Burada beynimle düşünmeye çalışıyorum."

"Daha dün gece kafanın dışına çıkmak, kas hafızasına güvenmek hakkında bir konuşma yapmadın mı?"

"Bu müzik yapmakla ilgiliydi ve ayrıca bu konuda herhangi bir kas hafızamız yok."

"Bizde de var. Ormanda Fruit Roll-Up'larımız var. Yatay sarılmanın nasıl yapıldığını biliyoruz, sadece... bir çentik atmamız gerekiyor. Ya da birkaç tane."

Bu beni güldürdü. Beni güldürdü. Onu tanıdıktan sonra, Sourplum *komikti*. Kas hafızasından bahsetmişken, anlaşılan bağırsaklarımın gülmenin nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir anısı yokmuş. Dünkü gülme krizimizden dolayı ağrıyordu.

"Yine de haklısın," dedi. "Bu kötü bir fikir." Artık incinmiş görünmüyordu ve içkisini almaya geldi.

Hedeflediğim şeyi başarıyla gerçekleştirmiştim - kişisel olarak alınmayan bir reddedilme - bu yüzden bir sonraki hamlemin neden ağzımı açıp "Eğer böyle bir şey olursa, korunmak için ne yaparız?" demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şüphecilği ya da eğlenceyi -ya da her ikisini de- belli edecek şekilde bir kaşını kaldırdı. "Benim bir RİA'm var. Kron öncesi günlerimden kalma bir kalıntı."

"Bana şu kocakarı meselesinden biraz daha bahset." Bundan ikinci kez bahsediyordu. "Peri masallarındaki kötü kalpli cadı gibi mi?"

"Evet. Olmaya çalışıyorum."

Gretchen, kocaman mavi gözleri, pamuk şekeri saçları ve kusursuz duruşuyla bir kocakarıdan olabildiğince uzaktı. Ona oturmasını söylemeyi düşündüm. Yatay bir kucaklaşma olup olmayacağına bakmaksızın kalmasını istiyordum, ama onu aramaktan korkuyordum.

Hâlâ mini mutfakta durduğumuzu fark ederse bu uzlaşmayı bozabilir ve kaçabilirdi. Ben de olduğum yerde kaldım ve "Neden?" diye sordum. "Böylece güçlü, kendini gerçekleştirmiş, biraz korkutucu ve periyodik olarak evime davet ettiğim arkadaşlarım dışında tamamen kendi kendime yetebilen biri olabilirim.

Kazanımda yaptığım içecekler."

Bir kahkaha attım. Bu kadın sadece komik değil, gerçek bir komedyendi. Ama aynı zamanda, şakacı bir şekilde söylüyor olsa bile söylediklerinde ciddi olduğunu anladım. "Bahsettiğin sıfırlama bu işte."

"Evet. Sıfırlama, bir olmamdır."

"Biri nasıl kocakarı olur?" Peki ben neden bu kadar ilgileniyordum? Neden bizi çok daha acil olan potansiyel yatay kucaklaşma konusundan uzaklaştırıyordum?

"Gerçekten bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Kendinizi öylece kocakarı ilan edebileceğinizden emin değilim. Kocakarı olmak için muhtemelen belli bir hayat tecrübesine ihtiyacınız var."

"Belki de birkaç çocuğu evinize çekip yemeniz gerekiyordur? Sana kocakarı kartını vermeden önce ölüm ve yıkım kotasını doldurman mı gerekiyor?"

Güldü ve burbonundan bir yudum daha aldı.

Onu güldürmek, zekâsına yetişmeye çalışmak hoşuma gidiyordu, bu yüzden bir deneme daha yaptım. "Bir sorum daha var: Crone'lar genelde ormanda yaşamaz mı? Çünkü, alınma ama, ormanın senin en doğal ortamın olduğundan emin değilim. Crone'lar ayılardan korkmamalı. Onları büyülemeli ve emirlerini yerine getirmeleri için bir ayı ordusuna dönüştürmeliler."

Beklediğim kahkahayı attım. "Bu yaz buraya gelme fikri de buydu. Bir çeşit kitap sonu olması gerekiyordu - hayatın bir sonu ve diğerinin başlangıcı. Ormana gitmek ve bir kocakarı olmak. Ama gerçekçi olmak gerekirse, sonsuza kadar ormanda yaşayamam. Şehirli bir kocakarı olacağım. Bir banliyö kocakarı. Bu yaz sadece bir şeyleri başlatmak içindi."

Bizi crone'lardan yatay sarılma ihtimaline nasıl geri döndüreceğimi düşünürken - gerçi bu konuya girmemizin benim hatam olduğunu fark etmiştim - kaşlarını kaldırdı ve "Yatay sarılmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu. Gözlerindeki pırıltı geri gelmişti.

Kendime bunun berbat bir fikir olduğunu söyledim. Ona inandım.

erkek arkadaş ya da sevgili aramıyordum ama kocakarı olma yolunda ilerlediğini söylediğinde de ona inanmıştım. Beni mahvedecek güce sahip olduğuna inanıyordum. Bu yüzden barıştığımıza, hatta arkadaş olduğumuza sevinmiş olsam da, en iyisi kötü tavsiye edilen ara vermemizi korkuya karşı içgüdüsel bir tepki olarak değerlendirmektir. Öpüşmeyi ormanda bırak. Peri masallarında.

Bu yüzden ağzımı açıp "Evet" dememin hiçbir anlamı yoktu.

Gözleri parladı, bu son derece gurur vericiydi ve hemen bir feragatname ekledim. "Olmadığı sürece..." Çekincelerimi kendime bile ifade etmekte zorlanıyordum. "Her şeyi berbat etmek." Onu işaret ettim ve "Sıfırlama, kocakarı projesi" dedim. Kendimi işaret ettim. "Her neyse." Yapmaya çalıştığım şey her neyse.

"Elbette," dedi. "Bak, işte benim mantığım. Az önce mantığı bir kenara bırakmamız gerektiğini söylediğimi biliyorum ama hadi bunu bir kez daha düşünelim. İşte ormandayız. Dünkü gibi ormanda kaybolmuş bir ormanda değil ama zamanın dışında gibi görünen bir yerde. Bağımsız, dediğin gibi. Biriyle çıkmayı bırakmadan önce son bir kez birlikte olmayı planlamıştım ama olmadı. Son bir kez daha görüşmek istiyorum. Sakıncası yoksa."

"Benim için fark etmez." Ki bu biraz hafif kaçıyordu.

"Ve gerçekten, kaybedecek neyin var?" diye devam etti, ancak ben ikna olmuşum. "Yani, ne *kazanacağını* bir düşün. Belki de aklını o kadar başından alırım ki ilham perin olurum ve bir anda yazmadığın tüm o şarkıları yazabilirsin." Abartılı bir aptal suratı yaptı ve ben de kıs kıs güldüm. "Bana mı gülüyorsun? İlham perine gülmemen gerekir!"

"Kocakarı mısın yoksa ilham perisi mi? Bence ya birini ya da diğerini seçmelisin. Ayrıca, beni ikna etmene gerek yok. Son bir kez daha varım. Senin için yani. Ben şahsen daha nice yaşasınlarla dolu yıllar yaşamayı umuyorum." Elimdeki yaşasın beynimdeki tüm boş alanı kapladığı için bunu hayal etmek zordu. "Sadece lojistiği halletmemiz gerekiyor. Bence RİA'ya güvenmemeliyiz. Ben temizim - Tanrım, umarım temizimdir - ama eski sevgilim beni aldatıyordu ve bir tur test yaptırmama rağmen altı ay sonra tekrar gelmemi söylediler ve henüz zamanım olmadı, bu yüzden..." Ugh. "Üzgünüm, bu pek seksi değil."

"yok. Bu hala mantık zamanı. Ve aslında, seksi." "Öyle mi?" Tuhaf biriydi.

"Evet. Sağlığım hakkında endişelenmek gibi. Bu çok düşünceli bir davranış." "Son seferinin antibiyotiklere dirençli bir hastalıkla bitmesini istemezdim.

bel soğukluğu."

Homurdandı ve ben de onu güldürmeye neden bu kadar takıntılı olduğumu sorarken bile zihinsel bir beşlik çaktım.

"Prezervatifiniz var mı?" diye sordu.

"Yok. Ne yazık ki."

"Ne tür bir rock yıldızı prezervatifle seyahat etmez?"

"Genelde öyle yaparım." En azından Karlie sonrası dönemde. Çok fazla kullanmamıştım ama hazırlıklı olmak iyi bir şeydi. Ne yazık ki şu anda hazır değildim. "Turneye çıkarken yanıma aldığım büyük seyahat çantamı küçük bir spor çantasıyla değiştirdim çünkü bu yolculuk için çok fazla eşyaya ihtiyacım yoktu. Diş macunu ve deodorant aldım ve sanırım prezervatif, böcek ilacı ya da ayakkabı aklıma gelmedi. Yani buraya ne yazık ki hazırlıksız geldim ve şu anda jenerik turuncu Crocs ayakkabılarım var ve prezervatifim yok. Sende hiç var mı?"

"Hayır." Durakladı. "RIA'm var ama genellikle erkeklere bundan bahsetmiyorum bile çünkü prezervatifsiz seks yapmıyorum."

Sanki bana meydan okuyormuş gibi bir tonu vardı, ama politikasını dikkat çekici bulmadım ve kesinlikle konuyu zorlamayacaktım. "Ne tür bir kocakarı prezervatifle seyahat etmez?" Alay ettim ve onun rahatladığını görebiliyordum. Ancak ben rahatlamamıştım. Gençlere yönelik bu kampta prezervatif bulundurma ihtimali çok düşük olan kamp mağazasına koşmam mı gerekecekti?

"Pekala, sanırım bu son heyecanı benim üzerime inerek yaşamam gerekecek."

Bu da işe yaradı. Şaka yapıyordu, ama birdenbire ben yapmaz oldum. "Görev kabul edildi."

"Ne?"

"Bu plan bana uyar."

Aslında *gerçekten* de işe yaramıştı, kafamı uzun zamandır hayran olduğum o bacakların arasına sokma fikrinin bende yarattığı şehvet dalgasına bakılırsa. Ama ben sakın davrandım. Burbonunu elinden aldım ve tezgâhın üzerine koydum. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, blöfünü görmemi beklememiş miydi? "Kıyafetlerini çıkar ve buraya gel." Etrafından dolanarak yatağa gittim, giderken tişörtümü de çıkardım.

Döndüğümde hala tezgahın yanında duruyordu.

Açık. "En azından pantolonunu çıkar," dedim. "Sanırım istediğin şey için gereken asgari kabul edilebilir çıplaklık derecesi bu."

Hâlâ hareket etmediğinde, belki de korkmaya başlamıştır diye endişelenmeye başladım. Bu yüzden yatağa oturdum, kendimi daha az, bilmiyorum... belli etmemeye çalıştım. "Hey. İyi misin Miller?" Bir noktada, ne zaman ya da kimin başlattığından emin değildim, birbirimize soyadlarımızla hitap etmeye başlamıştık.

Bu onun transını bozdu. "Evet, evet. Sadece çok... klinik davranıyorsun."

"Sana romantizm yapmamı mı istiyorsun?" Alay mı ediyordum yoksa ciddi ciddi mi soruyordum emin değildim. Ve eğer onunla aşk yaşamamı istiyorsa, bunu yapmam gerektiğinden emin değildim. Ya da nasıl yapacağımı bilip bilmediğimden. Her ne kadar öyle olmasını istemesem de, belki de ilk içgüdüm haklıydı: bu kötü bir fikirdi.

"Hayır, hayır!" dedi ve pantolonunu aşağı doğru itmeye başladı. Dar, kesilmiş yoga pantolonu giyyordu ve ya iç çamaşırı giymemişti ya da pantolonla birlikte giymişti, çünkü ayağa kalktığında... işte oradaydı. Kalçaları kaslı, etli ve muhteşimdi. Onlara bakmadan duramıyordum. Onu daha önce bir mayo ve iki farklı mayo içinde görmüştüm, bu yüzden iyi tanımlanmış dörtlülere görünce neden bu kadar şaşkına döndüğümden emin değildim. Bakışlarımın hafifçe yükselmesine izin verdim. Belki de kalçalarının uçları ve bacaklarının arasındaki solgun saçlarla birlikte uyluklarıydı. Kafasındaki saçlar gibi pembe uçlu olmasını beklediğimi fark ederek gülümsedim. Sevgi dolu bakışlarımı bitirdiğimde gömleğini çıkarmıştı. Sütyen şeklinde bir pembe vardı. Saçındaki pembeden daha koyuydu ve pamuktan yapılmış gibi görünen gösterişsiz bir numaraydı. Bunu söylememi istemezdi ama pembe saçları ve pembe sütyeniyle kocakarı gibi görünmüyordu. Ormanda kaybolmuş ve kocakarı tarafından kandırılmış bir kıza benziyordu. Yemek için yeterince sevimli görünüyordu. Ne mutlu ki ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum. Eşofman çıkardım aksine, olacaklar için pantolonsuz olmama gerek yoktu, ama birdenbire tek düşünebildiğim Sourplum'ın çıplak teninin benimkine degeceği fikriydi. Ona hınzırca bir gülümseme attım.

Belki utanır diye düşündüm. Kadınlar bazen bunu yapardı ve ben kim da onu yargılıyordum? Ataerkillik, dostum; bu garip bir şeydi.

Ama Sourplum öyle değildi; bana doğru yürüdü, döndü ve "Sütyenimi çıkarabilir misin?" dedi. Görünüşe göre karşılaşmamızın "klinik" doğasını benimsemeye karar vermişti - ancak onu bu fikirden vazgeçirmeye niyetliydim. olmadan

"romantizm". İnce bir çizgiydi ama "romantik" ile "klinik" arasında tatlı bir nokta olmalıydı ve ben bunu bulmaya kararlıyım.

Sırtı, bacaklarının durumu göz önüne alındığında beklediğiniz kadar zayıf kaslıydı. Ayağa kalkıp ellerimi omuzlarının köşelerinden aşağıya, çapraz bir şekilde sütyen bandının ortasına doğru fırçalayarak Klinik Değil Ama Romantik de Değil Operasyonu'nu başlattım. Nefes almak için tısladı. Kopçayı açmaya çalışırken, poposunu kontrol etmek için kendime izin verdim. Kalçaları gibi o da kalın ve kaslıydı.

Yaptığı iş göz alındığında ve giyinik halini daha önce gördüğümde bunların hiçbirisi şaşırtıcı olmamalıydı, ama *kahretsin*.

Klinik gibi görünüp görünmemeyi umursamadığıma karar verdim. Yüzüme orada ihtiyacım vardı. Bu yüzden sütyeni omuzlarından kaydardım, onu çevirdim ve nazikçe yatağın kenarına oturmaya ittim. "Geri çekil," dedim. Hiç küstahlık etmeden, vücudunun üst kısmını yastıklarına yaslayarak bunu yaptığında şaşırdım; bacaklarının açılmasına izin verdiğinde ise düpedüz şok oldum.

Pembe uçlu saçları beyaz yastık kılıflarının üzerine dökülmüş ve yatağının üzerinde gelişigüzel yayılmış, görünüşe giderek daha fazla takıntı haline getirdiğim kaslı vücuduyla bir tabloya benziyordu. Güzel, müstehcen bir tablo. Kocakarıların buruşuk ve çirkin olması gerektiğini düşünürdüm ama o anda evrenin gücü parmaklarının ucundaymış gibi görünüyordu.

Kendimi kontrol ettim. Bu onu bir tabloya benzettiğim ilk sefer değildi ve bu saçmalığı kesmem gerekiyordu. Sadece kafamda bile olsa tablolar hakkında şiirsel yakmak, burada yelpazenin romantik ucuna biraz fazla yaklaşıyordu, bu yüzden daha fazla uzatmadan karnımın üzerine uzandım ve ağzımı indirdim. Uyluklarının iç kısmından başladım, oradaki pürüzsüz tene ağzımı açarak öpücükler kondurdum. Çıkardığı seslere kulak verdim: küçük iç çekişler ve deneysel olarak bir elimi yukarı kaldırıp bir meme ucunu çimdiklediğimde neredeyse çığlığa dönüşen bir feryat. Bir kez daha: *lanet olsun*.

Yavaş yavaş merkezine doğru ilerledim ve onu ilk ayırdığımda ve oradaki sıcak, narin etle temas ettiğimde uzun, düşük bir inilti bıraktı. Biraz sakinleşmesini sağlamak için bir elimi aşağı uzatıp aletimi bastırmak zorunda kaldım. Dilimle onu okşuyordum ama az önce öptüğüm kalçalarını özlediğime dair tuhaf bir his vardı içimde. Sonra aklıma dâhiyane bir fikir geldi: Kollarımı bacaklarının altından geçirdim ve kalçalarını başımın etrafına doladım.

bir kitabı kapatıyordum. Sanki kafamı, tüm varlığımı, şimdiye kadar yazılmış en büyük kitabın içine kapatıyordum.

Kahretsin.

Bir duraklamaya ihtiyacım vardı. Ve bunu onun için mümkün olduğunca uzatma fikrini sevdim, sanırım bu ona işkence etme fikrini sevdiğimi söylemenin daha güzel bir yolu. Eğer bu onun son , büyük bir patlamayla gitmeliydi. Büyük bir patlamayla.

Yavaşça geri çektim. "Ne?" kelimesi ile genel bir protesto sesinin karışımına benzeyen gıcırtilı bir ses çıkardı. Karnını öpmek için yukarı çıkarken onu . Mmm. Bacaklarından çok hoşlandığımı sanıyordum ama onun da harika bir karnı vardı, yumuşak teninin altında zarif kasları görünüyordu.

"Ahh!" Hayal kırıklığına uğramıştı, ki bu onu istediğim yerd. Daha sonra karşılığını alacaktı. Vücudumun sakinleşmesini isterken tembelce bir göğsüyle oynadım. Küçük, mükemmel pembe uçlu meme uçları vardı - yine pembe; pembe artık en sevdiğim renk miydi? Bana uzanmaya çalıştığında elini ittim. "Beni sonra yaparız."

"Ormanda da aynen böyle demiştin."

Bunu fark etmemiştim ama mantığım aynıydı. Onun durmasını, yürüdüğü yolda ayağını kaybetmesini istemiyordum.

"Eğer 'beni yapıyorsak'," dedi, "devam edebilir miyiz?"

"Hey. Ben sadece işleri biraz uzatmaya çalışıyorum. Eğer bu senin son , iyi olmalı, değil mi?"

"Siktir git, Teddy."

Kıkırdadım ve göğüslerine hafifçe masaj yapmaya devam ettim ve planıma, kasıtlı olarak geliştirdiğim hayal kırıklığına teslim olmuş görünüyordu. Yarı zevk, yarı dehşet dolu bir iniltiyle başını geriye attı.

"İşte böyle," diye mırıldandım ve birkaç dakika sonra diğer elimin güneye kaymasına izin verdim, onu kaygan ve sıcak buldum. Tanrım.

"Teddy," diye sızlandı, elimin baskısını kalçalarıyla kovaladı ve ah, aynı şeyi ağzıma yapmasını nasıl da istedim. Uyluklardan yapılmış kitabımın içine geri dönmeyi ne kadar da çok istiyordum.

"Öyle mi?" İki elimi de onun üzerinden tamamen kaldırarak alay ettim. "*Hadi* ama."

"Pekâlâ, pekâlâ." Mutlu yerime döndüm ve şehre gittim, öptüm ve yaladım ve keskin bir şekilde nefes alıp nefesini tuttuğunda ve bacakları sertleştiğinde, son bir küçük emme verdim ve çığlık attı.

Aman Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Tinder'daki erkekler aptaldı.

"Şimdi seni yapıyoruz," dedi. Ona durup nefes almasını, biraz kendine gelmesini söylemek istedim ama sonra *dansçıların kalp ve damar sağlığının gerçekten iyi olduğuna bahse* girerim diye düşündüm ve bizi çevirmesine izin verdim, böylece ben sırtüstü yatıyordum ve o da üzerimde duruyordu. Göz göze geldik ve sırtarak "Teşekkürler" dedi.

"Sorun değil," dedim, sanki ona bir gitar penası ödünç vermekten bahsediyormuşum gibi. Bir süre daha birbirimize baktık ve sırtışı bilerek büyüdü.

Sonra bir dansçı ninja hareketi yaptı ve ben daha gözümü kırpmadan ağzı sikimin etrafındaydı.

"Aman Tanrım," diye ısırdım. Kimin aklına gelirdi ki? Sourplum, o ilk gün beni akıl almaz derecede sinirlendiren kadın: iki hafta sonra, işte karşımdaydı, kamaramda bana sakso çekiyordu. Neredeyse sindirmek için çok fazlaydı. Bu iyiydi çünkü çok uzun süre dayanamayacaktım ve dikkatimi vermek istiyordum. Bunu hatırlamak istiyordum. Elimin başına yerleşmesine izin verdim - onu itmek ya da yönlendirmek için değil, pembe uçlu saç tellerine dokunmak istediğim için. Ağzıyla beni okşamaya devam ederken bile başını geriye doğru eğdi. Gözleri benimkileri aradı, çok parlak ama aynı zamanda çok solgundular. Ağartılmış küçük yüzme havuzları gibiydiler. Sikimin etrafında bana gülümsedi ve *kahretsin*. Belki de o benim ilham perimdi.

Baskı çok fazla olmaya başlamıştı. Üzerimden kalkması için elimi yanağına koydum. Gitti, ama çok memnun edici bir protesto miyavlaması yaptı ve bu tabuttaki son çivi idi. Boşaldım, kalçalarımı salladım ve zevk içimde çalkalanırken küfrettim. Duyguların saldırısına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım - uzun zaman olmuştu, sanırım fark ettiğimden daha uzun- ve onları açtığımda yanımda uzanıyordu, yakındı ama dokunmuyordu. Ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir önceki sözünü ona yankıladım. "Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi, benimkini yankılayarak.

Şimdi ne olacak? Ben ne diyeceğimi düşünürken o konuştu. "Normalde küçük göğüslerim konusunda güvensizimdir."

Ne? Bakışlarım otomatik olarak söz konusu göğüslere gitti, iki mükemmel küçük tümseğe. Göğüslerinde, yüzmekten olsa gerek, göğüs dekoltesinde birleşen çapraz bronz çizgiler vardı. "Ama şimdi onlar hakkında güvensiz değilsin, öyle mi? Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, boyut önemli değil." Ancak

Öyle sayılır. Büyük poposunu seviyordum. Ama küçük göğüslerini de seviyordum. Küçük bonuslar gibiydiler.

"Bugün değil," diye onayladı. "Sanırım bağlamla ilgili, bilirsin, konuştuğumuz gibi?"

"Buradaki bağlam nedir?" Kafam karışmaya başlamıştı. Bu çok fazla konuşmaydı ve beynim henüz tam olarak devreye girmemişti.

"Bağlam *flört değil*. Herhangi bir beklentim ya da umudum yok. Gizli bir dileğim yok. Birlikte bir geleceğimiz yok. Bu yüzden ne söylediğime dikkat etmem ya da neye benzediğimi umursamam gerekmiyor, çünkü neye benzediğimi düşündüğün umurumda değil." Sanki bu fikri özgürleştirici bulmuş gibi sevinçle tek bir "Ha!" diye havladı. "Yani, hiç makyajım yok, her şey çok bakımlı değil"-bacaklarının arasındaki kılları işaret etti

-"Ve bu sabah üzerine kahve döktüğüm kapüşonlu bir tişörtle geldim."

Algıladığı eksiklikler listesindeki birinci ve üçüncü maddeleri fark etmemiştim. İkinci maddeyi fark etmiştim ama bunu bir eksiklik olarak görmemiştim. Epilasyon konusunda agnostiktim.

"Beni sadece seks için kullanıyordun," diye şaka yaptım.

"Şey..." Burnu ve alını kırıyordu. "kullanıyorduk."

Değil mi?" Ses tonuna bir parça tedirginlik karışmıştı.

"Doğru," diye onu temin ettim. "Umarım son eğlenceniz beklentilerinizi karşılamıştır."

Gülümsedi, gerindi ve bir an için kendinden memnun bir kedi gibi baktı. "Kesinlikle öyle. Gitmeden önce biraz burada uzanabilir miyim? Çok rahatım."

"Elbette." Saçıyla oynamanın ofsayt olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen.

"Ama dürüst olmak gerekirse," diye devam etti, sırt üstü dönüp tavanı düşünerek, "sana da güveniyorum. Hatta devam eden şaşkınlığıma rağmen senden hoşlanıyorum. Bence bu da bağlam açısından önemli. Bana sürtük ya da başka bir şey diyeceğin konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Bu doğru," dedim kocaman bir esnemenin ardından, onun tuhaflığından hoşlandığım gerçeğini düşünürken. En son ne zaman Beton Tapınak balonunun dışında, gerçek dünyada bir arkadaş edinmişim? "Ben de sana güveniyorum. Magazincileri hiç aramadın."

"Hâlâ olabilir," diye şaka yaptı, elini yatakta gezdirirken. "Senin çarşafların neden bu kadar yumuşak? Neden sende benden daha güzel çarşaflar var?"

"Onları Target'tan aldım. Hani şu yiyecekleri paylaşmaktan hoşlanmadığın şey var ya?" Başını salladı. "Bu da benim versiyonum."

"Ah," dedi, sanki anlamış gibi. Anlamıştı.

Bu da bende daha fazlasını söyleme isteği uyandırdı. "Çocukken yerdeki toprak toprak bir şiltede uyurdum. Evimizdeki çarşaf lar zımpara kağıdı gibiydi. Gecelerimi Scott'larda geçirmeye başlayınca iplik sayısını öğrendim." Aptal bir yüz ifadesi takındım. "Ve şimdi iş çarşaf lar gelince bir divayım." Espri yapmaya çalışıyordum ama bir esneme daha bunu engelledi.

"Uykun var," dedi.

"Çünkü henüz uyumadım."

"Ne demek istiyorsun? Dün gece uyumadın mı?"

"Hayır."

"Ve sen de ormanda kestiremedin," dedi ses tonunda gerçek bir dehşetle. Gretchen'in benim için endişelenmesi çok sevimliydi. Auden dışında biri bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bana bakın: Görünüşe göre sadece bir arkadaş edinmekle kalmamış, benim için endişelenen bir arkadaş edinmiştim.

Benim için endişelenen ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede iyi bir kafa veren bir arkadaş edinmiştim.

Kafa karıştırıcıydı.

"Dün gece bir şarkı yazdım." Ona neden söylediğimi bilmiyordum ama sanki onu etkilemeye çalışıyormuşum gibi . Ki bu çok saçmaydı. On iki yaşında mıydım?

"Aferin sana. ." Sesi gerçekten heyecanlanmış gibiydi.

İçimdeki on iki yaşındaki çocuk sevindi.

"Adı ne?"

Bu beni duraksattı. Olsa olsa, çalmam için beni teşvik etmesini beklerdim. İnsanlar bunu yaptı. Ya da ne hakkında olduğunu sorarlardı, bunu da yaparlardı. Ama hayır, sadece adını öğrenmek istedi.

"Buna..." deniyor. Tereddüt ettim ama nedeninden emin değildim. Şarkı ona taktığım gizli lakaptan esinlenmişti ama o bunu bilmiyordu. "Tatlı ve Ekşi."

"Sos gibi mi?" Güldü.

"Evet ama bu sadece bir yer tutucu." Ben de bunu yaptım: şarkılara çok gerçekçi isimler koydum ve daha sonra biraz daha az Captain Obvious olmaya karar verdim ve onları değiştirdim.

Her neyse, şarkı Gretchen'ile ilgili değildi. "Limon Ağacı" hakkında düşünüyordum. Limon çiçeğinin güzel kokması ama meyvesinin

ekşi olmak. Ve ilk izlenimlerin genellikle yanlış olduğu hakkında. Elbette, Gretchen ilk izlenimler söz konusu olduğunda düşündüğüm örnekti, ama bu sadece kafamı kıcımdan çıkarıp kağıda not almam için bir araç olduğu anlamına geliyordu.

Düşündüm de, onun benim ilham perim olduğunu söylemek kulağa çok hoş geliyordu. Birlikte yatmamızın onu ilham perime dönüştürebileceği konusunda şaka yapmıştı ama görünüşe göre bunun için onunla yatmama gerek yoktu.

, gerekiyordu. . Sadece bir şarkıydı. Ve bu bir yaşasındı. Onun terminolojisini kullanırsak, sonuncusu.

"Hey," dedim konuyu değiştirmek için, "sana hiç sormadım, Tristan çalışıyor?"

"O..."

"Eğer berbatsa, bana söyleyebilirsin." Onu bu adamla baş başa bıraktığım için şimdi kendimi kötü hissediyordum. Onun yarattığı performansta gerçekten nasıl bir performans sergileyeceğini düşünmemiştim. Sadece ona hoşlanmayacağı bir şey yaptırmayı düşünüyordum. Bu da aslında bir tür pislik hareketiydi. Bunu neden yapmıştım ki?

Kafa karıştırıcıydı -neden Gretchen'la ilgili her şey bu kadar kafa karıştırıcıydı- ve çok yorgundum. Tekrar esnedim.

"Gitmeliyim," dedi aniden ve ben bir süre burada yatmaya ne olduğunu öğrenmek istedim. Cozy'ye ne olmuştu? Ama ne diyebilirdim ki? Son kez bir araya gelmek için kayıt yaptırmıştım, kucaklaşma seansı için değil.

Yoga pantolonunun içine girerken "Yarın görüşür müyüz?" diye sordu.

O bunu yaparken ben de utanmadan poposunu süzdüm ve bir tayt tabakasının altına sakiçimin acıdığını hissettim. "Evet."

"Gün doğumu çemberine gitme konusunda ciddi miydin?"

"Evet." Durakladım. "Beni mısın?" Bu çok mu randevu gibi oldu? Durakladı. "Tabii."

"Ama onlara öpüştüğümüzü söylemeyeceğiz," dedim. Soruyor muydum yoksa söylüyor muydum emin değildim. Eğer soruyorsam, cevabın ne olmasını istediğimden de emin değildim.

"Tanrım, hayır. Ya da yaklaşık..." Elini aramızda salladı. "Son hurra."

"Not edildi."

Uykuya dalarken, dudak dudağa öpüşmediğimiz için küçük bir pişmanlık hissettim. Belki de çok fazla hata yapmıştım.

"klinik" yönünde.

Limonları düşünürken uyuyakalmışım.

Kapımın bir kez daha çalınmasıyla uyanana kadar uyuyakalmışım. Son iki hafta içinde üç kez çalınmıştı. Kulağa peri masalı gibi geliyordu - bu tür hikâyelerde olaylar hep üzer üzer gerçekleşmez miydi? Gretchen kapıyı ilk çaldığında onu kabaca çevirmiştim. İkincisinde onunla yatmışım. Üçüncü kapıyı çaldığında ne ile karşılaşacaktı? Bir evlilik teklifi mi? "Hazır olmayabileceğini düşündüğüm için erken geldim," dedi ve Tanrı onu korusun, elinde iki kahve vardı. "Dün gece ışığının hiç yanmadığını gördüm, acaba ışık bir ara uyuyakaldın da sonra mı uyudun diye merak ettim." Durakladı. "Bunun beni ürkütücü bir sapık gibi gösterdiğinin farkındayım, ama ne mutlu ki, tüm bu bağlam nedeniyle,

Umursamak zorunda değilim."

"Tam olarak doğru anladın ve muhtemelen uyanmazdım, bu yüzden teşekkürler." Makul olmayan uzun süreler boyunca uyumak, peri masallarında olan başka bir şeydi. Taşdığı karton kutuya başımla işaret ettim. "O da ne?"

"Dün akşam yemeğini kaçırdığını fark ettim - bana bak, hala ürkütücü bir sapığım; hala umurumda değil - bu yüzden sana biraz yemek getirdim."

Midem ayağa kalktı ve "Hallelujah" korosunu söylemeye başladı. Bir ömür önce McDonald's'a gittiğimden beri yediğim tek şey birkaç bademdi. "Sen bir meleksin." Verandamdaki planörü başımla işaret ettim. "Saçımı toplamam için bana iki dakika ver, sonra seninle burada buluşuruz."

"Üzgünüm, suşi ya da Sezar salatası yok," dedi ve ben yanına otururken bana bir paket servis kutusu uzattı. Bana yemekhaneden yumurta ve krep getirmişti ve kafeterya yemekleri hiç bu kadar güzel kokmamıştı.

İçine kürekle doldurmaya başladım. Muhtemelen bir Neandertal gibi görünmem umurumda değildi. Her şeye rağmen açlıktan ölmeyeceğimi hissettiğimde yavaşladım ve ona baktım. "Nasılın Miller?"

Bana biraz mahcup bir sırıtışla baktı. "Ben harikayım. Dün gece gerçekten iyi uyudum. Sen uyudun mu?"

"Elbette."

"Markasız Crocs'larını giymişsin," dedi sandaletli ayaklarıma bakarak. "Beğendin mi?"

Çirkinlerdi ama rahatlardı. "Elbette" "Peki, bu sabah iyi değil misin?"

Kabul edilebilir biri olarak görülme fikrinden hoşlanmıyordum. Evet, ölümle burun buruna gelmişim ve akıllara durgunluk veren bir seks yaşamışım ama ben hâlâ bendim. Homurdandım ve kreplerin son lokmasını kürekle yedim.

Gündoğumu çemberine vardığımızda her şey farklıydı. Marion bana el salladı ve Caleb kaybolma dramından sonra nasıl olduğumu sordu. Bazı çocuklar arasında fısıldaşmalar oldu ama bunun beklenen bir şey olduğunu tahmin ettim.

Çalışmalar başladığında sanatçılar arkalarına yaslanıp çocuklar ve danışmanlar işlerini yaparken onları izlediler; bu da çoğunlukla coşkulu tezahüratlar ve alkışlardan ibaretti. Benim sahnem değildi, ama objektif olarak, eğer çocuksanız muhtemelen eğlenceli olduğunu takdir edebilirdim. Normal bir çocuk.

Ve serin sabah havasında olmak güzeldi. Kulağa ne kadar saçma gelse de bir şeyin parçası olduğumu hissetmek güzeldi. Tezahüratlardan mı, yoksa sanatsal düşünen bir sürü insanın varlığından mı emin değildim ama havada bir tür şarj vardı, sahneye nüfuz eden yaratıcı bir enerji.

Stüdyoda kayıt yaparken böyle hissederdim. Son albümde bunu hissetmemiştim. İlk kez kendime bir gün bunu tekrar hissedebileceğime dair mantıksız olmayan bir umuda izin verdim.

Daha sonra müzik danışmanlarını buldum. Üniversiteliydiler. Biri bir sürü enstrüman çalıyor, diğeri ise opera sanatçısı eğitimi alıyordu. Aklım başımdan gitmiş gibi görüldüğü için dedim ki, "Hey, final performansı için herkesin birlikte bir şeyler çalmasını isteyebilir miyiz? Yoksa bu bir lise grubuna çok mu benzer?"

"Eğlenceli bir şey," dedi grup elemanı.

"Kesinlikle eğlenceli, hafif bir şey," dedi operacı kız. "Bireysel parçalarından sonra final olabilir. Hepsi -çoğunlukla- bu parçalar üzerinde çok çalışıyor."

"Çoğunlukla "nın Tristan'la ilgili olup olmadığını merak ettim. "Bohemian Rhapsody?" Ben önerdim. "Uzun olduğu için enstrümantal çocukları sololarla değiştirebiliriz. Seyircilerle birlikte şarkıya eşlik edebiliriz - herkes bu şarkıyı sever." Operacı kıza döndüm. "Belki falsetto kısmını alıp gerçekten yapabilirsiniz"

yukarı."

İlgileniyorlardı ve provalara başlamak için planlar yaptık. Daha sonra, gerçi
-Katılım ödülüne giden yolda tökezlemeden önce bir adım geri atmam
gerekiyordu. Ne de olsa hâlâ bendim.

10

LİMON AĞACI

Gretchen

Teddy Pazartesi öğleden sonra yüzmeye geldi. Şaşırdığımı söyleyebilirdim ama nedense ondan beklenmedik bir şey beklenir gibi gelmeye başlamıştı.

Yüzen bir iskelenin kenarına tutunmuş, kickboard'u olan Maiv ile sohbet ediyordum ki onun sahilde Caleb ve Danny ile konuştuğunu duydum. Geçen günkü kamp ateşinde olduğu gibi -ki belki de biz ormanda kaybolmadan önce olduğu için bana bir ömür önceymiş gibi gelmişti- sanki burada olması normalmiş gibi ortaya çıktı ve kendini alçak anahtar gibi sahnenin içine soktu. Hiçbir şey söylemedim, sadece varlığını not ettim - ve bunu yüzüm kızarmadan yaptığımı umdum.

Maiv onu fark etti. "Görünüşe göre erkek arkadaşın burada."

"Ne?" Tükürdüm. "O benim erkek arkadaşım değil!"

"Tamam," dedi hafifçe.

"Sheesh. Ortaokulda mısın sen?" Ama içten içe panikliyordum. Dün beni Teddy'nin kulübesine girerken ya da çıkarken görmüş müydü? Yolun karşısına geçmeden önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için özen göstermiştim.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sebebi yok."

"Bunun da bir nedeni var. Sebepsiz yere böyle bir şey söylenmez!"

"Kim yine ortaokulda?"

Gözlerimi devirdim.

"Gerçekten bir nedeni yok. İkinizin aniden olduğunuzu hissediyorum. Gündoğumu çemberinde birlikte ortaya çıktınız.

Sabah."

"Sen orada bile değildin!"

"Duydum."

"Aman Tanrım!" İnsanların bizim hakkımızda konuşuyor olması fikri utanç vericiydi.

"Ve bugüne kadar yüzmeye hiç ilgi göstermemişken şimdi burada."

Ona bir keresinde yüzmeye gittiğini söylemek istedim. O sabahtan sonra neden geri dönmediğini merak ettim.

Geri gelmesini *istiyor muydum*? Sabah yüzmemin tüm amacı tek başına bir aktivite olması değil miydi?

"Şey," dedim, savunmama geri dönerek, "benim yüzümden burada değil ve hiçbir şekilde, hiçbir biçimde erkek arkadaşım değil. Hatırlayacaksınız, buraya erkeklerin üstesinden gelmek için geldim. Geçiş yapmak için-"

"Evet, evet, olmak için buradasın."

"Ki sen bunun harika olduğunu söylemiştin! Beni resmedeceğini söylemiştin!" Maiv'le yürüyüş yollarından birine çıkmıştık ve o da benim tüm ihtişamımla bir sürü fotoğrafımı çekmişti çünkü üzerinde çalıştığı kentsel/vahşi seri için bir resim yapacağını söylemişti. Onur duymuştum çünkü resimlerinin çoğunda insanlar yer almıyordu.

Maiv, "Belki de kocakarı olmak rahibe olmak gibidir," dedi. "Belli bir noktaya kadar fikrinizi değiştirebilirsiniz. *Müziğin Sesi*'nde Maria'nın ne olduğu gibi? Rahibe adayı mı? Ve maddi dünyadan vazgeçmemeye karar veriyor."

"Tanrı aşkına. Teddy ile aramda hiçbir şey yok. Ormanda birlikte kaybolmak bize bir tür... uzlaşmaya varmamız için ilham verdi." Orgazmla uzlaşma. Bu onu hâlâ erkek arkadaşım yapmıyordu.

"Tamam," dedi yine, o çıldırtıcı yumuşaklığıyla.

Neden bu kadar ketum davrandığımdan emin değildim. Maiv ve ben yakınlaşmıştık. Kamp arkadaşydık. Elbette, Marion bu kavramı ortaya attığında çocuklardan bahsediyordu ama Maiv ve ben arkadaşlık açısından hızlandırılmış bir yolda ilerliyorduk.

Kamp arkadaşlarıyla hiç deneyimim olmadı. Belki de kamp arkadaşlarına gizli ilişkilerinden bahsetmemişsindir.

Belki Teddy benim kamptaki erkek arkadaşımdı.

Hayır. Hayır. Teddy benim son . Geçmiş zaman. Tek seferde. Slam,

Bam, teşekkür ederim, efendim.

. Kendimi toparlayıp Teddy'yi düşünmeyi bırakmalıydım. Daha sonra müteahhidimle bir video görüşmesi yaptım. Justin, ben mülkiyeti devralana kadar işe başlayamazdı elbette ama Rory'nin tavsiyesine uymuş ve bir plan yapmaya başlayabilmemiz için onu mülkte gezintilerimden birini yapması için ayarlamıştım.

Rory'den bahsetmişken, o da Justin'e katılacaktı. Beni çok iyi tanıdığı için onu davet etmiştim. Onun orada olmasının, benim orada olmam kadar iyi olacağını düşünmüştüm. Ama beni çok iyi tanınması iki tarafa da zarar verecekti. Beni görmesinden ve dün gece Teddy'nin kulübesinde olanlarla ilgili ESP kaynaklı bir imgeleme sahip olmasından korkuyordum.

"Benden bu kadar," dedi Maiv. "Burada mı kalıyorsun?"

Uzun zamandır suyun içindeydik -parmaklarım erik gibiydi- ama Teddy ile herkesin önünde yüzleşmeye hazır değildim. Eğer hakkımızda dedikodu yapıyorlarsa, alevleri körüklemeye hevesli değildim. Eğer bu Teddy'nin magazin başınındayken hissettiklerinin kısmıysa, adama hiç sempati duymadım. Açıkçası, Rory'yi görmeden önce onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

"Ben biraz dışarıda kalacağım. Ama sakıncası yoksa bana kickboard'unu ver."

Yüzme alanının sınırını belirleyen yüzen ipin altına girdim, kürek çekerek bir yol açtım ve kışımı üzerinde dengeleyebilmek için tahtayı yüzeyin altına bastırdım. Gölde oturup bulutların geçişini izliyordum. Bunu çok sevmiştim.

Birkaç dakika sonra birinin yaklaştığını duydum ama dönmedim.

Lütfen o olmasın. Lütfen o olmasın.

Vay canına, her yerdeydim. "Hey, Miller."

"Merhaba!" Ciyakladım. Onu beynimden atmak buraya kadarmış.

"Nasıl oluyor da görünürde hiçbir çaba sarf etmeden suyun içinde havalanmayı başarabiliyorsun? Bu senin kocakarı eğitiminin bir parçası mı? Cadılar boğulmaz, değil mi?"

"Ha. Hayır." Kickboard'umdan indim ve ona numaramı gösterdim. "Ah." Onun da bir tahtası vardı. Aşağı bastırdı ve yukarı çıkmasına izin verdi.

dramatik bir şekilde. Ben tepki vermeyince, "Bölüyor muyum?" dedi.

"Hayır, hayır." Yanımdaki suyu işaret ettim. "Otursana." Yerleştikten sonra, bariz olanı belirtmeye karar vererek, "Çok fazla dövmeniz var," dedim.

Elbette bunu biliyordum, onu gömleksiz görmek için üç kez fırsatım olmuştu. Ama ilki karanlıktı - onu gözetlediğim sırada sadece kendi telefonunun ışığıyla aydınlanmıştı. İkincisi sabahın erken saatlerinde yüzerken oldu ve görece kadar yakın değildi. Ve tabii ki dün de vardı. Dün hakkında ne söyleyebilirim ki? Sanırım dövme incelemesi için dikkatim çok dağınıktı.

Aslında onları *görmediğimden* değil, ne *anlama geldiklerini* bilmek istediğimden.

"Evet," dedi. "Mürekkep bir süre bağımlılık yaptı."

"Bu ne?" Yaşantımız sona erdiğine göre ona dokunmamam gerekirdi ama elimi uzattım ve köprücük kemiğinin yakınındaki bir çift *harfi-AK-* sıyırdım.

"Kız kardeşimin baş harfleri-Auden Knight."

Bu çok hoştu ama bunu duymak istemeyeceğinden şüphelenmiştim. "Ona da bir şairin adı verilmiş."

"Evet. Annemiz... tam bir baş belasıydı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Çocukluğuyla ilgili söylediklerine bakılırsa bu bir sürpriz değildi ama burnumu sokmalı mıydım emin değildim. Bu yüzden elimi omzundan geçirdim ve başka bir dövmenin olduğu kolunun üst kısmına götürdüm. Titredi. Bunun benim dokunuşumdan kaynaklandığına kendimi inandırmak istedim ama muhtemelen derin gölün soğuşuydu. "Bu dalgalar mı?"

"Kız kardeşimle çocukken içinde çok vakit geçirdiğimiz bu havuzu temsil ediyor." Durakladı ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Bir havuzdan daha fazlasıydı. Bir sığınaktı. Duş almak için de bir yerdı."

"Ah." Anladım ve o da "Evet" dediğinde anladığımı bildiğini anladım.

Biriyle yoksun çocukluklarımız hakkında bu tür bir stenoya sahip olmak ilginç bir duyguuydu - genellikle beni savunmasız ve savunmacı hissettiren bir şey hakkında bu kadar kolay olmak.

Döndü ve bana diğer kolundaki dövmeyi gösterdi. "New York'taki bir kavşağa mı benziyor?" diye sordum.

"Grup arkadaşım Scott'ın ailesinin evinin bulunduğu yer. Eski

Grup arkadaşım. Onlar... hayatımın güvenebileceğim hiçbir yetişkinin olmadığı bir döneminde bana iyi davrandılar."

Evet. Scott olay örgüsü daha da kalınlaştı. "Onlarla hâlâ görüşüyor musun?" "Bu iyi bir soru. Sanırım . Onlarla etkileşimlerim hep Scott aracılığıyla oldu, yani..."

"Aslında onlar senin eski kayınların."

Acı bir kahkaha attı. "Sanırım boşanma benzetmen o kadar da uzak değilmiş."

"Peki ya bu?" Bazı müzik notalarını gösterdim.

"Yazdığımız ilk şarkıdan radyolarda çalınan bir bar. Ama aynı zamanda genel olarak müzik."

"Bunların hepsi..." Aklıma bir fikir gelmişti ama bunu dile getirip getirmemem gerektiğini bilmiyordum. Muhtemelen bir grup dövmeden çok fazla şey çıkarıyordum. Ama Teddy ve ben birbirimize pek çok kişisel şey anlatmıştık, bu da beni sürekli şaşırtıyordu. "Seni kurtaran şeyler bunlar mı?"

Tereddüt bile etmedi. "Evet."

Adli psikanalitik becerilerimden dolayı bir zevk patlaması yaşadım ama içime bir şüphe düştü. Neden bu kadar meraklı davranıyordum?

Konuyu değiştirme zamanı. "Bugün ne yaptın?"

Bugün ne yaptın? Ağzımdan çıktığı anda bu sorudan pişmanlık duydum. Ne düşünmüştüm ki? Ben onun kız arkadaşı mıydım? Ve daha da önemlisi, bugün ne yaptığı umurumda mıydı?

Bir şey söylemedi. Yeterince makul. Aptalca bir soruydu ve ben dahil kimseye gününün muhasebesini yapma borcu yoktu. "Şu buluta bak." İşaret ettim. "Bir ata benziyor."

Söz konusu buluta baktı ama "Bugün kamaramdaki klavyede 'Lemon Tree' adlı şarkıyı çalmaya çalıştım" dedi.

Ooh. "Limon Ağacı" gizemi. "Öyle mi?" Ses tonumu ilgili ama çok da ilgili olmayan bir şekilde ayarlamaya çalışarak "Evet" dedim. "Bu şarkıyı biliyorum." Tabii ki şarkıyı bildiğimi söylemedim çünkü bir hafta kadar önce öğrencisiyle yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmuş ve ardından derin bir araştırmaya girişmiştim. "Peter, Paul ve Mary, değil mi?"

"Birkaç versiyonu var ama evet. Annem Peter, Paul ve Mary'nin kaydına takıntılıydı. Onları tanıyorsun, değil mi? Geçen gece kamp ateşinde onların şarkılarından bir demet söyledik."

"Doğru. 1960'ların protesto hareketi-müzik anını yaşıyorsun."

"Görünüşe göre öyleyim. Annem bir saksıda limon ağacı yetiştirdi. Şarkıdan esinlenmişti. Bunun hep ironik olduğunu düşünmüşümdür çünkü şarkı aşka ve bağlılığa karşı uyarıyor, değil mi? Ama o ağaca takıntılıydı. Hayatımızın merkezidi. Ben on ya da on bir yaşındayken bir kez limon vermişti. Hiç ölmemesine rağmen bir daha meyve vermedi. Onun için her türlü özel bitki yemi alırdı. Noel için onu süslerdi. Yazın, güneş alabilsin diye her gün beş kat merdivenden aşağı taşıtırır, sonra da her gece tekrar yukarı çıkarırdı. Kışın, ısı kesildiğinde, onu jeneratörle çalıştırdığımız elektrikli ısıtıcının yanındaki en iyi yere koyardı. Eskiden... şey, eskiden beni öfkeliendirirdi." Hâlâ at bulutuna bakıyordu ve gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Nedenini bile bilmiyorum. Sadece bir ağaçtı."

Bunun nedeni bana oldukça açık göründü. "Bitkisel gıda alıyordu ama insan gıdası almıyordu. Bir ağacı sana, çocuğuna tercih etti."

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Yine de neden bu kadar acıdığını bilmiyorum, çünkü bunu her türlü şekilde yaptı."

"Belki de ağaç fiziksel bir nesne olduğu içindir. Berbat önceliklerinin somut bir tezahürü. Muhtemelen de çok saçma olduğu için - New York'ta bir limon ağacı. Çoktan kaybedilmiş bir dava."

"Don Kişot gibi yel değirmenlerine saldırıyordu," dedi.

"Çocukları açlıktan ölürken Don Kişot yel değirmenlerine bakıp duruyordu." Sesim çok sert çıkmıştı ve bu onu ürkütmüş olmalıydı. Dikkatini gökyüzünden bana çevirdi.

"Utanç verici," dedim ve sesimin aşırı yatırım yapılmış gibi çıkmasını umursamadım. Teddy ve ben sarsıntılı bir başlangıç yapmış olabilirdik ama Beton Tapınak "boşanmasında" olduğu gibi, artık Teddy'nin tarafındaydım.

Scott'la olan talihsiz randevumu ona gerçekten anlatmam gerekiyordu. Ondan bir şey saklıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım, bilmeye hakkı olan bir şey.

"Yine de," dedi, "her hareketini annesinin duygularını incittiği gerçeğiyle gizlice motive eden bir insan olmak istemiyorum."

"Bence bu tüm dünyadaki travma mağdurlarına haksızlık ve bence incinmiş duygulardan çok daha fazlasından bahsediyorsun, ama anlıyorum." Daha fazlasını söyleyip söylememe konusunda tereddüt ettim. Kim olduğumu sanıyordum ki? Bir psikiyatrist mi? *Onun psikiyatristi* mi?

Hayır, ben bir kocakarı özentisiydim ve kocakarılar kendilerini sansürlemezdi. "Ben sadece

Belki de her hareketinin altında annesinin onu incittiği gerçeği yatan biri olmamanın yolu direnmekten vazgeçmektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırak hissettiklerin -annen sana kötü davrandı, seni incitti- olsun. Hissetmene izin ver. Hatta ona doğru eğilin. O zaman belki onu boşaltabilirsiniz ve daha az güce sahip olur. Bir şeye direnmek çok fazla enerji harcayabilir, onu olduğundan -ya da olmasını istediğinizden- daha önemli hale getirebilir. Ama hissetmenize izin vererseniz, belki de gitmesine izin verebilirsiniz?"

"Kız kardeşimle konuşmadan bunu hissetmeme izin verebileceğimi sanmıyorum." "O zaman kız kardeşinle konuş."

"Ya bunu hissetmeye hazır değilse?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Durakladım. "Ama ayrıca, ben ne bilirim ki? Beni dinlemeyin."

"Bence çok şey biliyorsun."

Bu açıklama beni aptalca memnun etmişti. "Yani 'Lemon Tree'yi çalmaya çalıştığını mı söylüyorsun? Bu ne anlama geliyor? Hatırlamıyor musun?"

"Oh, hatırlıyorum."

"Annen şimdi nerede?" Şarkı hakkında detay vermeyince sordum. "Sormamın sakıncası yoksa. Hiç, ne bileyim, onunla yüzleşmeye çalıştın mı?"

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onu son gördüğümde ağaç yüzünden büyük bir kavga etmiştik. Yukarı çıkarmayı unutmuştum ve aşağı inip almamı istedi. Pijamalarımı giymiştim ve yatmaya hazırdım, bu yüzden reddettim. Auden bunu yapmak için kalkana kadar reddettim. Sonra aşağı indim ama sanki içimde bir şey kopmuştu. Sanki birden Matrix'i görebildim, anlıyor musun? Bir annenin çocuklarına vermesi gereken şeylerin hiçbirini bize vermeyecekti. Sadece yiyecek, barınak ve diğer şeylerden bahsetmiyorum."

"Yani ondan sonra mı gittin?"

"Hayır, o yaptı. Benim hesaplaşmam daha içseldi. Auden liseyi bitirene kadar gitmeyecektim ama o anda annemi memnun etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını anladım. Ya da onun bize iyi davranmasını sağlamaya çalışmanın. Ya da... her ne yapıyorsam; emin bile değilim. Mesele şu ki, vazgeçtim. Belki de bunu hissedebiliyordu; belki de bir şekilde artık benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını biliyordu. Ne olursa olsun, o gece gitti -dışarı çıkacağını söyledi ama bir daha geri dönmedi. Geriye dönüp baktığımda

"Beni kovamazsınız, ben senaryoları bıraktım."

"Ne! Onu bulmaya çalıştın mı?"

"Başlangıçta eninde sonunda ortaya çıkacağını düşünmüştük. Bazen ortadan kayboluyordu ama genellikle en fazla birkaç günlüğüne. Ancak bu sefer, birkaç hafta boyunca ondan hiç haber alamadık ve bir gün okuldan eve geldiğimizde ağacın yerinde olmadığını gördük. Böylece ağacı almak için geri döndüğünü ve gerçekten gittiğini anladık."

"Ne?" Tüm bunlar o kadar korkunçtu ki, aklımı toparlamakta zorlanıyordum. "Ne yaptın sen? Kaç yaşındaydın?"

"Biz hiçbir şey yapmadık. Dairede kaldık. Zaten kira ödemiyordu. Mayıs ayıydı, bu yüzden sıcaklık bir sorun değildi. Son senemin baharıydı, okulu bitirdim ve yaz boyunca kaldık. Annem herkesi ev sahibine karşı toplamadan - sanırım bir konuda iyiydi- sonunda polisle birlikte tahliye tebligatları geldi. Böylece Auden ve ben Brownsville'de boktan bir stüdyo daire tuttuk. Kirayı ödemek için gündüzleri tam zamanlı çalışıyordum ve geceleri de grubu çalıştırmaya çalışıyordum. O okulda benden sadece bir yıl gerideydi, bu yüzden devam etti ve yarı zamanlı bir iş de buldu. Benden daha zekiymi, bu yüzden NYU'ya bir sürü bursla girdi ve annemizin bizi terk ettiğini yasal olarak nasıl kanıtlayacağını buldu, böylece mali yardım almaya hak kazandı."

"Sonra grup dağıldı, o da aktör oldu ve şimdi her şey yolunda."

"Belki."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Belki de finansal olarak her şey yolundaydı.

-ki kastettiğim anlam buydu- ama diğer açılardan iyi değil.

"Gerçekten de yıllardır o şarkıyı düşünmemiştim. Ama buradaki ilk gecemde kulübemde karanlıkta durmuş klavyeye bakıyordum ve birden içimde yükseldi. Sanırım onu hatırlamak, yaşadığım altmışlı yılların protesto müziği rönesansını ateşleyen şey oldu. 'Yaşıyor gibiyim' diyorum çünkü bu gerçekten de bilinçli olarak yaptığım bir şeyden ziyade bana olan bir şey gibi geliyor. Ama bugünlerde düzenli bir Arlo Guthrie olmama rağmen, o şarkıyı hasta hissetmeden... yani, hasta hissetmeden bitiremiyorum. İlk birkaç ölçüyü çalışıyorum ve sonra durmak zorunda kalıyorum. Yani bu, onu çalmaya 'çalıştığımı' söylerken ne demek istediğime dair çok uzun bir cevap."

"Etrafında dolaşıyor ya da ona doğru yol alıyorsunuz."

"Belki de öyledir." Başını salladı ve bir kolunu sudan çıkardı. "Evet, mürekkebin hikâyesi bu." Bu konuşmayı bitirdiğimizin işaretini veriyordu.

İşareti aldım ve alaycı bir şekilde, "Sen ve tüm o derin dövmelerin. Ben de rock yıldızlarının ejderha gibi dövmeleri olduğunu sanıyordum. Ya da 'vahşi' anlamına geldiğini düşündükleri ama aslında 'gökkuşağı' anlamına gelen Çince karakterler."

Güldü, bu sevindiriciydi. Ve aynı zamanda için bir fırsattı. "Çıkmam lazım." Budaklı parmaklarımı havaya kaldırdım. "Bu akşam müteahhidimle FaceTime görüşmem var. Yeni binamı gözden geçirecek." Yüzümü buruşturdum. "Yani telefonumu açmam gerekiyor."

Sempatik bir yüz ifadesi takındı.

"Evet, riskli yeni bir girişim için çok edici derecede büyük miktarda borç para harcamak üzereyim - satın alma işlemini gelecek ay tamamlıyorum ve bunu cep telefonu olmadan yapmanın bir yolunu bulamadım." Kickboard'umdan fırladım.

"Gerçeklik çirkin yüzünü gösteriyor."

Bilmiyor muydum, Teddy Knight. Bilmiyor ?

Duş alıp giyinirken Teddy'nin söylediklerini düşündüm. Yemekhaneden akşam yemeğini alırken ve kamaramda yerken onun söylediklerini düşündüm. Yeni binayla ilgili notlarımın bulunduğu ajandayı ortaya çıkarırken düşündüm - onları karıştırırken kendimi geçmiş bir uygarlığın kayıtlarını keşfeden bir arkeolog gibi hissettim.

Şey, hayır, gerçekten *onu* düşündüm. Çocuk Teddy'nin limon ağacını beş kat yukarı ve aşağı taşımamasını. Ama aynı zamanda gölde yüzen ve kendini açan yetişkin Teddy'yi de. Sanki onun sırrına layık biriymişim gibi bana dövmelerinden bahsediyordu.

Yalan söylemeyeceğim, ben de bu dövmeleri tamamen estetik anlamda düşünüyordum.

"Ağzıma almak istiyorum" anlamında da. Ama son şansımızı da kullanmıştık.

Eğlenmiş olsak da gerçek olanın bu olduğunu hatırlamak güzeldi. Stüdyo. Stüdyo, çoğul. Bu benim hayatımdı.

Çoktan ölmüş olan telefonumu şarja takıp hayata dönmesini beklemek zorunda kaldım. Bildirim aldığım 207 e-posta ve otuz iki mesajı okumak istedim ama direndim. Her şey için otomatik yanıtlarım vardı. Bu sadece gerçekliğe hızlı bir geri dönüştü.

"Yaşıyor!" FaceTime bağlandığında Rory haykırdı. "Gerçekten telefonunu hiç kullanmıyor musun?"

"Hiç de değil!" Ben de onayladım. "Tamamen ölmüştü ve şarjdayken seninle konuşmak zorunda kalıyorum."

"Hey, Gretchen," dedi Justin. "İyi bir yaz geçiriyor musun?"

"Geçiriyorum ama diken üstündeyim. Nasıl görünüyor?"

"Görebildiğim kadarıyla her şey iyi görünüyor. gereken tek bir şey var." Telefonunun kamerasını ters çevirdi ve asma kiremit tavanın bir kısmını kaldırıp kanal sistemini açığa çıkarmış gibi görünen bir noktaya doğrulttu. "Bu bandı görüyor musun?" Telefonu hareket ettirdi ve bana sarı-kahverengi bir bant parçası gösterdi.

"Evet?"

"Bu asbest bandı." "Ooh, bu kötü, değil mi?"

"Rahatsız edilmediği sürece sorun yok, ki tavanın altındaydı. Ama şimdi onu açığa çıkaracağımıza göre, ondan kurtulmamız gerekiyor. Ve ben bunu yapmıyorum."

"Kim yapar?" "İyileştirme uzmanları."

"Kim pahalı, tahmin ediyorum? Gerçi bir bandı çıkarmak ne kadar pahalı olabilir ki?"

"Mesele bant kısmı değil ama bir bariyer inşa etmeleri ve negatif basınç durumu yaratmaları, koruyucu giysiler giymeleri gerekiyor; bu çok önemli."

"Kahretsin. Dans stüdyomda asbest bandı mı var? Neden böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum?"

"Mevcut stüdyonuz, içinde asbest bulunamayacak kadar yeni bir binada bulunuyor. o."

Justin, mekanı ilk kiraladığımda stüdyomdaki işleri yapmıştı. ve kuaför salonundan dans stüdyosuna çevirmesi gerekti, çok genç olduğum ve beş parasız olduğum için ve kendisi de yeni başladığı için bana biraz indirim yaptı. halimize bak, devasa bir işe girişiyoruz.

asbestle dolu.

"Asbest yirminci yüzyılın ortalarında daha yaygındı," diye devam etti. "Belli ki birileri o dönemde burayı yenilemiş; çirkin asma tavan da buradan geliyor."

"Bu yüzden bununla başa çıkmak zorundayız."

"Var. Yani, sanırım satıcıdan bunu düzeltmesini isteyebilirsiniz."

"Bence o gemi çoktan kalktı; bu da müzakere sürecinin bir parçası olmalıydı. Müfettiş neden bana bundan bahsetmedi?"

"İşaretlemesi gerekirdi." Omuz silkti. "Ama çok da kötü bir sorun değil. Muhtemelen birkaç bin dolar tutacak ve işe başlamamı biraz geciktirecek ama dünyanın sonu değil."

"Hani şu HGTV'deki tadilat programlarını izlersiniz ve her zaman siyah küf gibi felaket bir sürprizle karşılaşsınız ya, ya da feci şekilde kurallara uygun olmayan bir şey?" O programlar hakkında ne düşündüğünü ifade etmek için gözlerini devirdi. "Bunun öyle olmadığını söylüyorsun."

"Burası öyle değil. Böyle bir yerde, kaputu açana kadar insanların yıllar boyunca buraya ne yaptığını asla bilemezsiniz. Yüz yıldan daha eski bir binayı satın aldığınızda böyle bir şeyle karşılaşsınız."

Orta yaş krizini tedavi etmek amacıyla yüz yıldan daha eski bir binayı satın aldığınızda başınıza bunlar gelir.

"Yine de iyi kemikleri var." Justin etrafta dolaşmaya başladı ama kamerası hâlâ ters çevrilmişti. Ondan bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra mekânı görmek çılgıncaydı. Fikrinden bile. Sanırım orman gerçekten işini yapmıştı.

Yeni binaya en son gittiğimde, satın almayı düşündüğüm zaman yaptığım ziyaretlerden birinde, mekân daha çok eskiden olduğu gibi iş yapmayan bir giyim mağazasına benziyordu. Ama şimdi raflar ve demirbaşlar gitmişti, eskiden yan duvarlardan biri boyunca uzanan devasa kasa da öyle. Sanırım satıcı tüm o eşyalardan kurtulmak için acele ediyordu.

Bir zamanlar eski bir dükkânın kemikleri olan yer şimdi boş bir kutuydu.

Bu boş kutunun sahibiydim. O benimdi. Ya da en azından Ağustos'ta olacaktı. 31.

"Halının altına bir göz attım," dedi Justin, örtünün bir köşesini geri çekerek Tanrı bilir ne kadar eski duvardan duvara gri Halı.

"Ben olsam olmuştur umut parke için, ama zar yok."

"Evet, ama eski parkeler genellikle dans etmek için fazla eğri büğrü ve düzensizdir."

Belki de yoga için değil. O konuda emin değildim.

Kahretsin. Bir yoga stüdyosu açacak kadar yoga biliyor muydum?

Justin, "Görebildiğim kadarıyla alt zemin iyi durumda gibi görünüyor," dedi. "Ahşap ya da laminat döşemek yeterince kolay olacak. Seçenekler ve maliyetler hakkında konuşabiliriz.

"Bence dans ve yoga alanlarını değiştirmeyi düşünebilirsiniz," diye devam etti. "En azından bana verdiğiniz metrekare tahminlerine dayanarak." Çıplak tuğlalı yan duvar boyunca ilerledi. "Buradan aşağıya bir koridor açabiliriz." Binanın arka tarafına doğru yürüdü. "Sonra da o pilates aletlerini bu duvara monte edebiliriz." Yine tuğla olan arka duvarı işaret etti.

"Evet, ama benim düşünceme göre insanlar sokakta yoga ya da pilates dersinin devam görürlerse içeri gireceklerdir, oysa dans müşterilerim beni takip edecekler ve işin bu tarafı zaten daha çok kulaktan kulağa yayılıyor." Biraz rahatlardım. Yoga hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama pazarlamayı biliyordum.

"Ah. Anladım. Her iki şekilde de halledebiliriz. İkinci katı şimdilik olduğu gibi bırakmak istediğinizi biliyorum ama o küçük odaların sadece yeni bir boyaya ihtiyacı olacağını ve onları masaj odası ya da benzeri bir şey olarak kiralayabileceğinizi düşünüyordum."

Haksız da sayılmazdı. Binanın ikinci katında bir mutfak, ofis olarak kullanmayı planladığım büyük bir oda ve bir gün özel dersler için kullanabileceğim küçük bir stüdyoya dönüştürebileceğimi düşündüğüm iki küçük oda vardı.

"Her neyse, bu kolay bir çözüm olurdu," dedi Justin. "Bunu aklında tutabilirsin. On beş Ağustos'ta birlikte yürümek için hâlâ uygun muyuz?"

Yeni bir yer satın alma ve faaliyetlerimi genişletme fikrini ilk ortaya attığımda heyecanla doluydum. Daha bir ay önce, bankadaki kredi memuruna bunu anlatırken, heyecanımın hissedilir olduğunu söylemişti.

Şimdi içim... Emin bile değildim. Kısmen korku. Ama dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen asbeste karşı mantıklı bir tepkiydi.

Justin telefonu geri çevirmişti ve benim yanıtlımı bekliyordu. "Evet," dedim. "Ayın on beşi."

Justin, "Artık alan hakkında bir fikrim olduğu için bazı döşeme örnekleri getireceğim," dedi.

İlk görüşümde benimle ve emlakçımınla birlikte olan Rory, "Mağazadaki tüm ıvır zıvırlar gittiğine göre, buradaki yeni stüdyoyu gerçekten hayal edebilirsiniz," dedi.

Gerçekten . Mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum: yeni stüdyo. Geleceğimi.

İşimi bitirmek istedim. Sadece birkaç saattir sudan çıkmış olmama rağmen bir kez daha yüzmek istedim. Ya da belki kamp ateşi için birilerini toplayabilirdim. Bu belirsizlikten, yarı bir dünyada yarı başka bir dünyada olduğum bu noktadan çıkmak istiyordum.

Ama Rory izin . "Henüz telefonunu naftalinleme. Seni arabamdan arayacağım. Beklemede kal."

İçimi çektim ve gelen aramayı bekledim. Eğlenceli BFF havama geri dönmeye çalıştım. "Evet?" dedim. FaceTime'ı açtığımda aptal bir surat ifadesi takınarak "Evet?" dedim.

"Neyin var senin?" "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Benim hiçbir sorunum yok!" "Pek heyecanlı görünüyordun."

"Sanırım telefon ekranından bakmak zor. Gerçekten takdir etmek için muhtemelen bağlam içinde görmeniz gerekiyor."

İşte yine o kelime, Teddy'nin : *bağlam*.

"Şey," dedi Rory, "harika görünüyor. Şimdi boş olduğuna göre, tahmin ettiğimden çok daha büyükmüş." Bana tuhaf bir bakış daha attı. "Yani orayı seviyor musun? Telefonunu tamamen bıraktığına göre öyle olmalısın. İtiraf etmeliyim ki beni sürekli arayacağını, yeni stüdyo ve mevcut stüdyo için endişeleneceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bilmiyorum, sanırım kendimi buraya kaptırmanın zorluğunu gerçekten benimsedim."

"Burası' kamp mı? Orman mı? Yaptığınız dans şeyleri mi?"

Güzel soru. "Yukarıdakilerin hepsi," dedim çünkü bu konuda konuşmak istemiyordum. Ona geri dönmek istiyordum. "Buraya", her ne ise.

Hissettiğim çekimin herhangi bir şeye, ormana, Vahşi Sanatlar'a ya da *Küçük Kadınlar*'a değil de *uzağa doğru* olduğunu fark ettim. Minnetonka'daki Bayan Miller'dan. Yeni binamdan. Hayatımdan.

Ama bu değildi.

"Her neyse," dedim, "herhangi bir şeyle karşılaşırsan kampı arayacağını biliyordum."

Bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu varsayıyordum." "Evet, evet, her şey yolunda."

"Peki tavuk nugget nasıl?"

Müstakbel bebeğine "Tavuk Nugget" diyorduk.

İnledi ve bir süre hamileliğin son dönemlerinin tatsızlığından bahsettik.

"Neye bakıp duruyorsun?"

"Özür dilerim." Fark etmemiştim ama pencereden dışarı bakıyordum.

"Sadece ağaçlar dikkatimi dağıttı - kulübem harika bir orman manzarasına sahip," dedim ve ona ormanda kaybolduğumu hiç söylemediğimi fark ettim. Anlatmamış olmam garipti ve anlatmaya da karşı değildim ama şimdi anlatmayacaktım.

Telefonu kapattığımızda telefonu kapattım, boş bavuluma koydum ve bağlam kavramını düşündüm. Teddy birbirimizi bağlam içinde, yani gerçek dünyada tanımadığımızı söylemişti. Bu yüzden onunla seks yapmak benim için çok kolay olmuştu - onunla gerçekten içine girmeme izin verecek şekilde seks yapmak. Kendimi gerçekten bırakmamı. Ne fiziksel ne de duygusal olarak nasıl algılandığımı önemsememiştim. Peki bu neden böyleydi? Çünkü buranın bir bitiş tarihi vardı. Gerçekliğin dışındaydı. Hiçbir çıkarım yoktu, işin özü buydu.

Bir düşünce deneyi olarak, Teddy ile Wild Arts'ta bir kez yatmanın ve buna son şansım demenin, onunla Wild Arts'ta geçirdiğim süre boyunca yatmaktan ve buna son şansım demekten farklı olup olmayacağını düşündüm. Zaten zamanın ve gerçekliğin dışında olan bu yerde bugünün dünden farkı neydi?

Hiçbir şey.

Kendimi vazgeçiremeden kapıdan fırladım, ama hala prezervatif sorunumuz olduğunu fark ettiğimde verandamda durdum.

Kamp mağazası saat beşte kapanmıştı ve çocuklar için olan bir kamptaki mağazada prezervatif olması ne kadar olasıydı ki? Diğer sanatçılardan birinden bir tane alabilirdim ama kimden? Maiv ilk tercihim olurdu ama o burada kimseyle birlikte olmuyordu. En azından bildiğim kadarıyla -ben gizli buluşmalar yapıyorsam başkalarının da yapabileceği fikrini aklımdan geçiriyordum. Yine de kondom tedariki konusunda Maiv'in uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordum ve bu ihtimaller için kendimi ortaya atmaya degeceğinden emin değildim.

Jack'te karar kıldım. O, tam olarak, her şeyi paketleyecek türden bir adamdı.

prezervatif istemişti. Ve neden prezervatif istediğim konusunda beni sorgulama olasılığı da herkesten daha az olurdu.

Kapımı kaşlarını kaldırarak açtı. Muhtemelen Pulitzer'e layık bir cümlemin yazımını bölmüştüm.

"Ödünç alabileceğim bir prezervatifiniz var mı?" Sadede gelmeye karar vererek sordum.

Bir tür tepki bekliyordum ama o sadece başını salladı ve kamarasına geri döndü.

"Gerçi 'ödünç almak' doğru kelime değil," dedi küçük kare bir paketle döndüğünde. "Geri istediğimi sanmıyorum."

Tepki geldi. "Ha ha." Ona baktım. "'Onun zevki için kaburga kemiği.' Vay canına, onun zevkini önemseyecek bir tip olduğunu düşünmezdim."

"Belki de size prezervatif ödünç veren kişiye hakaret etmek en iyi hareket tarzı değildir."

Haklıydı. "Evet, evet. Tamam, teşekkürler Jack. Minnettarım."

Ondan sonra beni izliyor olabilir diye kulübeme geri döndüm. Zaten üzerime bir kapüşon giymem gerekiyordu. Tekrar dışarı çıkmadan önce kendimi beş dakika beklettim.

Teddy kapısını açıp bana yukarıdan aşağıya bakarken "Merhaba," dedim. Hâlâ daha önceki mayosunu giyyordu -kurumuşlardı- ve üstüne kendi kapüşonunu eklemişti. Yalınayaktı. Dudağımı ısırdım. Kulübenin aşınmış ahşap zemininde gelişigüzel çıplak duran ayaklarında neredeyse acı verici derecede mahrem görünen bir şey vardı. Sanki Teddy Knight'ı dinlenirken görüyordum, çoğu insanın asla yapamayacağı nadir bir şeydi bu. Midem şehvet ve korku karışımı bir duyguyla sarsıldı. "Sadece bir kez yatay sarılma olacağını söylediğimi biliyorum, ama-eep!"

Teddy'nin tekrar teklif edilmesine nasıl bir tepki vereceğinden emin olamadıysam, buna gerek yoktu: beni kelimenin tam anlamıyla kucağına aldı ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek eşikten geçirdi. Beni yere bırakmayacağını, aslında bizi doğrudan yatağa götüreceğini anladığımda bir kez daha tatsız bir gıcırta çıkardım. Bacaklarımı onun beline doladığımda içimde bir beklenti ürpertisi yayıldı.

"Prezervatifin var mı?" diye sordu yatağa doğru geri geri yürürken.

"İstiyorum!"

"Bu bana kahvaltı getirdiğin zamandan daha iyi." Sesi alçak ve biraz da gürdü. Ve çok seksiydi. Bu solo albümü için heyecanlıydım -Beton Tapınak tüm bu vokal yeteneğini arka plana atarak boşa harcıyordu.

Yatağa geldiğimde dönüp beni yere bırakacağını sandım ama yatağa sırtını dayadı ve beni de yanına alarak geri çekildi.

Ona baktım. O da bana baktı.

Aniden gülmeye başlayana kadar yüz ifadesini okuyamadım. "Ne?"

Kendime alınmam için bir neden olmadığını söyledim. Adam resmen beni yatağa taşıdı.

"Bu." Kapüşonumun kravatını tuttu. "Bu çok çekici kıyafeti beni baştan çıkarmak için kurnazca girişimlerinde iki kez giydin. Bunun gizli bir operasyon olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Tabii ki bu gizli bir operasyon! İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

İfadesi kuşkulu bir hal aldı. "Hangisi ne?"

Aptal mıydı? "Birlikte olduğumuzu! Romantik olarak yani!"

"Cinsel olarak birlikteyiz ama romantik olarak değil miyiz?"

Kapüşonumun bağını çözdü. "Sadece açıklığa kavuşturuyorum."

"Cinsel olarak *birlikte* değiliz. Demek istediğim, yatıyoruz ama çıkarlarımız için."

"Belki biraz da karşılıklı çekim söz konusudur?" Eğlenmiş görünüyordu. "Azıcık mı?"

"Elbette öyle. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Seks yapmak ile cinsel olarak 'birlikte olmak' arasında fark vardır."

"Anlıyorum." Gülümsemesi hınzırlaştı. Parmaklarını başlığımın dantelli kenarının altına kaydırды. "Şimdi seni de-hood edebilir miyim?"

"Artık beni her şeyden arındırabilirsin."

Yaptı ve lanet olsun, bugünden itibaren yavaşça indirilen bir fermuarın sesinin beni şehvet krizine sokacağından korkuyordum. Metalik fermuar dişleri yavaş yavaş açılırken yol boyunca göz temasını sürdürdü ve yemin ederim, o mofo sırf bana işkence etmek için daha da yavaşladı.

Kapüşonun altına bir şey giymemiştim -kabinimde beş dakikamı beklerken umut sonsuza dek yeşermişti- ve sonunda fermuarı bitirmeye tenezzül ettiğinde kapüşonun iki yanını açtı.

"Siktir," diye mırıldandı ve göğsüme bakarken kızgın görünüyordu. Bu da bir şekilde gurur vericiydi.

"Fikir bu," dedim abartılı bir neşeyle, çünkü onun huysuz yoğunluğuyla yan yana gelmenin onu rahatsız edeceğini biliyordum.

Bir an birbirimize baktık, sallanıyorduk. Sonra başladı. Nasıl ya da kimin ateşlediğinden bile emin değildim ama soyunmanın geri kalanı, fermuarın açılması ne kadar yavaşsa o kadar hızlıydı. Birbirimizin ve kendimizin giysilerini birlikte yırtıyorduk. Neredeyse tehditkâr bir şehvetle çılgına dönmüştüm, sanki onun tenini tenime değdirmezsem -onu içime almazsam- kötü haber olacakmış gibi hissediyordum. O da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki önümüze çıkan her şeyi yere itiyordu.

"Acele et," diye nefes nefese bağırdım, altımdan ve yataktan kayarak mayosuyla boğuşmaya başladı. "Prezervatif odanın öbür ucuna fırlattığın kapüşonlunun cebinde."

Bir denizci gibi küfrederek, hâlâ tek ayağının üzerinde duran şortuna takılıp tökezleyerek uzaklaştı. Bu kadar gergin olmasaydım komik olabilirdi.

Sonra geri döndü, mayosuz ve prezervatifliydi ve gözleri yanıyordu. Fabio gibi bir şeydi sanki. Ben yaslandım ve o durakladı, üzerimde gezindi. Aslında biraz sıkıntılı görünüyordu ama ereksiyonuna baktım ve *o kadar da* sıkıntılı olamayacağına karar verdim. Bu yüzden onu bacaklarımla belinden kavradım ve kendime doğru çektim.

"Bu sefer öpüşmeliyiz," dedi inleyerek. "Dudaktan." "Bir dahaki sefere öpüşmeliyiz," dedim, daha sert çekerek inlemesine neden oldum Daha sert.

"Ama dostum," dedi, sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Ön sevişme."

"Ama dostum," diye yineledim, başımı sallayarak. "Hayır, teşekkürler."

İçeri kaydı ve yemin ederim, gözleri kafasının içine doğru dönmeye başladı, bu da beni kendi gücümün hissiyle olumlu bir şekilde sersemletti - ya da şehvet tarafından bu kadar düzleştirilmemiş olsaydım olurdu. Beynimi ağırlaştırdı, düşüncelerimi yavaşlattı.

Teddy ile ilgili bir şey vardı - dürüst olalım, Teddy'nin aletiyle ilgili bir şey vardı - bu sadece doğrudu. Belki de aramızdaki açığı yüzündendi. Ya da üzerimde gezinmek ve klasik çekiçe vurmak yerine, üstüme uzanıp nispeten sığ itişlerle sallanma şekliydi. Her neyse, klitorisim üzerinde sürekli bir baskı yarattı.

O kadar tedirgindim ki neredeyse kaçıp gitmek istiyordum. Ama kaçış yoktu; sadece o amansız ağırlıktan daha fazlası vardı. Yapılacak tek şey ona teslim olmaktı... ve gelmek.

Oh! Ve tekrar gel!

"Siktir."

Küfür etmeye devam ediyordu ama durmadığından, acıyı, basıncı, büyüü ya da her ne yapıyorsa onu değıştirmedığından emin olmanın ötesinde onunla ilgilenemiyordum. "Devam et!" Emrettim. "Hiçbir şeyi değıştirme."

"Uhn," diye homurdandı - onaylama işareti gibi görünen bir şekilde.

Aman Tanrım, üçüncü orgazmımı yaşıyordum. "Üç!" Kalçalarım titrerken inanamayarak haykırdım. Sarsılmamaları dışında. Hâlâ Teddy'nin kalçaları tarafından sabitlenmişlerdi ve bunun da tüm bunların gerçekleşmesini sağlayan şeyin bir parçası olduğundan şüpheleniyordum. Aynı anda hem titriyorlardı hem de hareketsizdiler. Sanki içimde onun bir şekilde sorumlu olduğu bir sallantı vardı.

Titreme durduğunda, daha az acımasızca içime odaklanabildim. Ona baktım.

Beni bir şahin gibi izlediğini fark etmemiştim. Sırıttım ve bunun seksi değil aptalca bir sırıtış olduğundan emin olsam da, içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. "Lanet olsun, sikeyim." diye bağırdı. Tüm iniltileri sona erdirecek büyük bir iniltiyle dondu kaldı ve vücudu titredi... Ne olduğundan emin değildim. Belli ki bir orgazmdı ama bundan daha fazlası gibi görünüyordu. Bunca zamandır benim üzerimde kollarının üzerinde durma çabası. Ya da belki ben üç kez boşalırken kendini tutmanın. Aslında bunun ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunlar olurken zaman benim için gerçek olmaktan çıkmıştı.

Son bir yumuşak "Siktir" ile kendini yana attı ama bir bacağı ve bir kolunu üzerimde bıraktı. Terliyordu, ikimiz de terliyorduk. Biz de ağır nefes alıyorduk.

"Çok hızlıydı," diye nefes nefese kaldı.

Sanırım çok uzun sürmemişti. Bekle. Üç-üç!-orgazmımın gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünden endişelenmeye başladım. Öyle *hissettirdiler*. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey!"

"Ben orgazm taklidi

yapmam."

"söylemedim!"

"Sana o berbat randevuda miso orbası için heyecan taklidi yaptığım zamanı anlattığımı biliyorum, ama asla orgazm taklidi yapmadım."

"Sen de yapmamalıydın." Üzerimde asılı duran kolunu kaldırdı ve bana bir barış jesti olarak avucunu gösterdi. "Kesinlikle şikâyet etmiyordum. Sadece bir gözlem yapıyordum."

". Ama aynı zamanda, bu normal değildi. Birçok ." Güldü. "Ne demek istiyorsun? Bana bu cephelerden bahset."

"Öncelikle, birden fazla orgazm yaşadığım diğer zamanlar sadece kendi başımaydı." Ve o zaman bile, bu sık rastlanan bir durum değildi. Sonraki orgazmların peşinden koşmak her zaman çok zahmetli bir iş gibi gelmişti. Genelde *kendiliğinden* olmazlardı. Ama bunu ona söylememe gerek yoktu. Zaten yeterince büyük bir egosu vardı.

Hayır, bu doğru değildi. Bu, onun hakkındaki ilk izlenimime dayanan refleksif düşüncemdi. Bunu yapmayı bırakmalıyım. Büyük bir egosu olduğundan değil de... biraz huysuz olduğundan. Hmm. İnsanlar bazen benim için de böyle derdi. Bunu daha sonra düşünmek üzere dosyaladım. "İkincisi, normalde ön sevişme sorusunun cevabı evet olacaktır."

"Not edildi."

"Yani, eğer bunu tekrar yapacaksak," dedim aceleyle. Varsayımında bulunmak istemedim. Ne de olsa ona kocakarı konuşmamı yapmıştım. Hem de birden fazla kez.

"Oh, bunu tekrar yapacağız."

Korkarım ki sırtışımda bir öncekinden çok daha aptalcaydı. "Öyle mi?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kalalarımından birini tutup bacaklarının üzerine attı, pozisyonlarımızı tersine çevirdi, böylece o sırtüstü yatıyordu ve ben de onun üzerine yan yatmıştım.

Bu açıdan, omuzlarından birinin sivrisinek ısırıklarıyla kaplı olduğunu fark ettim, bir düzine kadar. "Vay canına." Elimini üzerlerinde gezdirdim.

"Oooh, ohh, bunu tekrar yap ama tırnaklarınla."

Kaşımaya geçtim ve komik bir şekilde abartılı rahatlama sesleri çıkardı. "Bu yığın daha önce yüzdüğüm için."

"Henüz hava kararmadı."

"Ne diyebilirim ki? Sanırım haklıydın: Karşı konulamayacak kadar tatlıyım."

Homurdandım ve kaşımayı bıraktım. "Bunu tekrar yapma konseptine geri dönelim."

"Kahretsin, kadın, bana beş dakika ver, belki?" diye alay etti.

"Şimdi değil. Sadece... teorik olarak. Biraz açıklama yapmam gerektiğini hissediyorum." "Elbette, açıklığa kavuşturun."

"Bu hala benim son şansım. Sadece bunu nasıl tanımladığım konusunda biraz daha geniş davranıyorum. Bir kamp ilişkisi de diyebilirsiniz. Bunu kayıtlara geçirmek istiyorum."

"Seni Minneapolis'teki normal hayatına kadar takip etmemi ve yatak odanın penceresinin önünde kafama bir müzik kutusu dayamamı istemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Böyle bir tehlike yok." Sırıttı. "Ama burada bir şeyleri kayda geçiriyorsak, öpüşmeye inandığımı belirtmememe izin verin."

"Ne?" Güldüm. "Öpüşmenin bir şey olup olmadığından emin değilim. Tanrı gibi değil. Ya da ne bileyim, COVID aşısı gibi."

"Elbette öyle. Ve ben buna inanıyorum. Bu nedenle, şu ana kadar iki kez yatay sarılma yaşadığımızın ve hiçbirinde öpüşme -ağızdan öpüşmeden bahsediyorum- yaşanmadığının biraz fazla farkında olmaya başladım."

"Tamam, bir dahaki sefere bir iş emri var."

"Evet," dedi ısrarla. "Bence bir dahaki sefere belli bir miktar öpüşme olana kadar pantolonunu çıkarmamalısın."

"Ne?"

Kalçamı okşadı. "Çok... dikkat dağıtıcı kalçaların var."

"Ben de çok büyük kalçalarım olduğunu sanıyordum."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Hayır. Gençken onlardan nefret ederdim. Kocaman olduklarını düşünürdüm. Bana -genellikle erkekler tarafından- kocaman oldukları söylenirdi. Ama bunu aştım. Bugünlerde kalçalarım konusunda oldukça nötrüm." Sanırım orta yaş krizinde olmanın iyi geldiği bir şey de vücut nötrlüğü.

"Ama göğüslerinle ilgili olarak bunu atlatamadın." "Ha?"

"Dün bana normalde göğüslerinin küçük olması konusunda güvensiz olduğunu ."

Bu doğrudu. Omuz silktim. "İçimde çokluk var." Bu benim kendimle çeliştiğim zaman kullandığım standart cümleydi.

Gülümsedi. "Kesinlikle öyle."

"Şey" -kalçasını sıvazlamayı hızlandırdı- "delice bir şey var"

Bir amaç için var olan kaslar hakkında sıcak. Ve bu kasların amacının dans etmek olduğunu eklediğinizde?" Bir nefes verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mesela bir powerlifter olsaydınız kaslı kalçalarınız olabilirdi. Yine de seksi olurlardı. Ama dans etmek çok narin. Hayır. Bu doğru değil. Hassas. Kalçalar bu karmaşık, özel hareketlere güç verir."

"Garip."

"Şu anda sesim elinde müzik seti olan John Cusack'a benziyor, değil mi?" Gülme sesiyle onayladım, o da dış kalçama hafifçe vurdu ve ekledi, "Elimde değil. Çok seksi kalçaların var."

"Çok ateşli ellerin var." Ben daha iyi düşünmeden ağzımdan çıkmıştı.

"Gerçekten mi?" Ellerini havaya kaldırırken sesi şaşkındı.

Bir tanesini aldım ve inceledim. "Evet, oje kalıntıları, havalı halkalar ve bence bu nasırlar kalçalarım gibi seksi çünkü hassas bir şeye hizmet ediyorlar. Concrete Temple narin olduğundan değil. Ama gitar çalmak da bir hassasiyet egzersizi gibi görünüyor."

"Mm."

Daha önce olduğu gibi, kalmak istedim. Ama gevşemiş kurallarına rağmen kalmak mümkün değildi. Teddy Knight'ın yatağında, onun vücuduna sarılmış bir şekilde uyumak için yapabileceğim hiçbir zihin jimnastiği yoktu. Evime dönmek için kendimi yataktan dışarı atmaya başladım ama o beni tutup geri çekti. "Ne yapıyorsun sen?" Çığlık attım. Gülüyordum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama pek de zorlanmıyordum. Homurdandı ve bizi yatağa ilk düştüğümüz zamanki sıranın tersine dizecek şekilde manevra yaptı. Ben sırtüstü yatıyordum, o ise üstteydi. "Gitmem gerek!" Sahte bir itirazda bulundum.

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece bir dahaki sefere iş emri için acele ediyorum."

"Ne?"

Oh. Etrafımızdaki hafif, şakacı hava buharlaştı ve beni öpeceğini anladım. Sanki bunu yapmanın doğru yolunu düşünüyormuş gibi başını eğdi. Bir elini aşağı indirdi ve yanağımdaki bir tutam saç okşadı, utancımdan tüylerim diken diken oldu. Başını yavaşça eğdi -bu daha önceki çılgınca bir araya gelişimizin tam tersiydi- ve ağzı buluştuğunda öyle garip, öyle derin bir rahatlama hissettim ki iç çektim. Dudakları nazik ve çatlamıştı. Bu

Az önce olanlar göz önüne alındığında nispeten iffetli bir öpücüktü, ama önemli hissettirdi.

Önemli mi? Ben neden bahsediyordum? Başımı salladım ve aramızdaki teması kestim. Ama öpücüğün hoş karşılanmadığını göstermek için ona küçük bir gülümseme gönderdim. Üzerimden yuvarlandı ve ben de yataktan kalktım.

Konuşmadı, sadece ben giyinirken tembelce beni izledi, uzun saçları yastığın üzerinde dalgalanıyordu. Elimi kapı koluna koyduğumda, "'Limon Ağacı' biraz narin" dedi.

Anladığım kadarıyla nasır tutacak türden şarkılardan bahsediyordu ama aynı zamanda daha büyük bir şeyden de söz ediyordu. Hesaplaştığı bir şey. Cevabım ölçülü oldu. "Bir yandan, evet, 'Lemon Tree' hassas bir şarkı." Şarkı sözlerini düşünerek durakladım. "Ama aynı zamanda biraz da vahşi."

Yalan söylemeyeceğim, haftanın geri kalanında kampta bulutların üzerinde dolaştım. Görünüşe göre süper ateşli kalçalarımı gün boyunca dans etmek, stüdyom için resital malzemeleri üzerinde çalışmak ve kızlarla *Küçük Kadınlar* üzerinde çalışmak için kullandım.

Geceleri, Target'tan bir kutu prezervatif almış olan Teddy'nin etrafına görünüşte süper ateşli olan kalçalarımı sardım. Seks sarhoşluğu içindeydim. Son heyecanlar gibi, oldukça harikaydı. Ve ne mutlu ki, seks sersemliğim asıl işimi engelliyor gibi görünmüyordu. Dansçı kızlar ilham ve yaratıcı enerji kaynağı olmaya devam ettiler. Her şey diğer her şeyi besliyormuş gibi hissediyordum.

Tüm bu yaratıcı çapraz tozlaşmanın dışında bir şeyler oluyordu. Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Belki de asıl mesele kelimeler değildi, çünkü o - "o" her neyse- bana imgeler halinde geliyordu. Yüzerken, verandada otururken ya da Teddy'nin yanında uzanırken zihnimde yükselen parçalar. Sonunda kendilerini bir araya getirmeye başladılar... bir hikaye değil, ama küçük vinyetler.

Bu vinyetlerin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gelmeye devam etmelerine izin vermek, bilincimde yüzen parçalardan onları bir araya getirmeye devam etmek dışında onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şey gibi hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeydi.

11

YALIN GİRİŞ

Teddy

Gretchen ve ben haftanın geri kalanını seks yaparak geçirdik, bu da tahmin etmediğim bir dönüş oldu.

Hayır, düzeltiyorum: Gretchen ve ben haftanın geri kalanını işlerimizi yapmadığımız zamanlarda seks yaparak geçirdik.

Şaşırtıcı bir şekilde, işimi giderek daha çok sevmeye başlamıştım. Müzikle uğraşan çocukların yetenekleri birbirinden çok farklıydı -diğerlerinin hiçbiri Anna'nın yetenek seviyesine yaklaşamıyordu- ama onlarla bir süre konuştuğunuzda çoğunun havalı olduğu ortaya çıkıyordu. Ormanda bir ay boyunca zanaatınız üzerinde çalışmak belli bir adanmışlık ve ciddiyet gerektiriyordu.

Beni yanlış anlamayın, hâlâ her zamanki huysuz halimdeydim. Anna bir yana, hâlâ ağır işleri danışmanlara bırakıyordum. Ama günün sonunda tüm ekip "Bohemian Rhapsody" üzerinde çalışırken ben de etrafta takılıyordum. Beni bas çalmaya bile ikna etmişlerdi.

Devam eden sürprizime göre eğleneliydi.

Ve kahretsin, müzik yapmak en son ne zaman *eğlenceli* olmuştu?

Anna ve ben hemen hemen her gün bir araya geliyorduk. Üçüncü haftanın sonunda, Brady'ye gönderebileceğim bir demo hazırlama fikrini ortaya atmanın zamanının geldiğini düşündüm. Onunla yaptığım telefon görüşmesinden sonra bu konuyu açmamıştım çünkü bu fikirle oturup kendim ve Anna için doğru olduğundan emin olmak istemiştim. Ama evet, bu kız bir yerlere gidiyordu ve bencilce, ben de bu yolculukta yanında olmak .

Şaşırmıştı. "Albüm yapmamdan bahsederken ciddi miydin?"

"Evet, ama sadece 'albüm yapamazsınız'. Yani, , ama kimse

bir anlaşma olmadan dinleyeceğini sanmıyorum. Konuştuktan sonra menajerimle görüştüm ve bir demo dinleyeceğini söyledi."

"Sanırım bir menajerin var," dedi alaycı bir ifadeyle.

Sırıttım. "Görünüşe göre varmış."

"Ama... bu nasıl işe yarayacak?"

"Biraz stüdyo zamanı ayırırız, birkaç müzisyen tutarız. Belki de yapmayız. İkimizin arasında, sanırım her şeyi çalabiliriz. Belki yarım düzine şarkı kaydetmeyi hedefliyoruz. 'Take It Easy,' ama dediğin gibi, çoğunlukla orijinal şarkılar. Eğer senin için de uygunsa, kendimi yazım işine daha fazla dahil etmeye başlayacağım. Burada işbirlikçiniz değil, öğretmeniniz olmam gerektiğinin bilinciyle biraz geri duruyorum. Yine de şarkılar *sizin* olacak. Ama sanırım yardımcı olabilirim, bazı fikirlerim var. Söz yazarlığını önce senin adınla paylaşacağız."

Bunu nasıl karşıladığını anlamaya çalışarak durakladım. Şaşırmış görünüyordu ama hoşnutsuz değildi.

"Kampın sonunda yeterli şarkıya sahip olmadığımızı hissedersen," diye devam ettim, "ki neredeyse kesinlikle olmayacağız, iletişimde kalırsanız, onları ileri geri göndeririz. Yakınlaştırma provaları yaparsınız. Sonra hazır olduğumuzda kaydederiz."

"Nerede? Bunu nerede yapacağız?"

Güzel soru. New York'ta rezervasyon yapabileceğim stüdyolar biliyordum. Ama liseli bir kızı New York'ta benimle kalması için davet edemezdim. "Minneapolis. Sen hazır olduğunda gelirim. Ve tabii ki annen de orada olabilir." Bazen kampın gerçek olmadığını unutuyordum. Bu da birden fazla açıdan kötü bir şeydi. "Her şeyi ona danışacağız."

"Annemin orada olmasını istemiyorum." "Biri orada olmalı."

Bana iki kafam varmış gibi bakıyordu, bu da benim yanımda kendini güvende hissettiği anlamına geliyordu sanırım.

"Yani aniden kişilik nakli geçirip bana uyuşturucu teklif etmeye ve/veya benden faydalanmaya karar verirsen diye mi?"

Güldüm ama benim boktan bir şey yapmam için kişilik nakli gerektiğini düşünmesi beni aptalca memnun etmişti. Bunun işe yarayacağını hissetmeye başlamıştım. Sadece müzikal olarak değil, aynı zamanda Anna ve benim Wild Arts'ın yaratıcı çorbasının dışında, gerçek dünyada işbirlikçiler olarak bir araya geleceğimizi de biliyordum. "Sana uyuşturucu teklif etmeyeceğimi biliyorsun, ben de sana uyuşturucu teklif etmeyeceğimi biliyorum ama dünya benim uyuşturucu teklif etmeyeceğimi bilmiyor."

size uyuşturucu teklif etmek için. Ama lojistiği daha sonra halledebiliriz." "Bunda senin çıkarın ne?"

Ha. şüpheciydi. Aferin ona. "Anna Sommer'ı keşfettiğimi söyleyebilirim."

"Belki de menajerim olmalısın."

"Tanrım, hayır. Bunu istemezsin. *Ben* de istemiyorum. Ama eğer bir albüm yaparsan, eğer beni kabul edersen yapımcılığını üstlenmek isterim. Ve demoda birlikte çalışmayı sevdiğimizi varsayıyorum."

Söylediklerimi özümsemekte zorlanıyormuş gibi gözlerini hızla kırpıştırdı.

"Yapımcı olarak hiçbir deneyimim olmadığını bilmelisiniz. Yani, Concrete Temple'ın tüm kayıtlarında oradaydım ve tabii ki fikirlerim vardı. Ama asla yapımcı olmadım."

Yanıp sönme devam etti.

"Bak Anna, sen çok yeteneklisin. Eğer istersen bu işte kariyer yapabileceğine gerçekten inanıyorum. Elimden geldiğince yardım etmekten heyecan duyarım. İtiraf etmeliyim ki şu anda kendi kariyerimde pek iyi değilim." Belki de *onun* grubuna katılmalıyım. "Yine de tanıdıklarım var. Demonuzu onların önüne koyabilirim, gerisini şarkılarınız halleder. Belki de çok erken. Belki önce liseyi bitirmek istersin. Ne olursa olsun liseyi bitirmelisin." Belki de bunu söylemeliydim. "Ama neden ikisini birden yapamayacağını anlamıyorum. Yarın kucağına bir albüm anlaşması düşecek değil ya."

"Dürüst olmak gerekirse, biraz bunalmış durumdayım," dedi. "Heyecanlıyım ama hayatımın böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Müziği bir hobi olarak düşünüyordum."

Tristan'ı ve onun sınırsız öz-değer duygusunu düşündüm. Gretchen ve dansçılarını ve onların "kız" şarkıları hakkındaki teorilerini düşündüm.

Müzik endüstrisinde bir feminist olma yolunda tökezlemiş miydim? Bir sonraki Jack Antonoff ben miydim? Kıkırdadım. Daha kötü şeyler de düşünebilirdim.

"Önümüzde ne olduğuna odaklanalım, neden olmasın?" Ben önerdim. "şu anda büyük kararlar vermemize gerek yok. Sadece yeni şarkı üzerinde çalışalım. Zaten bunu yapacaktık." Konser izleyicileri arasında gösteriyi filme almayan tek kişi olmakla ilgili bir şarkısı vardı ve harikaydı. Yüzeyde esintili, gözlemsel bir şarkıydı, ancak bunun altında, nasıl deneyimlemeyi seçtiğimiz - ya da seçmediğimiz- hakkında bir şeyler söylüyordu.

deneyim - dünya. Dediğim gibi, o çok büyük bir yetenektir.

"Evet, tamam." Tıngırdatmaya başladı ama aniden durdu. "Teddy?"

"Teddy?"

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedim, ancak bir demo için çalışma fikrine açık olması beni heyecanlandırdı. Orantısız bir şekilde heyecanlıydım. Lanet olsun. Kamp beni yumuşatmıştı.

Kapım her çalındığında bir semi patlatmaya şartlanmıştım, bu da garipti çünkü ziyaretçi çoğu zaman Sourplum olsa da bazen Jack oluyordu.

Bu yüzden kampın üçüncü haftasının Cumartesi günü öğleden sonra üç sularında kapı çalındığında, her ihtimale karşı tişörtümü çıkardım ve şortumun önünü kapatacak şekilde düzenledim.

Gretchen'dı ama her zamanki casus kıyafetini giymemişti. Bu da ya ilişkilerimizin gizli doğasına olan bağlılığını bıraktığı ya da bunun için burada olmadığı anlamına geliyordu. Ben oyumu A şikkından yana kullanıyordum, bu yüzden onu içeri almak için sözsüz bir şekilde geri çekildim.

"Kalamam."

Bu hayal kırıklığı oldu.

"Ama sana bir şey aldım." Bana tanımlayamadığım plastik bir şey uzattı. Pompa benzeri bir mekanizması olan küçük beyaz bir silindirdi.

"Bu Barbie bebek için bir bisiklet pompası mı? Ya da hayır, Ken için bir seks oyuncağı mı? Yani, onun cinsel organı yok, değil mi? Belki de biraz yardıma ihtiyacı vardır?"

Başını arkaya attı ve kıkırdadı. Tam bir kıkırdamasıydı. Crone'laştırma görevini iyi yapıyordu.

"Sivrisinek ısırıklarındaki zehri çıkarması gerekiyor." Omuz silkti. "Bu sabah Maiv'le şehre indik, eczanede tezgâhın yanında duruyordu, ben de aceleyle satın aldım."

"Bu..." Gerçekten güzeldi. Beni düşünmüş olmasına çok sevindim. Auden dışında biri beni düşünmeyeli uzun zaman olmuştu sanki. "Teşekkürler." Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Lanet olsun, yumuşuyordum: bir sivrisinek zehri pompası yüzünden duygusallaşıyordum.

Ama aynı zamanda sert gidiyordum.

Sourplum ile hayat kafa karıştırıcıydı.

İşin zor tarafına yönelmeye karar verdim. Orada daha rahattım. Kaşlarımı salladım. "İçeri giremeyeceğine emin misin?"

Geçen hafta her gece geç saatlerde "gelmişti". Hafta sonlarının nasıl geçeceğinden emin değildim ama öğleden sonra zevkine açtım.

Gretchen'la her zaman, her yerde yaparım. Son bir kez daha/romantizm yok olayının risklerin düşük olduğunu mu hissettirdiğinden yoksa aramızda bir kimya mı olduğundan emin değildim ama lanet olsun. Kadın beni o kadar sert boşalttı ki bazen kendime zarar vereceğimden korktum. Ve işin harika tarafı, bu iki şekilde de oluyor gibiydi. Multiorgazmikti, ama öyle performatif, pornografik bir şekilde değil. Gerçekten bir şeydi.

"Gelemem. Ekstra prova için dansçı kızlarla buluşacağım." "Nasıl gidiyor?"

"Harika, Tristan hariç. Aslında onu bugün kovacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim." Ona Tristan'ı küçük bir pislik olduğu için vermiştim ve bu rolü onun için bir ceza olarak düşünmüştüm. Bu açıdan bakınca gurur duyduğum bir şey değildi bu. *Küçük Kadınlar*, ama danslı, şimdi kampta olup bitenlere daha fazla katıldığım için öğrendiğim kadarıyla, kulağa harika olacaktı gibi geliyordu. Ama öyle olmasa bile, ben nasıl bir insandım ki "yardımım" hiç yardım etmemekten daha azdı? Neden bir sanatçı arkadaşına onu engelleyecek bir "yardım" vereyim ki? Bir yoruma göre onu engellemek *istiyordum* - ya da en azından onu engellemeyi umursamıyordum. Yaptığı şeye saygı duymuyordum.

Bunların hiçbirisi doğru değildi, ancak gerçekler göz önüne alındığında bu makul bir sonuçtu. Ve asıl gerçek de daha lezzetli değildi: Buraya geldiğimde kendi endişelerime o kadar kapılmışım ki kendimden ötesini göremiyordum. İnsan etkileşimlerinin çoğunu savaş olarak düşünmüştüm. Ben onlara karşı. Bunun için Scott'ı suçlayabilmeyi isterdim ama tango için iki kişi gerekir.

Özrüme karşılık olarak "değil," dedi.

"Gerçekten değil," dedim. "Sana bir Laurie sözü verdim ve sana boktan bir tane aldım."

"Bunu takdir ediyorum. Bu sahnede tek yapması gereken saymak ve dönmek - dans etmesine bile gerek kalmayacak şekilde yaptık - ama yapamıyor. Yapmak *istemiyor*. Daha da kötüsü, kızlarıma küçük 'ince' alaylar yapıyor. Onu biraz çalışıyordum, *"genç bir çocuk ve*

bu çok kızsı yapımda yer almak için gönüllü oldu. Ama birini çok fazla rahat bırakırsanız, birdenbire elinizde işlevsel bir ip kalmaz. Bir gösteriniz olmaz. O yüzden çıktı."

Tam bir baş belasıydı. Çok ateşliydi.

"Yine de onu kovmanın nasıl sonuçlanacağından emin olmadığımı itiraf etmeliyim. Yıllar boyunca pek çok çocuğu ya da ebeveynlerini stüdyomdan kovdum."

Gördün mü? Belalı.

"Ama bu durumda, burası *benim* stüdyom. Tristan'ı kamptan atamam, bu yüzden bunu nasıl halledeceğimi düşünmek zorundayım."

"Senin için onu kovmama izin ver." En azından bunu yapabilirdim. Gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Şey, kendi pisliğimi temizlemekten çok 'senin için' olur mu bilmiyorum ama evet."

"yok. Bir yolunu . Ama teşekkürler. Teklifiniz için minnettarım."

"Sana yeni bir çocuk bulmamı ister misin? İyi bir tane?" Durakladım. Bu konuda *gerçekten* kötü hissediyordum. Garipti ama olan olmuştu. "Ya da istersen rolü kendim oynayabilirim?"

Bu onu çok . "Ne?"

"Seni Laurie rolünü oynarken görmeyi çok isterdim ama biz iyiyiz."

"Emin misin?" Kendime zorlamayı bırakmamı söyledim. Laurie olmak *istiyor* muydum? *Küçük Kadınlar*, ama danslı? Hayır, dans etmedim.

"Laurie'nin bizim yetişkin rock yıldızımız tarafından canlandırılması olaya ayrı bir ürkütücü hava katacaktır, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Kaç sen?" "Otuz beş."

"Ooh," dedi gülerek. "Daha genç bir adam." "Kaç yaşındasın sen?"

"Yaz sonunda kırk olacak." Vay be. Kırk yaşında görünmüyordu.

"Bu yüzden erkekleri temizliyorlar sanırım," diye ekledi omuz silkerek.

"Belki de kırk yaşına geldiğinde seni hızlı bir şekilde krallığa hazırlıyorlardır."

Şaka yapıyordu. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Her neyse, teklifiniz için teşekkür ederim, ama erkeklere ihtiyaç duymayan bir planım var.

ne olursa olsun."

"Genel olarak hayat planınız gibi."

"Sayılır," diye kabul etti, anlaşılması zor bir neşeyle. Bu beni belli belirsiz rahatsız etti. Sourplum'la yollarımız ayrıldığında çok üzülecek değildim ama muhteşem seksi özleyecektim. Görünüşe göre o özlemeyecekti. Ne kadar kolay çekip gidebileceğini görmek rahatsız ediciydi.

Gitmeye başladı - verandamdan inmek için bir sıçrama ya da atlama işareti verdiğini anlayabiliyordum - ama kolundan tuttum ve "Otuz saniye için içeri gel" dedim.

Hafif bir itiraz sesi çıkardı ama geldi. Onu nazikçe kapının iç tarafına doğru ittim ve üzerine bir tane yerleştirdim. Artık o engeli aştığımız için onu öpmeye bağımlıydım.

Dudaklarında -parmaklarımla izini sürüp hayranlığımı ifade ederken utanç verici şekilde- Eros yayı olarak adlandırıldığını öğrendiğim kalp şekli vardı. Onu yemek istiyordum. Her zaman.

Yine de, daha fazlasına yol açmayacağını bile bile onu öpüyor olmak garipti. Eğer son bir kaçamak yapıyorsak -yani onun dediği gibi romantizm değil de seks yapıyorsak- onu öpmek için neden içeri çekiyordum ki? Neden kendimi bu kadar sinirlendiriyordum?

Öpüşmeyi kestim. Biraz şaşkın görünüyordu ama "Mini seks oyuncağı için teşekkürler" dediğimde gözlerini devirdi.

Onu dışarı kadar takip ettim. Yapacağını bildiğim gibi verandamdan atladı ve göğsüme bir şey saplandı. Koşarak uzaklaşmasını izledim ama birkaç metre uzaklaşınca geri döndü. Öğleden sonra güneşinin açısıyla ilgili bir şey vardı, dağınık bir şekilde topuz yaptığı saçlarına öyle bir vuruyordu ki pembelik daha da belirginleşiyordu. Göğsümdeki sıkışma derinleşti. Kendi kendime, başlangıçta onu ne kadar yanlış değerlendirmiş olduğum için pişmanlık duyduğumu söyledim.

"Hey, Knight," dedi, sanki dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi, oysa hiç dikkatimi kaybetmemişti.

"Öyle mi?"

"Bu gece kamp ateşi var. Geliyor musun?" "Şimdi geliyorum."

Bana gülümsedi ve sekerek gitti.

Birkaç saat sonra elimde yeni bir şarkının kemikleri yoksa ne olayım. Ama iyi olup olmadığını bilmiyordum ve çok yorgundum. Şarkılar nihayet gelmeye başlasa da -bu artık üçüncü şarkıydı- yazmak eskisinden daha yavaştı. Daha da zordu. Şarkı yazmak eskiden olduğu gibi bir bulmaca çözmek gibi hissettirmek yerine, bir ayıyla güreşirken bulmaca çözmek gibi geliyordu.

Belki de ortak çalışanlarla daha iyi çalışıyordum. Ama uzun vadede ne olursa olsun, bir sonraki albümün bana ait olması gerektiğini giderek daha fazla hissediyordum. Yalnız benim. Kendimi Scott'a kanıtlamam gerektiği için değil, ama ihtiyacım olduğu için... Bilmiyordum bile. Kendimi kendime kanıtlamak mı? Bu pek doğru gelmedi. Brady'nin de katılımıyla ve Concrete Temple'ın soyağacı göz önüne alındığında bir albüm yapabileceğimi biliyordum. Zihnimde şekillenmeye başlayan albüm daha farklı bir albümdü. Sadece grup olmadan benim yaptığım bir solo kayıt değil, kelimenin en temel anlamıyla solo bir kayıt: ormanda tek başına bir adam tarafından yapılan bir kayıt. Sanırım bu albüm bu yer hakkında olduğu için

-Vahşi Sanatlar, ama aynı zamanda psikolojik olarak "bu yer". İçinde bulunduğum bu araf, onunla savaşımayı bıraktığımda, bazen rahatsız edici olsa da ilginç bir yerdi.

Albüm tarz olarak da farklı olacaktı ki bu biraz çılgıncaydı. Üç şarkı sonra bir folk-rock albümü yazdığım gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım. Şarkıları klavye ya da akustik gitarla çalışıyordum, bu yüzden bu aşamada kulağa daha folk gelebilirdi. Stüdyoda onlara biraz farklılık katmayı hayal ediyordum. Ancak bu şarkıların Concrete Temple'dan çok Peter, Paul ve Mary ile ortak yönleri olduğu gerçeğinden kaçmanın bir yolu yoktu.

Bunun benim için yeni bir dönemin başlangıcı mı yoksa daha zor işlere geri dönmekten önce sistemimden çıkarmam gereken bir şey mi olduğunu göreceğiz. Ya da belki Anna'nın ötesindeki insanlar için yapımcılığa geçecektim.

Ne olursa olsun, tıkanıklığı aşmıştım. Yazın başında umduğum kadar hızlı olmasa da artık gerçekten bir solo albüm üzerinde çalışıyordum.

Akşam yemeğinden önce biraz vaktim olduğu için Auden'ı aramak üzere telefonumu elime aldım. Geçen gece ondan gelen FaceTime mesajını görmezden gelmişim çünkü Gretchen'la takılıyordum.

"İyi misin?" Auden telefonu açtığında sordu.

"İyiyim."

Gülümsedi. "Sanırım gündüz vakti bir çağrı geldiğinde telaşlanan tek aile biziz."

"Ha. Evet, bilmiyorum, bu temiz havayla ilgili bir şey var ya da gece yarısından çok önce beni ışık gibi söndürmeye devam eden bir şey." Elbette akıllara durgunluk veren orgazmlar da olabilir. Her iki durumda da, bu günlerde her zamanki sohbet saatlerimizde kendimde değildim. "Ne yapıyorsun?" Karanlık oda kıyafetlerini giymişti - dairesindeki bir dolabı karanlık odaya dönüştürmüştü.

"Işıkla boyama denen şeyi deniyorum." Telefon kamerasını ters çevirdi. "Bunu görebiliyor musun bilmiyorum." Karanlık bir sahneydi - bir ormana ya da belki bir bahçeye benziyordu - neredeyse hareket ediyormuş gibi görünen büyük sarı ışık daireleri vardı. "Hareketli bir ışık kaynağına çok uzun pozlama yapıyorsunuz - bu örnekte ben Bryant Park'ta elimde bir parıltı çubuğuyla duruyordum. Kamerayı durağan bir ışık kaynağının etrafında da hareket ettirebilirsiniz. Bunu henüz denemedim. Bu sadece alıştırma."

Her zamanki gibi, Auden'ın "sadece alıştırma" çalışması harika görünüyordu. "Bu bir galeride görebileceğin bir şeye benziyor." Yine her zamanki gibi beni başından savdı. "Keşke daha karanlık olsaydı. Belki de Central Park'ın derinliklerine gitmeliyim."

"Buraya gelmelisin," dedim, daha önceki davetimi yeniden canlandırarak. "Burası *karanlık*. Ve burada bir ressam var, Maiv Khang. Onu araştır. Onu seversin ve sanırım bu ışıkla resim yapma meselesiyle ilgilenecektir. Şehir ve doğanın örtüşmesi üzerine bir dizi hazırlıyor. Ve-" Gerisini söyleyince kendimi büyük bir aptal gibi hissettim. "Müzik çocuklarımla son performanslarını görebilirsin."

"Müzik çocuklarınız mı? Aww!"

"Şu büyük dandik final üzerinde çalışıyoruz. 'Bohemian Rhapsody'." Birden Auden'ın görmesini çok istedim.

Eğer gelirse, belki onunla annem hakkında da konuşabilirdim. Gretchen'ın söylediği şeyi unutmamıştım, annemin neden olduğu acıdan kurtulmanın bir yolu olarak ona yaslanmakla ilgili. Albümümle, tüm bu folk-rock ile yaptığım şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Karşılığında Gretchen'a ne söylediğimi de unutmamıştım; Auden aynısını yapmaya ya da en azından bunu yaptığımı tanık olmaya istekli olmadan bunu yapabileceğimi -annemin aletine uzanabileceğimi- sanmıyordum. "Lütfen gel," dedim, arzumun aciliyetinin ses tonumu etkilemesine izin vererek. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Onu ikna ettiğimi düşünecek kadar uzun süre durakladı ama sonra "Yapamam" dedi.

İçimi çektim. Evet, herkesin bir anda bırakıp gidebileceği bir işi yoktu. "Biliyorum."

"Hayır, yani,
yapamam." "Ne?"

"Teddy, ben New Yorktan hiç ayrılmadım."

"Bu doğru değil." Doğru ? "Geçen yaz Hamptons'daki o inzivaya gitmiştin. Geçen gün bunun hakkında konuşuyorduk."

"O inzivaya bir günlüğüne gittim, suya girerken panik atak geçirdim, gıda zehirlenmesi numarası yaptım ve erken ayrıldım."

Ne? Zihnim, kız kardeşimin şehirden Hamptons'tan daha uzağa hiç gitmemiş olduğu fikrini kavramakta zorlanıyordu. Auden zengindi. Kaplıcalara ve Broadway gösterilerine gider, New York standartlarına göre sanat eserleriyle dolu büyük bir dairede yaşardı. Bunların bir kısmını arkadaşları yapmıştı ama bir kısmını da galerilerden satın almıştı. Bu yaz kullanmama izin vermediği bir misafir odası ve karanlık oda olarak kullandığı bir gömme dolabı vardı.

Şüphesiz abartıyordu, en azından bir iş gezisini unutuyordu. Şirketinin Los Angeles'ta ikinci bir merkezi vardı. Ama... Boston'a bir gösteri izlemek için trenle gitmesini önerdiğim onca zamanı düşündüm. O hep reddetmişti. "Gençken üç yüz kadar Concrete Temple konserine gitmiştim," derdi, New York'taki ilk konserlerimizden bahsederken. "Bugünlerde seni yılda bir kez Madison Square Garden'da görebiliyorum ve buna iyi diyebiliyorum."

"Geçen yıl geri çevirdiğin terfi..." diye yüksek sesle düşündüm.

"Los Angeles ofisinde bir ton zaman geçirmemi gerektirecekti."

"Auden, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Ama artık kamp gösterinizi izlemeye neden gelemediğimi biliyorsunuz. Çok isterdim ama gelemem."

"Ve bu mu?" *Hayatının sonuna kadar böyle mi olacaksın?*

Yine de bunu bu kadar açık bir şekilde söylemek istemedim. Hâlâ patlattığı bombanın etkisindeydim ve aşırı tepki vermek istemiyordum. Hilton Garden Inn olayı benim hayatım boyunca verdiğim aşırı tepkiyi temsil ediyordu.

İç çekti. "Bazen başka bir büyük şehir denemeliyim diye düşünüyorum, New York'tan çok da farklı hissettirmeyen bir şehir. Chicago olabilir mi? Toronto? Artık o kadar çok turneye çıkmadığına göre, belki birlikte bir yerlere gitmeyi deneyebiliriz?"

"Elbette, ne zaman istersen. Ama belki de bir terapist ihtiyacınız vardır. Belki de -"

"Büyük ilaç müdahalesi mi?"

Komik olmaya çalışıyordu ama ben bunu hissetmiyordum. "Muhtemelen. Ama daha çok bir terapist. Kendini uyuşturabilirmişsin gibi hissediyorum, tabii, belki bu da çözümün bir parçasıdır, ama temel nedeni anlamazsan gerçekten iyileşecek mi - gerçekten, gerçekten iyileşecek mi?"

"Asıl sebebin annem olduğuna eminim."

Acı bir kahkaha attım. "Evet." Elbette öyleydi. "Ama o zaman temel neden hakkında konuşmanız gerekir." Gretchen'ın söylediği tüm o saçmalıklarda haklıydı. "Üzerindeki baskıyı gevşetmeden önce bunun hakkında konuşmalısın."

"Sanırım."

Sesi pek hevesli gelmiyordu. "Bu konuyu benimle konuşmak ister misin?" Terapist değildim ama belki onu konuşma fikri konusunda rahatlatabilirdim. *Ben* de konuşmak istiyordum. Onu Vahşi Sanatlar'a davet etme nedenimin yarısı da bu değil miydi?

Bu beni duraksattı. Auden ve ben bu yaz çok konuşmuştuk ama hep benim hakkımdaydı. Ne yaptığım. Ne yazdığım ya da yazmadığım. Ziyarete gelmesini istiyordum çünkü onu görmek *istiyordum*. Buraya gelirse hissedeceğim şeyleri hissetmek istiyordum.

"Biliyor musun," dedi sessizce, "işte bu yüzden bu yaz benimle kalmanı istemedim. Bunu anlamanı istemedim."

"Bunu hiç fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum." "Bunu senden saklamak için çok çalıştım." "Ama artık saklamıyorsun."

Omuz silkti ama bu hareket çok sıradan bir hareketti. "Sanırım bunu saklamaya devam etmek çok yorucu olmaya başladı. En azından senden."

"Agorafobi mi?" Zihnim bir teşhis arıyordu. Bir kelime.

"Bunun tam tersi olduğunu hissediyorum. Boş yer korkusu. New York'ta her zaman etrafta insanlar vardır. İhtiyacınız olabilecek her şeye her zaman yakınsınız.

-Yiyecek, arkadaşlar, hastaneler. Yürüyerek her yere gidebilirsiniz."

"Kendini zorlamaya çalışırsan ne olur? Hamptons'da panik atak geçirdiğini söylemiştin."

"Evet. Kaşınıyorum. Cildim gerçekten kaşınıyor. Görüşümde siyah noktalar oluşuyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum." Durakladı. "Ve Teddy, gittikçe kötüleşiyor." Bir an için gözlerini sıkarak kapattı ve açtığı anda telefona doğru eğilip dikkatle bana baktı. "Sen gittikten sonra, burada kalmama izin vermediğim için pişman oldum. Fark ettim ki, eğer her zamanki turne işlerini yapmıyorsan, menajer ordun ve belirlenmiş bir programın varsa, her şey olabilir. Sanırım bu yüzden bunu sana şimdi anlatıyorum. Çünkü sana yayılıyormuş hissediyorsun. Bulaşıcı gibi değil, ama şimdi senin için de aynı panik duygusunu yaşamaya başlayacağım gibi. Ya Minnesota'da bir ormanda kaybolursan ve ben de oraya uçup, ne bileyim, seni bulmak zorunda kalırsam?"

O gece konuştuğumuzda bu yüzden o kadar korkmuştu. Bu büyük bir şeydi. Ama şu anda çözebileceğimiz bir şey değildi, bu yüzden havayı yumuşatmaya karar verdim. "Bunun için park bekçileri var."

"Ya oraya uçup cesedinizi teşhis etmek zorunda kalsaydım?"

"Bunun için FaceTime var." Ama belki de onu korumamı değil, zorlamamı istiyordu, ki bu benim her zamanki içgüdümdü. "Yine de seni görmeyi çok isterim. Ama buraya gelmek çok erken olur gibi geliyor. Neden birlikte bir seyahate çıkmayı planlamıyoruz? Kuzey Minnesota'dan daha az dramatik bir yere. Ama biriyle konuşmaya ihtiyacın var. Benim dışımda. Bana ek olarak. Doğru kişiyi bulmana yardım edebilirim." İnsanların terapist bulma konusunda nasıl bir yol izledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yolunu bulacaktım. "İstersen ben de seninle gelirim. Hatta kendi terapistimi bile bulurum. Şehre döndüğümde sonbahar için birini ayarlarım."

Garip bir şekilde, Auden'la olan bu durum grubun çöküşü hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bu benim dikkatimi gerektiren bir şeydi. Yararlı olmanın bir yolu. Auden'ın benimle ilgili saçmalıklarını daha da büyüttüğümü fark ettim ama hey, bebek adımları.

Zayıfça gülümsedi. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Elbette." Daha fazlasını söylemek konusunda tereddüt ettim. Ama belki bunu duymak ona yardımcı olabilirdi. "Dürüst olmak gerekirse, burada kendi hesaplaşmamı yapıyordum.

Anne meselesine gelince. Üzerimde olması gerekenden ya da istediğimden daha fazla etkisi olduğunu fark ettim. Bunun altından kalkmak istiyorum."

Biraz neşelenmiş görünüyordu. "Belki bunu birlikte yapmaya çalışabiliriz? Ya da paralel olarak?"

"Anlaştık."

"Kapatmadan önce bana kendin hakkında bir şeyler anlat ki kendimi daha az ucube gibi hissedeyim."

Konuşmayı daha hafif bir notla bitirmek istediğini biliyordum ve normalde ona Gretchen'dan asla bahsetmeyecek olsam da, bana büyük bir şey söylediğini hissettim ve ben de aynısını yapmak istedim. Büyük bir şey olduğundan değil. Gretchen'ın da dediği gibi, bu onun son kez bir araya gelmesiyle ilgiliydi. Tabii ki ben de eğleniyordum. Yani büyük değil ama Auden'ı ciyaklatacak türden bir dedikodu haberi.

"Geçtiğimiz hafta boyunca her geceyi burada bir kadınla yatarak geçirdim. Bu yüzden telefonlarınıza cevap vermiyorum."

"Ne!" Çılgılığı neşeliydi, hedeflediğim şey de buydu. "Ormanda birlikte kaybolduğun kadın bu mu?"

"Evet."

"Bana ondan bahset."

"Sıradan bir kamp kaçamağı. Anlatacak bir şey yok."

"Öp ve anlat demiyorum. Bana *onun* hakkında bir şeyler anlat. Nelerden hoşlanır? Müzisyen mi? Hadi ama. Bana bir kemik at."

"O bir dansçı, saçlarının uçları pembeye boyalı ve..." Aklıma gelen bir sonraki şey kalçalarıydı ama bunu söyleyemedim. "Beni bahsettiğim bu hesaplaşmaya itti."

"Whoa, whoa, whoa. Bu kulağa hiç de sıradan gelmiyor."

"Bu sıradan bir şey. Sıradan demek, içinde bulunduğumuz koşullardan faydalaniyoruz demek. Bu onun beni etkileyemeyeceği anlamına gelmiyor. Bu konuda çok zeki. O da bizim gibi fakir büyüdü. Bir bok bilmiyor."

"Aşık olmuş gibisin."

"Ben *aşık* değilim. Ben sadece size gerçekleri söylüyorum. Eğer bunlara çılgınca yorumlar katmak istiyorsan, bu senin bileceğin iş." Artık sinirlenmeye başlamıştım.

"Karlie hala senin dairende mi?"

"Ben... bilmiyorum." Haftalardır Karlie'yi düşünmemiştim. Bunun neden önemli olduğunu da bilmiyordum. Ama sanki önemliymiş gibi hissediyordum.

12

TÖKEZLEYEREK

Gretchen

"Sanırım Laurie için bir erkek çocuğa ihtiyacımız olduğunu düşünerek hata yaptım."

Şaşkın yüzler denizine baktım ve kıpırdanmamaya çalıştım. Dans grubunu hafta sonu için özel bir toplantıya çağırmıştım ve buraya özür dilemeye gelmiştim.

Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım ve bu beni geriyordu. Stüdyomda (neşeli) bir demir yumrukla yönetiyordum. Bayan Miller'ın Ahlak Kuralları'nı uyguladım. Resitallerin koreografisini yaptım ve çocuklara rollerini öğrettim. Patron bendim.

Burada patron ben değildim. Rezidans sanatçısıydım ama bunun ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak bilmiyordum. Kampçıların bana ya da en azından benim konumuma saygı duyduklarının farkındaydım - diğer misafir sanatçılar kendi alanlarında benden daha önemli kişilerdi. Mesele şu ki, yetkili ben değildim. Bu gösteriyi birlikte yapıyorduk. Tabii ki bu da beni heyecanlandıran nedenlerden biriydi. Bu bir işbirliğiydi. Gösterinin temasının "kız" şarkıları olması fikrine ilham verenler kampçılardı. Hâlâ *Küçük Kadınlar*'ı sahneliyorduk -bir bakıma- ama kitabın temaları üzerine yaptığımız sohbetten sonra, birkaç sahne seçmeye ve bunları kadınlığa ya da kızlığa güçlü bir şekilde atıfta bulunan ikonik kadın şarkıları eşliğinde sahnelemeye karar vermiştik. Ama aynı zamanda kitabın normal sıfat-isim formatındaki adından da ilham aldık: küçük kadınlar. Günümüzde kız çocuğu olmak nasıl bir şey? Bir kız çocuğu, kendisine doğal olarak güç verme eğiliminde olmayan bir dünyada gücünü nasıl ortaya koyar?

Harika olacaktı.

Ölü ağırlıktan kurtulduktan sonra.

"Geçen hafta pek iyi geçmedi, değil mi? Hepiniz yüzünden değil ama Tristan yüzünden." Gruptan bir mırıltı yükseldi. Bu kadar açık konuşmama şaşırdılar. "Sorununun ne olduğundan emin değilim ama

Belli ki bir sorunu var. Ama düşünüyorum da, onun sorunlarının bizim sorunlarımız olmasına izin vermemiz gerektiğinden emin değilim, anlıyor musunuz?"

"Onu gösteriden atacak mısın?" Addison sordu.

"Sanırım yapmalıyım." Kararımı hemen hemen vermiştim ama önce kızlarla konuşmam gerektiğini düşündüm. Bu işte birlikteydik ve diğer sanatçılara çocuklara akranları gibi davranmalarını söyleyen bendim. "Hepiniz aynı fikirde misiniz?"

"Ama onsuz ne yapacağız? Balo salonu sahnesi ne olacak?" diye sordu, Jo rolünde o sahnenin büyük bir bölümünde partneri olan Hong.

"Bu konuda bazı düşüncelerim var ama önce gerçekten özür dilemek istiyorum." Bu cümleyle başlamak istemişim ama konudan sapmıştık. "Başından beri Laurie sizden biri olmalıydı. Dansçı olmayan birini getirmek için hiçbir neden yoktu, bu konuda iyi davranacak birini bile. Bunun da ötesinde, dizinin kız gücü hakkında olması gerekiyordu, değil mi? Peki neden bu çocuğa bu kadar takıldık? Balo sahnesini ilk yapmaya karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musunuz? Laurie'nin nasıl kasırganın gözü, sahnenin merkezi olacağını konuşmuştuk?" Başlarını sallayarak onayladılar. "Tristan bir yana, bu en başından beri yanlıştı. Ve dizinin temasını kızlık ve kızların gücü hakkında daha açık bir şekilde geliştirdikçe, daha da yanlış oldu. Bunu daha önce görmeliydim. Görmediğim için üzgünüm."

Addison, "Üzgün olmaya gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bence koreografi bazen böyle bir şeydir - muhtemelen tüm sanatlar böyledir ya da en azından diğer insanlarla birlikte yaptığınız sanatlar. Bu bir süreç. Bazen doğru şeye giden yolda tökezlemeniz gerekir."

Vay canına. Addison'ın zeki olduğuna dair ilk değerlendirmemde haklıymışım. Burada yaptığım şeyin farklı olan yanı da buydu. Stüdyoda, resital koreografisini tek taraflı olarak dayatıyordum. Rory'ye danışabilirdim ama dansçıların kendileriyle "tökezleme" diye bir şey yoktu. Birlikte bir şey yaratmak yoktu. Bunun bir nedeni, çoğunun çok genç olmasıydı. Ama kısmen de benimki gibi bir dans stüdyosunun işleyişi bu şekilde değildi.

"Öyleyse bu işi tökezleyerek halledelim," dedim. "Gösteriye kadar bir haftamız var. Laurie konusunda ne yapacağız?"

Tartışmalar sonucunda Laurie'yi Harper adında bir kızın oynamasına karar verildi, çünkü Laurie'nin bu filmde en küçük rolü vardı.

Bu yüzden onu kostümünden çıkarmak en az aksamaya neden olacaktı.

Kızlardan biri, "Ama onun kostümüne sığacak mı?" diye sordu. "Ya da biz değiştirir misin?"

"Değiştirebiliriz," dedim. "Ya da Jo bir kızla dans edebilir. Lori L-O-R-I diye mi yazılıyor?" Buna güldüler. "Tristan'ın ismi duyduğunda ilk düşündüğü şeyin bu olduğunu hatırlıyor musun? O zaman kostümün bir önemi yok. Erkeklerden tamamen vazgeçebiliriz."

Hong elini kaldırdı. "Aslında gerçek hayatta kızlardan hoşlanıyorum. Bilirsin işte, o şekilde. Erkeklerden değil." Kızarıyordu ve ben yüzümü açık ve nötr tuttum. Genel olarak açık olup olmadığını, diğer herkesin onun hakkında bunu bilip bilmediğini bilmiyordum. En azından bu ifadeyle bana açılıyordu.

"Bu harika." Olumlu olmaya çalışıyordum ama bunu belli etmemeye çalışıyordum. "Dans etmenin yanı sıra oyunculuk da yaptığın için muhtemelen daha gerçekçi görünecektir." Harper'a doğru döndüm. "Var mısın?"

Hong aceleyle, "Kendini tuhaf hissetmeni istemiyorum," dedi. "Ya da rahatsız olmanı. Bu sadece rol yapmak *olur*."

Kızarma sırası Harper'daydı. "Garip ya da rahatsız hissetmeyeceğim."

Sonra sahneyi oynadık ve lanet olsun, hem Harper'ın hem de Hong "garip hissettirdi" ama iyi anlamda. Kimyayı oluşturan ve numarayı enerjiyle çatırdatan bir yol. Hong bunu Tristan'la *yaşamamıştı*. Bu değişikliği uzun zaman önce yapmalıydık. Ama kendime sorun olmadığını söyledim: Birlikte tökezliyorduk. Ve şimdi o kadar iyi gidiyordu ki kimse "Lori" ile sadece bir haftadır birlikte olduğumuzu söyleyemezdi.

Numarayı bulduktan sonra Tristan'ı aradım ve onu kovdum. Komik bir şekilde, Tinder'ın vasat erkeklerinin reddedilme ile karşılaştıklarında sıklıkla yaptıkları şeyin bir versiyonunu yaptı. Bana şovumun berbat olduğunu, zaten hiçbir zaman bunun bir parçası olmak istemediğini, dansın genel olarak berbat olduğunu, özellikle de balo salonu dansının berbat olduğunu söyledi. İşin komik tarafı, o kadar sessiz konuşuyordu ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekti. Ama sonra düşündüm, *neden? Bunu neden yapıyorum? Adam zehirli saçmalıklarıyla bile konuşamıyor mu?*

Güldüm ve bu konuda kendimi kötü bile hissetmedim. Belki de onun bir çocuk, benimse bir yetişkin ve otorite figürü olmam nedeniyle hissetmeliydim ama hissetmedim.

Bu kadar olmalıydı, ama beni stüdyodan dışarı kadar takip etti, tekrarladı

Mırıldanarak yaptığı hakaretleri, bu sefer daha az mırıldanarak yaptı.

Birdenbire bu karşılaşmayı daha az komik ve daha çok bir hakaret olarak görmeye başlamıştım.

Yemekhaneye doğru gidiyordum ama durdum ve onunla yüzleştım. "Sen zaten dans gösterisinde olmak istemiyordun. *Az önce* söylediğin gibi. Ve bizimle her 'pratik' yaptığında açıkça belirttiğin gibi, bu konuda neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlamıyorum."

Hangi yaşta olursa olsun bir çocuğa asla duygusallaştığını söylemeyin. Hakaretleri kişiselleştı. "Kaltak."

Belki de şok olmamalıydım ama oldum. Sanırım Wild Arts'taki bir çocuğun, ne düşünüyor olursa olsun, böyle bir şeyi seslendirmeyecek kadar zeki olacağını varsaymıştım. Bu yüzden bir an için topuklarımın üzerinde geri çekildim, göz kırpıtm, evet, bunun şimdi gerçekleştiği gerçeğini tam olarak özümseyemedim.

"Siktiğimin dansçı sürtükleri. Sence birileri hiç-" "Artık konuşmayı keseceksin."

Teddy. Birdenbire orada.

Tristan'a kızgın olduğu her halinden belliydi ama bunu bağırarak ya da herhangi bir tiyatral hareketle ifade etmiyordu. "Sen bir utanç kaynağısın." Ses tonu soğuk, buz gibiydi ve tamamen kontrollüydü. Her nasılsa bu, daha açık bir öfke gösterisinden daha korkutucuydu. "Müzik grubundan kovuldun ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu senin kamptaki sonun olacak." Karşı karşıya durdular, Tristan gözlerini kırpıştırarak baktı, Teddy ise gözlerini kısarak. Sonunda, "Benimle gel," dedi ve Tristan'ın onu takip edeceğine güvenerek arkasını döndü.

O yaptı.

Karşılaşmayı atlatmak için elimden geleni yaptım ve akşam yemeğine gittim. Uzun bir günün ardından genellikle yemeğimi hazır alırdım ama yine de kendimi kötü hissediyordum. Huzursuz. Bu yüzden taco salatamı ve muzlu pudingimi topladım - tuhaf bir şekilde kamp yemeklerini özleyecektim - ve orada bulunan diğer tek sanatçı olan Jack'in yanına oturdum.

Birbirimize başımızı salladık ve bir dakika boyunca sessizce yemek yedik.

"Kitap nasıl ?" Sonunda sadece söyleyecek bir şey olsun diye sordum.

Cevap vermedi. Neden Jack Branksome'un konuşkan olmasını beklemiştim ki?

Ama sonra dedi ki, "Değil. Buraya geldiğimden beri hiçbir şey yapmadım ve dürüst olmak gerekirse bunun için kendimden nefret ediyorum."

Neredeyse bir parça taco kabuğuyla boğuluyordum.

Vay canına. Jack'i pek sevmezdim ama kötülüğünü de istemezdim ve kendinden nefret etmesi, üstelik bunu itiraf etmesi fikri onu yeniden değerlendirmeme neden oluyordu. "Belki de sorun değildir. Burada olmanın bir amacı da dinlenmek ve yeniden şarj olmak. Yaratıcılık, talep üzerine üretebileceğiniz bir alet değildir." Çok küstahça davrandığımı düşünmesin diye ekledim, "Yani, belki. Bilemiyorum. Ben yazar değilim."

Sanki otomatik olarak ve/veya tamamen haksız değilmişim gibi omuz silkti. Şansımı zorlamaya karar verdim. "Kesin bir son tarihiniz var mı?" "1 Ocak."

Altı aydan biraz daha az bir süre. Kitap yazmak söz konusu olduğunda bunun çok zaman mı yoksa az zaman mı olduğunu bilmiyordum. "Belki önümüzdeki haftadan itibaren kamp dönemleri arasında gerçekten çalışabilirsin."

"Yapabileceğimi düşünürsün," dedi, tüm kişiliğini yeniden değerlendirmeye devam etmemi sağlayacak kadar kendini küçümseyen bir şekilde. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama buna gerek kalmadı çünkü arkamdan alçak sesle bir "Hey" sesi duydum.

Teddy, bir yemek tepsisi taşıyordu ve yanımdaki bankın üzerine kaydı.

"Merhaba." Bu bağlamda ne söyleyeceğimi bilemediğim için kaşlarımı kaldırdım. *Teşekkürler*

beni kurtardığı için mi? Kendimi kurtarılmaya ihtiyacı olan biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordum. Özellikle de bir genç tarafından. Ama Tristan sorununun halledilmiş olmasının iyi olduğunu inkâr edemezdim. Dahası, arkamı kollayan birinin olması da iyi gelmişti. Birinin değil. Teddy.

Bu, muhtemelen daha sonra analiz etmem gereken endişe verici bir düşünceydi. Ya da analiz etmemeliyim. Vahşi Sanatlar'da o kadar uzun zamanım yoktu, neden uğraşayım ki?

"Umarım Tristan konusunda haddimi aştığımı düşünmüyorsunuzdur," dedi Teddy. Gülümsedim. Sanki düşüncelerimi duyabiliyordu. "Sana söylediklerine kulak misafiri oldum ve kendimi sorumlu hissettim. O müzikle uğraşan bir çocuktu ve seni onunla baş başa bırakan da bendim. Ama sen . Oluruna bırakmalıydım."

"Hayır, onun senin sorunun olması beni mutlu etti." Ona şakacı bir gülümseme gönderdim, hem kırgın olmadığımı göstermek hem de Teddy tarafından kurtarılmanın ne kadar hoşuma gittiğinden duyduğum rahatsızlığı gizlemek için.

Taco salatasının üzerine biraz acı sos döktü. "O artık Marion'un sorunu. Onu evden kovdu, ailesini aradı ve Duluth'a onlarla buluşmaya götürecekt."

Jack yarı şaşkınlık, yarı sorgulama gibi bir ses çıkardı, ben de ona ve "Boktan çocuk sinir krizi geçirdi ve bana hoş olmayan şeyler söyledi, Teddy de savaş yoluna girdi" dedim.

"Mm." Jack bir ileri bir geri baktı. "Nasıl olduğunu anlıyorum." Bana bir gülümseme fırlattı, melez bir gülümsemeydi ama kaba bir gülümseme değildi. Bana verdiği prezervatifi düşündüğünü biliyordum ama görünüşe göre bu düşüncesini kendine saklayacak ve bu konuda bir pislik gibi davranmayacaktı. Beni bir tüyle bile devirebilirdi.

Teddy'ye, "Biz de Jack'in 1 Ocak'ta çıkması gereken ve bir türlü çıkmayan kitabı hakkında konuşuyorduk," dedim.

Jack gözlerini devirdi ve " başlamadı bile," dedi. "Eyvah," dedi Teddy.

"Menajerime e-posta gönderip avansı geri verene kadar ne kadar süre zorlayabileceğimi sormak üzereyim."

Teddy şakayla karışık, "Belki de Blair Kellermoon'a bu kadar çabuk burun kıvırmamalıydın," dedi.

"Belki de öyledir."

Alay etmesini bekledim ama gelmedi. Vahşi Sanatlar Jack'i yumuşatmış mıydı? Eğer öyleyse, ormandaki kocakarıları unutun, burası gerçekten büyümlü bir yerdi. "Bu gece kamp ateşi yakacağız. Sen de gelmelisin."

Jack kayıtsızca omuz silkti.

"Cidden. Şarkı, s'mores, iyi niyet, dostluk. Tam sana göre." Gülmekten kırıldım.

"Belki." Jack masadan kalktı, Teddy ile bana baktı ve "Şimdi ikinizi yalnız bırakayım," dedi.

Bizi yalnız bırakmak için hiçbir neden olmadığını söyleyerek protesto edecektim ama . Protesto etmek beni sadece suçlu gösterecekti.

Neyin suçlusu? Teddy ile yalnız kalmak istediğim için mi? Bunun için suçluydum.

Gelecek haftanın sonunda buradan ayrılacak olmam iyi bir şeydi.

Kamp ateşine geç kalmıştım çünkü Tristan'ın kovulmasıyla ilgili olarak danışmanlara rapor vermek için dans kabinlerine gitmişim ve konuşmaya başlamıştık. Çocuklar

Uyumadıysak bile yatağımızdaydık, bu yüzden üçümüz gidip kulübelerden birinin oturduk.

"Keşke bir sonraki seansa da kalsaydın," dedi Grace.

"Ben de," dedi Brianna. "Tristan olayını bir profesyonel gibi hallettin."

Övgüleri beni çok mutlu etmişti. "Dürüst olmak gerekirse, beceriksiz olduğumu düşünmüştüm." "Ben olsam onunla bu şekilde yüzleşmeye cesaret edemezdim," dedi Grace.

"Ben de," dedi Brianna. "Yoksa Marion'u da bu işe bulaştırırdım.

Ne olursa olsun, bunun için bir ton uykumu kaybederdim. Sen sadece *üstesinden*."

"Bu yüzden biraz uykularım kaçtı," dedim. "Ama son zamanlarda bizlerin - yani kadınların- erkekleri kırmamak için bazen ne kadar aşırıya kaçtığınızı düşünüyordum. Ya da erkekleri. Siz de katılıyor musunuz?"

"Evet!" dediler hep bir ağızdan.

"Bunu yapmayı bırakmaya çalışıyordum."

"Yine de olmak gerekirse," dedi Brianna, "bence erkekleri gücendirmemeniz *gereken* durumlar var, anlıyor musunuz? Gerçekten tehlikede olabileceğiniz durumlar."

"Elbette," dedim telaşla. Danışmanlarımı kendilerine zarar verecek şekilde radikalleştirmek istemiyordum. "Durumu iyi okumalısınız. Ve bunların hiçbirini size ne yapmanız gerektiğini söylemek için söylemiyorum. Ben sizden çok daha büyüğüm. Bu arada, doğuştan gelmeyen bu tavrın oluşması bir ömür sürdü."

"Acaba" dedi Grace düşünceli bir şekilde, "sorunun bir kısmı da bazen, o anda, şiddete dönüşebilecek durumlarla muhtemelen dönüşmeyecek durumları ayırt etmenin zor olması olabilir mi? Belki de bedenlerimiz, savaş ya da kaç tepkilerimiz her zaman aradaki farkı bilmiyordur."

"Evet," diye kabul ettim. Sessizlik çöktü ve bu ağır konuyu bitirdiğimizi hissederek, "İkinizden biri gelecek yaz geri gelecek mi?" diye sordum.

Grace gidecekti ama Brianna üniversitede son yılına girdiği için emin değildi. "Mezun olduktan sonra ne iş bulabileceğime bağlı."

Brianna'nın gelecek yılı hakkında bazı sorular sordum - daha önce koreografi kursuna katılacağından bahsetmişti. Tüm bunları duymak büyüleyiciydi. Aslında biraz kıskandım ama bunu bastırdım. Keşkelerin içinde kaybolmanın bir anlamı yoktu. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapmıştım ve buna pahalı bir dört yıllık eğitim dahil değildi.

"Bu yazdan sonra da görüşmeye devam edecek misiniz?" diye sordum. "Elbette," dedi Brianna ve Grace de onayladı.

"Yani sadece kamp arkadaşı değil, gerçek arkadaşsınız."

"Evet," dedi Brianna. "Gerçi ben çocukken hiç kampa gitmedim, o yüzden kamp arkadaşı olayını ilk elden bilmiyorum."

"Evet," dedi Grace. "Her yaz. Bunun gibi sanat kampları değil, sadece normal kamplar." Brianna'ya gülümsedi. "Ama biz gerçek arkadaşız, sen ve ben."

"Demek kamp arkadaşı fenomeni konusunda uzmansın," dedim Grace'e. "Bana bundan bahset. Kamp arkadaşları neden gerçek dünyaya taşınamıyor?"

"*Yapamadıklarından* değil. Sadece genellikle yapmazlar. Normal hayatlarınıza geri dönüyorsunuz, aynı şehirde bile olmayabilecek farklı okullara gidiyorsunuz. Eğer iletişimde kalmak istiyorsanız, lojistik ve ulaşım konusunda ailenize bağımlı oluyorsunuz." Omuz silkti. "Yani kamp arkadaşlarınızı temelde kampta görüyorsunuz. Yoğun ama zamanla sınırlı bir arkadaşlığınız var."

"Ya kamp arkadaşınız bir sonraki yıl geri gelmezse?" "Bu üzücü. Ama üstesinden gelirsın."

"Peki onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Olabilir. Sanırım o yazı onlarla geçirdiğin için şanslı olduğunu düşünüyorsun."

O yazı onlarla geçirdiğin için çok şanslıydın.

Kamp ateşine yaklaşırken Grace'in sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Maiv ile iletişim halinde olacaktım. Bunu gerçekleştireceğime yemin ettim. Benden uzakta yaşamıyordu, ikimizin de esnek işleri vardı ve bekârdık, çocuğumuz yoktu. Yapılabilirdi.

Peki ya diğerleri? Muhtemelen kamp arkadaşları. Buraya gelmeden önce varlığından bile haberdar olmadığım acı tatlı bir insan ilişkisi kategorisi. Ateşe yaklaştığımda ve herkesin etrafında toplandığını, alevlerin yüzlerini parlattığını gördüğümde, onlar için, bu yer için bir özlem, tersine bir tür ev özlemi ile çarpıldım.

Teddy gitarını tutuyordu ama çalmıyordu ve yanında boş bir yer vardı. Oraya oturmak benim için mantıklı olurdu. Tam önümdeydi. Ama Lori ve Jo'nun kimyasının bizimkine benzemesinden korkuyordum. Eğer insanlar hafta başında bizim hakkımızda dedikodu yapıyorlarsa, şimdi ne söylediklerini düşünmek bile istemezdim.

Ayrıca, ondan bu kadar hoşlandığım için ürkmeye başlamıştım. Aslında ondan *hoşlanıyordum*. Seksin ötesinde. Ki ben de hoşlanmıştım.

Mesafe, çeşitli nedenlerden dolayı ihtiyatlı görünüyordu.

Ben de kütüğün üzerinden atladım, ateşin etrafından dolaştım ve Danny'nin yanındaki diğer boş yere oturdum, bunu yaparken sohbetin durduğunu fark ettim.

"Vay canına, bir partiyi nasıl yıkacağımı biliyor muyum yoksa?" Şaka yaptım, amacım Teddy'yle aramızdaki şeyden dikkatleri başka yöne çekmekse, bunu yapmanın yolunun onu görmezden gelmek olmadığını düşündüm.

Ya da fazla düşünüyordum.

Şöyle yapalım.

"Jack bize kitabından bahsediyordu," dedi Maiv ve ben şok oldum. Hem Jack'in kitabı hakkında konuşuyor olması, hem de en başta burada olması. Başta nereye oturacağımı düşünürken onu fark etmemiştim.

"Elbette, devam edin," dedim.

"Eh, sanırım hepsi bu . Sıkıştım kaldım. Söyleyecek fazla bir şey yok."

"Roman yazmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor Caleb, "ama bir oyunda takıldığımda, bazen hikayenin o bölümünü -ya da tüm hikayeyi- farklı bir karakterin bakış açısıyla anlatıp anlatamayacağımı düşünüyorum."

Jack'in iğneleyici bir şeyler söylemesini bekliyordum ama sadece belli belirsiz bir onay mırıltısı çıkardı. Vay be, bu doğa-sanat-işbirliği olayı sonunda Jack Branksome'da işe yaramış mıydı?

Bir süre için tek ses dalgaların alıştırması ve ateşin çıtırtısıydı, ama sonra gecenin ikinci şoku Teddy'nin "Yazdığım bir şarkıyı dinlemek isteyen var mı?" demesiyle .

Grubun cevapları "Evet" ile "Kesinlikle evet" arasında değişiyordu. Hiçbir şey söylemedim çünkü şarkısını duymayı o kadar çok istiyordum ki, bu istek içimde bir çukur açtı.

Şarkı kendi başına bir balad değildi. Neşeliydi ama akustikti. Tabii ki akustikti; yanında sadece bir gitar vardı. Ama sanki akustik olması gerekiyormuş gibiydi.

Konusu... Şey, emin değildim. Görünüşte bir göl hakkındaydı, anlatıcının başlangıçta bir fırtına sırasında gördüğü ve tehditkâr bulduğu bir göl. Ama sonra gölün ruh hali olduğu ortaya çıktı, dalgalı dalgaların altında bir tür tatlılık vardı. Acaba bu şarkıyı

"Sweet and Sour" adlı kitabından bahsetti. Geceleri yatağıma uzanıp hala dalgaları hissetmekle ilgili bir dize vardı ki, açıklayamadığım nedenlerden dolayı beni boğdu.

Bitirdiğinde bir an sessizlik oldu, sonra herkes alkışlamaya ve yuhalamaya başladı. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ayaklarıma bakmaya devam ettim. Memleket hasreti derinleşiyordu. Bu ateşleri özleyecektim. İnsanların müziğini duymayı. Maiv'in boş bir tuvali alıp onu nefes kesici bir şeye izlemeyi.

Burada herkesin yaptığı her şey çok güzel ve korkunçtu. Yavru kuşların yumurtadan çıkışını ve yuvayı terk edişini izlemek gibiydi. Bunu bir kez yapmıştım, bir kızılgerdan verandamdaki saksıya yuva yapmıştı. O yumurtalardan çıkan şeyler kuşa hiç benzemiyordu; küçük uzaylı sürüngenlere benziyorlardı. Çok çirkindiler, ama girişte parmak uçlarımda durup ön kapımın üstündeki küçük pencereden onları gözetlemekten kendimi alamamıştım. Sonraki bir hafta içinde tüyleri çıktı ve boyutları iki katına çıktı ve ürkütücü minyatür uzaylılar gibi değil de Dünya'ya ait olan türden gerçek hayvanlar gibi görünmeye başladılar.

Ve sonra gittiler. Gerçek uçuşu uzak bir ihtimal gibi gösteren dayanıksız yeni tüyleriyle dünyanın bir yerindeydiler.

Farkına bile varmadan ayağa kalkmıştım. Gitmem gerekiyordu. Bana bir şeyler oluyordu. İçimde bir şeyler kırılıyordu ya da kırılmak üzereydi.

"Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim," diyebilirdim. Sanki beni taklit eden birinin ses kaydını dinliyormuş gibi konuşuyordum. "Yarın erken kalkmam gerekiyor," dedi taklitçim. "Kamp sonu gösterisi için bir parça üzerinde çalışmam."

Herkes iyi geceler dedi ve Teddy "Ben de gidiyorum" dediğinde neredeyse özgürdüm. Sırıttı. "Kaçtığım için özür dilerim ama size o şarkıyı çaldığıma inanamıyorum ve şimdi kaçıyorum."

Kendi kapısının önünden geçerek beni takip etme şekli konusunda ince davranmaya bile çalışmadı. Eğer biri bizi izliyor olsaydı, bu çok belli olurdu. Umursamayacak kadar korkmuştum. Ve yorgundum. Orada yatmıyordum; aniden yorgunluktan bitkin düşmüştüm, uzuvlarım çimentodan yapılmıştı.

"Hey, hey, Miller."

İstemesem de durdum. Ya da belki de durdum. Belki de sadece istemedim.

"İyi misin?" Evimin verandasının ışığı yüzünde parlıyordu. Baktı.

gerçekten endişeli.

"Evet, üzgünüm. Gerçekten çok yorgunum. Bu gece bir şey yapabileceğimi sanmıyorum." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Evet, iyi, ama sen iyi misin?"

İyi miydim? Bilmiyordum. Muhtemelen yarın olurum. "Şarkın olağanüstüydü," dedim, sorusuna cevap vermediğimi fark ettim ama gerçek buydu.

Ertesi sabah o kadar çok uyuyakalmışım ki kahvaltıyı kaçırmamak için yataktan fırlayıp yemekhaneye koşmak zorunda kaldım. Dün gece kamarama döndüğümde o kadar garip bir şekilde kendimden geçmişim ki eski usul çalar saatimi kurmayı unutmuştum, bu yüzden sabah yüzmemi kaçırmıştım.

Dün gece çıldırmıştım ve nedeninden tam olarak emin değildim. Evden kaçma hissi peşimi bırakmamış, sabahın erken saatlerine kadar dönüp durmama neden olmuştu. Bu sabah kendimi daha iyi hissediyordum ama gergindim. Kendime, gün için planım olan yeni Lori dansı üzerinde çalışırken sakinleşeceğimi söyledim. Elbette danışmanlar ve çocuklarla birlikte çalışacaktım ama zamanımız o kadar kısıtlıydı ki bazı fikirler üzerinde çalışacaktım.

Büyük bir kâse meyveli yulaf ezmesi yedim ve dışarı çıktım. Kendimi dans stüdyosuna kilitlemek gibi aşırı bir adım attım. Genelde kapıları açık tutardık. Sıcaktan dolayı ama aynı zamanda Wild Arts'ın genel havasından dolayı. Etrafınızda sanat yapan insanlarla çevrili olmanın size kattığı bir şey vardı. Teddy ve Anna'yı dinlediğim zamanları düşündüm.

Ama bugün değil. Genelde hafta sonları olduğu gibi, çocukların ve danışmanların normal kamp işlerini yapacaklarını umabilirdim

-Bu sabah en azından dansçı kızlardan bazılarının katılmayı tercih ettiği iki saatlik bir kano gezisi vardı.

Lori dansı o kadar da zor değildi. Hong ve Harper'ı tanıyordum. Sadece dansçı olarak değil, insan olarak da. Dansın hem tempo hem de stil açısından genel performans nasıl uyum sağlaması gerektiğini biliyordum. Bu, bir makaleye eksik bir paragraf eklemek ya da kanepenizin altında eksik bir yapboz parçası bulmak gibiydi.

Harper'ın yeni bölümünü son bir kez daha gözden geçirirken şunu buldum

Kendim de sonuna bir kalipso sıçraması ekledim. Oraya ait değildi. Dansın grameri içinde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama bedenim bunu yapmak istedi. Cümlelerin sonuna bir ünlem işareti gibi eklemek. Ama bu doğru değildi, çünkü bu sıçrama bir son anlamına gelen bir noktalama işareti değildi. Daha çok bir geçişti. Hatta bir başlangıç.

Teddy'nin verandasından bu atlayışı çok sık yapıyordum. Nedenini bile bilmiyordum, sadece içimden geliyordu. Belki de verandası iyi bir yükseklikteydi.

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü sıçramanın tüm amacı yerde başlayıp yerde bitirmektir. Sundurma gibi daha yüksek bir noktadan size avantaj sağlardı. Kısacası hile yapmaktır.

Peki neden bunu yapmayı bırakamadım?

Neden saksı atölyesine koştum ve bazen parçaları sergilemek için kullandıkları kullanılmayan bir bankı serbest bıraktım ve onu dans stüdyosuna geri sürükledim ve yaklaşık bir milyon kez üzerinden atladım?

Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Emin değildim ama birden beynimde bir şimşek çaktı ve tam tersi bir konsepti düşünmeye başladım: Yerden başlayıp bankın üzerine inmek isteseydim kalipso sıçramasını -ya da herhangi bir sıçramayı- nasıl gerçekleştirirdim?

Kendime neden bunu istediğimi tekrar sordum. Bunun ne anlama geleceğini.

Verandadan ya da banktan *atlamam* ne anlama geliyordu? Bunu neden yapıyordum?

Cevabın bunun bir sevinç ifadesi olduğunu düşündüm. Önden başlamak sıçramayı daha da büyüttü, bedenimi daha da yüzer hissettirdi. Bu duyguya biraz özgüllük katmaya çalıştım. Mesela, nasıl bir örnek olabilir?

Aklıma gelen ilk şey Teddy oldu. Aslında Teddy değil ama son kez görüşürken hissettiğim duygu. *Ne söylediğime dikkat etmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum ya da neye benzediğimi umursamıyorum, çünkü neye benzediğimi düşündüğün umurumda değil*, demiştim ve bunun heyecanı ile kelimelerin tam anlamıyla kahkahalarla gülmüştüm.

Yani... Özgürleştiğim için sıçırıyordum. Bu çok derin değildi.

Gözlerimi kapattım ve zihnimde biriken görüntülerden birini çağırdım. Bir tepede dans eden bir kadındı. Mutlu bir şekilde dans etmiyordu ama yerçekimine karşı çok çalışıyor, kendini tüketiyordu.

Yani bir verandadan ya da bir banktan kafayla atlamak özgürleşmekse,

Bunun tersi de doğru muydu? Sıçramaya çalışsam ama bir şekilde "aşağıdan", yokuş aşağıdan başlasam, bedenim bunu gerçekleştirmek için yerçekimine karşı savaşmak zorunda kalsa, sonuçta ortaya çıkan sıçrama ağırlığa, mücadeleye işaret eder miydi?

Bacaklarım gerginleşti.

Bu senaryoyu denemek için hiçbir yolum yoktu. Bankın üzerine atlamayı gerçekten denedim ama dar ve çürüktü ve kendimi incitip dans grubunu lidersiz bırakmak istemedim. Bunun yerine, rol yaptım. Hiçbir zaman çıkmayı başaramadığım dev bir yamaç hayal ettim. Bunu tekrar tekrar yaptım, kafamdaki vinyetteki kadını düşündüm, ta ki onun gibi olana kadar.

Yazının Tinder'ın boktan erkekleri hakkında olduğu ortaya çıktı. Onların beklentilerini karşılamak için elimizden geleni yaparken bile, onların istenmeyen fikirlerinin alıcısı olmanın nasıl bir his olduğu hakkında.

Genel olarak erkeklerle ilgili olduğundan da şüpheleniyordum. Genel olarak *hayat* hakkında. Hem kişisel hem de profesyonel alanda, dünyada bir kadın olarak var olmanın bazen ne kadar zorlu bir tırmanış olduğunu. Ama bu şekilde düşündüğümde ürktüm. Bu çok büyük bir temaydı. Bu yüzden sadece dans ettim.

Yedide dışarı çıktığımda kendimi yeni hissediyordum. Bir şekilde temizlenmiş. Günümü anlatmak için Caleb'in kapısını çalmaya karar verdim. Bedenimin yapmak ister gibi görüldüğü negatif başlangıç sıçramasını takip ettim ve bunu yeterince yaptıktan sonra ne anlama geldiğini anlamaya başladım. Anlam, adımların içinden geliyordu. Daha önce hiç bu yönde bir şey yapmamıştım. Stüdyomdaki resital parçaları için, genellikle bir temaya göre müzik seçiyor ve ardından müziğe adımlar ekliyordum.

Caleb'a giderken durdum. Anlayacak mıydı acaba? Belki de Maiv'i bulmalıyım. Bana biraz kutu şarap verir ve günümün nasıl geçtiğini duyunca heyecanlanırdı.

Teddy'nin kapısını çaldım.

Yani, tabii ki çaldım.

Kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Yaşıyor." "Evet, üzgünüm, uzun bir gündü."

"Bu sabah yüzmedin."

"Bu sabah yüzdün mü?" Bana katıldığı o sabahtan beri geri dönmemişti.

Durakladı. "Hayır. Ben sadece... bazen ne zaman öyle olduğunu fark ediyorum." Bir duraklama daha. "Bunu mümkün olan en az sapıkça şekilde söylüyorum."

Sırıttım. "Yiyecek bir şeyin var mı? Akşam yemeğini kaçırdım. Ve öğle yemeğini."

"Aslında biliyorum. Jack, Maiv ve ben kasabaya gittik ve biraz yiyecek aldık. Cheetos sevdiğini duydum."

"Aman Tanrım, onlara bayılıyorum. Yine de mutfak personelinden daha doyurucu bir şeyler istemeye çalışmalıyım, tabii hâlâ orada olduklarını varsayarsak. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve bugün çok enerji harcadım."

"Ayrıca Kuhn ailesinin meşhur peynir sürmesinden de aldım."

"Beğendiniz mi?"

"Eh."

"Oh ama. Bayılmıştın."

"Evet, ama 'soğuk paket peynir maması' etiketli bir ürünü seven biri olmaya hevesli değilim. Bu ne anlama geliyor ki?"

"Cold Pack Cheese Food bir sonraki grubunuzun adı olmalı."

Sırıttı. "Sorun şu ki bütün krakerleri yedim. Bekle. Aklıma bir geldi." Caz elleri yaptı. "Biraz ekmeğim ve bu sıcak tabağım var." Tek gözlü ocağı fişe taktı ve eğilip bir dolabı karıştırdı ve eski püskü bir kızartma tavasıyla çıktı. "Soğuk paket peynirli ızgara peynirli sandviç? Yanında da Cheetos?"

Gülmekten kırıldım. "Kulağa mükemmel geliyor. Neden bir somun ekmeğin var? Rastgele görünüyor."

"Kahvaltıda uyuyakalıyorum - mümkün olan en az takipçi şekilde yüzdüğünü fark etmediğim zamanlarda - bu yüzden genellikle sadece tost yapıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Katılım konusunda daha iyi olabilirim ama hâlâ sabah insanı değilim." Mini buzdolabına doğru ilerledi. "Klasik kaşar mı, Porto şarabı mı, yoksa otlu sarımsak mı istersin?"

"Vay canına, peyniri gerçekten de çok iyi yaymışsın. Ne seçeceğimi bilemiyorum!"

"Bir beyin dalgası daha alıyorum. Parmak sandviç yapacağız. Küçük süslü sandviçler. Böylece seçim yapmak zorunda kalmayız."

"Harika." Ona doğru ilerledim. "Önce ekmeği mi kesmek istersin yoksa sandviçleri bütün yapıp sonra mı kesmek istersin?"

Kalçamı kontrol . "Kışt. Bunu ben yaparım." "Yardım edebilirim."

"Hayır, sen otur. Bunu ben hallederim. Bourbon ister misin?" "Tabii."

Beni küçük masaya götürdü ve bir içki verdi. "Muhtemelen

buna inanmayacaksınız ama ben kızarmış peynir konusunda uzmanım."

"Buna inanıyorum. Izgara peynir klasik fakir yemeği. Doyurucu ve ucuz."

"Aynen öyle. Bir tuğla Velveeta, bir somun Wonder ekmeği, bir küvet margarin ve bir haftalık yemeğiniz var." Konuşurken ekmeğin üzerine peynir sürüyordu. "Gerçi bugün sandviçlerinizi gerçek tereyağında kızartılmış olarak alacaksınız, çünkü bugünlerde tostuma koyduğum şey bu."

"Süslü." Burbonumu yudumladım ve onu çalışırken izledim. Üstü çıplaktı, sadece şort ve turuncu lastik takunyalar giymişti. Vücudunda kendinden emin bir rahatlık vardı ve bu çok etkileyiciydi. İçimdeki koreografin ilgisini çekiyordu.

Kimi kandırıyordum ki? İçimdeki azgın köpeğin ilgisini çekti.

"Belki de benimle işin bitmiştir diye düşündüm," dedi omzunun üzerinden. "Dün gece erken yattığında ve sonra bütün gün seni görmediğimde." Başka bir bağlamda bu ifade yüklü olabilirdi ama o rahatsız olmuş görünmüyordu.

Onunla işimin bittiği fikrinden rahatsız olmasını mı istiyordum?

Ki kesinlikle öyle değildim.

Yine fazla düşünüyordum. "Seninle işim bitmedi," dedim. "Sadece kafam meşguldü."

Ne ile diye sormasını bekledim ama sandviçleri çevirirken sadece "Mm," dedi.

"Normal hayatıma döndüğümde bunun artık bana yetmeyeceğinden korkuyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve vay be, bunu söyleyene kadar böyle hissettiğimi bilmiyordum. *Bağırdım*, orada oldukça sertleştim.

Arkasını döndü ve tezgâha yaslandı. "Kahretsın." "Aynen öyle."

"Detaylandırmak ister misin?"

"Bütün günü koreografi yaparak geçirdim. Hem çocuklar için, hem de kendim için." "Bu... harika mı?"

"Öyle mi?"

"Bilmiyor muyum?"

"Bunun başlangıcını ben yaptım... Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Dans. Hikaye. Hikaye-dans. Ama bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl bitireceğimi. Bitirip bitirmeyeceğimi. Ne *hakkında* olduğunu bile zar zor biliyorum."

"Yeni şeyler, yeni şeyler yapmak cehennem kadar korkutucu."

"Doğru. Ama işte benim için yeni olan kısım şu: bir şey yapmama fikri

onlar da birdenbire cehennem kadar korkutucu oldular. Ya da aslında korkutucu değil ama ne bileyim... ruh yıkıcı?" Kendi kendime güldüm. "Bu çok melodramatik. Sadece garip bir kafa yapıсындаyım."

Bana gerçekten dikkatle bakıyordu, bana öğüt vermeye hazırlanıyordu, bundan oldukça emindim. Bir şekilde bunun, bu yeni yaratıcı yönümü nasıl bırakamayacağıma, hayatımda ona nasıl yer açmam gerektiğine dair bir konuşma olacağını biliyordum. Onun için söylemesi kolaydı. Tüm profesyonel ve finansal geleceğini çok pahalı yeni bir binaya bağlamış olan o değildi.

"Sanırım süslü fakir sandviçleriniz yanmaya başladı," dedim havayı koklayarak.

"Kahretsin!" Bir dakika boyunca mutfakta dans etti. "Sanırım onları kurtardım."

Üç sandviç yapmış ve her birini dörde bölmüştü, böylece her birimiz altı küçük kareye sahip olduk. Tabığıma biraz Cheetos döktü ve bir süslemeyle önüme koydu. "Leydim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, aniden duygusallaşmışım. En son ne zaman birinin benim için yemek pişirdiğini hatırlayamıyordum. Rory ve kocası dışında biri.

"Aman Tanrım," dedim ilk lokmamda. "Bunlar neden bu kadar iyi mi?"

"Mm," diye kabul etti. "New York'ta sürülebilir peynir bulabilir misin merak ediyorum." "Ha. Seni dönüştürdüm."

"Belki de öyledir," dedi düşünceli bir şekilde ve bir dakika sessizce bir şeyler atıştırdıktan sonra ekledi, "Bir şarkıya kafayı taktığımda ne yaparım biliyor musun?"

"Ne?" Bir an önce tavsiyesini istememiştim, ama bu şekilde, yaratım sürecine, *ona* açılan bir pencereyle geldiğinde, kendimi bilmek için çaresiz buldum.

"Bir sonraki şeyi yapıyorum. Bir sonraki satırı yazıyorum ya da mırıldandığım ve görmezden geldiğim bir nakaratın ortaya çıkmasına izin veriyorum. Fazla düşünmemeye çalışıyorum. Sadece bir şey yapıyorum." Durakladı. "Şimdi, bunu her zaman yaptığımı söylemiyorum. Ama her şeyin birbirine nasıl uyacağı konusunda endişelenmeden kendimi bir sonraki şeyi yapmaya zorlayabildiğimde - *eğer* her şey birbirine uyacaksa - genellikle işe yarıyor."

"Hmm."

"Bunu basitmiş gibi söylediğimin farkındayım ve aslında basit olmadığını da farkındayım, ancak kendinize sorun, Bir sonraki küçük şey nedir?"

"Bir çukur kazmam lazım," dedi ağzım.

"Gerçekten mi?"

"Tam anlamıyla." Çünkü aniden, dilin ötesine geçen bir şekilde, dansçı kahramanımın etmeye çalıştığı şeyin bir tepe değil, içinden çıkmaya çalıştığı bir delik olduğunu biliyordum.

Ve böylece kendimi, soğuk paket peynirli sandviçlerden sonra, Lena'nın çim biçme makinesini ve aletlerini sakladığı kulübeden bir kürek çalarken buldum.

Ve gerçekten çalıyorduk: Teddy kilidi açıyordu. "Kilit açmayı nasıl öğrendin?" Kapı tıkırdayarak açılırken sordum.

"Sadece kilidin kapı kolunun içinde olduğu bu boktan kilitleri yapabiliyorum." Evet, burada sürgü ya da yüksek güvenlik yoktu. "Eskiden okul açılmadan önce okula gittiğim dönemler olurdu. Ön kapılar kilitli olmazdı, sanırım görevliler orada olduğu için, ama sınıfların hiçbirisi kilitli değildi. Bando odasına girerdim. Ama sadece oturmak için. Belki biraz oyalanırdım - orada kulaklıklı bir elektro gitar ve amfi vardı, böylece kimse beni duyamazdı."

Gözlerimin kulübenin loş iç mekanına alışmasına izin verirken, "Bu benim ilk haneye tecavüz maceram," dedim.

Teddy büyük bir kürek kaptı. "Zorla girmiyoruz. Giriyoruz ve ödünç alıyoruz. Hadi, gidelim."

El aletleriyle dolu bir sandık gözüme çarptı -kürekler ve benzerleri- ve küçük bir el küreği aldım. Teddy bana sorgulayan bir bakış attığında, "Detay çalışması" dedim.

İkimiz de kahkahayı patlattık.

Parmak uçlarında dışarı çıktıktan sonra, "Bu delik nereye gidiyor? Bir kampçının düşmemesi için patikadan uzak bir yer önerebilir miyim?"

"Evet. Ayrıca kimse beni görmesin diye."

Harita dışı duş binasının arkasında bir yere yerleştik ve Teddy kazmaya başladı. Bana bir çukura ihtiyacım olduğunu sormasını bekliyordum, ama o sadece neşeli gayretle kazdı ve vardiya alma tekliflerimi reddetti.

"İçeri girip ölçmek ister misin?" diye sordu, diz yüksekliğini ölçeceğimi anladıktan sonra. Yer değiştirdik, o dışarı atladı ve ben içeri atladım.

"Bu iyi," dedim sanki ne yaptığım hakkında bir fikrim varmış gibi. "Derinliği iyi ama sanırım biraz daha geniş olması gerekiyor." İvme kazanabilmem gerekiyordu.

Teddy deliği genişletmeye başladı ve işi bittiğinde, artık bu kadar anlayışsız olmasına dayanamıyordum.

"Neden bu konuda bu kadar soğukkanlı davranıyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bir çukur kazmak istediğimi söyledim ve sen de 'Tamam, hadi kazalım' dedin. Merak etmiyor musun? Ya bir ceset saklamam gerekirse? Ya farkında olmadan bir suça ortak olursan? Bunun en azından biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

Omuz silkti. "Sanırım sanat bazen tuhaf oluyor." Birkaç kürek dolusu daha kazı yaptı, durdu ve bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Her neyse, bir cesedi saklamana her zaman yardım ederim Miller."

13

KAMP ARKADAŞI

Teddy

Sonraki haftanın çoğunu araştırma yapmak için telefonumu kullanarak geçirdim - telefonların sadece telefon, kitap veya harita olması gerektiğine dair büyük konuşmam için çok fazla.

Fobilerle ilgili her türlü şeyi araştırdım - agorafobi, ama aynı zamanda açık alan korkusu olan kenofobiye de öğrendim. Auden'a teşhis koyabileceğimi ya da koymam gerektiğini düşünmüyordum ama hiçbir şey yapamıyordum. Nihayetinde hangi etiketin uygulanacağından bağımsız olarak, olup bitenlerin kökeninde oldukça şiddetli bir anksiyete vakası olmalı gibi görünüyordu.

Ayrıca terapistleri araştırdım - yorumları okudum, web sitelerini gezdim, *Psychology Today*'deki listeleri taradım. Bunları ona göndermekten vazgeçtim ama kamp seansları arasındaki ara için eve bir uçak bileti ayırttım. Auden'ı görmem gerekiyordu. Onu görmeliydim. Bu hiçbir şeyi çözmeyecek olsa bile.

Ayrıca kendi evimi de düzene sokmam gerekiyordu - gerçek anlamda. Ama mecazi olarak da. Hayatımı sonbaharda yeniden yaşamaya hazır hale getirmem gerekiyordu.

Yine de her şey kenofobi ve uçak bileti değildi. Çocuklarla bireysel ve grup olarak çalıştım. "Bohemian Rhapsody" iyi durumdaydı. Biraz dağınıktı ama bazı açılardan bu şarkının ruhuna uygundu.

Anna çiçek açmaya devam etti. Bu kelimedden bir metafor olarak ne kadar nefret etsem de, yerindeydi. Onu her gördüğümde bana yeni bir şeyler söylüyordu. Hepsi albüm malzemesi değildi ama birkaç şarkısı olağanüstüydü ve artık resmi olarak ortak yazarlık yaptığım için kolları sıvayıp oraya girebilirdim. Scott ile yaptığım her şeyden daha fazla gurur duyduğum birkaç şarkımız vardı. Uzuvarımda daha önce hiç hissetmediğim bir enerji uyandırıyorlardı.

özlediğimi fark ettim. Ayağa kalkıp dans etmek istememi sağladılar.

Dans etmek, elbette, yaptığım bir şey değildi. Ama dans etme hissine kapıldığım bir öğleden sonra, James Bond gibi Gretchen'in *Küçük Kadınlar* provasını gözetlemek için dans stüdyosuna gittim.

Ta ki Bond'a hiç bir şekilde yakalanana kadar.

"Sana bir dost tavsiyesi verebilir miyim?" Bunu söyleyen yanıma sokulan Jack'ti. "Seni durdurabilir miyim?" diye sordum.

"Neden burada olduğuna biliyorum. *Sen de* neden burada olduğuna biliyorsun." Durakladı. "Belki de bilmiyorsundur. Her neyse, etrafta dolaşp mayolu genç kızlara bakmadığınızı biliyorum ama bunun nasıl bir etki yaratacağını düşünmek isteyebilirsiniz."

"I..." Buna itiraz edemem. Çocukları gözetlemiyordum, iğrenç. Ama Gretchen'ı *gözetliyordum*. Asıl soru bunun nedeniydi. Jack bildiğimi söyledi ama görünüşe göre sandığı kadar zeki değilmişim.

Burada olmamın hiçbir anlamı yoktu. Gretchen her gece yatağımdaydı - keyifsiz görüldüğü ve uzak kaldığı tek gecenin, söylediği gibi, sadece yorgun olmasıyla ilgili olduğu ortaya çıkmıştı. Son buluşmamızı erken bitirdiğini düşünmüştüm. Ama hayır, sadece sanatsal bir özgüven krizi yaşıyordu, görünüşe göre bunu sanatsal bir çiçeklenme takip ediyordu -İşte yine o aptal kelime. Yerdeki bir çukurla ilgili. Anladım. Yani, yerdeki delik kısmını anlamadım ama anlamam da gerekmiyordu. Hem sanatsal güven krizlerine hem de sanatsal çiçeklenmelere saygı duydum.

Ve her gece, Gretchen deliğinin içinde ya da etrafında dans ettikten sonra, sanki dünyadaki son haftamızmış gibi devam ettik. Sanırım bizim amaçlarımız için öyleydi.

Mesele şu ki, Gretchen'in kalçaları yatağımdaydı. Belime sarılmıştı. Ya da boynuma. Dans stüdyosunun önünden bir ergen gibi yavaş adımlarla geçerken onları süzmeme gerek yoktu.

Genç bir kızken değildim.

Kulübeme geri döndüm ve başka bir şarkı yazdım. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki Anna'yımışım, evrenin şarkı yazma büyüüne doğrudan bir hat çekmişim gibi.

O kadar kolaydı ki neredeyse korkutucuydu.

İşim bittiğinde kokteyl saati gelmişti. Ama Jack'in kapısını çalmadan önce mayomu giydim.

"Hey." Elinde şişeyle dışarı çıktı.

"Hadi yüzmeye
gidelim." "Ben
almayayım,
teşekkürler."

" ama. Geçen hafta sonu kamp ateşine gelmiştin." "O bir
sapmaydı."

Bu hafta yüzünü pek göstermediği doğrudu. Bu sabah kendimi gün
doğumu çemberine sürükledim - Cuma olduğu için bu seansın sonuncusuydu.
Diğer sanatçılar da aynı fikirdeydi ama Jack öyle değildi. Onu geleneksel
kokteyl saatimiz dışında hiçbir yerde görmemiştim ve bunun mümkün
olduğunu düşünmezdim ama geçen hafta her zamankinden daha somurtkandı.

"Sen bilirsin."

Sahile gittiğimde Gretchen orada değildi. Muhtemelen deliğindeydi.

Bu iyiydi çünkü sahile onu görmeye gitmemiştim.
Yüzmek için sahile gitmiştim. Onu sonra görecektim. Bu gece.

Gretchen hangi ? Neredeyse gece yarısı olmuştu ve o burada değildi.

Kendimi kontrol ettim. Belki de her gece seks yapacağımızı
varsaymamalıyım. İşlerin böyle gidiyor olması her zaman böyle gideceği
anlamına gelmiyordu. Çok yorgun olduğu bir gece vardı.

Bir gece alabiliriz.

İş izin almaya geldiğinde *biz diye bir şey* yoktu. *O* bir gece izin alabilirdi.
Ben izin istemedim. Sadece iki gecemiz kalmıştı ve bana kalsa, bu geceyi en
iyi şekilde değerlendirirdik.

Ayağa kalktım ve onun kulübesine bakan oturma odasının penceresinden dışarı baktım.
Işığı yanıyordu. Orada ne yapıyordu?

Biraz hızlandım.

Kendimi uyanık tutmak için bir fincan kahve yaptım, çünkü görünüşe göre
artık bir uyarıcının yardımı olmadan gece yarısından sonra ayakta
kalamayacak türden bir insandım.

Tekrar pencereden dışarı baktım. Bir değişiklik yok.

Ona mesaj atmadım. Numarasını bile bilmiyordum. Onun numarası da yoktu.

telefon açık zaten.

Ben de oraya gidecektim. Her zaman benim evimde bir araya gelirdik ama bu bir alışkanlıktı, kural değil.

Kurallarımız yoktu. Bütün mesele buydu. Birbirimizden taleplerde bulunduğumuz bir ilişki içinde değildik. Bu nedenle, oraya gidip ne olduğunu görmek benim için gayet makuldü.

Bunu yaparken neden midemde kelebekler uçuştığını açıklamıyordu. Sıradan olmaya çalışarak kulübemin etrafında dolandım. Kimsenin takıldığımızı bilmesi umurumda değildi ama Gretchen biliyordu. Etrafa kaçamak bakışlar attım. Bu amatör casusluk Gretchen'a hoş gelse de, muhtemelen bir aptal gibi görüldüğümün farkındaydım.

Kapıyı usulca çaldığımda kelebekler çılgına döndü.

Cevap yok. Belki de ışığa rağmen içeride değildi. Kapıyı tekrar çaldım ve tam vazgeçmek üzereydim ki kapıyı açtı.

"Teddy?" Darmadağınıktı, göz kırpyordu ve çok sevimliydi. Bir mayo ve şort giymişti ve yüzünün yan taraflarında kırıksıklıklar vardı. "Aman Tanrım, uyuyakalmışım. Saat kaç?"

"Uyandırdığım için özür dilerim. Ben gideyim." Hayal kırıklığı kelebeklerin yerini alarak içime işledi.

"Hayır!" Beni içeri çekti. Muhtemelen olmam gerekenden daha fazla gururlanmışım.

Koltuk altını kokladı. "Duş almam lazım. Büyük bir gün geçirdik, son prova. Sonra üzerinde çalıştığım projede beklediğimden daha uzun zaman geçirdim. Birkaç dakika uzanmaya niyetlendim ama sanırım kendimden geçtim."

"Eğer yorgunsan, bunu yapmak zorunda değiliz... bilirsin," dedim, ona kabul etmeyeceğini umduğum bir çıkış önerdim.

"Evet, var."

Ben ve aletim gururla kabardık.

"Bu bizim son şansımız, o yüzden en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Bekle. "Ne?" Rahat olmaya çalıştım. "Birinci seans bitmeden önce iki gecemiz daha var, değil mi?"

"Evet, ama arkadaşım Rory yarın gösteriye geliyor-

Hamile olan o. Kulübede uyumak istemiyor. Bu yüzden Duluth'ta bir otel odası tuttu ve gösteriden sonra oraya dönecek, ertesi gün de Şehirlere geri dönecek. Benim de onunla gitmem mantıklı geldi. Ayrıca onu çok özledim."

"Demek buraya kadarmış," dedim, iki gece daha geçireceğimize ne kadar güvendiğimi fark ederek. Aslında sadece bir gece olduğunu öğrenmek... çok acı vericiydi.

"İşte bu," diye yineledi. Ses tonundaki o hüznü hayal mi ediyordum? "Gidip bir duş alacağım. Burada beklemek ister misin, yoksa sana mı geleyim?" Evet, sanırım bu alışverişteki herhangi bir özlem hayali idi.

"Hadi yüzelim," dedim ve bu dürtünün beynimde yükselip doğrudan ağzımdan çıkmasına izin verdim.

"Ne?"

"Hadi ama. Bu senin son gecen." Bu *bizim* son gecemizdi ama bunu söylemeyecektim.

Bir süre bana baktı ve yüz ifadesini okuyamadım. Sonunda "Tamam" dediğinde daha çok kendine benziyordu.

Verandamda buluşmak üzere sözleştik ve onu beklerken, bu gecenin onun son gecesi olduğunu bilseydim, bir kamp ateşi yakmayı önerirdim diye düşündüm. Uygun bir uğurlama. Ama herkes yarınki gösteriyle meşgul gibiydi.

Her neyse, Gretchen'la son gecemi herkesin içinde geçirmek istiyor muydum gerçekten? Ona tek başıma çok uygun bir uğurlama yapabilirdim. Heh.

Birkaç dakika sonra göründü, taşıdığı el fenerinin ışını karanlığı kesiyordu - ama karanlık değildi. Hava açıldı ve gölün üzerine tutturulmuş neredeyse dolunay gecenin bir sır dökmüştü.

Kendini yanımdaki planörün üzerine bıraktı. Üzerinde Target mayosu vardı ve elinde bir duş kabı taşıyordu.

"Tam bir banyo deneyimi yaşayacağız, değil mi?"

"Gerçekten iyi kokmuyorum, bu yüzden ya gölde yıkanacağım ya da bunu duşa götüreceğim ve beni beklemeniz gerekecek."

Beni beklemen gerekecek.

İçimi garip bir his kapladı, sanki onu herhangi bir ortamda, herhangi bir süre boyunca bekleyecekmişim gibi. Bunu bastırdım. "Hadi göl banyosu yapalım. Ben de temizlenmeye dayanabilirim. Daha sonra ortak bir duş önerirdim -kaşlarımı şehvetle sallıyorum, ama onları göremeyeceğin kadar karanlık- ama her zaman maceraya hazır olsam da, keşfedilme riskini almak istediğinden emin değilim."

"Evet, Marion'un sanatçılarının onunla yatmasını hoş karşılayacağından emin değilim.

duşta."

Ayaęa kalkarken kıkırdadım ve ona elimi uzatıp uzatmamayı dūřundım. Bu, istemedięi konusunda sūrekli ısrar ettięi bir randevu gibi, çok fazla istekli bir davranıř olarak mı gōrūnūrdū?

Birlikte geçirdiğimiz bu son zamanı tam da onun isteyeceği gibi kılmak için çok fazla zihinsel enerji harcadığımı fark ettim. Bu da bana sanki buna bir randevu gibi yaklaşıyormuşum gibi geliyordu. Aynı anda hem randevu hem de randevu olmayan bir şey olabilir miydi?

"İyi misin, Knight?"

"Evet." Tabii ki orada aptal gibi duruyordum, elini tutup tutmama konusunda endişelenirken felç olmuştum. Siktir et. Hava karanlıktı, daha sonra seks yapacaktık. Ve daha da onemlisi, ona elimi uzatmak istiyordum. İsterse gōrmezden gelebilirdi. Bu yūzden elimi tam onun ışık huzmesinin içine soktum, neredeyse kesinlikle bir aşırılık olan bu jestin belirsiz olmayacağından emin olmak için ve "Gidelim mi?" dedim.

Elimi tuttu.

Sadece bu da değil, elini serbest bırakmak için bana duş kabını uzattı - diğerinde el feneri vardı - bōylece benimkini alabilirdi.

Gōğsūmde bir řey oldu, bir kabarcık oluřtu. Bu çok saçmaydı, ūnkū sahili geçerken tek yaptıęı elimi tutmaktı.

Kafamdan çıkmam gerekiyordu.

El fenerini iskeleye koymak için eğildi ama beni tutmaya devam etti, ben de aynısını duş kabıyla yaptım. İkimiz de dik durduğumuzda, birlikte atlamamız gerektiğini belirtmek için elimi öne doğru salladı. "Hazır mısınız?"

"Evet." Birçok řeye hazır deęildim belki -bir albūm yapmaya, kız kardeřime nasıl yardım edeceęimi bulmaya, Wild Arts'ın son seansından sonra hayatla yūzleřmeye- ama Sourplum ile gōle atlamaya? Evet. Bin kere evet. Binlerce kez evet.

Suya girdiğimizde ayrılmak zorunda kaldık ve yūzeye çıktığımızda sırtıtışını *hissediyorum*. Burada, karanlık ve sessiz gōlde olmanın verdiği bař dōnmesini.

Ya da belki de bu benim kendi baş dōnmemdi.

Yūzerek uzaklařtı ve ben ona yetiřtięimde tembel bir yan kulaç attı. "O bir kereden sonra neden sabahları yūzmeye hiç gelmedin?"

"Gūne hazırlanma, kafanı toparlama zamanının geldięini sōylemiřtin.

vidalanmış. Rahatsız etmemem gerektiğini düşündüm." O sabah konuştuktan sonra yüzüp gitmiş ve beni görmezden gelmişti.

"Oh."

"İzinsiz girmeli miydim?"

"Ben... bilmiyorum."

Evet. Bu kaçırılmış büyük bir fırsattı.

Sanki sessiz bir anlaşmayla, durup suya bastığımız bir noktaya ulaşana kadar yüzdük. Gölde son kez birlikte yüzdüğümüzde, resmi yüzme alanında, annem ve limon ağacıyla ilgili acıklı hikayemi kusmuştum.

Bu konuda hâlâ utangaç hissediyordum ama Gretchen'ın söyledikleri gerçekten bir fark yaratmıştı. Bu konudaki düşüncelerimi değiştirmiş ve Auden ile konuşmama yol açmıştı.

Bunu bilmesini istedim. Ve bu ona söylemek için -görünüşe göre- son şansımdı. "Limon ağacı olayına nasıl tepki verdiğimle ilgili söylediklerini düşünüyordum."

"Ne dedim ben?"

"Bana hissettirdiği boktan duygulara yaslanmamı söyledin. Bir şeylere tutunmak onlara senin üzerinde güç verir. Yani, annemi ve onun tüm saçmalıklarını bir anda sihirli bir şekilde aştığımdan değil, ama haklıydın. *Bu* da bana kız kardeşimin buradayken yazmayı düşündüğüm albümle ilgili benzer bir şey söylediğini düşündürdü - reaktif olduğunu söyledi ve haklıydı. Bunu Scott'tan intikam almak için yapıyordum. Hatta bunu 'intikam albümü' olarak düşünüyordum."

"Hmm."

Daha fazla şey söylemesini, duyması zor ama doğru tavsiyelerde bulunmasını beklerdim ama o sadece suya basarken yerinde döndü.

Hâlâ dinlediğini varsaydım, devam ettim. "Belki de Scott'a ulaşmalıyım diye düşünüyordum. Özür dilemeliyim. Bakalım bir şeyleri kurtarabilecek miyim?"

Dönmeyi bıraktı ama bana bakmıyordu. Ay ışığı sayesinde yüzünü siluet halinde görebiliyordum. "Arkadaşlık gibi mi yoksa profesyonel bir ortaklık gibi mi?"

"Bilmiyorum, ikisi de mi? İkisi de mi?" Yine de bunu istiyor muydum? Belli ki farklı türde şarkılar yazıyordum, en azından şimdilik. Arkadaşlığa gelince, o nasıl ki? İş dışında hiç arkadaş olmamıştık.

bant.

Gretchen bir şey söylememiști, ben de "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Oh, hayır, benim bir fikrim yok." "İçinden geldiği gibi söyle."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın."

Doğru olduğunu düşündüğün şeyi mi yapmalısın? Burada bir terslik vardı. Genellemeler yapıyordu ve sesi alışılmadık derecede kararsız geliyordu. "Bıraktığımız şeylerin çoğunun sorumlusu benmişim gibi hissediyorum. Scott kötü bir adam değil. Onu seversin."

"Kız kardeşin ondan hoşlanıyor mu?"

Ne tuhaf bir soru. "Pek değil." Auden bunu açıkça söylememiști ama Scott Collier hayran kulübünün başkanı olduğu hissine kapılmamıştım. "Ama gerçekten kimseden hoşlanmıyor. Yine de ona tahammül ediyor." Ya da belki "tahammül ediyor" demeliydim, geçmiş zaman. Çünkü ona ulaşmadığım sürece muhtemelen Scott'ı bir daha göremeyecektim. Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Hayatımın böylesine büyük bir parçası olan biri nasıl olur da sonsuza dek... gitmiş olabilirdi?

"Sanırım sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi Gretchen, sesi her zamanki kararlı haline .

"TAMAM." Midem bulandı. Ama neden? Sanki terk ediliyormuşum gibi değildi, ki ses tonu aklıma bunu getirdi. Başından beri bir ilişkiniz yoksa terk edilemezsiniz.

"Bunu sana uzun zaman önce söylemeliydim."

Şimdi korkmaya başlamıştım.

"Bunu sana neden anlattığımı bile bilmiyorum."

Hangisi? Sormak istedim. Bana uzun zaman önce söylemeliydin ya da bana neden söylediğini bilmiyor musun?

"Scott'la ilgili olarak ne yaptığınız ya da yapmadığınız üzerinde herhangi bir etkisi yok gibi."

Ha?

"Önemli bir şey değil, mesele bu. Büyük bir olaymış gibi anlatıyorum ama -"

"Bana söyleyecek misin!"

"Scott'la çıktım."

Kanım buz gibi oldu. "Ne?"

"Tinder'da eşleştik. O benim bahsettiğim son şansımı."

"Ne?"

Söyleyecek başka bir şey bulamadım. *Ne?* O anda kafamdaki tek düşünce buydu. Mevcut tüm alanı kaplıyor, kafamın -tüm bedenimin- kenarlarına doğru itiyordu.

"O olduğunu bilmiyordum," dedi hemen. "Ve o olduğunu anladığımda bile onu tanımıyordum. O sırada Concrete Temple üyelerinden hiçbirinin adını söyleyemezdim ve Scott'ı -ya da sizlerden herhangi birini- polis sırasından seçemezdim. Sizi sadece Minneapolis havaalanında tanıdım çünkü Marion bize Wild Arts'ın kadrosuna katılma konusunda yazdıktan sonra sizi Google'da araştırmıştım."

Kafamda kocaman, tedirgin edici bir düşünce olması hissinden hoşlanmıyordum. Öfkeli bir düşünce. Hilton Garden Inn'lerde televizyonları böyle parçalıyordum. Burada şiddetle saldıracak değildim. Her şeyden çok kafam karışmıştı.

Ama bundan da öte, genel olarak şiddete başvuran bir insan olmamam gerekiyordu. Asla. Bu yüzden kendimi söylediği şeyi tekrar etmeye ve buna normal bir şekilde tepki vermeye zorladım.

"O gün havaalanında tam bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Berbat durumdaydım. Hayatımda hiç olmadığı kadar medyanın ilgisini üzerime çekmişim ve bu ilginin tamamı gurur duymadığım davranışlarıma odaklanmıştı. Gördüğüm en büyük ilgi hayatımın en kötü gününe denk gelmişti. Dikkat çekmek *istediğimden* değil."

"Biliyor musun," dedi şaşkınlıkla, "ünlü insanların ünlü olmak istemediklerini söylediklerini hep duyarsın, ama bu her zaman en azından kısmen samimiysiz görünür. Ama sende bu gerçek gibi görünüyor."

"Öyle. İşim gereği müzik yapma ayrıcalığıyla birlikte belli bir şöhretin de geldiğini kabul ediyorum. Eğer müzik yaparak para kazanmak istiyorsanız, bunu dinleyici olmadan yapamazsınız. Ama genellikle insanlar beni sadece belirli ortamlarda tanır ve ben de bundan hoşlanırım. Ama..." Burada bir denge bulmaya çalışıyordum; hem Hulk gibi davranmayacak hem de ihtiyaçlarımı karşılayacaktım. Bu randevu hakkında konuşmam gerekiyordu. Bu yüzden ağzımı açıp "Scott hakkında konuşabilir miyiz?" diye sormak gibi olağanüstü ama dikkat çekici olmayan bir adım attım. Bana bu randevuyu anlatabilir misin?"

Çok şaşırtıcı bir hikaye anlatmaya başladı. Anlattığı her şey . O gece Minneapolis'teydik. Scott o gece

Yan otel odası, Tanrı aşkına.

Scott'ı anlatma şekli hem tanıdık hem de değildi. Ne kadar zor olsa da, sözünü kesmeden konuşmasına izin verdim. Onunla ilk kez çıktığını söylediğinde midemde açılan çukur yavaş yavaş... bir şeyle dolmaya başladı. Dehşet, sanırım, fiziksel olarak katran gibi hissetmeme rağmen. Scott'ın ben olmadığımı ve benim de Scott olmadığımı aklımla anlamış olmama rağmen, onun başına gelenlerden kendimi sorumlu hissediyordum.

Belki de başından beri anlamaya, ifade etmeye ihtiyaç duyduğum şey buydu.

Scott ben değildim, ben de Scott değildim.

Birlikte pek çok müzik yapmıştık ama müzik yapmanın tek yolunun bu olması gerekmiyordu.

Lanet olsun.

Kendime bu ifşayı daha sonra incelemek üzere rafa kaldırmamı söyledim. Şu anda benim işim Gretchen'ı dinlemektir.

"Şiddet uygulamadı," diye beni temin etti.

Şiddet yanlısı değildi. Bu düşük bir çita.

Boğazını temizledi. "Ama aslında bana biriyle çıkmaktan vazgeçmem için ilham veren oydu." Ses tonu görünüşte hafifti. Neredeyse şakacıydı. Yine de yüzeyin altını görebiliyordum. "Bu adil değil. Ben çoktan kararımı vermiştim. Sanırım tabuta çakılan çivi oydu."

"Yani Scott'ın seni bir kocakarıya dönüştürdüğünü mü söylüyorsun?" dedim. Yine de kulağa yanlış geliyordu. Aşırı tepki vermemeye çalışıyordum ama ona olanları hafife alıyormuşum gibi görünmekten korkuyordum.

"Unutmayın ki ben sadece bir adayıyım. Ama evet. Ama sadece Scott da değil. O ve ondan önce gelen herkes."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedim, "belki karşılaşmanız fiziksel olarak şiddet içermiyordu, ama kesinlikle kulağa... psikolojik olarak şiddet içeriyormuş gibi geliyordu."

"Evet," dedi sessizce. "Bunu söylemenin iyi bir yolu."

"Bu sudan çıkmak, onu avlamak ve suratını dağıtmak istiyorum." Gerçek buydu ama aşırı tepki vermemek için ses tonumu sakın ve eşit tuttum.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu bildiğini varsayıyorum." Kıkırdadı. "Yine de bu dürtünü takdir ediyorum."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum." Durakladım. "Bir televizyonu parçalamamla ilgili magazin haberlerini okudun mu bilmiyorum." Onaylamasını beklemedim.

olup olmadığını. "Muhtemelen bir otel odasını dağıtan her rock eziğinin bunu söylediğini biliyorum ama bana ne oldu bilmiyorum. Bundan utanç duyuyorum. Bunun gerçekten ben olmadığını söylemek isterdim. Bütün yaz bunu düşündüm ve sanırım bunun ben *olduğum* gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım. Televizyon kendi kendine parçalanmadı. Her neyse, demek istediğim şu ki, Scott'ın suratını dağıtmak istediğimi söylesem de, bu durumda bu gerçekten lafın gelişi."

"Belki de Scott'tır. Bu berbat karşılaşmaların ortak paydası o."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim ama teklifini ciddiye aldım. "O her zaman değildi." Durakladım. "Ya da belki öyleydi. Asıl üzücü olan da bu. Sadece kötü bir muhakemem mi vardı? *Yıllarca* süren kötü bir muhakeme mi? Ama her neyse, bunu tersine çevirip benimle ilgili hale getirmek istemiyorum. Başına geldiği için üzgünüm. Eskiden dostum dediğim birinin elinden başına geldiği için üzgünüm."

"Eskiden bir arkadaşımı arardım" çünkü bu her şeyi çözdü. Önceki soruma cevap vermiştim; ona ulaşmalı mıydım, aramı düzeltmeye çalışmalı mıydım? Scott ve benim işimiz bitmişti. Umarım iyi şeyleri hatırlayabileceğim bir noktaya gelirim - umut ve hırsla dolu olduğumuz o ilk günlerdeki kalabalık minibüs, ilk stadyum ortak huşu, bir şarkı yazma seansı sırasında bir şarkıyı çivilemenin bağımlılık *yaratan eureka* hissi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Gretchen. "Ondan sen sorumlu değilsin."

"Bunu biliyorum ama bir dereceye kadar birlikte olduğumuz kişiler tarafından değerlendiriliyoruz, anlıyor musun?"

"Aslında başlangıçta seni arkadaşlarına bakarak ." "Seni suçlamıyorum."

"Yapmamaya çalıştım ama sonra havaalanında bir pislik gibi davrandın."

Bunu inkâr edemezdim. Kendime bir daha davranışlarımı açıklamaya çalışmamamı söyledim. Beni ilk seferinde duymuştu.

"Ama sonra sen ve Scott'ın tamamen farklı olduğunuzu fark ettim."

Bu ilginçti. Her şeyi benim üzerime yıkmaya devam etme riskini göze alarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Onun gibi yumuşak ve çekici değilsin. Çok daha huysuzsun. Daha az çekici."

Bir kahkaha attım. "Çok teşekkür ederim."

"Başlangıçta," diye açıkladı. "Ama aslında siz tersisiniz."

Pürüzsüz ve çekici görünüyor ama içi çürümüş. Hepiniz..." "Devam et."

"Dışarıdan huysuzsun ve bir pislik olabilirsin, ama aslında içinde çok namuslusun. Onurlusun. Hatta nazıksın."

Lanet olsun. Su serindi ama kızardığımı hissedebiliyordum. "Sanırım bana çok fazla kredi veriyorsun."

"Ben değilim. Tristan'ı buradan nasıl kovduğuna bir bak. Anna'ya nasıl yardım ettiğine."

"Muhtemelen buna işimi yapmak denir." Nedense onun bu nitelemesi beni rahatsız etti. Ben de öyle olmak *istiyordum*: onurlu, namuslu, nazık. Sadece *öyle olduğumdan* emin değildim.

"O zaman işini iyi yapıyorsun."

"Belki, ama aynı zamanda tembelim de - çocuklar buradayken toplam iki gün doğumu çemberine gittim. Ve ben de bir tür hıyarım; müzikle uğraşan birkaç çocuğu yeteneksiz özentiler oldukları için görmezden geldim."

Üzerime su sıçratarak iyi özelliklerimi saymayı bitirdiğinin sinyalini verdi ki bu gerçekten rahatlatıcıydı. "Her neyse," dedi, "Scott'la randevumu sana söylemem gerektiğinden hâlâ emin değilim. Sana söylememek beni strese sokuyordu ve sen konuyu ona getirdiğinde, sessiz kalmak yalan söylemek gibi geldi. Ama belki de tüm bunları senin üstüne yıkmak bencilceydi. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok ve muhtemelen en iyi arkadaşlarından biriyle ilgili zihnindeki imajı bozdum."

"Hiçbir zaman *en iyi* arkadaş olmadık ama çok yakındık. Birlikte çok iyi çalıştık. Ailesi de bana karşı çok iyiydi."

"Nerede tanıştınız?"

"Bando kampında tanıştık, inanabiliyor musunuz? Okulumdaki bando öğretmenini şehirdeki diğer bazı öğretmenlerle arkadaşta ve bir yaz gayriresmi bir bando savaşı düzenlediler - bir round-robin turnuvası. O zamanlar okulumdan birkaç çocukla baktan bir gruptaydım. Scott güzel sanatlar gidiyordu ve onun grubu benimkinden çok daha iyiydi. Ama sonunda şampiyonluk için ve bilmiyorum, sanırım birbirimize çok saygı duyuyorduk. Müzik yapmaya başladık. Ailesi zengindi - size bahsettiğim Yukarı Doğu Yakası'ndaki büyük daireleri vardı - ve mezun olana kadar tüm boş zamanlarımı orada geçirdim. Sonra da zayıf yıllarımızda grubu finanse ettiler. Akşam yemeğini orada yediğimde, ki bu sık sık olurdu, beni her zaman eve yemek artıklarıyla gönderirlerdi,

kız kardeşime verirdim. Onlar iyi insanlardı."

Bu yüzden çocuklarının nasıl bir bok kafalı olduğunu duymak çok zordu.

Ama aynı zamanda, Scott'ın Gretchen'a nasıl bir pislik olduğunu duymak, ona karşı hissettiklerim konusunda daha az kötü hissetmemi sağladı.

"Farklı insanlara farklı yönlerinizi gösterirsiniz. Onun bana karşı farklı olması, benim de ona karşı farklı olduğum anlamına gelmez."

"Size yaptıklarının onu kötü bir insan yapmadığını söyleyecekseniz, yanıyorsunuz."

"Sahipmişsin gibi hissetmeni istemiyorum-"

"Hiçbir şey yapmak zorundaymışım gibi hissetmiyorum. Bana söylediğin için memnunum. Aslında iletişim kurmamayı daha kolay hale getiriyor."

"Emin misin?"

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Onun hikâyesi bir yapbozun yerine oturan son parçasıydı. Beton Tapınak'la işim bitmişti. Scott'la işim bitmişti. Başka bir aşamadaydım. Protest müzik dönemim ya da her neyse. Henüz bilmiyordum bile. Ama bir şekilde, eskisinin gerçekten geride kaldığını bilerek yeni bir evreye girmek daha kolaydı.

"Karısını merak ediyordum," dedi Gretchen. "Yani ona onun sinsi sinsi dolaştığını söylemeli misin?"

"Evet. Yani, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sanırım Instagram'dan DM gönderirdim."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bir yıldan uzun süredir ayrılır."

"Aslında öyle."

"İyi, güzel. Dürüst olmak gerekirse, ayrılıklarının iç yüzünü bilmiyorum ama sanırım ikimiz de Scott'ın hayatlarımızdan çıkmasına izin verdiğimiz için kendimizi iyi hissedebiliriz."

Büyük, rahatlamış bir iç çekti. "Sana söylediğim için kendimi çok daha hafif hissediyorum."

Bana söylediği için kendimi çok daha hafiflemiş hissettim. Ve televizyon kırma olayını açıklayabildim. "Sanırım insanlar bu yüzden günah çıkarmaya gidiyor. Hadi gel. Şampuan zamanı."

İskeleye geri yüzdük ve onun duş kabını alacak ve el fenerini bizi aydınlatacak şekilde açacak kadar yukarı çıktım. Elime biraz şampuan sıktım. "Şu direğe tutun."

"Saçımı mı yıkayacaksın?" diye haykırdı inanamayarak.

"Bu tam hizmetli bir itiraftır, hanımefendi." Durakladım. "Tabii siz istemezseniz."

"Oh, elbette, keyfine bak. Şampuan ve ekstra kafa derisi masajı için para ödediğimi unutmayın."

Kıkırdadım ve işe koyuldum.

Birkaç saniye sonra "Aman Tanrım," dedi. "Bu harika hissettiriyor."

Daha önce hiç kimsenin saçını yıkamamıştım ve beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. Yani, kısmen gecemizin kapalı kısmına geçmeye hazır olduğum içindi. Ama daha çok onunla ilgilenmek istiyordum. Scott'ın ona yaptıklarını telafi etmek için değil, ama ona... bilmiyorum, önemsenmeye değer olduğunu göstermek için. Mutlu bir şekilde krallık yolunda ilerliyor olsa bile.

Kafa karıştırıcıydı. Ama artık alışmıştım. Karmaşanın içinde var olabilirdim.

Sonunda durulamak için suya daldı ve yukarı çıktığında "Saç kremini de mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Elbette." "Kondisyonerin amacını hiçbir zaman anlayamadım" diyerek başladım.

"Kullanmıyor

musun?" "Hayır."

"O zaman saçların nasıl bu kadar parlak ve güzel?" Kıkırdadım ve o da ekledi: "Sanırım erkekliğin saçına güzel denmesine itiraz edecek kadar kırılgan değil?"

"Hayır. Unutmayın, ben Cincinnati'deki alışveriş merkezlerinde tırnaklarını yaptıran bir adamım. Yani saçlarımanın güzel olmasından memnunum. Neden böyle olduğuna gelince, bilmiyorum. Saç kremi çocukken yanımda bulundurduğumuz bir şey değildi. Bugünlerde saçımı kestirdiğimde mutlaka sürüyorlar ve bazen bir şişe alıyorum ama sonra bana zaman kaybettiren ekstra bir adım gibi geliyor ve vazgeçiyorum."

"Saçların ıslakken taraması zor olmuyor mu?" "Elbette öyle."

"Bu yardımcı olacaktır." Omzuma vurdu, sanki arkamı dönmemi ister gibiydi. Döndüm ve saçımı şampuanlamaya başlamazsa lanet olsun. "Uhn," dedim. Nesnel olarak, birinin kafa derinize masaj yapmasının iyi hissettirdiğini bilmiyorum değildim, ama Gretchen'in bunu ay ışığı altında bir gölde yapmasında ekstra bir şey vardı. Bana çok yakın hissettiren bir şey

Ona hissettirmeye çalıştığım şey: önemsendiğimi.

Yine de oyalanmadı. "Durula," diye emretti ve ben duruladıktan sonra parmaklarıyla saç kremimi taradı. "Bir süre bekletmen gerekiyor ama ben sabırsızım."

"Öylesin, değil ?" Alay ettim. "Neden?"

"Çünkü saçını yıkarken seks iniltileri çıkarıyorsun." "Sen başlattın."

Omzuma vurdu. "Durula." "Peki, hanımefendi."

İkimiz de eğildik - saç kremi hala içindeydi. Benim durulamam daha uzun sürdü -sanırım saçlarım daha kalın ve uzundu- ve geri döndüğümde koltuk altlarını sabunluyordu. Neden bu kadar sıcaktı?

"Bunu mu istiyorsun?" Sabunu havaya kaldırdı. "Biyolojik olarak parçalanabilir ve göl kullanımı için onaylanmıştır - merak ediyorsan şampuan ve saç kremi de öyle."

Merak etmiyordum. Temizlik için kullanılan ürünlerin bir şekilde doğaya zarar verebileceği hiç aklıma gelmemişti, ama daha önce de belirttiğim gibi, konu doğaya geldiğinde -kasıtlı olarak- doğal biri değildim. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Pekâlâ," dedi sabunu arabasına koyarken. "Hadi şu gösteriyi yola koyalım."

Kulübesine gitmemizi önerdi, orada benim üzerimde kullanmak istediği sprey detangler olduğunu söyledi, biz de yolun karşısına geçtik.

"O çok etkili kapüşonlu kılık değiştirmeni özlüyorsun," diye takıldım.

"Eh," dedi. "Herkesin peşimizde olduğuna eminim. En azından Maiv ve Jack."

Maiv beni şaşırtmadı. Gretchen ona söylememiş olsa bile Maiv sezgileri kuvvetli biriydi. Sanırım bu onun ressam gözüydü. "Jack biliyor mu?"

"Evet. Sana prezervatifle geldiğimde, prezervatifi ondan almıştım."

"Kahretsın."

"Yine de hiçbir şey söylemedi." Yürürken havlusunu saçlarına sardı. "Biliyor musun, onu yanlış değerlendirip değerlendirmedığimi merak etmeye başladım."

"Kitabını okudum," dedim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onunla ilk birkaç içkimden sonra telefonuma indirdim." Omuz silktim. "Bilmiyorum, merak ettim. Ve gençken ne kadar çok kitap okuduğumu düşünüyordum. Çok iyi bir öğrenci değildim ama kütüphane kartımı çok kullanırdım. Zamanla bu alışkanlığımı kaybettim." Hayatımın bir sonraki aşaması, hippie folk müziği ve cezalandırıcı dünya turlarının yokluğuyla daha az acımasız olacaksa, bu alışkanlığı yeniden kazanmaya niyetliydim.

"Nasıldı?"

"Aslında harikaydı. Beni gerçekten düşündürdü ve sadece iyi bir hikayeydi - sayfaları çeviren bir hikaye."

"Ben de bundan korkuyordum." "Ne? Neden?"

Verandasına çıktığımızda etrafına bakındı ve "Çünkü o tam bir pislik" demeden önce bana içeri girmemi işaret etti.

Kıkırdadım. "Bence sadece kendine güveni yok."

"Sanırım haklı olabilirsin. Onu yanlış değerlendirdiğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Pisliğin teki gibi görünüyor ve herkesin psikoloğu olamazsın. Sadece benim." Göz kırptım. "Ama Jack yattığımızı biliyorsa ve henüz bir şey söylemediyse, bence sırrımız muhtemelen güvende."

"Her neyse, kimin bildiği önemli değil. Yarın gidiyorum."

"Doğru."

Doğru.

Onun banyoda kayboluşunu izlerken... Bilmiyordum bile. Karnımdaki bu garip çırpınma hissi neydi?

Gergindim. Concrete Temple'ın ilk yıllarında, barlardan küçük konser alanlarına yükselmeye başladığımızda ve daha sonra arenalara mezun olduğumuzda daha büyük bir şekilde böyle hissetmişim. Sahne korkusu.

Kendime bunun saçma olduğunu söyledim. Sadece Gretchen'dı. Şimdiye kadar bu işte ustalaşmıştık. Birbirimizin vücudunu tanıyorduk. Performans kaygısı yoktu. Açıkçası, onu boşaltmak çok kolaydı. Ve bunu benim için de yaptı.

Onun etrafta olmaması garip olacaktı.

"Moon River' şarkısını biliyor musun?" diye sordu banyodan elinde saç fırçasıyla çıkarken. Penceresinden içeri süzülen ay ışığına doğru bir yarışma programı sunucusu hareketi yaptı.

"Şuna bakın, kendi ay nehrimiz var."

Mayosundan sıyrıldı, ayağa kalktı ve havlusunu kendi etrafına sarıp bir koltuk altından geçirdi. Ben de aynısını yaptım, havlumu belime bağladım ve sonra ellerimi uzatıp "Benimle dans et" diyerek kendimi şok ettim.

Bana vurduğu surata bakılırsa, ben de onu şok etmiştim.

Ay ışığına doğru ilerledim. "Haydi." "Moon River "ı mırıldanmaya başladım.

"Sen tam bir ucubesin."

Yine de kollarıma geldi ve başını göğsüme yasladı. "Nereye gidersen git, ben senin yoluna gidiyorum" cümlesine geldiğimde mırıldanmaktan şarkı söylemeye geçtim. İronikti, çünkü bu bizim son gecemizdi.

"Sence 'huckleberry arkadaşı' nedir?" diye sordu ben bitirdikten sonra.

"Bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor." Kafamda şarkı sözlerini gözden geçirdim. "Belki birlikte maceraya atılacağın bir arkadaş? Birlikte özgürce dolaşabileceğin bir arkadaş?"

"Bir kamp arkadaşı gibi. Marion'un bundan bahsettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Gerçi *kamp arkadaşı* bizim için yeterince güçlü bir tanımlama değil gibi geldi - eğer gerçekten kamp arkadaşı olduğumuzu ima ediyorsa.

Şarkı bitmesine rağmen sallanmaya devam ettik. Ay ışığında hayali bir müzik eşliğinde dans etmenin en güzel yanı da buydu; bunu istediğin kadar yapabilirsin.

"Biliyor musun," dedi, sesi göğsümde boğuklaşırken, "bir noktada seni kamptaki erkek arkadaşım olarak görmeye başladım."

"Ne?"

"Yaptığımız hiçbir şeyin randevu olmadığını ve birlikte olmadığımızı söyleyerek aşırıya kaçan kişinin ben olduğumu biliyorum - ve hiçbir şey olmadı ve değiliz. Ama bilmiyorum..."

"Ay ışığında havlularla dans oldukça romantik bir şey." Alay etmesini ya da konuyu saptırmasını bekledim ama o sadece "Evet" dedi.

"Ama aynı zamanda Gretchen Miller'ın dünya görüşüne göre yasadışı."

Güldü. "Ayrıca evet. Ama belki de sadece kamptaki erkek arkadaşımın bir boşluk vardır, biliyor musun?"

"Kamptaki bir erkek arkadaş, hayali bir erkek arkadaşın bir adım önde midir?" "Kesinlikle. Düşük çaba. Bu durumda süper düşük, çünkü bilmiyordun bile

"Ayrılmamızın arifesine kadar kamptaki erkek arkadaşımydın."

Tüm bunları gülerek ve biraz da kendini küçümseyerek söylüyordu. Bu havayı bir türlü yakalayamıyordum. Beni bu şekilde düşündüğü ve benim bunu bilmediğim fikrine takılmadan edemiyordum. "Yalnız," dedim, "kamp arkadaşı benzetmesini kullanıyorsan, kamp arkadaşlarının birbirlerini her yaz gördüklerini düşünüyorsun, değil mi?"

Ne diyordum? Onu gelecek yaz görmek istediğimi mi? Gelecek yaz dönmeyecektim.

Öyle ?

Geri gelmek istesem davet edilir miydim?

"Elbette, bazen," dedi Gretchen, "ama geçenlerde dans danışmanlarıyla tam da bu konu hakkında konuşuyordum ve bazen bir kamp arkadaşının geri gelmediğini söylediler."

"Peki sonra ne olacak?"

"Hiçbir şey. Bir süre üzülmüyorlar ama bunu atlatacak kadar başka şeyler de oluyor."

Kendi adıma Gretchen'ı asla unutmayacaktım. Bu yaz yaşadıklarımın mekâna mı, ona mı yoksa ikisinin simyasal bir bileşimine mi bağlı olduğundan emin değildim ama geldiğimden beri farklı bir insandım. Daha iyi bir insan.

Yine de bunları nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden ona sarılmış olan elimin yukarı kalkmasına ve yanağına yaslanmasına izin verdim, böylece başını kaldırıp onu öpebildim.

Ağzımın içine doğru iç çekti ve bende de iç çekmeye benzer bir şey oldu, tüm bedenimde. Daha önce hiç bu kadar rahatlamış, bu kadar kök salmış mıydım emin değildim. Uzun süre öpüştük. Belki de o erken, öpüşmesiz karşılaşmaları telafi ediyorduk. Ya da belki gelecek için öpücük biriktiriyorduk. Sonunda işler kızıştı ama her zamanki gibi değil. Normalde seks yaptığımızda her şey çılgınca olurdu. Kıyafetlerimizi yırtar ve ergenler gibi sevişirdik - bu yüzden başlangıçta öpüşmeyi atlamıştık. Ama bu sefer yavaştı. Tembel diyebilirdim ama bu doğru kelime değildi. Bakımlarımızda titizdik, ellerin ten üzerinde kaymasına izin verirken, havluların yere düşmesine izin verirken dikkatliydik. "*Ormana gittim çünkü bilinçli yaşamak istiyordum.*" Birbirimize böylesine odaklanmış bir niyetle dokunduğumuzda bu cümle bilincimde yılan gibi kıvrılıyordu.

Sonunda beni yatağına götürdü ve birbirimize bakacak şekilde yan yattık. O gece ormanda yaptığı gibi yüzümü okşadı. Sanki

Beni ezberlemeye çalışıyordu. Ben de aynısını yapmak istiyordum. Onu unutmak gibi bir tehlikem olduğundan değil -bu imkânsızdı- ama hafızamı hissetmek istiyordum. Yüzünü okşamak ve parmaklarımı saçlarına dolamak istiyordum. Ellerimin onun nasıl hissettiğini hatırlamasını istiyordum. Bu yüzden tüm bunları yaptım. Onun da benzer bir dürtüye kapılıp kapılmadığını merak ettim, çünkü ellerini dövmelerimin üzerinde gezdiriyordu -en azından ulaşabildiklerinin. Bir tanesini buluyor, parmaklarını küçük bir daire şeklinde üzerinde gezdiriyor ve bana çözemediğim bir ifadeyle bakıyordu. Sevgi ve aynı zamanda üzüntü içeren bir şey.

Mürekkebindeki turunu bitirdiğinde, ki bu onun hayatımdaki turunu bitirdiği anlamına geliyordu, büyük, titrek bir nefes aldı ve prezervatif almak için arkasını döndü. Beni sırtüstü yatırdı ve üstüme çıktı. Ellerini tuttum ve o da bana bakarak ve ellerimi hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutarak üzerime çıktı. İstemediğimi biliyordum. Dik duruyordu ve ay nehri ona vuruyor, omuzlarını ve göğüslerini beyaz ışıyla boyuyordu.

"Gretchen, ben-"

"Şşş." Başını salladı ve ben de cümlemin geri kalanını yuttum. Gittiğinde, ne olduğundan bile emin değildim.

Yavaşça devam ettik, birbirimize baktık ve o kendini bana bırakırken el ele tutuştuk. Boşaldığında, neredeyse şaşkınlık dolu bir çığlık attı. Ve bu bir çığlıktı. Neredeyse bir feryattı.

Bu hissi biliyordum. Benim içimde de oluşuyordu. Zevkti ama acıydı da. Hüzün. Bu bir vedaydı.

İşimiz bittiğinde öne doğru yığıldı ve başını boynuma gömdü. Uzun bir süre orada yattık. Bu bana ormanda kollarımda uyuduğu zamanı hatırlattı. Ama bu sefer, kalktığımızda her şey sona erecekti.

Gretchen'in kamarasında olmaya alışık değildim. Benimkinin güzel yanı -eve gitmek için James Bond'un utanç yürüyüşünü yapmak zorunda kalmamak bir yana -işimizin ne zaman biteceğine ben karar vermek zorunda değildim. Ne zaman isterse o zaman ayrılabilirdi. Tarihsel olarak bu, karşılaşmalarımızdan kısa bir süre sonra olurdu. Genelde biraz oyalanırdı. Hatta seks sonrası bir ya da iki ciddi sohbetimiz bile olmuştu -öğretmenlik hakkında, çocukluklarımız hakkında. Ama asla uyumazdı. Her zaman giderdi.

Muhtemelen ben de aynısını yapmalıyım.

Ama şimdi, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun cinsel deneyimden sonra birbirimize sarılmışken, nasıl ayrılacağımı bilmiyordum.

On dakika kadar sessizce yatmıştık ki bana doğru kayd . "Biraz kalsam sorun olur mu?" Saçlarına doğru fısıldadım.

"İplik sayısı düşük  ar aflarında yatmanın senin için bir sakıncası yoksa tabii," dedi ve yüzünü benden yana çevirdi. Omzunun üzerinden bana öyle bir gülümsedi ki, sanki i im d  ıma  ıkacakm   gibi hissettim.

Başından beri bu kadar kolay mıydı? Birlikte olduğumuz gecelerden birinde benim evimde kalmasını isteseydim, kalır mıydı?

G r n  e göre sabah y zmelerini atlamak geçtiğimiz ay ka ırdı ım tek fırsat de ilmi .

Orada büyük ka ık pozisyonumda yatarken, sa  kremini nasıl hiç , hatta saçlarımızı nasıl taramadı ımızı düşündüm. Do ruca ay ışığında dans etmeye gitmi tik. Sabah saçlarım karmakar  k olacaktı ama umurumda değildi. Uyandı ında Gretchen'ın saçının nasıl olacağını merak ediyordum.

"Mm," diye iç geçirdi.

Sa larıyla oynamaya ba ladı ımı fark etmemi tim. Ho una gitmişti; tırmık peşinde ko an bir kedi gibi ba ını dokunu uma doğru e iyordu.

Ben de Gretchen uykuya dalarken saçlarını ok ayarak uzandım. Aslında o uyuduktan çok sonrasına kadar. Kısmen memnundum. Ama bu memnuniyetin altında bir delik vardı ve Gretchen'ın nefesleri genişledikçe delik de geni liyordu. Gretchen'ın gerçek çukuru gibi, o çukuru da kendim kazm  ım gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

14

GERÇEKLIK KAYBEDENLER

İÇİNDİR

Gretchen

Bir piyano sesiyle uyandım. Önce kafam karıştı, Teddy'nin kulübesinde uyuyakaldığımı düşündüm. Ama sonra dün gece aklıma geldi. Yüzme, şampuan, dans. "Moon River." Huckleberry arkadaşım.

Kamptaki erkek arkadaşım.

Hâlâ karanlıktı. Ve burada şafak erken söküyordu, bu yüzden hala gece olduğundan oldukça emin olabilirdim.

Gözlerimin alışmasına izin verdim. İşte kamaramda klavyenin başında oturuyordu. O oynuyordu-

Aman Tanrım, "Lemon Tree" çalıyordu.

Doğrudum ama sonra donup kaldım. Seyirci isteyip istemediğinden emin değildim. Ama durmasını da istemiyordum.

Bu büyük bir olaydı. Bütün ay boyunca peşini bırakmayan bu şarkı, bir türlü çalamadığını söylediği bu şarkı. Ama işte , şimdi, en azından müzik. Bir tür ayin yapıyormuş gibi hissediyordu. Şeytan çıkarma ayini belki de.

Döndü ve benimle göz teması kurdu. Çalmayı bırakmasını ya da en azından başka tarafa bakmasını bekliyordum ama ikisini de yapmadı. Ara sıra tuşlara bakmak için bakışlarımdan ayrılmak zorunda kaldı, ama her zaman tekrar buldu.

Şarkının sonuna yaklaşırken, şarkıyı sonlandırmak yerine baştan başladı ve bu kez şöyle söyledi "Ben on yaşında bir delikanlıyken..." "*Buna inanabiliyor musun?*" der gibi bir surat yaptı.

Şiddetle başımı salladım. Umarım bu baş sallamanın ne anlama anlamıştır. *Evet. I*

İnan buna. Ben sana inanıyorum.

Serenat yapmak için komik bir şarkıydı, çünkü bir aşk şarkısı değildi. İlk dinlediğimde düşündüğüm gibi, bir aşk şarkısının tam tersiydi.

Tabii ki bana serenat yapmıyordu. Ben sadece buradaydım. Ayinini yapıyordu. Ve ben de eğitimde bir kocakarıydım, değil mi? Ritüeller tam bana göre olmalıydı. Daha fazla düşünmeden bir sonraki nakarata katıldım.

Bana gülümsemesi göğsüme inen bir darbe gibiydi. Şarkıcı değildim, nasıl armoni yapacağımı bilmiyordum ve sözleri bilmediğim için mısraları atlamak zorunda kalıyordum ama önemli değildi. Birlikte şarkı söylüyorduk.

Şarkı ikinci kez bittiğinde durdu. Ellerini klavyenin üzerinde bıraktı ve sadece bana baktı.

Ne yapacağımı bilemedim. Normalde bu noktada kalkıp giderdim -tüm yaz boyunca Teddy'nin yanında fazla kalmamaya ya da çift olarak görülebilecek bir şey yapmamaya dikkat etmişim- ama kulübemdeydik.

Ayağa kalktı. Giyinmişti. Ona henüz gitmemesini söylemek istedim. Sabaha kadar kalmasını istedim.

Ama bunlar sahip olabileceğim şeyler değildi. Ve gerçekten, *istediğim* şeyler de değildi. Zaten çok fazla içmişken bir içki daha içmeyi arzulamak gibiydiler.

Teddy'den tam olarak istediğimi aldığımı kendime hatırlattım. Son şansımı da elde etmişim.

Bana çarpık, sevgi dolu bir gülümseme atıp "Görüşürüz Miller" dediğinde ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Minimalist yaklaşım. Hoşuma gitti. Yine de "Görüşürüz Knight" demek için boğazımdaki yumruyu yutmam gerekti.

Teddy gittikten sonra uykuya dalmanın mümkün olduğunu düşünmezdim ama birkaç saat sonra alarmımın sesiyle uyandım. Çam tavana bakarak uzandım, "Moon River" ve "Lemon Tree" içimde dönüp duruyordu.

Bu nostaljiye daha önceden kapılmışım. Göğsümde hissettim,

fiziksel bir ağrı. Hâlâ buradayken kampı özlüyordum. Kamptaki erkek arkadaşımı özlüyordum.

Teddy'ye sahip olamazdım, gerçekten olamazdım. Onu *istemi-yordum*, gerçekten. Ama bu onu özlemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Sonunda kalktım ve gerçek dünyaya yeniden dönmeye hazırlanırken telefonumu açtım. Rory yaklaştığında mesaj atacaktı.

Elimde garip bir his vardı. Uzaylı. Bir sinyal bulduğunda, bildirimler gelmeye başladı. Kendimi hasta hissettim.

Yine de o öğleden sonra geldiğinde Rory'yi görmek güzeldi. Onu ne kadar özlediğimi fark ettim. O benim kamp arkadaşım değil, gerçek arkadaşımdı. Bazı şeyleri birlikte atlatmıştık. Ona sarıldım, çok sağlandı. Gerçekte.

Ve çok hamilesin. "Harika görünüyorsun!"

"Kocaman görünüyorum demek istedim herhalde."

"Harika görünüyorsun," diye tekrarlardım. "İyi hissediyor musun?"

"Hemen hemen. Günün sonunda biraz şişlik oluyor ve uyumak için rahat bir pozisyon bulmak zorlaşıyor ama dayanıyorum."

"Sana etrafı gezdireyim. Gösteriye kadar kulübemde dinlenmek istemiyorsan tabii?"

"Minik bir tur ve ardından serinlemeye ne dersiniz? Size yüzde doksanını benim yemem gerekebilecek bir ikram getirdim." Çantasından bir paket Cheetos çıkardı.

Bu da bana en son ne zaman Cheetos yediğimi düşündürdü - soğuk paket peynirli ızgara peynirin yanında garnitür olarak. Teddy tarafından geçen hafta ya da bir ömür önce yapılmıştı, biri ya da diğeri.

Gösteri çok beğenildi.

Herkes harikaydı. Gecenin başında herkesin incelediği bir görsel sanat galerisi vardı; Maiv ve Danny gururlu ebeveynler gibi etrafta dolanırken çocuklar da resimleri, heykelleri ve çömlekleri hakkındaki soruları yanıtlamak için hazır bekliyorlardı.

Serginin performans bölümü Jack'in yazar çocuklarının okumalarıyla başladı. Resimlerde ve çömleklerde olduğu gibi, birkaç tanesi diğerlerinin arasından sıyrıldı.

Kalabalık -küçük, sessiz bir çocuktan okurken kafasını kaldırmayan bir şiir ve gotik bir kıزدan acımasızca komik bir kısa öykü.

Sırada tiyatro çocukları vardı ve İkinci Dünya Savaşı sırasında bir İngiliz hava saldırısı sığınağında geçen tek perdelik bir oyun sergilediler. Sırada biz olduğumuz için sadece ilk on dakikasını izleyebildim ama harika bir iş çıkardılar.

Kızlar kostümleriyle sahne arkasında toplandılar. Bilgelik dolu sözler duymak için bana bakıyor gibiydiler. "Sanırım burada bir moral konuşması yapmam gerekiyor?" Hazırlıksızdım. "Bunun harika olacağını bilmek dışında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kendimizi bu hikâyelere, bu temalara kaptırdık. Bunun yanlış gitmesine imkan yok."

Birkaç şüpheci bakışla karşılaşınca Bayan Miller'ın Ahlaki Değerleri'ne geri döndüm. "İşler ters gitse bile, bu sadece dans. Dansın eğlenceli olması gerekir."

Bazı sanatçılar serginin kendi bölümlerini tanıtıcı konuşmalarla açmışlardı. Ben bunu atladım. Eserin kendi adına konuşması gerektiğini düşündüm. Ve öyle de oldu: kızlarım Beyoncé'nin çaldığı balo sahnesi için dışarı fırladılar ve bu *harikaydı*. Etrafta koşturdum ve seyircilerin arkasından izliyordum, Meg ve Jo resmi kadrilden çıkıp modern bir düete başladıklarında alkışlar patladı. Jo/Lori kimyası konusunda yanılmamıştım. Seyirciler de bunu hissediyordu; herkes sessizleşti ve dikkat kesildi ve havadaki çatırdayan gerilimi hissedebiliyordum.

Açıkcası seyirciler önyargılıydı ama sonunda ayağa fırladıklarında ve kızlarım gülümseyerek selam verirken yuhalayıp bağırdıklarında bir damla gözyaşımı silmek zorunda kaldım. Kağıt üzerinde bu, stüdyomda yılda iki kez düzenlediğim resitallerden çok da farklı değildi ama öyleydi. Bu işin içinde ne olduğunu biliyordum. Ben resitallerimde neler olduğunu biliyordum. Sanırım aradaki fark, buna *daha fazla* emek harcanmış olmasıydı. Resitaller eğlenceliydi. Adımları öğretirdim, dansçılar dans ederdi, aileler de alkışlar ve tezahürat yapardı. Ama ortada bir hikâye, kapsayıcı bir anlatı . Bir anlamı yoktu.

Alkışlar devam ederken, birkaç kızın eğilirken gülümseyerek gözyaşlarını sildiğini gördüm. O kadar gururlanmıştım ki neredeyse eriyip bir yapışkan madde yığınınna dönüşecektim. Beni sahneye çağırıp kucakladıklarında, sanırım ruhum bir anlığına bedenimi terk etti.

Kulağa ne kadar abartılı gelse de profesyonel hayatımın en güzel anıydı.

Gösterinin kapanışını müzik çocukları yaptı. Diğer gruplarda olduğu gibi, bazı çocuklar

diğerlerinden daha iyiydi. Ta ki Teddy'nin en son sahneye çıkan müzik dehası çocuğu bizi çevirene kadar. Banjo ile Taylor Swift'in esintili ama acımasız kelime oyunlarına, Chicks'in twang'ine ve bana Billie Eilish'i hatırlatan narin, yüksek bir sopranoya sahip bir orijinal çaldı. Gerçekten bir şeydi. Kenarda duran Teddy'ye gizlice baktım, ellerini gerçekten yoğun bir şekilde çenesinin altında kavuşturmuştu. Bitirdiğinde yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı ve ona baktığında havayı yumrukladı. Sonra sahneye çıktı ve "Bohemian Rhapsody"nin coşkulu bir versiyonu için müzik çocuklarına ve danışmanlara katıldı. Sonunda hepimiz şarkıya eşlik ediyorduk. Çok etkileyiciydi.

Rory son perde sonra bana döndü. "Vay canına. Sadece... vay canına." "Oldukça harika, değil mi?"

Buraya gelmemi sağladığı için çok mutluydum ve bunu söylemeye başladım ama sözüm kesildi, aileleriyle tanışmamı isteyen kızlar ve daha sonra bu akşam henüz görevleri olan Brianna ve Grace tarafından çekildim - taşınma sürecini denetlemek zorundaydılar - ki bu en iyisiydi çünkü vedalarımızı normalde olabileceğinden daha az duygusal hale getirdi. "İkinizden de çok şey öğrendim," dedim grup kucaklaşmamızda.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Grace. "*Senden* çok şey öğrendim. Sadece dans hakkında değil, ne bileyim, liderlik hakkında da." Brianna da Grace'in duygularını yineledi ve ben yine gözyaşlarının eşğine geldim.

Sonunda çocuklar ve ebeveynler, eşyalarını almaları için herkesi kabinlere geri götüren danışmanlar tarafından dışarı çıkarıldı, bu da Rory ve beni sanatçılar ve Marion ile baş başa bıraktı. Onu herkesle tanıştırdım ve Teddy Knight intro'su sırasında sesim normal çıktığında kendimi tebrik ettim.

"Genelde bu konuşmayı ikinci oturumun sonunda yaparım ama Gretchen aramızdan ayrılacağı için konuşmayı erken yapacaksınız," dedi Marion, salonun arka tarafında gevşek bir daire şeklinde dururken. "Bugüne kadar size karışmadım ama şimdi hayatında hiç resim yapmamış ya da şarkı yazmamış birinden istemediğiniz bir tavsiye alacaksınız."

Herkes gülümsedi. Marion iyi bir yumurtaydı.

"Burası kolay oldu. Tam anlamıyla değil belki. Bir anlamda, klima ya da ev konforu olmadan zorlu bir yaşam sürüyorsunuz. Ve bazılarınız ormanda tam anlamıyla kayboldunuz." Bana göz kırptı. "Ama sizden çok az şey talep edildi. Bu bir hediye. Kendimi övmeye çalışmıyorum.

geri; bu sadece bir gerçek. Sanırım çoğunuz bu zamanı ya yaratıcılık patlamasını beslemek ya da dinlenmek ve yeniden şarj olmak için kullandınız. Her ikisi de geçerli ve önemli.

"Ancak günlük ilerinizin, öğretmenlik taahhtlerinizin, gsterilerinizin, sergilerinizin vb. olduğu hayatlarınıza geri döndüğünüzde ikisini de yapmak kolay olmayacaktır. Aileler ve arkadaşlardan bahsetmiyorum bile."

Benim böyle eylerim yoktu. Elbette annem ve kız kardeşim vardı ama birbirimizi pek sık görmüyorduk. Özel hayatım Rory ve ailesiyle takılmakla sınırlıydı ve yeni bebek geldiğinde onlar da ie dönmeye hazırlanıyordu. Geriye i kalıyordu. Kouturma. Eve döndüğümde daha da hızlanacak olan şey. Her zaman kimliğimin merkezinde hissettiğim şey.

"Senin için umudum," diye devam etti Marion, "ister yaratıcı bir genişleme hissi olsun, ister sadece dinlenme izni olsun, burada olmanın sana verdiği şeylerin bir kısmına tutunman. Umarım gerçek hayatında da bunlardan bazılarını elde etmenin bir yolunu bulabilirsin."

Dinlen. Eve döndüğümde buna öncelik vermeliyim. Telefonsuz günler geirmeliyim.

Belki de bir bahçe dikmeliyim. Bir hamak kurmalıyım. Evet. Bu iki fikir de cazip geldi.

Bu planı yaptıktan sonra kendimi daha iyi hissettim.

Marion yaklaştı. "Otoparktaki arapsaına göz kulak olmam gerekiyor." Bana sıkıca sarıldı. "Aramızda kalsın, keşke kalsaydın. Eminim Irina Petrov" - Marion ikinci seans için Joffrey Balesi'nden bir dansçı getirmişti- "harika olacak, ama çocuklarla gerçekten iyi . Sen doğal bir ğretmensin."

Bu vg beni çok mutlu etti. "Teşekkür ederim. Harika bir ay geçirdim ama artık iime, yani öğretmenliğe dönme vakti geldi."

Neden daha heyecanlı değildim?

Hamak için , kendime hatırlattım, ve gelecekteki bahem için.

"Pekala," dedim toplanan sanatçılara. "Sanırım benim için gerçekliğe geri döndük."

Caleb akayla karışık "Gerçeklik abartılıyor," dedi ve o anda aynı fikirde olmadığımı söyleyemezdim.

"Evet," dedi Danny, "Gerçeklik kaybedenler içindir. Kal!"

"Yapamam. Benim gerçekliğim gelecek ay yeni bir binayı kapatmayı içeriyor ve

Yapacak çok işim var."

"Evet, biliyorum," dedi Danny, "sen bizim yerleşik girişimcimizsin."

Yerleşik girişimci.

Sanırım bu doğrudu. Oyunun sonlarına doğru yaşadığım koreografik yaratıcılık patlamasına rağmen, küçük işime geri dönüyordum. Yakında daha büyük olacak olan küçük işime. Benim için deliklerden atlamak diye bir şey olmayacaktı. Yani, bunu düşünmüştüm ama nerede yapacaktım ki?

Ben de *bunu* düşünmüştüm ve bir an için "*Hey, bahçeyle uğraşmaya başlamam gerektiğine karar verdim. Bahçecilik toprağa kazmaktan başka nedir ki?*"

Ama kendime bir gerçeklik kontrolü yaptım. Elbette, eser üzerinde çalışabilirdim ama ne amaçla? Tüm zamanımı ve enerjimi emen tam zamanlı bir işim -tam zamanlıdan daha fazla bir işim- olmasaydı bile, hiçbir yere monte edilemeyecekti.

Duş binasının arkasında geçirdiğim onca saat gerçek gibi bile gelmiyordu. Bu noktadan bakıldığında, uyandığım ve sadece bölük pörçük anımsayabildiğim bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Maiv kollarını bana dolayarak vedalaşmanın geri kalanını başlattı. Hiçbir şey söylemedi ama ağlamaklıydı, bu da beni ağlattı. İrtibatta kalmaya devam edecektik, buna zaten karar vermiştik, yani bu gerçek bir veda değildi. Caleb birlikte bir şey üzerinde çalışmamız için yaptığı daveti yineledi, ben de reddettim. Rory'nin soru sormaya hazırlandığını görebiliyordum, bu yüzden bana güzel bir vazo veren Danny'ye geçtim. Koyu mavi sırtı, öğleden sonra yüzme saatindeki gölle aynı renkteydi.

Sırada Jack vardı, elimi sıktı ve "Uslu dur." dedi.

Ona gülümsedim, içtenlikle. "Kitapla iyi şanslar. Yoksa bunu söylememen mi gerekiyor? Oyunlarda olduğu gibi, 'Bacağın kırılsın' mı demen gerekiyor?"

"Ben alırım. Alabileceğim tüm şansa ihtiyacım var."

"Hayır, şansa ihtiyacın yok. Gereken her şeye sahipsin." Bana bak, Jack Branksome'a iltifat ediyorum. Belki Teddy'nin izinden gider ve eve gittiğimde onun kitabını okurdum.

Ve sonra sadece Teddy kaldı.

"Seni özleyeceğimi söylememe izin var mı?" diye sordu.

"Elbette. Ben de seni özleyeceğim."

Sarıldık, ama garipti - ikimiz de aynı tarafa hareket ettik ve sonunda küçük bir dans yaptık, ama ay ışığında sallanan türden değil. Nasıl oluyordu da dün gece uzun zamandır birlikte olan aşıkların rahatlığına sahipken, burada uzuvlarımızın işbirliği yapmasını sağlayamıyorduk?

Bu, o sabah telefonumun elimde garip hissettirmesine benziyordu - aşına olmadığım bir kalıntı. Teddy birdenbire bunun insan versiyonu oluverdi.

Bu bir bakıma iyiydi. Ayrılmamı kolaylaştıracaktı.

"İrtibatta kalmayacağız, değil mi?" diye kulağıma fısıldadı, nefesi beni ürperti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim uzaklaşırken. Delik dansı nasıl gerçek hayatıma uymuyorsa, rock yıldızı kampındaki erkek arkadaşım da uymuyordu.

"İyi bir fikir olmayan ne?" Rory sordu.

"Doğru," dedi Teddy. "İmparatorluğunla meşgul olacaksın. Ve kocakarı görevlerinle."

"*Hangi* görevleriniz?" Rory söyledi.

Teddy benden uzaklaşıp avucunu kaldırarak, "Hoşça kal Miller," dedi.

"Güle güle, Knight."

Ve hepsi bu kadar.

Bu kadar muazzam hissettiren bir şey nasıl bu kadar az yaygarayla sona erebilir?

Yine de kendime hatırlattım ki bu anıtsal bir şey değildi. Bütün mesele buydu. Elverişliydi ama artık değildi.

Son : Bunu listemden çıkarabilirim.

Kamptan ayrılırken Rory'nin bana kızmaması beni şaşırtmıştı. Program hakkında konuştuk ve bana stüdyoda olup bitenleri anlattı: Birinin güz dönemi çeki karşılıksız çıkmıştı, Keira -stüdyodan atmama ramak kalmıştı- duvara Bayan Miller'ın Ahlakı'nın altına bir şeyler yazmıştı, telefon faturasının son ödeme tarihi yarındı ve Rory nasıl ödeyeceğini bilmiyordu.

İmparatorluğumun küçük ayrıntıları tarafından bombardımana tutuluyordum. Hayatımın.

Şu anda bunların hiçbirisi umurumda değildi, ama üzerimden akıp gitmesine izin verdiğim için mutluydum, çünkü bu Rory'nin her konuda çenesini kapalı tuttuğu anlamına geliyordu

Kamp.

Ta ki Hinckley'e varıp Tobies'te ikonik karamel ruloları için durana kadar. Gardımı indirmiştim, çünkü "Teddy denen adamla aranda bir şeyler var, değil mi?" dediğinde Kahvemi döktüm.

Birkaç peçete alıp ortalığı temizleyerek zaman kazandım. Yalan söylemeyi düşündüm ama ne anlamı olabilirdi ki? Teddy'yi bir daha görmeyecektim. O benim hayatımdaki amacına hizmet etmişti, umarım ben de onunkine. Muhteşem bir seks yapmıştık ve bonus olarak, bazı zihinsel sorunlarını çözdüğünü hissediyordum. Bunun için tam olarak övündüğümünden değil, ama yardım ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Fena sayılmaz, son hurmalara göre.

Rory'ye Teddy'den bahsetmemiş olmam garipti. O ve ben birbirimize her şeyi anlatırdık. Söylemediğim için telefonumu atmış olmamı suçlayabilirdim. Ama şimdi gerçek dünyaya dönmüştüm ve gerçek dünyada Rory'den sır saklamazdım.

Daha da önemlisi, Teddy'yi sır olarak saklamak için hiçbir *neden* yoktu. Evet, kampta gizlenmeye çalışıyordum ama bu dedikodu konusu olmak istemediğimden, insanların işime burnunu sokmasını istemediğimden kaynaklanıyordu.

"Onunla bir şeyler yaşadım, geçmiş zaman." Kaşlarımı salladım. "Bir kamp arkadaşlığımız vardı."

Masayı tokatladı. "Biliyordum! Bana her şeyi anlat!"

"Anlatacak pek bir şey yok. Birlikte ormanda kaybolduk ve olaylar birbirini izledi."

"Bana söylemediğine
inanamıyorum!" "Telefonumu
kullanmıyordum."

"Evet, ama sen ünlü bir rock yıldızıyla yatıyordun! Bunu bana söylemeyi hak etmediğini mi düşündün?"

"Sana şimdi söylüyorum."

"Sana Mike'tan hiç bahsetmedim."

Bu doğruydı. Şimdiki kocasıyla olan ilişkisini uzun süre gizli tutmuştu. Ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. "Ne olmuş yani?"

"Sana söylemedim çünkü ne kadar gerçek hissettirdiğinden korkuyordum. Sana söylersem beni bununla yüzleştireceğini düşündüm."

"Sakin olun. Burada olan şey bu değil."

"Değil mi?"

"bir şey yok! Biraz eğlendik." Yine kaş sallama hareketini yaptım ama sanki rol yapıyormuşum gibi hissettim.

15

STANDART TAVSIYE

Teddy

Seanslar arasında birkaç işi halletmek için eve uçtum. Yani yaz sonunda temelli dönmeden önce Karlie'nin gerçekten evimden çıkacağından emin olmak ve kız kardeşime ilk terapi randevusunda eşlik etmek.

Karlie'yle ilgili kısım çok can sıkıcıydı. Gelmeden birkaç gün önce ona mesaj atmış, şehirde olacağımı ve sohbet etmek istediğimi söylemiştim. Daireme gittiğimde boş buldum. Mutfak adasının üzerinde bir şişe burbon ve onun tanıdık el yazısıyla yazılmış bir not vardı: "Kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Bu kolay olmuştu. Sinir bozucu derecede kolay.

Instagram hesabım yoktu ama bir tarayıcıya girip onunkine baktım. Bir haftadır paylaşım yapmamıştı, ki bu onun yapacağı bir şey değildi.

Şimdi resmen endişeliydim. Ona FaceTimed attım.

Telefonu açtığında, "Ağustos sonuna kadar kalacağını sanıyordum," dedim. Bunun için doğru yolda olduğumuzdan emin olmak istemiştim. Gerekirse nakliyeciyi tutmayı teklif etmeyi planlıyordum. "Hemen boşaltmak zorunda değildiniz."

"Öyle sayılır ama." Sevgiyle gülümsedi. "Senin sorunun da bu; fazla iyisin."

"Dünyada bunu söyleyen ya da düşünen tek kişi sensin." "Evet, insanların seni tanımasına izin vermiyorsun, pek değil. En azından kız kardeşin dışında kimseye. Ve belki Scott." Kaşlarını çatı. Onunla grubun çöküşü hakkında konuşmamıştık, ama muhtemelen bu konu hakkında bir şeyler okumuştum.

o.

"Evet, Scott'la barışmayı deneyebilirim diye ama sanırım bu işi bırakacağım."

"Bu bir soru gibi geldi. Benim fikrimi mi almak istiyorsun?"

Neden olmasın? "Elbette."

"Onu aştın. Sen grubu aştın. Belki o da büyüdü. Berbat bir şey ama olur böyle şeyler."

"Seni son gördüğümde beri bu kadar bilgeleştin. Ne yapıyorsun? Kalacak bir yerin var mı?"

"Yeni bir projem var." Telefonu bıraktı, geri çekildi ve giydiği gömleği - büyük boy bir erkek düğmesi- hamile karnının üzerine çekti.

"Vay anasını!"

Telefona geri döndü, gülüyordu. "Panik matematiği yaptığını görebiliyorum, ama dostum, ben sadece beş aylık hamileyim ve sen ve ben neredeyse bir yıldır seks yapmadık."

"Biliyorum, . Sadece şaşırdım." "Sen de ben de."

"Beni ilgilendirmez ama babanla aranız iyi mi?"

"Evet, evet. O harika biri. Ama bu... ilginç oldu. Bu planlı bir şey değildi ama hem çocuk hem de ilişki açısından bunu yapmaya karar verdik. Bebek için heyecanlı, aslında bu konuda çok tatlı.

-Ama bunların hiçbirinin sosyal medyada yer almasını istemiyor. Yani, *hiçbirinin*. Ne hamilelik, ne de çocuk doğduktan sonra."

"Akıllı bir adama benziyor."

"Öyle. Yaptığım şeyi neden yaptığımı ciddi bir şekilde düşünmeme neden oldu - ya da belki de yaptığım şeyi yaptım. Para mı etkiliyordu? Yoksa başka bir şey miydi? Dikkat mi?"

"Peki ne sonuca vardınız?"

"Henüz bilmiyorum. Ama en azından başlangıçta geri adım atmak yeterince kolaydı çünkü sabah bulantılarım çok kötüydü."

"Demek bu adam sana iyi davranıyor."

"Evet, evet. Ben mutluyum." Durakladı. "Hızlı görüldüğünü biliyorum." "Hızlı görünmüyor."

Hızlı görünüyordu. Ama belki de doğru olduğunda bazen böyle oluyordu. "Sanırım ben hiçbir zaman Bay Doğru olmadım."

"Mesele o deęil. Belki de sen benim için Bay Doęru deęildin. Daha çok, iliřkilerin her zaman zor olması gerektięini dūřunmūřumdur," diye devam etti. "Bunu duymuřsundur, biliyor musun? Evlilik emek ister falan gibi. Ama belki de bu aslında doęru deęildir. Belki de doęru olduęunda o kadar da zor deęildir." Homurdandı. "Gerçi ben tūm kariyer yolumu ve kimlięimi yeniden dūřunuyorum, belki *de* iliřkiler zordur."

"Belki de bu gecikmiş bir hesaplaşma olduğu kadar zor da değildir."

"Gecikmiř hesaplařma'," dedi dūřunceli bir řekilde. "Bu iyi bir ifade. Bir sonraki grubunuzun adı bu olmalı."

Kıkırdadım. "Aslında solo bir albūm ıkaracaęımı dūřunuyorum." Ama bir dakika. Bu "aslında dūřunuyorum" lafı da neydi? Tekrar denedim. "Bir solo albūm çıkaracaęım."

"Aferin sana. O halde iyi bir yaz geçiriyor olmalısınız."

"Gerçekten ilginç bir yaz geçiriyorum." Ve sadece yarısı bitmişti. İkinci yarıya geri dōnmek için şaşırtıcı derecede heyecanlıydım, ancak aynı zamanda bu beklenti gōz korkutucuydu. Bir ay daha bōylesine yoğun bir yaratıcı ve kişisel çalkantıyı kaldırabileceğimden emin . "ok ilerleme kaydettim, biraz rahatladım," diye bitirdim, her şeyi kasıtlı olarak belirsiz tutarak.

Gūlūmsedi. "Buna sevindim. Gerçek anlamda yıllardır kendini yıpratıyorsun."

ōyleydim. Bunu řimdi gōrebiliyordum. Marion'un bize dinlenmenin ōnemi hakkında sōylediklerini dūřundūm.

"Neyse," dedi Karlie, "fazla kalmama izin verdiğiniz için teřekkūrler. Bira aydır anlamlı bir şekilde dairede bulunmadım. Daha çok kendime ait bir yerim olmasını sevdiğim için dayanıyordum ama tabii ki burası hiçbir zaman benim evim olmadı."

"Evet, ōyleydi. Hem senin hem de benim." Duraksadım, ondan başka ne istediğimden emin değildim ama telefonu kapatmaya da hazır değildim. "İyi miyiz, Karlie?"

"Evet, tabii ki. Çoęu zaman bok gibi davrandıęım için ōzūr dilerim." "Tango yapmak için iki kiři gerekir."

"Yine de biraz eğlendik."

"Eğlendik."

"Neyse, gitmem gerek. Mobilya işine daha fazla giriyorum ve bir parçaya bakmaya gelecek potansiyel bir alıcım var."

"Gūle gūle, Karlie. Kendine iyi bak."

"Gōrūřūrūz Teddy."

Pekala. Bana bir tüyle vur. Görünüşe göre listemdeki birinci madde kendi kendine hallolmuş.

Geriye Auden kaldı. Bu gece onu görmem gerekiyordu. Bu arada kendimle ne yapacaktım?

Dinlenmeye gidiyordum.

Yatak odasına yöneldim. Gerçekten de süslü çarşaflarım vardı.

"Nasıl geçti?" Ertesi gün Auden'a bir psikologla olan ilk randevusundan inerken asansörde sordum. Ona eşlik etmeyi teklif etmişim, o da bunu istemişti ama lobide beklememi rica etmişti, ben de seve seve kabul etmişim.

Mutlu değildim. Daha çok gergin, endişeli ve kız kardeşimin uzun süredir taşıdığı tüm bu pisliği görmediğim için suçluluk duygusu içindeydim.

Hemen cevap vermedi, ki bu iyiydi. Onu zorlamayacaktım. Yani, söylenen her şeyi bilmeyi umutsuzca istiyor muydum? Evet, istiyordum. Ama bunun benim hakkım ya da rolüm olmadığını da anlamıştım.

Taksi şoförüyle konuştu ve kapıcısıyla da sohbet etti ama benimle konuşmadı.

Asansöre sessizce bindik ve bana kızgın olduğunu düşünerek endişelenmeye başladım. Onu suçlayamazdım. Her zaman yakın olduğumuzu düşünmüştüm ama çok şey kaçırmıştım.

Dairesinin kapısını arkamızdan kapatır kapatmaz gözyaşlarına boğuldu.

Auden genelde ağlamazdı. Kızardı. Belki bazen hüznü bir film izlerken biraz gözleri dolardı. Ama biz çocukken ve işler *kötüyken* bile ağlamazdı.

Adrenalin yüklü bir tür savaş ya da kaç tepkisi veriyordum. Annemin gerçekten öldüğünü anladığımız o dibe vurma anında yeniden çocuk olduğumuzu hissettim. Hayatımın en kötü dönemiymiş. Auden'ın liseden mezun olmasını nasıl sağlayacağımıza dair panik. Nerede yaşayacağımızı. Yemek için nasıl para bulacağımız.

Bir nefes aldım ve kendime güvende olduğumuzu söyledim. Yiyeceğimiz vardı. Mısır pamuğundan çarşafları olan güzel evlerimiz vardı. Belki Auden'ın korkuları dışında savaştan bir şey yoktu ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama

Öğrenebilirdim. Bana rehberlik etmesi için ona güvenebilirdim.

Ben de kollarımı açtım ve o da kollarıma girdi. Ne diyeceğimi bilemedim - sahte basmakalıp sözler söylemek istemedim - ve dedim ki, "Limon ağacını hatırlıyor musun? Hem gerçek ağacı hem de şarkıyı?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Bazen hatırladıklarımın gerçekte olduğu gibi olup olmadığını ya da geçmişe baktığımda olaylara gerçekte olduğundan daha fazla önem verip vermediğimi bilemiyorum."

"O lanet ağaçtan nefret ediyorduk." "Ediyorduk, değil mi?"

Kendini çekti, yüzünü sildi ve benimkini inceledi.

Onu içeri çağırdım. Mutfakta durduk, musluktan iki su bardağı doldurdum ve onu oturma odasına götürdüm.

"Kamptaki kulübemde bir klavye vardı," dedim, "ve oraya gittiğim ilk gece, 'Lemon Tree' aklıma geldi ve... beni pençelerine aldı. Onu düşünmeden duramıyordum. Ama aynı zamanda çalamadım da. Sanırım o günlerde annemle birlikte söylediğimiz diğer tüm şarkıları çaldım ama bunu çalamadım."

Bunu ona neden söylediğimden emin değildim. Belki de sadece Gretchen'in dediğini yapmaya çalışıyordum; saçmalığı deşarj etmenin bir yolu olarak ona eğiliyordum. Belki bunu yapmak Auden'a yardımcı olabilirdi. Ona bunun mümkün olduğunu gösterirdi.

"Ama sondan ikinci gün," dedim, "çaldım." "Ve?"

"Bilmiyorum." Bu aptalcaydı. Oraya gitmiştim. Yine de açıklaması zordu. Ama bu, eğilme egzersizinin amacının bir parçası değil miydi? Tarif edilemez hissettiren şeyleri kelimelere dökmek? "Klimaktikti ama iyi anlamda. Sadece bir şarkı gibi hissettirdi. Yani, sanırım asla sadece bir şarkı olmayacak. Ama eskiden onunla bağdaştırdığım duygulardan uzaklaştığımı hissettim."

"Neden hala bu kadar gücü var?" Asıl soru buydu.

"Bilmiyorum."

"Bitti Ben, Her neyse." Auden dedi. "Bu sesler gibi sen ilerleme kaydediyoruz."

"Eğer , kazara olmuştur. Şey, hayır." Bu, hakkını teslim etmek değildi. "Daha çok..."

"Ne?"

"Kamptan bir arkadaşım bana çok etkilendiğim bir şey söyledi. Dedi ki, bizim gibi bir durumda olduğunuzda, bir kişi, bir anı ya da her neyse, sizi etkisi altına aldığında, ona yaslanmalısınız."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benim durumumda, o eski günleri düşündüm. O eski şarkıları söyledim. Fikir şu ki, bu şeylerden kaçınmaya çalışmak sadece gücünü korumasına neden oluyor. Ama onunla yüzleşirsen, onu boşaltabilirsin." Omuz silktim. Ne biliyordum ki? "Belki mi?"

"Sanırım bugün psikoloğun bana tam olarak bu kelimelerle olmasa da temelde söylediği buydu. Benim durumumda 'yüzleşme' kısmının yavaş, kontrollü ve denetimli olması gerektiğini anlıyorum."

"Ama ondan iyi bir his aldınız mı? Çünkü eğer değilse, başka birini deneyebileceğinizi biliyorsunuz."

"Bence o iyi. En azından başlamak için yeterince iyi. Ve ilaç yazabilecek bir psikiyatrist önerdi, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

Hissettiğim rahatlama muazzamdı, ama onu korkutmak istemedim, bu yüzden sadece "İyi" dedim.

"Ona geçmişimi genel hatlarıyla anlattım. Bugün sadece hızlı bir genel bakış oldu. Ama sence sen..."

Evet. Cevabın evet olduğunu bilmek için ne soracağını bilmeme bile gerek yoktu. Ama tabii ki konuşmasına izin vermek zorundaydım.

"Ona anlattığım bazı seanslara benimle gelebileceğini düşünüyor musun..."

"... limon ağacı mı?" Konuştuğumuz tüm bu ıvır zıvırı temsil ettiğini bildiğimden, o sözünü kesince ben de ekledim.

"Evet. Limon ağacı."

"Zamanı söyle, orada olacağım." Her yerden gelebilirim. Wild Arts hariç. "Ama Ağustos'tan sonra. Vahşi Sanatlar'ı yüzüstü bırakamam." Görünüşe göre, misafir sanatçı görevlerime telefonla başlamış olsam da, artık kararlıyım.

Bir kaşını kaldırdı. "Vahşi Sanatlar'dan ayrılamazsın ya da orada takıldığın 'arkadaşından' ayrılamazsın? Pembe saçlı dansçı, değil mi?"

Yüzümü ona döndüm. "Vahşi Sanatlar'dan ayrılamam. Gretchen ikinci seansa bile gelmedi."

"Gretchen," dedi Auden şaşkınlıkla. "Ve *Gretchen*'in aynı zamanda

Sevgili Annem hakkında sana bu bilgece tavsiyeleri veren kişi mi?"

"Öyle," dedim ihtiyatla. "Öyleydi." Gretchen'ın gemişimde kaldığını kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordum. Görüşmeyeceğimizi özellikle söylemişti ama onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğini hâlâ sindirememiştim.

"Ondan hoşlanıyorsun!" Auden şarkı söyler gibi bir sesle, çocukken hiç yapmadığı bir şekilde benimle alay etti. Bunu ikimiz için de bir tür ilerleme olarak kabul ettim. Biz çocukken hayat çoğunlukla ciddiye.

"Gretchen'dan hoşlanıyorum. Sevdim." Yine yapıyordum. "Ama o şekilde değıl. O... eğlenceliydi." Bu tamamen hafife almaktı.

"Eğlenceli ve bilge. Belki de gitmesine izin vermemeliydin."

"Belki de bana bağıl değıldi." Daha fazlası teklif edilseydi, kabul edebileceğimi itiraf etmeye ancak bu kadar yaklaşabilmiştim. Auden hâlâ o lanet olası kalkık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Her neyse, şu anda bir şeye giremem. Bir ayrılıktan sonra standart tavsiye -ki Scott'ı da sayarsan aslında iki tane ayrılık yaşadım, sanırım yaşamalıyım- kendine biraz zaman ayırmak değıl midir? Bir süre yalnız kalmak?"

"Standart tavsiyenin canı cehenneme."

"Gretchen'ın telefon numarası bende yok. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," dedim, sanki bu benim tek ya da ana engelimmış gibi.

"Tamam," dedi Auden, hem alışılmadık hem de dengesiz bulduğum bir şekilde geri çekilerek. "Nasıl olduğunu anlıyorum."

Birden aklıma Karlie'nin bir sonraki grubumun adının Gecikmiş Hesaplaşma olması gerektiğini söylediğı geldi.

Kampa dönerken uçakta da bunu düşündüm. Gecikmiş duygusal hesaplaşmamı yapıyordum, değıl mi? "Lemon Tree "yi çalmıştım. Sadece kulübemde tek başıma değıl, Gretchen'ın önünde de. Birlikte söylemiştik. Ve bunun hayatım için ne anlama geldiğini, annemin ne kadar zarar verdiğini kabul etmek açısından ne ifade ettiğini düşündüm. Scott'ı bırakmaya karar verdim. Yeni şarkılar yazdım. Auden bana sorunlarını anlatmıştı ve onlarla başa çıkmak için bir plan yapıyorduk. Karlie ile barışmıştım. Bir ay içinde New York'a döndüğümde, dairem beni bekliyor olacaktı.

Bir ay için çok fazla hesaplaşma oldu. Mutlu olmalıyım. Ya da tam olarak mutlu değılsem, memnun. İyi yapılmış bir işten memnun.

O zaman neden bu kadar
üzgündüm? Üzüntü benim için
yeni bir şeydi.

Acaba bunun nedeni üzüntünün belli belirsiz olması mıydı? Belki de
üzüntü, korku ve öfke gibi daha hantal duyguların altında saklanabiliyordu.
Bir insanın Hilton Garden Inn'de bir televizyonu parçalamasına neden
olabilecek duygular. Belki de başından beri yüzeyin altında olan hüznü
nihayet ortaya çıkarmıştım?

Bu bana pek doğru gelmiyordu ama ne bilebilirdim ki? Bu duygusal bokta
acemiydim.

16

DIKIZ AYNASI

Gretchen

Gerçekliğe geri dönmekle ilgili olan şey, başa çıkılması gereken çok fazla gerçeklik olmasıydı.

Hayatınızı bir aylığına terk ettiğinizde, özellikle de yapılacaklar listenizin ana maddesi "İmparatorluğu genişletmek" olduğunda, pek çok şey birikir. Mevcut stüdyo için yönetim. Yaz seanslarından daha fazla sayıda ve daha iyi katılımlı olan sonbahar seanslarına hazırlanmak. İş tanımları yazmak çünkü yeni yer için bir resepsiyonist/stüdyo yöneticisi işe almam gerekecekti. Geçmişte, ücretsiz dersler karşılığında kendi derslerimi verdiğim zamanlarda resepsiyona bakan bazı yaşlı öğrencilerden yardım alarak bu rolü kendim üstlenmiştim, ancak bu gayri resmi yaklaşımı büyütemeyecektim. Şimdiye kadar sadece bana fatura kesen bağımsız yükleniciler olan öğretmenleri işe almıştım, bu yüzden bu, bordro vergileri ve başımı ağrıtan her türlü şeyi içeren yepyeni bir top oyunuydu.

Evde de yapmam gereken şeyler vardı, en önemlisi de onları bir aylığına kız kardeşime bıraktığım için kızgın olan kedilerimle aramı düzeltmekti - ben yokken Ingrid benim evime taşınmıştı, yani köklerinden koparılmış gibi değillerdi. Ama yine de. Huysuzlardı. Anlamıştım.

Hamak almak için alışverişe çıkmayı planlıyordum ama bir türlü fırsat bulamadım. Yine de fiziksel yapılacaklar listemde yazıyordu. Ve bahçenin gelecek baharı beklemesi gerektiğine karar verdim.

Ve tabii ki, yeni bina. Bebeğim. Benim devasa, zaman ve enerji emen bebeğim. Kapanıştan önce asbest iyileştirmesini yapmaları için satıcılarla bir anlaşma yaptım.

Bir kez daha gözden geçirme hakkım vardı ve Justin'le birlikte bunu yaptık. O planları çizdi, ben de onayladım ve hızla yaklaşan kapanıştan sonra işe koyulmaya hazır olması için malzeme satın almaya ve alt esnafla anlaşmaya başladık. Ancak bitirme işlemlerini seçerken kendimi alışılmadık bir şekilde kararsız buldum. Döşemedi duvar rengine ve ikinci kattaki mutfak tezgahına kadar.

"Sana bir tasarımcı ayarlamamı ister misin?" Justin bir sabah Home Depot'ta tuvaletlere bakarken söyledi. "Bazı projelerde kullandığım bir tane var. Çoğunlukla konutlarda, ama iyidir."

"Aman Tanrım, benim neyim var ki bir tuvalet bile seçemiyorum? Şu anki stüdyodaki tuvaletin neye benzediğini bile söyleyemem."

Justin diplomatik bir tavırla, "Sıfırdan bir yer yapmak, kiralık bir yere taşınmaktan çok farklıdır," dedi, oysa söylemesi gereken şey, "*Lanet olası bir tuvalet seçin, hanımefendi*" olmalıydı.

Bir sabah stüdyoda, bir yazılım şirketinden bir temsilcinin gelip satın almayı düşündüğüm bazı yazılımların tanıtımını yapmasını bekliyordum - işin dans kısmından farklı olarak, yoga ve Pilates'e uğranmayacaktı ve ben de ödeme, feragat ve yoklama işlemlerini otomatikleştirmek istiyordum. Resepsiyonist üzerindeki baskıyı . Hâlâ işe almam gereken kişi.

Peki ya resepsiyonist hastalandığında ne yapacaktım? Ya da tatile çıktığında? Bir yedeğe ihtiyacım var mıydı?

Ben yedektim. Bu da muhtemelen, en azından başlangıçta, kaç dans dersi verdiğimi azaltmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu da daha fazla dans öğretmeni tutmam gerektiği anlamına geliyor.

Kapı açıldı ve gelen benim yazılımcı dostum değildi; elinde iki kahve taşıyan Rory'ydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Son ayındaydı ve son yaz döneminde ders vermiyordu.

"Sıkıldım."

"Senin dinlenmen ve Mike'ın ayaklarını ovup sana bakması gerekmiyor mu?"

"Sıkıcı."

Sırıttım. Onu gördüğüme sevinmişim. "Başka ne sıkıcı biliyor musun? Yazılım üzerine dinleyeceğim sunum."

Rory bunu yapmaya devam etti; elinde kahveyle rastgele zamanlarda ortaya çıkıyor ve sıkıldığını iddia ediyordu. Sonraki birkaç hafta boyunca ona eve gitmesini söyleyip durdum.

ve ayaklarını uzattı, ama o dinlemedi. Benimle birlikte yer döşemelerini ve banyo armatürlerini seçmeye geldi - sonunda acayip bir tuvalette karar kıldık - ve yeni alan için bir ön büro kurulumu yaptık.

"İyi misin?" diye sordu bir sabah.

"Ben ." Bir şey söylemedi, ben de "İyi görünmüyor muyum?" diye ekledim. Hala konuşmayınca, "Ne?" dedim.

"Bilmiyorum. Durgun görünüyorsun. Ya da sadece ... kapalı." Kapalıydım.

Korkunç gerçek şuydu ki kampı özlemiştim. Gerçek hayatımda yeri olmayan o aptal delik dansını özledim. Gerçek hayatımda yeri olmayan Teddy'yi de özledim.

Bu yazın başlarında, kamptan önce, Orta Yaş Krizimi Önlendi projemin iki ayağı vardı. Birinci sütun yeni binaydı. Yeni imparatorluk. Krizde olamayacak kadar imparatorluğumu genişletmekle meşgul olmak. İkinci sütun ise randevulardan, erkeklerden vazgeçmekti. Kampa gitmenin İkinci Sütunu başlatması gerekiyordu. Ormana gidip kocakarı olmak.

Peki neden kamptaki erkek arkadaşımı özleyerek ve yeni imparatorluğum için bir tuvalet seçmeden ormandan dönüyordum?

Bu ben değildim. Tuvaletlerde oyalanmaz, erkeklere ay gibi bakmazdım. Başımı salladım. "Sadece yapmam gereken her şey için stresliyim."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım ediyorsun." Bana getirdiği kahveyi kaldırdım. "Ayrıca, sen olmasaydın muhtemelen tamamen vasatın altında bir tuvaletim olurdu."

"Ian sonra eski dairemde kaldığım zamanı hatırlıyor musun? Eskiden bize gelirdin ve boş oturma odasında dans ederdik."

"Evet." Gülümsedim. Bunlar güzel anılardı. Mesai saatleri dışında bütün dans stüdyosu bana kalıyordu ama her nasılsa Rory'nin boş oturma odası -eski kocası bütün mobilyaları almıştı- yaratıcılık patlamalarına ilham vermişti. O dairede Go-Go's temalı bir resital düzenlemiştik.

"Belki ben bebeğimi doğurduktan ve sen de yeni yerinde çalışmaya başladıktan sonra tatil resitali üzerinde çalışabiliriz."

"Elbette. Ve bu kulağa harika geliyor."

Ona delik dansını anlatmayı düşündüm. Ama kulağa çok aptalca gelirdi. Ne diyebilirdim ki? *Belki de ataerkillikle ilgili bir dans uydurmuştum ve içinde bir sürü delikten atlama vardı?* Parça hafızamdan silinmeye başlamıştı. Adımları hatırlayamadığımdan değil, daha çok

O koreografiyi yapmak için hissettiğim aciliyet azalmıştı.

Rory'yle son zamanlarda doğumla ilgili gerginliğinden, kadınların hep doğum acısını unuttuğunu söylediklerinden konuşuyorduk. "Bir insanı vajinandan dışarı itmenin acısını nasıl unutabilirsin ki?" Rory inanamayarak haykırmıştı.

Anladığımı sanıyordum. Doğumdan sonraki yaşam deneyimi - bir bebeği hayatta tutmak, hayatınızın geri kalanıyla başa çıkmak, bu başka çocuklar, işler veya ilişkiler anlamına gelse de, doğum deneyiminin "büyüklüğünü" küçülttü.

Zaman bir deneyimden duyguyu çıkarır ve duygu olmadan sadece olay örgüsüne sahip olursunuz. Olan şeyler: *Doğum yaptım. Bir dans yaptım.*

Bir keresinde bir dans yapmıştım. Çok uzun zaman önce bile değil. Ama bu açıdan bakınca nedenini hatırlayamadım.

17

GECIKMIŞ HESAPLAŞMA

Teddy

Kampın ikinci dönemi hızlı geçti. Gretchen'ı çok özledim ve lanet bir albüm yazdım.

Bu iki şeyin bağlantılı olup olmadığını merak ettim. Sadece lojistik açıdan olsa bile, bir şekilde ilişkili olduklarını düşündüm. Geçen seansta Gretchen'la çok fazla zaman geçirmiştik ve o seansın sonuna doğru yazma tikanıklığımı aşmıştım. Bu seansta, yazılar akarken ve Gretchen yokken, başka ne yapabilirdim ki?

Bu sefer öğretmenlik, mentorluk ve diğer konularda daha saygın bir iş yapmaya çalıştım. Ve gün doğumu çemberi için sabahın köründe kalktım. Yine de günleri doldurmak için yeterli değildi.

Ya da geceleri.

Ben de yazdım. Bir albüm için gerekenden çok daha fazla şarkı. Diğer garip şey? Marion ile arkadaş oldum.

Bir sabah gün doğumu çemberinden sonra ofisinde çay içerken "Ben de gitar çalmayı düşünüyordum" dedim.

Marion olayı, daha önceki yardım teklifini kabul edip bir şarkı dinleyip dinlemeyeceğini sorduğumda başlamıştı. Şarkıyı beğenmişti ve geri bildirim coşkulu ve yapıcı arasında doğru dengeyi tutturmuştu. Haklıydı: o iyi bir dinleyiciydi. Bu beni çaya davet etmesine yol açmıştı ve artık güneş doğduktan sonra çember çay saatinin yarı düzenli bir üyesiydim.

"Aslında," diye ekledim, severek kendimi şaşırttığım Earl Grey'den bir yudum alırken, "bu albümdeki tüm enstrümanları kendim çalmayı düşünüyorum." Güç sarhoşu bir şekilde değil, kendime güvenmediğim için değil.

başka biri. Daha çok şarkıları kaydederken kendi yolumu hissetmek istedim.

"Eski grubunuz olmadan yapacağınız ilk albüm için süreci oldukça sıkı kontrol etmek istemeniz ve eski çalışmalarınızdan stilistik olarak kopmanız bana o kadar da dikkat çekici gelmiyor. Bunun dezavantajı nedir?"

"Sanırım eğer turneye çıkmak istersem. Ama bir yıllık turneden yeni çıktım ve açıkçası yakın zamanda tekrar turneye çıkmak gibi bir isteğim yok."

"O köprüye geldiğinizde geçebilirsiniz."

Marion bana devrim niteliğinde bir şey söylemiyordu ama zeki ve başarılıydı ve onun onayını almak bir anlam ifade ediyordu.

Yeni albümümde her şeyi kendim yapma planım hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Anna'yı aradığımda - iletişim halindeydik - o da benzer şekilde şaşırmadı. "Bu senin *Speak Now* albümün." dedi.

"Hangi albümüm?" "Taylor

Swift. *Speak Now*."

"Doğru..." Taylor Swift'in herkes kadar hayranıydım -kadın yazabiliyordu- ama anlamıyordum.

"Üçüncü albümü. Her şarkı sadece onun tarafından yazıldı. Ortak çalışan yok, yardımcı yazar yok. Hacker olduğu için biraz tepki çekmişti. Kanye West'in konuşmasını kestiği olayı hatırlıyor musunuz? Stevie Nicks ile düet yaptığı ve herkesin şarkısını eleştirdiği zamanı?"

"Sayılır mı?"

"*Speak Now* onun halka bir efelenmesi idi. Ama aynı zamanda çok içe dönük, yansıtıcı."

Hmm. Sanırım *Speak Now*'ı dinlemem gerekiyordu.

Benim ona akıl hocalığı yaptığım kadar Anna'nın da bana akıl hocalığı yaptığı gözümünden kaçmadı.

Ayrıca bu yaz kızların yazıydı: kız gücü şarkıları, dahi kız Anna, sanat hamisi Marion.

Gretchen.

Gretchen'in randevu maceraları hakkında bana anlattıklarını düşündüm. Scott'la yaşadıklarını düşündüm. Tüm bunlara nasıl göğüs gerdiğini, eleştirileri ve... yani kötü muameleyi nasıl sindirdiğini ve yoluna devam ettiğini düşündüm.

Bazen merak ediyorum, eğer tüm bunlar onun başına gelmeseydi

Bana telefon numarasını vermiş olabilir mi? Onunla çok mu geç tanıştım?

Ama ne için çok geç? Beynim bu yöne gittiğinde kendime sordum. Gretchen olsa bile ben bir ilişki arayışında değildim.

"Ben de albümüm hakkında düşünüyordum," dedi Anna. Telefonun içinden sırtışını duyabiliyordum neredeyse. "Hâlâ 'albümüm' diyebildiğime ve bunun meşru bir kavram olduğuna inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, kendine inanmanın savaşın yarısı olduğunu düşünüyorum." Nedense bu konuda hiç sorun yaşamamıştım, en azından sanatsal olarak. Bu yaz cinsiyetçilik ve çifte standart konusunda aldığım eğitim sayesinde, bunun ne kadarının erkek olmamdan kaynaklandığını merak ettim.

Anna, "Oldukça sıkı bir okula gidiyorum," dedi. "Oraya gitmem için annemle kavga etmek zorunda kaldım çünkü orası benim okulum değil. Oraya gitmek tam bir eziyet. Çalışmadığı halde beni arabayla götürmüyor. İki belediye otobüsüne binmek zorundayım ve günlerim çok uzun. Demo üzerinde çalışsak nasıl olur, ama yavaş yavaş? Belki okul tatillerinde biraz stüdyo çalışması yapabiliriz, eğer o zamanlar senin için uygunsa. Bunun muhtemelen gerekenin tam tersi olduğunu biliyorum. Muhtemelen her şeyi büyük ve yoğun bir yaratıcılık patlamasıyla yapmanız gerekiyor."

"Nasıl 'olması' gerektiğini boş verin. Kural falan yok. Ve bence bu harika bir plan. Liseyi bitirmek önemli. Muhtemelen üniversite de önemlidir." Ben gitmemiştim ama Anna kadar zeki değildim. "Yani evet, elimizden geldiğince araya sıkıştırılalım. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer başarılı olursa, hayatın değişecek. Bu yüzden o zamana kadar eğitiminin mümkün olduğunca büyük bir kısmını tamamlamış olman iyi olur."

"Ve eğer başarılı olmazsa, hala bir eğitimim var."

Ona katıldım, ama sadece başaracağını bildiğimi söyleyerek çok çılgınca ve yoğun görünmek istemediğim için. Ama biliyordum. Onun başarılı bir albüm yapacağını, *benim* başarılı bir albüm yapacağımı bildiğimden daha çok biliyordum. Garip bir şekilde, bununla bir sorunum yoktu. Sadece şarkılarımı kaydetmek istiyordum. Ondan sonra ne olacağını görecektik.

"Twin Cities'de bir stüdyo ayarlamaya çalışacağım," dedim. "Marion'un elinde muhtemelen bazı ipuçları vardır. Kış tatilinin tarihlerini bana göndermek ister misin? Biraz zaman ayırabilir, etrafta dolaşabilir ve neler olacağını görebiliriz."

İkinci seansın kamp sonu finali "Hey Jude" idi. İyi geçti ve müzik çocukları toplu ve bireysel olarak saygıdeğer bir iş çıkardılar. Ancak müzik danışmanları ve ben daha sonra "Bohemian Rhapsody"yi tekrarlamamız gerektiği konusunda hemfikir olduk.

İyi, temelde tüm ikinci seansı özetliyordu, şarkı yazmam dışında, ki o da iyiden de öte gitmişti. Ancak işlerin halka dönük, kamp kısmı kayda değer değildi. Gretchen'in yerine gelen Irina adındaki Rus balerin çoğunlukla kapanık biriydi. Gretchen'in elebaşı olmadığı akşamlarda sanatçıların yüzüşleri bir kenara bırakılmıştı. Maiv iş telaşı içinde kayboldu. Onu zar zor görebiliyordum, gördüğümde de üstü başı boya içindeydi ve kendi kendine mırıldanıyordu. Jack'le hâlâ içki içiyorduk ama zaten pek konuşmuyorduk. Bu seansta hiç dahim olmamıştı, ki bu en iyisiydi, çünkü muhtemelen aynı anda sadece bir dahiyle başa çıkabilirdim.

Marion son gösterinin ertesi sabahı kapımı çaldı ve bana bir e-posta çıktısı verdi. "Bu, ortak bir arkadaşımız aracılığıyla bağlantı kurduğum bir mühendis-yapımcı. Projenize yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Genel olarak, ama eğer hemen işe koyulmak istersen önümüzdeki hafta bir iptal durumu da varmış. Dört gün boş vakti var."

"Cezbedici ama eve gitmeliyim."

Değil mi? Auden'ın bana ihtiyacı olabilir.

Marion, "Anna'nın muhtemelen İşçi Bayramı sonrasına kadar okula başlamayacağını düşünüyordum," dedi.

Hmm.

"Kamp hala herkesin zihninde taze olduğu için bir ivme yakalamış olursunuz" dedi. "Bu mühendisi deneyebilir, daha sonra ister onunla ister başka biriyle olsun, daha fazla zaman ayırma konusunda ciddileşebilirsiniz."

"Anna ile konuşmama izin ver."

"Geçen seansın sonunda annesi ve babasıyla tanıştınız mı?"

Anne ve *üvey baba*, diye düzeltmek istedim ama dilimi tuttum. "Annesiyle tanıştım." Üvey babası gelmemişti, Anna'nın keyifli ve hırçın şarkısından onun hakkında bildiklerime bakılırsa bu bir sürpriz değildi.

"Anna ile kayıt yapma fikrini ortaya attın mı?"

"Evet, ve onun için sorun değildi. Aslında fazla iyiydi." "Ne demek istiyorsun?"

"Kendimi Anna'nın aile dinamiklerine dahil etmeyeceğim ama annesinin büyük bir sahne annesine dönüşme potansiyeli olduğunu hissediyorum. Her türlü kayıt seansına katılmak için programını boşaltacağını söyledi." Yine de Anna'yı okula bırakmayacakmış. "Anna bunu istemez." Annesi bunu söylediğinde Anna'nın annesinin arkasından dramatik bir boğulma hareketi yaptığını biliyordum. Ben de istemiyordum. Annesi yanıdayken boktan üvey babasının izlerini nasıl sürebilirdik ki? "Annesinin mahvetmesinden korkuyorum, anlıyor musun? Annesi tepemizdeyken Anna'nın her zamanki yaratıcı kişiliğini sergileyebileceğini sanmıyorum."

"Ah. Bazen kampçılarımızın ebeveynleri... zorlayıcı olabiliyor."

"Ama stüdyo seansları için bir şaperona ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum. Yani, ihtiyacımız yok ama var, anlıyor musunuz?"

"Bunu yapmayı teklif ederdim ama önümüzdeki hafta burada olmam ve bazı toparlama çalışmaları yapmam gerekiyor. Gretchen Miller'a sormaya ne dersin?"

Bu fikir sarsıcıydı, ama aynı zamanda... galvanize edici? Arı sokması gibi. Ya da sivrisinek ısırığı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, o Anna'yı tanıyor; Anna da onu. Bu mükemmel."

Her şey mükemmeldi. Gretchen'in benimle daha fazla ilgilenmek istemediği kısım hariç. Ama belki de bunu benden çok Anna'nın sanatsal ve kariyer gelişimine bir katkı olarak görecekti.

En azından kendime böyle söyledim.

New York'a dönmeyeceğim için Jack'le birlikte İkiz Şehirlere doğru yola çıktım.

"Gelecek yaz tekrar gelmek ister misin?" Marion bana sarılıp vedalaşırken sordu.

İtiraz etmeye başladım -işler planladığım gibi giderse, önümüzdeki yaz yeni albümle meşgul olacaktım- ama o, "Şimdi cevap verme. Sadece düşün." dedi.

,"" dedim. Açıkça reddetmemek en azından yapabileceğim bir şeydi.

Marion'un Wild Arts'a gelmem için yaptığı davet, neye evet dediğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, hayatımı değiştirdi.

"Beni geri davet etmeyecek misin?" Jack dikkatimizi çekerek söyledi. Ciddi olduğunu düşünmüştüm -Jack her zaman ciddiydi- ama Marion'a göz kırptı. Beni bir tüyle devirebilirdi.

"İki tür sanatçı vardır," diyor Marion. "Dışarıdan gelen dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırdığınızda başarılı olanlar ve olmayanlar."

"Peki ben?" Jack söyledi.

"Yanılıyor muyum?"

Kıkırdadı. Vay canına. Belki Jack de sanatsal iyilik perisiyle çay içiyordu.

"Aslında bence senin ihtiyacın olan şey," dedi Marion, Jack'e bakarak, "yarı zamanlı bir iş. Beyinsiz bir iş ama haftada yirmi saatini alacak bir iş. Starbucks ya da öyle bir yer."

Jack'in itiraz etmesini bekledim -Tanrı'nın edebiyat dünyasına armağanı Frappuccino mu dağıtacaktı?

"Bu da şimdi?" Uzaklaşırken sordum. "Marion bana bazı tavsiyelerde bulundu."

"Peki sen alıyor muydun?"

Sırıttı. "Açıkça reddetmiyorum." Islık çaldım ve o da ekledi, "Ne diyebilirim ki? Bu kitabı yazmadaki yetersizliğim beni alçalttı."

Jack ve ben ustalaşmış gibi göründüğümüz arkadaşça sessizliğe yerleştik. İkiz Şehirlerin eteklerine vardığımızda, "Seni nereye bırakıyorum?" diye sordu.

Bir otel rezervasyonu yaptırmıştım ama beni oraya bırakmasını istemek yerine, "Gretchen Miller'ın telefon numarası sizde yoktur herhalde?" dedim.

"Gretchen'in numarasını neden istiyorsun?"

"İlk seanstaki müzik çocuklarından biriyle planladığım bir kayıt seansına yardım edip edemeyeceğini soracağım." Öyleydim, değil mi? Ne yapacağıma tam olarak karar verememiştim. Marion'dan Gretchen'in numarasını istemeliydim. Ya da Marion'a benim adıma sormasını söylemeliydim. Gretchen'in benden haber almamak istemesine saygı duymak istiyordum ama aynı zamanda... bana eşlik etmesini istiyordum. Bize. Anna. Her neyse.

"Banjo çalan çocuk mu?" Jack sordu. "Evet."

"Olağanüstü biriydi."

"Biliyorum. Onun için bir demo hazırlayacağız. Ama o sadece on beş yaşında. Ben de uçucu bir rock yıldızıyım."

Bana baktı, sonra tekrar yola döndü. "Sen öyle misin?"

"Fark eder mi? Orta yaşlı bir ses mühendisi ve ben olacağız. Yanında refakatçi olmadan genç bir kızı oraya sokamam."

"Yani Gretchen'dan bunu yapmasını isteyeceksin."

"Evet." Değil mi?

Evet. Yapacaktım.

"Ona aşık olduğunu da söyleyecek misin?"

"Ne?" Ben seğirirken emniyet kemerinin kilit mekanizması devreye girdi ve beni koltuğa yapıştırdı.

"Gretchen'a ona aşık olduğunu söylemenin yanı sıra kayıt seanslarına eşlik etmesini de isteyecek misin?" Jack ağzından çıkanları düşününce şaşırtıcı derecede bir soğukkanlılıkla konuştu.

"Ben ona aşık değilim!" Bir şey söylemeyince, "Ben aşık olacak türden bir insan değilim" diye ekledim.

"Asla mı?"

"Şey, kesinlikle bir ay içinde değil."

"Ama size göre, siz de türkü yazacak türden bir insan değilsiniz."

"Onlar *halk* şarkısı değil." Jack'i huysuz ve sessizken daha çok severdim.

"O zaman bunlar ne?"

"Bunlar halktan beslenen rock şarkıları."

Jack'in homurtusu bana bu ayrım hakkında ne düşündüğünü söyledi.

"Ne demek istiyorsun?" Kısaca sordum. Şehre yeterince yakın mıydık ki bir Uber bulabilmem için beni dışarı bıraksın?

"Demek istediğim şu ki insanlar değişir."

"Değişecek misin? Starbucks'ta okuma yazma bilmeyen kitlelerin arasına karışmak zorunda kalacağın bir işe mi gireceksin?"

"Hayır, ama ben senin kadar evrimleşmiş değilim." "Tanrı aşkına."

"Ciddiydim."

"Peki." Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Sadece söylüyorum, herkes senin ve Gretchen'in

birbirimize."

Tamam, belki bu konu hakkında biraz daha konuşmak istemiş olabilirim. Biraz daha. Çünkü bu konuda biraz açıklamaya ihtiyacım vardı. "Herkes' derken, genel anlamda herkes görebilir mi demek istiyorsun?" Muhtemelen Jack'i kastediyordu. Gretchen prezervatif için ona gitmişti.

"Hayır, kelimenin tam anlamıyla herkesi kastediyorum," dedi, sesi neredeyse neşeliydi. "Hepimiz arkanızdan konuştuk. Yani onlar konuştu. Ben pek konuşkan biri değilimdir. Ben dinledim."

Şu anda çok fazla konuşuyordu.

"Harika. Herkesin Gretchen ve benim hakkımda yanlış düşünmesine çok sevindim." "Her neyse, ne istersen yap; beni . Ben sadece düşünüyordum. Bütün bunlarda bir art niyetiniz olabilir. Yeni bir iş kurmanın ortasındaki kadına sormadan şaperon sorununuzu çözmenin milyonlarca yolu olmalı."

Ah, kahretsin. O kısmı unutmuşum. Aslında unutmamıştım ama bir kayıt stüdyosunda hiçbir şey yapmadan oturacak zamanı olmayacağını düşünmemiştim.

"Marion önerdi," dedim, sanki bunun bir önemi varmış gibi. "Şimdi mi önerdi?"

"*Bu* ne anlama geliyor?" Jack'in sessiz olmasını *gerçekten* tercih ederdim. Ve eğer sessiz olmayacaksa, en azından açık konuşamaz mıydı?

"Hiçbir şey," dedi, hiçbir şeyin tam tersi gibi görünen bir şekilde.

"Peki," dedim kararlı bir şekilde, "eğer Gretchen yapamıyorsa, muhtemelen yapabilecek birini tanıyor." "

Ya yapmadıysa?

O zaman gerçekten vedalaşmış oluruz. "Peki seni nereye bırakıyorum?"

"Gretchen'in numarası sende yok mu?"

"Gretchen'in numarası bende yok," diye onayladı Jack. "Neden bende olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum. Ben de *sende* neden olmadığını düşünemiyorum."

"Biz, ah, karar verdik." Gülmekten kırıldı, ki bu... haklıydı.

"Onun bir dans stüdyosu yok mu? Bayan Miller'ın ya da onun gibi bir şeyin? Neden araştırmıyorsun, seni oraya bırakayım?"

"Ya da Marion'dan numarasını isteyebilirim."

"Evet, ama bence aşk ilanı yüz yüze yapılsa daha iyi olur."

"Ona olan aşkımı ilan *etmiyorum*. Ondan bir kayıt seansına eşlik etmesini istiyorum."

"Doğru. Yine de onu görmek güzel olurdu."

Buna itiraz edemezdim. Ve eğer Jack yanımda olsaydı, umarım habersiz gelmem biraz daha az garip görünürdü.

"Tamam." Adrese baktım ve onu bizi batı banliyölerine götürecek bir otoyola yönlendirdim. Kısa süre sonra Minnetonka adında bir yerde bir alışveriş merkezinin otoparkına giriyorduk.

Vay anasını. Burası, tüm işyerlerinin aynı tip abartısız tabelalara sahip olduğu süslü alışveriş merkezlerinden biriydi ve Gretchen orada, bir dişiçi ile bir dondurmacının arasında . "Bayan Miller'ın Yeri" yazan tabela komşularından farklı görünmüyordu ama onu görmenin, Gretchen'in gerçek hayatına girmeye hazır olmanın beni şaşırtan bir yanı vardı. Burada geçici bir "bağlam" yoktu; bu sadece onun hayatıydı.

sığar mıydım?

Vay be. Tek yaptığım Anna ve benimle stüdyoda takılıp takılamayacağını

Jack arabadan inmiş ve kapıya doğru ilerlerken ben hâlâ bağlamlar hakkındaki duygularımla meşguldüm. Yetişmek için acele etmeliydim.

Gretchen'in arkadaşı Rory arkasındaydı. Etrafta başka kimse yok gibiydi.

"Merhaba!" Rory haykırdı.

"Evet, merhaba. Gretchen'ı arıyorum."

"Merhaba Teddy. Ben Rory. Kampta tanışmıştık." "Hatırlıyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gretchen burada değil. Kapıyı kilitlemek üzereyim. Bu akşam yeni binada bir parti var. Gretchen bu sabah binayı kapattı ve bugün onun doğum günü ve her iki olayı da kutlamak için bir parti veriyor."

Kahretsin. Gretchen "yaz sonunda" kırk yaşına basacağından bahsetmişti ve tabii ki yeni binanın mülkiyetini alacağını biliyordum - müteahhidiyle sanal bir gezinti yapmıştı - ama ikisinin de kesin tarihini hiç söylememişti.

"Partiye katılabilir miyiz?" Jack sordu, sonra ekledi, "Jack Branksome."

Wild Arts'ta da tanıştık."

"Biliyorum. Sen Blair Kellermoon'u geri çeviren adamsın." Jack garip bir neşeyle, "Gerçekten de öyleyim," dedi.

"Sen de partiye gelmek istiyorsun," dedi Rory, ses tonu alaycıydı. "Bunu kaçırmazdım." Rory'ye dönmeden önce bana sırttı.

"Ayrıca, kitabımı erteliyorum."

"Pekâlâ. Saat altıda başlıyor." Bir kartvizite uzandı ve üzerine bir şeyler karaladı. "İşte adres."

"Bir şey getirebilir miyiz?" Dediğimi duydum. Ne dedin? Sanki birden Martha Stewart olmuşum ve gidip kanepeler mi hazırlayacaktım? Gretchen'in gerçekliğinin bu şekilde işgal edilmesi beni tamamen şaşırtmıştı.

"Hayır. Bu bir yıkım partisi. Ve bu bir yıkım partisi, bu yüzden kendinizi süslemek gibi bir düşünceniz varsa, hiç zahmet etmeyin."

Yırtık pırtık pantolonuma ve Metallica tişörtüme baktım. "Not edildi."

"Ama belki ayakkabılarınızı değiştirirsiniz. Müteahhit sandalet yok diyor. Onlar sayılır mı emin değilim ama..."

Evet. Turuncu lastik canavarları giyiyordum.

"Gretchen'a geleceğimizi söylemeyin," dedi Jack. "Bu bir sürpriz olabilir." Rory gözlerini bana dikerek, "Umarım iyi bir sürpriz olur," dedi.

18

GERÇEKLER

Teddy

Artık Jack Branksome ile arkadaş mıydım? Yani, gerçekte?

Bazı açılardan bu, son iki ay içinde geçirdiğim en büyük değişim gibi geliyordu, ancak nesnel olarak bunun doğru olmasının mümkün olmadığının farkındaydım.

Yine de çılgıncaydı. Beni dairesine götürdü, yemek sipariş etti ve her zamanki sessiz haline geri döndü.

Pencerelerin olduğu duvara geçip dışarı baktım. Jack tam da düşündüğünüz yerde, Mississippi Nehri'ne bakan bir apartmanda yaşıyordu. "Harika bir manzara."

"Evet, burayı ilk kitabımın avansıyla aldım. Umarım yeterince değerlendirir de ikinci kitabımın avansını geri vermem gerektiği için burayı satmak zorunda kaldığımda zarar etmem."

Döndüm. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sanırım artık gerçekten arkadaşlık. "Pek sayılmaz."

Ya da değil.

"Bu açıp duran sensin," dedim.

Omuz silkti. "Sanırım tek vuruşluk bir mucize fikrine alışmaya çalışıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek yardımcı oluyor."

Ona bir moral konuşması yapmayı düşündüm ama sonra bu arkadaş meselesinde bebek adımları atmayı düşündüm. Gitme vakti gelene kadar film izledik ve Tayland yemeği yedik.

Gretchen'in yeni stüdyosunun bulunduğu ortam, alışveriş merkezinden tamamen . Muhtemelen bir zamanlar kendine ait olan küçük şirin bir ana caddeydi.

Binalar tarihi görüldüğü için tek başına küçük bir kasaba.

"Buraya hiç gelmemiştim," dedi Jack park ederken. "Burası biraz tuhaf bir yer." Arabadan indik ve yürümeye başladık. "İşte orada." Sokağın diğer tarafındaki kırmızı tuğlalı bir binayı işaret etti.

Birkaç kapı ötede tabelasında "Soğuk Bira" yazan bir taco dükkânı vardı ve bir şeyler içmek için içeri girmeyi önerdim ama Jack omzumdan tuttu ve beni fiziksel olarak Gretchen'in binasına doğru yönlendirdi. Ön kapı açık duruyordu ve yemin ederim, daha önce hiç yaşamadığım kadar kötü bir sahne korkusu yaşadım.

Neyim vardı benim?

Etrafta belki bir düzine insanın dolaştığı büyük ve boş bir alana girdik. Arka tarafta birkaç kişi gömme dolaplara balyoz sallıyordu. Üst kattan gelen müzik sesini duyabiliyordum.

O beni görmeden ben onu gördüm. Baret takıyordu ve sırtı bana dönüktü, bu yüzden onu *tanıdığım* dışında nasıl tanıdığımdan bile emin değilim. Herhangi bir bağlamda.

Ve bu en lanet şeyin gerçekleşmesini sağladı: tüm korkumun buharlaşmasını sağladı.

Ve birden neden burada olduğumu anladım. Anna'nın kayıt seansıyla hiçbir ilgisi yoktu. Jack haklıydı.

Sourplum'a aşık olmuştum.

Elbette öyleydim. Benimle birlikte gölde yüzmüştü, fırfırlı marşmelov mayosuyla ve bana - nazıkçe - neyim olduğunu söylemişti. Nasıl düzeltceğimi söyledi. Bunu yapmasına izin verdim çünkü beni anlıyordu. Çünkü birçok yönden aynıydık. Hırslı, cesur ve mücadeleciydi. Aynı zamanda benim olmadığım bir sürü şeydi: bilge, neşeli ve güzeldi.

Bağlamlar hakkında çok konuşmuştuk. Neye izin verilip verilmediği hakkında. Birlikte yatabilirdik çünkü çıkmıyorduk. Buna "izin vardı" çünkü kamptaydık ve bu da bir şekilde gerçeklikten farklı bir kategoriydi. Sanki bir boşluktan yararlanıyormuşuz gibi kurgulamıştı.

Bir boşluk istemedim. Gerçeklik istiyordum, kampı da içeren bir gerçeklik. Ama bir de şu var. Tüm bağlamları istedim.

"Bunu yapacağım," diye fısıldadım Jack'e.

"Vay anasını. Gerçekten mi?"

Evet. Atışımı yapacaktım. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Gecikmiş hesaplaşmanın zamanı gelmek üzereydi.

Gretchen'in düşük seviyede çıldırdığını fark ettiğimde eminliğim bir darbe aldı. Jack'e bana katılması için girişin yan tarafına geçmesini işaret ettim ve sürpriz bir şekilde yorum yapmadan bunu yaptı.

Gretchen yine baret takan uzun boylu bir adamla konuşuyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi yüksek ve incedi.

"Bu dünyanın sonu değil. Biraz zaman ve para ekleyecek ama felaket boyutunda değil. Küf de yok, yani yeni olmalı. Belki de satıcı taşınmadan önce bulaşık makinesini söktüğünde tetiklenmiştir."

"Bu, müteahhidin kötü haberi getirdiği programlardan biri gibi," dedi Gretchen, sesi histerik bir tonda çıkıyordu. Garipti: Histerinin Gretchen'in kullandığı bir tarz olduğunu bilmiyordum.

Gretchen ve uzun boylu adamla toplanmış olan Rory bizi gördü ve oraya doğru ilerledi.

"Her şey yolunda mı?" Hâlâ Gretchen'a bakarak sordum.

"Olacak. Müteahhit üst kattaki mutfakta bir sızıntı keşfetti. Gretchen bunu alışılmadık bir şekilde zor karşılıyor." Başını eğdi ve Gretchen'ın baretini çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirmesini izledi. "Genelde bundan daha iyi idare eder."

Evet. Sesi gibi, Gretchen'in genel enerjisi de Sourplum'a hiç benzemiyordu. Kaskatı kesilmişti ve volta atmaya başladı. Vücut dili konusunda uzman değildim ama bana göre dönüm noktası olan bir doğum gününü ve bir iş zaferini kutlayan biri gibi görünmüyordu. Buradan başka bir yerde olmayı tercih eden birine benziyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Rory'ye dikkatle sordum. "Yeni stüdyoyu kastediyorum."

Bakışlarını bana çevirdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor *musun*?" "Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Öyle mi?"

Konuşmamı istiyor gibiydi, ben de konuştum. "Bilmiyorum. Sadece Wild Arts'ta Gretchen koreografi yapmaya başladı. Stüdyo için değil ama bir tür kişisel proje. Yaratıcılık ateşiyle yanıp tutuşması dışında bu konuda pek bir şey bilmiyorum ve... şey, onu böyle görmek bir şeydi

O kadar. Ve sonra o gitmeye hazırlanırken her şey kayboldu."

Rory bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı, ama "Sana bundan bahsetti mi?" diye sorduğumda başını hayır anlamında sallamaya başladı.

"Ama döndüğünden beri ona bir şeyler olduğunu söyleyebilirim." Rory eklerken hepimiz Gretchen'in adımlarını izledik, "Başka bir şey yapmak istiyordu. Daha fazlasını. Bunun" -etrafı işaret etti- "o olduğunu düşünüyordu."

"Belki de öyledir." Ben kimdim ki aksini söyleyeyim?

Döndü ve yine gözlerini kısarak bana baktı. "Neden buradasın Teddy?"

Lanet olsun. İşte hiçbir şey olmadı. "Gretchen'a söylemem gereken bazı şeyler var."

Bu doğru cevap gibi görünüyordu. "Gretchen!" Rory seslendi. "Bakın kim gelmiş!"

Gretchen döndüğünde far ışıkları altındaki bir geyik gibiydim. Boynumdan aşağısını hareket ettiremiyordum ama gözlerimin açıldığını ve ağzımın bir aptalmışım gibi açık kaldığını hissedebiliyordum.

Yine de iyiydi. Bana gülümserdi -ya da sırtırdı ya da gözlerini devirirdi- ve iğneleyici ama sevecen bir şeyler söylerdi, ben de iyi olurum.

Maiv'in bize doğru geldiğini gördüm. Normalde onu selamlardım ama havadaki gerginliği hissetmiş olmalıydı çünkü bize bir metre kadar yaklaştığında bir tarafa doğru sıralandı ve sanki yanımızda büyük bir daire çizerek yürüyormuş gibi yaptı. Jack kahkahalarla güldü.

"Jack," dedi Rory, Gretchen ile bana bakarak, "dev çatallı bir çekiç alıp bir şeyleri yok etmek için kullanmak ilginç mi?"

"Gerçekten de yapabilirsin."

Geriye Gretchen ve ben kaldık. Sugarplum.

Sourplum. "Burada ne yapıyorsun Teddy?"

Soruya eşlik eden bir gülümseme, sırtıma ya da göz devirmesi yoktu, sadece rahatsız edici derecede boş bir ifade vardı. Paniklemeye başladım.

Şaperon sorusuyla başlamayı düşündüm ama bunun iyi bir fikir olmadığını anlayacak kadar işleyen beyin hücrelerim kalmıştı. Belli ki Gretchen'in bir hafta boyunca stüdyoda tembellik edip bana yardım edecek zamanı yoktu.

"Sanırım sen benim ilham perimsin,"

diye ağzımdan kaçırdım. "Ne?"

"Sanırım sen benim ilham perimsin," dedim tekrar, sanki buradaki tek sorun

İlk seferinde beni duymamıştı. "Seninle yatmam gerektiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun, belki şarkı yazma konusundaki yetersizliği aşabilirim?"

"Şaka yapıyordum."

"Biliyorum, ama ben değilim."

"Demek ben senin ilham perinim," dedi garip bir vurgu eksikliğiyle.

"Evet."

"Hayır, teşekkürler."

Gözlerimi kırptım. "Bunun kabul edebileceğin ya da reddedebileceğin bir şey olduğundan emin değilim. Sadece öyle. 'Sweet and Sour' senin hakkında, biliyorsun. Yani bir göl hakkında ama aynı zamanda senin hakkında."

"Hayır."

Bununla ne yapacağımı bilemedim. Bir soru sormamıştım.

"Söylediğim herhangi bir şeyi dinledin mi?" dedi, sesi yükseliyordu. "Biriyle çıkmayı bıraktım."

"Biliyorum, ama-"

"Burada olamazsın," dedi yavaşça, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Ben bunu kabul etmedim. Bu kabul ettiğim şeyin tam tersi."

Buna itiraz edemezdim. Onun son şansı olmam gerekiyordu. Belki de sonunda kamp erkek arkadaşlığına terfi etmişim ama kamp erkek arkadaşlarının gerçek erkek arkadaş olmadığını bilmeliydim. Bana bakın, ben bir şekilde Jack'i gerçek bir arkadaş olarak kazanmıştım ve Gretchen kamp arkadaşı olarak kalmak zorundaydı.

Lanet olsun.

Sanırım bazen atışınızı yaparsınız ve vurulursunuz.

Beynimde bir tür histerinin kök saldıığını hissedebiliyordum. Onu uzaklaştırdım. Eğer Gretchen beni bir daha görmek istemezse, ona muhtemelen duymak istemeyeceği şeyler söyleyecektim. Çünkü birini sevdiğinizde yaptığınız şey buydu - ki karşılıklı olmasa da hâlâ seviyordum.

"Bir şey daha söyleyebilir miyim? Alakasız bir şey?"

"Seni durdurabilir miyim?" dedi, sesi beni üzecek şekilde teslim olmuştu.

Burada hiçbir şey olmadı. Belki de yanılmışımdır. Ama ben öyle düşünmüyordum. Ve eğer haklıysam, bunu söylemem gerekiyordu. "Stüdyoyu bir kalkan olarak kullanıyorsun. Tüm bu iş kadını/girişimci kimliğini bir kalkan olarak kullanıyorsun. Bir dikkat dağıtma."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu yapmak istediğini sanmıyorum." Odanın etrafını işaret ettim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni titreten bir aşağılama derecesiyle bana baktı. Ama ben devam ettim. "Beni istemiyorsun. İyi o zaman. Ama bence sen koreograf olmak istiyorsun."

"Siktir git Teddy," dedi ve sanki bana vurmuş gibi geri çekildim. "Geri dön ve 'Limon Ağacı'nı dinle. Ben meyveyim. Ben ekşiyim. Kendi seçimimle. Kendine tatlı olduğumu söyleme. Sözleri dinle."

Devam ettim. Beni zaten reddetmişti, bu yüzden duyması gereken şeyi söylemeye kararlıydım. "Deliğe ne oldu?" Hala tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama bilmeme de gerek yoktu. Ona nasıl enerji verdiğini görmüştüm. "Orada birkaç gün boyunca yanıyordun."

"Olan şu ki, normal hayatta çukur kazmakla uğraşamazsınız. Normal hayatta işinizi yapmak zorundasınız."

"Solo bir albüm yapıyorum," dedim. "Tüm enstrümanları ben çalacağım. Kullanabileceğimden daha fazla şarkım var. Sen yokken ikinci seansta bir sürü şarkı yazdım."

"Yani benim *yokluğumdan* ilham aldınız," diye karşılık verdi. "İlham perisinin tam tersiymişim gibi görünüyor."

Normalde, böyle bir geri dönüş şakacı bir şekilde yapılırdı. Bu beni memnun ederdi ve ben de bir karşılık verirdim. Ama burada şaka yoktu. Söylediklerinde ciddiydi.

Bu yüzden ilerlemeye devam ettim. Yapmayı bildiğim tek şey buydu. "Bu şarkılar Concrete Temple'dan tamamen farklı. Onlar folk-rock."

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni korkutan boş bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"Yeni bir şey yapıyorum," dedim, belki anlamamıştır diye. "Ben de en az senin kadar korkuyorum ama korkutucu şeyimi yapıyorum."

Bir yıl sürmüş gibi hissettiren bir duraklama oldu, ama muhtemelen sadece beş saniyeydi, sonra "Korkmuyorum. Meşgulüm."

Yüzüme karşı yalan söylerken bana bakış şekli: vay canına. Yalan söylediğini bildiğimi biliyordu ama yine de yaptı. Benimle birlikte olmak istememesinden daha çok canımı yakan şey buydu. Bana göre ormanda, gölde, yatakta yaptığımız samimi sohbetlerin hiçbir anlamı yoktu. Kamp arkadaşı ya da kamp erkek arkadaşı kavramını anlıyordum ama bu kamp ilişkilerinin yarısı, kampta yaşananları bir kenara bırakmak değil miydi?

Saçmalık mı? Teknolojinin, arabaların, şehirlerin, işlerin ve ailenin dikkat dağıtıcı unsurları olmadan doğrudan gerçeğe atladığınızı? Kendi saçmalıklarınızla yüzleştiniz mi? Gecikmiş hesaplaşmanızı yaptınız mı?

Kesinlikle öyleydim. On hafta önce olduğum kişi değildim. Bunun bir kısmı ortamdan, Wild Arts'ın kendisinden kaynaklanıyordu. Ama büyük kısmı Gretchen'a bağlıydı. Gölde yanımda yüzdü ve beni dinledi. Kollarımda yattı - ters meyve rulosunda ve daha sonra yatağımda - ve bana sırlarını anlattı. Düşünmüştüm. Gözbebeklerimin arkasında bir karıncalanma hissi başladı.

Hay sikeyim. Ağlamaya başlamadan önce buradan çıkmalıydim.

Ben de öyle yaptım. Döndüm ve Gretchen'in kendini hapsedmeye hazırlandığı binadan hızla çıktım.

Jack de onu takip etti. "Hey, şu birayı alalım."

"Hayır, teşekkürler."

Arabasına nişan alarak barikatın ortasından geçtim. Takip etmeyince telefonumu çıkardım. "Bir Uber çağırayım."

"TAMAM, TAMAM." Sokağı koşarak geçti. "Atla."

En az direnç gösteren yol olduğu için bindim - beni oradan en hızlı çıkaracak yol - ama bir Uber'i tercih ederdim. Aklım başımdan gitmişti ve her yerim yanıyordu. Utanç, bundan oldukça emindim. Utanç böyle bir şeydi işte.

"Bunun senin aşk ilanının olması mı gerekiyordu?" Jack uzaklaşırken sordu.

"Uh, evet?" Tanrım. Söylediğim herhangi bir şeyi duymuş muydu?

"Wild Arts'taki yangının olduğu o gece yazdığın şarkıyı duydum. Nefret ettiğim bir deyim kullanmak gerekirse, duygusal olarak zeki ama aynı zamanda nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

"Ha?"

"İnsan ilişkilerinin nüansları hakkında böyle bir şarkı yazarken nasıl olur da kendi ilişkinize sopalı bir mağara adamı gibi yaklaşırsınız?"

Sopanın ne olduğunu bilmiyordum ama bir sopaya sahip olduğum ve/veya kullandığım fikrinin hoş bir tasvir olmadığından şüpheleniyordum.

"Bak. Ona sert davrandığımı biliyorum ama açık konuşmam gerektiğini düşündüm. Koreografiyi bırakarak hata yapıyor. Onun hakkındaki hislerim ne olursa olsun, buna gerçekten inanıyorum."

"Peki. Peki bu duygular nedir?"

"Bunun açıkça belli olduğunu düşünmüştüm. "Bunun açık olduğunu düşünürdüm.

ona aşık olduğumu söylüyor."

"Sana söyledim tabii, ama *ona* söylemedin."

"Evet yaptım. I-"

Bekle.

"Onun senin ilham perin olduğuna dair şifreli ve garip bir konuşma yaptın." "Evet, ama..."

"Dostum. Onun hakkında ne hissettiğini ona hiç söylemedin. Sadece senin müziğin için yaptıklarını."

"*Kahretsin.*" Kulağa öyle gelmesini istememiştim. Sadece o kadar harika biri olduğunu söylemek istemiştim ki beni yaşadığım acıma partisinden çıkardı ve tekrar yazabilmemi sağladı. "Şimdi ne yapacağım?"

"Belki de tüm bu sanatsal saçmalıklardan bağımsız olarak ona nasıl hissettiğini söylemeyi düşünmelisin."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Biliyorsam ne olayım. Tavsiye veren yardımcın olarak beni seçtiğin için üzgünüm ama başkalarının kişiler arası sorunlarıyla uğraşmak için günlük -hatta yıllık- limitime ulaştım. Aslında tüm bunlar o kadar can sıkıcı ki eve gidip kitabım üzerinde çalışma fikri daha az acı verici geliyor."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Mesele şu ki, Jack haksız değildi. Gecenin kaydını geri sardığımda, Gretchen'ı ne kadar çok sevdiğimi anladığım anı net bir şekilde görebiliyordum. Baretiyle partinin ortasında dikiliyordu ve ben de sonunda gerçeği gördüğünüzde hissettiğiniz gibi kendimden geçmiştim. Üstesinden gelmiş ve enerjikleşmişim. Ama sonra *diğer* gerçeği, yaptığı hatayı gördüm. Ve onu bu hatayı yapmasına izin veremeyecek ya da en azından hiçbir şey söylemeden bu hatayı yapmasını izleyemeyecek kadar çok seviyordum. Endişe beni ele geçirmişti ve bu endişenin dışı vurumu kalbimdeki dışı vurumunu bastırmıştı. Ve o beni -görünürde- çok güçlü bir şekilde reddettiğinden beri, onu bu yanlış yoldan döndürmeye odaklanmışım. Bir ayrılık hediyesi de diyebilirsiniz.

Doğrularımı sıraya koymamışım.

Belki de yeni stüdyosuyla bir hata yapıyordu. Ama ben kimdim ki bunu söyleyecektim? Ben kimdim ki böyle bir şey söyleyeyim?

Tanrım, tam bir aptalmışım.

Kız kardeşimi aradım. Bana aptal olduğumu söyleyecekti ama umarım Jack'in başardığından daha somut bir şekilde ne yapmam gerektiğini de söyleyecekti.

Her şeyi anlattım ve bana "Büyük bir jeste ihtiyacın var." dedi.

"Ne?"

"Bilirsin, büyük bir jest. Romantik komedilerdeki gibi."

"Lloyd Dobler'ın kafasının üzerinde müzik kutusu tutması gibi mi?" Kampta tam da böyle bir şeye şaka yollu yaptığım göndermeyi düşünerek sordum - Gretchen'in böyle bir şeyi tatsız ve ürkütücü bulacağını biliyordum.

"Aynen öyle."

Beynimde bir fikir kırıntısı uçtu.

"Aslında neye ihtiyacım var biliyor musun?" Dedim ki. "Hem büyük de komik bir jest." Tekrar deneyeceğimi varsayarak.

Öyle miydim? Gözlerimi kapattım ve bu bilgeliği daha somut bir şeye dönüştürmeye çalıştım. Harekete geçirilebilir bir şeye.

Cesaret edebildim mi?

Kahretsin, tabii ki yaptım. İşleri daha da kötüleştiremezdim.

"Büyük ve komik bir jest," diye yineledi Auden. "Bunu nasıl başaracaksın?"

miydim *bilmiyordum*. Ama yapacağımdan emindim.
dene.

19 BAĞLAM

Gretchen

İki kat üzerinde gerçekleşen bir yıkım partisi sırasında bir çatışma yaşamanın en güzel yanı, izleyenlerin bunu fark etmemesidir. Alçıpan tozunu yeme ve içmeden ayrı tutmak amacıyla ikinci katı parti için, birinci katı ise yıkım için ayırmıştık. Teddy buradayken çoğu insan üst kattaydı, çünkü DJ, bar ve yemek oradaydı. Tren kazasına sadece Rory, Jack ve Maiv tanık olmuştu. Jack Teddy ile birlikte ayrılmış, Maiv de bir yerlerde kaybolmuştu.

Geriye Rory kalıyordu. Kendimi ya bir çıldırmaya ya da aşırı bir empati gösterisine hazırladım. Kesinlikle çıldırmak istemiyordum ama empati de istemiyordum. Artık bu konuda *konusmak* istemiyordum. Sadece hayatıma devam etmek istiyordum. Bu da şu anda bazı şeyleri yıkmak anlamına geliyordu, ki bu da ideal olarak yanmakta olan beynimi sakinleştirmek gibi bir yan etkiye sahip olacaktı.

Rory sadece "Limon ağacıyla ilgili tüm bu şeyler de ne?" dedi.

"Bu bir şarkı. Babası ona aşka güvenmemesini söyleyen bir çocuk hakkında. Teddy için çocukken önemli bir şarkıydı ve son zamanlarda bu şarkıya geri döndü."

"Nasıl önemli?"

Nedense kendimi ona Teddy'nin annesinden ve gerçek limon ağacından bahsederken buldum. Lanet olsun, beni konuşmam için kandırmış mıydı?

Telefonunu çıkardı ve çok geçmeden şarkı çalmaya başladı. "Duymuştum," dedim -kızgınca, ama değildi.

"Ben duymadım."

"Tamam, yapmam gereken bir gösteri var."

Titriyordum ama devam etmekten başka ne yapabilirdim ki? Ben de öyle yaptım.

yaptım. Bir plan yaptım ve onu uyguladım. Beni buraya kadar getiren şey buydu. Etrafıma bakındım. Herkes buradaydı. Çoğu insan üst kattaydı, gerçi içlerindeki Hulk'u ortaya çıkarmak isteyenler için aşağıda baret ve balyoz bulunduruyordum. Ama üst kattakilerin hepsi benim adamlarımdı. Rory'nin kocası Mike ve kızı Olivia. Üniversiteden arkadaşlar. Suz ve alışveriş merkezinden birkaç kişi. Bayan Miller'ın şimdiki ve eski aileleri. Annem ve Ingrid. Onları zihnimde sohbet ederken, gülümserken ve dans ederken görebiliyordum.

Ben şanslıydım. Harika bir hayatım vardı. Stüdyomun etrafında bir topluluk oluşturmuştum. Benim gibi büyük bir genişlemenin eşiğindeyken çekingen davranmak normaldi ama ne yaptığımı ve neden yaptığımı hatırlamam gerekiyordu.

"İyi misin?"

Maiv. Maiv bile buradaydı. Davetimi kabul ettiğine sevinmiştim ama şimdi keşke etmeseydi diyorum. Davamla ilgilenecek başka birine ihtiyacım yoktu.

Ama benimle . Elinde iki balyoz vardı ve şöyle dedi: "Arka kapının yanındaki garip çapraz duvara bakıyordum. Müteahhitiniz yapısal olmadığını söylüyor. Arkadaki park alanında asfaltın içinden büyüyen bazı yabancı otlar var ve o duvarı kaldırırsak kapıdan park alanını görebileceğimizi düşünüyordum. Sakıncası yoksa kapıyı açıp hem içeriyi hem de dışarıyı gösteren bir fotoğraf çekerim ve belki daha sonra boyarım diye düşündüm."

Asfalttaki yabancı otlar: tam Maiv'in işi. Ve şu anda bir duvarın canına okumak tam da bana göreydi. Solunum maskelerini taktık ve işe koyulduk.

"Teddy ve Jack geldi mi?" diye sordu birkaç salınım yaptıktan sonra.

Belli belirsiz homurdandım, Teddy'nin onunla ilk tanıştığımda yaptığı gibi.

Siktiğimin Teddy'si. Ne cüretle buraya gelir ve sadece Pillar'ı değil

Orta Yaş Krizinin İki Ayağı: Önlendi, ama birinci sütun? Ben onun ilham perisiydim ve o da satın aldığım ve konuştuğumuz sırada yenilemekte olduğum binanın bir hata olduğunu mu düşünüyordu?

Belki de ona çok sert davranmıştım ama benim için en iyisini bildiğini düşünen erkekler tarafından köşeye sıkıştırılmak hoşuma gitmiyor. Büyük bir yumruk attım ve şok olmuşum, gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Vücudumun kafası karışmıştı. Kendime güç veriyordum.

Teddy ile adrenalinle yüzleştim ve sonra da yere akıldım. Ama şimdi tam anlamıyla bir duvarı yıkıyordum, bu da... daha fazla adrenalin mi gerektiriyordu? Güç mü? Bilmiyorum ama o anda sahip olmadığım bir şey gerekiyordu.

Yine de denemeye devam ettim, gözlerim akarken çekici kaldırıp alçıpana indirdim.

Maiv, mükemmel bir insan olarak, beni izlediğini hissetmeme rağmen hiçbir şey söylemedi.

Rory de mükemmel bir insan olmasına rağmen aynı şeyi yapmadı. Sanırım beni çok iyi tanıyan mükemmel bir insandı, çünkü hemen yanıma geldi ve "Bu şarkıyı defalarca dinledim" dedi.

İçimi çektim ve salladım, duvarın bir parçası yıkıldığında hastalıklı bir şekilde tatmin oldum. Ama sonra balyozumu yere bıraktım. Rory sinirime dokunsa da onu alçıpan tozuyla boğmak istemiyordum. Ve nihayetinde, bir konuşma yapmadan bu işten sıyrılamayacağımı biliyordum. Ya da en azından bir monolog dinlemeden. En azından gözlerimdeki akıntı durmuştu.

Solumum cihazımı çıkarıp ona doğru çekingen bir iç çekiç yönelttiğimde Rory, "Bence şarkının mesajını harfî harfine alan sensin," dedi. "Aşktan korkan sensin."

"Aşktan korkmuyorum. Onu bulmaya çalışmaktan emekli oldum. Aynı şey değil."

"Peki ya aşk seni bulursa? Bunu hiç düşündün mü? Çünkü öyle görünüyor."

"Ooh." Bu Maiv'den gelmişti. Ona ters ters baktım ama hiçbir etkisi olmadı. Bana sadece "Ne?" der gibi baktı. Lanet olsun. Onu kamp arkadaşı olarak bırakmalıydım.

Rory'ye döndüm. "Milyonda bir gelen sonsuza dek mutlu hayatının bakış açısından bunları söylemek senin için iyi, ama şarkı yanlış *değil*. Bu yüzden bu kadar güzel. Yıkıcı derecede doğru. Limon ieğî tatlıdır ama meyvesi ekşidir. Yani, aşk için mükemmel bir metafor."

"Belki de sorun limon ya da iek değildir," dedi Rory. "Belki de mesele limon ağaçlarının New York'ta saksıda yaşamamasıdır."

"Ha?"

"Bu bağlamla ilgili."

O kelime vardı. Bu yaz sürekli gündeme geldi. "Ne yapıyorsun

ne demek?"

"Limon ağaçları bazı koşullarda gelişmez, ancak diğerlerinde gelişebilir."

Neden bahsediyordu? "Burada yanlış bir metafor kullandığımı mı söylüyorsun?"

"Eğer şarkıyı aşkın umutsuz olduğu, her ilişkinin sonunun geldiği şeklinde anlıyorsanız, evet diyeceğim."

Tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı. "O zaman mecazi limon ağacımı ne yapacağım?"

"Düzgün bir yere dikelim mi?"

"Bu bir *şarkı*!"

"Benim de bir zamanlar gerçek olan hayali bir erkek arkadaşım olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" dedi Rory, sinir bozucu bir şekilde, "hiç istifini bozmadan."

"Aman Tanrım, bu *Velveteen Rabbit* değil! Neyi kabul edip etmeyeceğinize dair standartlarınızın olması normaldir. Sınırların olması normal. Size binlerce kez söylediğim gibi, ben erkeklerden emekli oldum. Aştan. Hepsinden." Belki de sütun meselesini açıklamam gerekiyordu, eğer burada metaforlarla uğraşıyorsak.

"Evet," dedi Rory, "ama çoğu zaman en iyi niyetle koyduğumuz sınırların esnetilmesi mümkün mü?"

"Sadece onlara izin verirsek."

"İstedğim de bu. Bazen onlara izin vermemiz gerekir."

Burada işim bitmek üzereydi. Artık kızgın değildim ya da yıkım enerjisiyle dolup taşmıyordum; yorgundum. "Sadece İngilizce konuşabilir misin?"

"Bence Teddy'yi göndermekle hata yapıyorsunuz."

Sessizliğini koruyan Maiv'e baktım ama dikkatinin üzerimizde olduğunu hissetmiştim. Bana Rory'yle aynı fikirde olduğunu gösteren bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Pekâlâ," dedim aralarına bakarak. "Not edildi."

Rory sessizce, "Burası hakkında haklı olabileceğini de düşünüyorum," dedi.

Vay canına. Vay canına. Beni sırtımdan bıçaklamış gibi hissettim. Teddy'nin buraya gelip bana hata yaptığımı söylemesi bir şeydi, ama Rory? Yıllardır iş hayatımda yanımda olan kişi? Benimle ev göstermeye gelen ve lanet olası bir tuvalet seçmeme yardım eden kişi mi?

Bir nefes aldım. Rory profesyonel olarak yanımdaydı. Ama kişisel olarak da. Uzun yıllar boyunca.

Onun haklı olma ihtimalini düşünmem gerekiyor muydu? Her şey hakkında

Öyle mi? Orta Yaş Krizim: Önlenmiş sütunlar yıkılmak üzere miydi? Ya da daha kötüsü, başlangıçta sadece kartondan mı yapılmışlardı?

"I..." Ne söyleyeceğimi bilemedim. Zihnim allak bullak olmuştu ve konuşmaya çalışırsam göz kaçırmanın yeniden başlayacağından korkuyordum.

"Mutlu yıllar sana!"

Merdivenlerden inen bir insan kalabalığı yaklaştı; , üzerinde küçük bir şenlik ateşi olan bir pasta tutan kız kardeşim vardı.

Doğru ya. Doğum günündü. Kırk yaşındaydım.

Şarkının geri kalanını dinlerken bedenimin dışında yüzüyormuşum gibi hissettim. Alevlere baktım ve kampı içimdeki her şeyle özledim. Duş binasının arkasındaki deliği özledim. Teddy'yi özledim. Yaptıklarından sonra bile onu özledim.

"Alo?" dedi kız kardeşim, orada öylece durduğumu fark etmemi sağladı. "Bir dilek tut ve üfle. Aslında burada kırk tane mum var ve ilk yaktıklarım çoktan söndü."

Bir nefes aldım, mumlara baktım ve "*Hepsi bu kadar mı?*" diye düşündüm. *Öyle mi?*

"Moon River" şarkısıyla uyandım. Harika. Bilinçaltım bile benim durumumdaydı.

Her nasılsa partinin geri kalanını, çoğunlukla binamın canına okuyarak atlatmıştım. Ama o balyozu tekrar tekrar sallarken düşünmeye başladım.

Babamın o eski sorusunu hâlâ kendime soruyor olmam ne anlama geliyordu? Bu soruyu aylar önce yanıtladığımı sanıyordum. Randevulardan emekli olmuş ve yeni bir bina satın almıştım. Zahmetlerimin karşılığı olarak bir ipoteğim vardı. Benim sorunum değil. Benim *hırsım*.

Babamın aksine, ben soruya bir şeyler *yaparak* yanıt verdim. Tarafından Bir şeyleri *değiştirmek*.

Ancak, yorgun kolumun düşmesine izin verdiğimde, binamın duvarlarına - hayatımın duvarlarına- vurmayı bıraktığımda, belki de soruyu *doğru* cevaplamadığım fikriyle yüzleşmek zorunda kaldım.

Teknik anlamda doğru cevap vermişim. *Hepsi bu mı?*

Hayır. Olmamıştı. Ben de hayatımı değiştirdim.

Ama doğru değişiklikleri yapmış mıydım?

Rory haklı mıydı? Teddy haklı mıydı? Teddy.

Onu düşünmeye bile zor dayanıyordum. Onun ilham perisi olma fikri beni o kadar geriye götürmüştü ki. Gurur verici olmalıydı. Ve bazı açılardan öyleydi. Duyduğum o şarkıyla bir ilgim olabileceğini düşünmek inanılmazdı.

Ama ben ilham perisi olmak istemedim. Bir kız arkadaş olmak istedim. Bir ortak.

Ya da vardı. Daha önce. bu isteğimden vazgeçmişim. Kronikleştirme görevimi tamamladım. Beni geride tutan zayıflığı, çürümeyi aldım ve onu kestim.

Değil mi?

İçimde, yıkım gürültüsünün altında duymakta zorlandığım küçük bir ses vardı. Bir binayı yıkmak gürültüdür. Hayatını yıkmak daha gürültüdür.

Ama nefesimi tuttuğumda, gözlerimi kapattığımda ve gerçekten *dinlediğimde*, sesi her şey kadar net duyabiliyordum. "*Belki de yanlış anladık.*" diyordu.

Korkuyordum, o kadar korkuyordum ki, Teddy'ye daha önce onun ilham perisi olma fikrinden rahatsız olduğum için değil, ona aşık olduğum için kızmıştım.

İkinci Sütun .

Ve şimdi rüyamda "Moon River "ı görüyordum. Rüyamda dans ediyordum. Bir sahnede. Gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım, üzerimde parlayan bir ışık yüzünden kör olmuşum. Işığın kollarımdaki teri nasıl parlattığını hatırladım.

"Moon River "da dans ederken nasıl bu kadar terlemiş olabilirim? Aklıma gelen tek şey "Moon River "ın kampı hatırlattığı ve kampın da saf bir şekilde arzularımın peşinden gitmeme izin verildiğinde ne yapmak istediğimi hatırlattığı oldu.

Belki de "Moon River "da dans etmiyordum. Işıklara ve terime bakılırsa başka bir şeyle dans ettiğimden oldukça emindim. *Sahne alıyordum.*

Belki de bilinçaltım bana yanlış yaptığımı söylüyordu. Geri dönüp "*Hepsi bu kadar mı?*" testini tekrar yapmam gerektiğini söylüyordu.

Birinci sütun da yıkıldı.

Bir keman sesi beni oturduğum yere fırlattı. *Gerçekten* "Moon River "ı duyuyordum. Kafamın içinde değildi, bir rüyanın yankısı değildi. Buradaydı, yani *burada*. Ezikler için gerçekte.

Pencereye gittim, aniden ne bulacağımı biliyordum. Ne bulacağımdan korkuyordum.

Ama korkunun içinde bir parça başka bir şey vardı. Çok fazla umut gibi hissettiriyordu.

Bu komikti çünkü erkeklerden emekli olmaya karar verdiğimden beri umudumu kaybetmekten başka ne yapıyordum?

Ama umarım seni bulur, sinsi orospu çocuğu.

Tam olarak filmdeki gibi değildi. Küçük bir bahçesi olan küçük bir bungalovda yaşıyordum. Sadece tek katlıydı. Yani Juliet tarzı yüksek bir yerden aşağıya bakmak yoktu. Aramızda çok fazla mesafe de yoktu. *Tam orada*, pencereden bir adım ötede, evimle leylak çitinin arasına sıkışmıştı. Filmde Lloyd gece olmasına rağmen bir şekilde aydınlatılmıştı. Teddy de aydınlatılmıştı ama romantik, sinematik bir şekilde değil. Evime yatak odamın dışına monte ettiğim parlak, hareket tetiklemeli projektörlere karşı göz kırpyordu -hey, yalnız bir kadının dikkatli olması gerekir.

Diğer yönlerden, tıpkı filmdeki gibiydi.

Başının üzerinde Lloyd Dobler tarzı bir müzik kutusu tutuyordu ve "Moon River" çalıyordu.

Güldüm. Muhtemelen Teddy'nin istediği bu değildi. Ama her şey çok saçmaydı. Ama aynı zamanda... mutluluk vericiydi. Kocakarı kalbimi incelediğimde, sadece savunmaya geçmeden dürüstçe incelediğimde, Teddy'nin burada olmasından *mutlu* olduğumu gördüm. İlk tepkim buydu. Yine o lanet olası umuttu.

Pencereyi temkinli bir şekilde açtım. Neden olduğumdan tam olarak emin değildim. Sanırım ne söyleyeceği konusunda gergindim. Ama aynı zamanda kendi tepkimden, bedenimden akmaya başlayan bu umuttan da korkuyordum.

"Ay olsaydı bu iş daha iyi olurdu," dedi. "Hangi pencerenin benim yatak odam olduğunu nereden bildin?"

Lojistik sorular sormanın belki de asıl amaç olmadığını fark ettim.

Aldırmıyor gibiydi. "Evinizde akli dengesi yerinde olmayan bir sürüngen gibi dolaştım ve hepsine baktım -bazılarının perdelerinde hangi oda olduğunu anlayabilecek kadar büyük bir çatlak vardı- ve en iyi tahminimi yaptım."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni Minneapolis'teki normal hayatına geri götürdükten sonra yatak odanın penceresinin önünde kafamın üzerinde bir müzik kutusu tutarak," dedi ve bana asla yapmayacağı şeyle ilgili şaka yollu söylediği cümleyi aktardı.

Burada olduğu için çok mutluydum.

"Özür dilerim," dedik ikimiz de aynı anda.

"Onu yere bırakmalısın," dedim, sesli özürlerimizden sonra kıpırdamayınca. "O filmin iyi yaşlandığını sanmıyorum. Seni reddeden birinin yatak odasının önünde sessizce durmak aslında düşünürsen biraz ürkütücü." Şaka yaptığımı göstermek için göz kırptım.

Korkumu gizlemek için göz kırptım.

"Filmin doğru anlamadığı bir diğer şey de," dedi, müzik kutusunu çimenlerin üzerine koyarken yüzünü buruşturarak, "bir müzik kutusunu başının üzerinde bu kadar uzun süre tutmanın kollarını ne kadar acıttığı. Uyanman çok uzun sürdü. Bu şarkı on iki kez falan dönüp durdu." Cebinden telefonunu çıkardı ve şarkıyı durdurdu.

"Müzik müzik kutusundan gelmiyor muydu?" Ben haykırdım. "Ne soygun ama!"

"Hey, dostum, gecenin bir yarısı bir müzik kutusu almayı dene, 'Moon River' kasetini unut."

"Teybi nereden buldun ki?" Ve neden hala lojistik sorular soruyordum?

"Marion beni yaşlılara aqua aerobik öğretmek için kullanan eski bir arkadaşıyla tanıştırdı."

Ona gülümsedim. Elimde değildi. Hiç de krona yakışmayan bir hareketti. Korkarım aptallık sınırındaydı. "Ne için üzgünsün?" Ne için üzgün *olduğumu* biliyordum ama bahçemde elinde müzik kutusuyla dikilen o olduğu için önce onu serbest bırakmayı düşündüm.

"Yani," dedi, "şu: Seni seviyorum. Sana aşığım."

Işık söndü ve bir an için öldüğümü sandım. Kalbim durmuş ve gerçekten ölmüştüm. Ama sonra fark ettim ki hayır, sadece ışıklar zaman aşımına uğramıştı.

"Kollarını salla," dedim, o da salladı. Bu Lloyd'un da başına gelmemişti.

"Yani," dedim, "beni seviyorsun ve bunun için üzgünsün." Ouch.

"Hayır. Partinizi böldüğüm ve bu gerçeği söylemediğim için özür dilerim. O gerçikle. "Ki bu da çok açık, seni sevdiğim gerçeği."

"Ama aslında söylediğin hiçbir şey için üzgün değilsin." Durakladım.
"Bana yeni stüdyo konusunda hata yaptığımı söylediğin için üzgün değilsin."

"Söyleme şeklim için belki. Ama söylediklerim için?" Durakladı. "Hayır."

Üzgün değildi, çünkü haksız değildi. Bu gerçekle yüzleşmem ve bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekecekti.

Işıklar tekrar söndü ve kollarını geçen bir arabayı işaret eder gibi salladı.

"Neden 'Moon River'ı çaldınız?" Yeniden aydınlandığında sordum. "Neden benim ilham verdiğimi söylediğin göl hakkındaki şarkıyı değil?"

"İki nedeni var. Birincisi, tüm o ilham perisi konuşmasının nasıl yanlış çıktığını şimdi anlıyorum. O şarkıya ilham verdin ama bu şarkıdan senin sorumlu olduğun anlamına gelmez. İki, o gece 'Moon River' ile dans etmek hayatımda yaptığım en romantik şeydi. Yapmak *istediğim*. Ve bir gün bunu tekrar yapmayı çok isterim."

"Evet." Durakladım. "Ben de öyle."

İşte buydu. Bu -bir adamın karşısına geçip onu sevdiğini söylemek- devasa bir ipotek altına girmekten ve asbest ve sızdıran borularla dolu bir binayı yenilemekten daha korkutucuydu. Ama "Ben de öyle yapardım" dememin, onun en büyük, en şapşal sırtışını tetiklemesine yardımcı oldu.

Işıklar söndü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve sesi sinirli çıkmaya başlamıştı. Işıklar tekrar yandığında, "Korktuğunu biliyorum. *Ben* de korkuyorum. Ama bence bu" - elini aramızda ileri geri salladı- "bir şey. Sadece ormanda değil, her bağlamda gerçek olduğunu düşünüyorum. Kocakarı ile karşı kulübedeki pisliğin sonsuza dek mutlu yaşadığı bir peri masalı var mı bilmiyorum ama olmalı." Bir nefes verdi. "Konuşmalarda kötüyüm. Şarkılarda daha iyiyim. Ama evet, seni seviyorum."

Aptal göz sızıntısı yine başlamıştı. Beni ağlarken görmesini istemedim.

Ama bir dakika. Bu benim sorununun bir parçasıydı, değil mi? Eğer biri seninle birlikte olacaksa, arada sırada seni ağlarken görecekti. Bu olasılık beni hasta hissettirdi. Ama aynı zamanda umutluydum.

Boğazını temizledi.

Ben de onu sevdim. Onu çok sevdim.

Cebini karıştırdı, eline baktı ve "Düşünceleriniz için on dolar" dedi.

"Peki," dedim, "o zaman içeri gelsen iyi olur, çünkü bende onlardan çok var."

EPILOG VE ONLAR YAŞADILAR

Gretchen

Ve hepsi sonsuza dek mutlu yaşadılar. Şaka yapıyorum. Sayılır. Sonrası var ve mutluyuz. Birlikte yaşamıyoruz ama ben istedim. Bebek adımları, anlıyor musun?

Merhaba, benim. Baş belası Gretchen. Stüdyo sahibi, dans öğretmeni.

Ve şimdi Nisan ve özgeçmişime birkaç unvan daha ekledim: Dans şirketi sanat yönetmeni. Ona geri döneceğiz.

Ve, bekleyin... emlak yatırımcısı.

Stüdyo binasını çevirmeye karar verdim.

Evet. Yoga ve pilatesi genişletmeyi gerçekten istemiyordum. İstedığimi sanmıştım. Orta yaş krizimi yaşadım ve babamın sorusunu sordum. *Hepsi bu kadar mı?*

Cevap hayırdı, ben de daha fazlasına ulaşmaya başladım. İmparatorluğumu genişlettim.

Meğer yanlış yönde genişliyormuşum.

Bunu mevcut stüdyomu eleştirmek için söylemiyorum. Öğretmeyi seviyorum. Ne yaptığımı ve nasıl yaptığımı inanıyorum. Bayan Miller's Morals gurur duyduğum bir dans stüdyosu yarattı.

Ancak Wild Arts bana mevcut imparatorluğumu büyütmek istemediğimi, tamamen başka bir şey yapmak istediğimi gösterdi.

Kimi kandırıyorum ben? *Teddy* bana gösterdi. Ormanda kaybolduğumuz ve benim orta yaş krizi monoloğumu yaptığım zamanı hatırlıyor *musunuz?* "*Stüdyonuz harika olabilir ama aynı zamanda hayatınızın şu anki aşamasında sizin için yeterli olmayabilir mi?*" gibi bir şey söylemişti.

Evet, ben de hatırlamıyorum. En azından başlangıçta. O duymaya hazır değildim sanırım, ki bu komik çünkü Rory

Zihninde aynı anda iki çelişkili gerçeği tutmaktan bahsettiği bir dönemden geçiyordu. O söylediğinde kulağa hoş geliyordu. Teddy söylediğinde de kulağa hoş geliyordu. Ama gerçekten yapabileceğim bir şey gibi gelmiyordu, bu yüzden beynim bunu bir kenara bıraktı.

Ama Teddy haklıydı. Stüdyoyu seviyordum ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu cümledeki "ve" anahtar kelimeydi.

Bunu düşünüyordum *ama*. Stüdyomu seviyordum *ama* daha fazlasını istiyordum. Aslında öyleydi: Stüdyomu seviyordum *ve* daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Cümledeki bağlacın basit bir şekilde değiştirilmesi tüm farkı yarattı. Ben de gündüzleri alışveriş merkezinde Miss Miller's of Minnetonka'yı devam ettirmeye, geceleri de bir modern dans kumpanyası kurmaya karar verdim.

Binaya gelince, Justin ve ben bir yenileme bütçesi ve olası alıcılara binanın ne olabileceğine dair bir ipucu verecek, ancak üst düzey kaplamalarla aşırıya kaçmayacak plan üzerinde çalıştık. Bu özet akılda tutularak, zeminleri ve armatürleri seçmekte *harika* olduğum ortaya çıktı. Ve tuvaletler. Satıştan yetmiş bin dolar kazandım ve Justin beni kendisiyle birlikte başka bir tadilata davet etti. Böylece köhne bir dubleks aldık. Çoğunlukla onun parası ve emeği , bu yüzden sonunda ne satarsak satalım sadece yüzde 25'ini alıyorum, ancak pasif yan işler olarak evet: gayrimenkul yatırımları.

Kim bilebilirdi ki?

Diğer yan işim pasif değildi. Çok yorucuydu. Ve bazı açılardan gülünçtü. Bir dans şirketi mi? Kim dans şirketi kurar ki?

Ama düşündüğünüzde, birilerinin bunu yaptığını görürsünüz. Dışarıdaki her başarılı dans şirketi bir noktada bir kişi tarafından kuruldu. Peki neden ben olmayayım?

Böylece gündüzleri alışveriş merkezindeki stüdyoma geri döndüm. Ve geceleri de. Çünkü çocuklara yönelik bir dans stüdyosunun kullanışlı yanı gece geç saatlerde dolu olmamasıydı.

Çok fazla uyuyamıyordum ama delik dansı üzerinde çalışmayı seviyordum. O da bir siper dansına dönüşmüştü. Birinci Dünya Savaşı tarzı gerçek bir siper metaforu kullanarak ataerkillikle savaşmakla ilgiliydi. Bu çok mu ağır oldu? Bunu öğrenecektik. Mayıs ayında bir gösteri için bir tiyatro kiralamıştım. Kendimi gösterişli bir proje gibi hissediyordum, kendi resitalimi düzenlemek gibi, ama gerçekten de performansa dayalı her sanatsal çaba başlangıçta böyle hissettirmiyor muydu? En azından kendime böyle söyledim.

Ve bir yardımcılar ordusuna sahip olduğum için şanslıydım. Maiv bizim

Faturaları ödemeye başlamadan önce web sitesi geliştiriyormuş. Caleb bana kiraladığımız tiyatro için bir anlaşma ayarladı. Bir de Marion vardı. Sanırım o benim patronumdu, ama ben onu ordumun generali olarak tercih ettim. Hibe almam için zengin insanlardan oluşan ağını harekete geçirdi - ki bu benim peşine düşeceğim bir şey değildi. Ama bana bir sürü hibe başvurusu yaptırdı, bazılarını da aldım ve Mayıs ayında bir "açılış gecesi galası" düzenleyerek beni koltuklara oturtacağının garantisini verdi. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum ama bana endişelenmememi söyledi, ben de endişelenmedim. Hem de çok.

Dansçılara ödeme yapmayacaktım -bağışlar bunun için yeterli değildi- ama gişeyi paylaşacaktık. Eğer gösteri iyi giderse, bu yeni girişimin bir dans topluluğundan çok bir dans kolektifi olacağını düşündüm.

Ancak hibeler, hendeklere sahip olabilmemiz için tiyatroda sahte bir sahne inşa etmek de dahil olmak üzere her türlü şey için kullanışlı hale geldi. Tuzak kapılarla denemeler yapmayı denedik ama vizyonumun gerçekten işe yaraması için hendeklerden atlayan dansçılara ihtiyacım vardı. Bu yüzden ilkinin üzerine ikinci bir sahne inşa ediyorduk, tıpkı 1970'lerden kalma deniz köpüğü yeşili küvetinizin üzerine yapıştırdığınız küvet astarları gibi. Ancak orijinal yüksekliğin üzerinde hendek açabileceğimiz kadar yükseltilmişti.

Bahçecilikle ilgilenmek isteyebileceğimi düşündüğümü hatırlıyor musunuz? Meğer arka bahçemde ayrıntılı bir dizi hendek kazmaya başlamışım, böylece pratik yapabiliyorum. Daha çok Teddy'nin kazma işini yönetmek gibi.

Oh, Teddy.

O da ordunun bir parçasıydı, gösteri için müzik besteliyordu. Beste! Karanlık şovuma uygun garip enstrümantal şeyler. Concrete Temple'dan üzerinde çalıştığı albümden bile daha uzaktı. Ve gerçekten bir albüm üzerinde çalışıyordu - Columbia Records ile bir anlaşma imzaladı, ki bu Concrete Temple'ın plak şirketi değildi. *Artık* bir anlaşması vardı diyebilirim. Ondan önce, kendi başına ilk single'ını yayınladı - göl hakkında olan ve duyduğumda hala ağlamak istememe neden olan single.

Liste başı oldu. Müzik sektörü hakkında o kadar çok şey bilmiyordum ama görünüşe göre bağımsız bir single'ın bu kadar iyi iş yapması nadir görülen bir şeydi. Streaming ekonomisine girmek zorunda kaldı, ki bu konuda ona kızdım çünkü telefonunu kesinlikle cep önce var olmayan şeyler için kullanıyordu. Ama Spotify'da bazı rekorlar kırdı çünkü herkes

Teddy Knight'tan akustik bir şarkı fikrini aldım. *Rolling Stone* aradı ve onlara şovum için beste yaptığımdan bahsetti. Övünmek için değil, şirketime, kolektifime ya da her ne halt olacaksa ona ilgi çekmek için. Sonuç "Teddy Knight için Yeni Bir Sabah Doğuyor" adlı bir hikaye oldu. Bu konuda utanmıştı ama mutlu olduğu belliydi.

Bazen kendimi suçlu hissediyordum. Eğer gösteri başarılı olursa, bu büyük ölçüde zengin patronumun ve ünlü erkek arkadaşımın müdahaleleri sayesinde olacaktı. Ama bu konuda çok fazla endişelenmeye başladığımda kendime susmamı söyledim. İlk seferinde her şeyi tek başıma başarmıştım ve bunun sonucunda ikinci turda bana yardım edecek kadar beni seven ve/veya bana inanan tüm bu harika insanlarla tanıştım.

Teddy'den bahsetmişken, stüdyonun kapısındaki zil çaldı. New York'tan gelecekti ve onu çok özlediğim için doğrudan stüdyoya gelmesini emretmişim. Ayrıca ondan yanıma taşınmasını isteyecektim ve bu konuda çok gergindim, bunu bir an önce halletmem gerekiyordu. Yani evet, bebek adımlarından devasa adımlara doğru ilerliyordum.

Benim evimde çok kaldı. Zamanını resmen New York ve Minneapolis arasında bölüştürüyordu. New York'ta kız kardeşiyle takılıyor ve "dinleniyordu", bu onun yeni şeyiydi. Marion'un "dinlenmek" derken kastettiği şeyin belki de onun milyonlarca iplik numaralı çarşaflarında uyumak olmadığını söylediğinde, bana bir ara denememi söyledi. Minneapolis'te kendi albümü ve Anna'nın albümü üzerinde çalışıyordu ve buradayken teorik olarak Jack Branksome ile kalıyordu. acele ettirmek ya da sıkıştırmak istemedi. Bir keresinde bana "kur" yaptığını söylemişti.

-evet, o kelimeyi kullandı; ürkmüş bir ata yaklaşır gibi ağzımı tıkadı. Ona kız arkadaşını bir atla kıyaslamanın iğrenç olduğunu söyledim. Ama istediğini anladım. Ben çetin cevizdim.

Yine de yumuşuyordum. Çünkü Teddy harika bir erkek arkadaşı. Şehre geldiğinde evimde takılır, şarkılar yazar -onun için bir klavye almıştım- ve benim kendi işimi yapmama izin verirdi. Şarkılardan bir ya da ikisinin benim hakkımda olduğundan şüpheleniyordum ama bunu çok da büyütüyordu. Bana peynirli ızgara sandviç yaptı. Bana kız kardeşiyle paralel olarak yaptığı terapiden bahsetti. Arkadaşlarımla takıldı ve şimdi yedi aylık olan vaftiz kızıma bakıcılık yapmama yardım etti.

Zili duyduğumda dansçılara "Beş dakika ara verelim," dedim ve koşarak resepsiyona gittim.

"Merhaba," dedi, lobiye birkaç büyük adımda geçti ve beni ön masaya doğru itip öptü.

"Merhaba," dedim nefes nefese çekildiğinde.

"Vay anasını," dedi beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Sen bir prensessin."

Öyleydim. Ne yazık ki. Bu akşam gösteriyi kostümlerle yürütüyorduk. Karakterlerimiz kadın arketipleriydi - rahibeler, prensesler, anneler, kariyer kadınları - ve gerçek bir savaş veriyorduk. Bu yüzden siperler. Muhtemelen prenses olmak istemediğimi tahmin edebilirsiniz. Ama dansçıları da istemiyordu ve onlara ödeme yapmadığımı söylemiş miydim?

Evet, prenses elbisesinin kabarık dans versiyonunu giymiştim ve saçıma bir taç takmıştım.

Gülmekten

kırıldı. "Çok

teşekkürler."

Gülmeyi kesmedi. Duramıyor gibiydi.

"Benim yanıma taşınmak mı istiyorsun?" Sesimi yükselterek kahkahalarından daha yüksek bir sesle söyledim.

Bu onu susturdu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Yani, sen şehirdeyken."

Çenesi açık bir şekilde bana baktı. Sanırım onu şok etmiştim. Bunu tahmin etmiştim, bu yüzden hazırlıklı gelmiştim. Elimi sutyenimin içine soktum ve artık birileri şaşkına döndüğünde elden ele dolaştırdığımız on dolarlık banknotu çıkardım, ki bu düşündüğünüzden daha sık oluyordu.

"Evet," dedi banknotu alırken. "Karmaşık, on dolarlık düşüncelerim yok. Sadece evet."

"Tamam o zaman."

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Anna için bahar tatili boyunca stüdyo zamanı ayırdım. Kendim için de iki hafta ekledim, tam üç hafta."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Beni kaldırıp döndürmeye çalışırken yüzüklerinden biri prenses eteğime takıldı.

"Lanet olsun," dedim pembe tülün içinde gittikçe daha fazla bükülürken.

Pembe tül. Çünkü ben lanet bir prenestim.

Tüm bunların içinde yutulması en zor olan kısım ise kocakarı olamayacak olmam. Henüz olamadım.

Sanırım bir kız her şeye sahip olamaz.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi bu kitap da arkadaşlarım Christine D'Abo ve Sandra Owens ile düzenli olarak yaptığımız yazma seansları sayesinde mümkün oldu. Sandy de erken bir taslağı okudu ve son derece yararlı geri bildirimler verdi.

Her zamanki gibi, 2024'te, yani Kötü Yıl'da benim için çok fazla müdahalede bulunan olağanüstü menajer Courtney Miller-Callihan'a teşekkür ederim.

Mükemmel kapak illüstrasyonu (Metallica!) için Leni Kauffman'a ve sanat yönetmenliği için Hachette'den Daniela Medina'ya teşekkür ederiz.

Ve en çok da Sonsuzluk halkına: Junessa, Sabrina, Jordyn, Mari, S.B., Estelle. Sizinle çalışmak her zamanki gibi bir zevk.

Marion Kuhn kendi adını taşıyan bir karaktere sahip olmak için sessiz bir açık artırma kazandı. Çocukluk kanserine yakalanmış yerel bir aileyi desteklemek için para topluyorduk. Kendinizi hayırsever hissediyorsanız ve bir çıkış noktası arıyorsanız, yerel Ronald McDonald House bölümünüzü önerebilir miyim?

Facebook okuyucu grubum Northern Heat, kamp ateşi şarkıları bulmamda bana yardımcı oldu. O sahnede farklı bir yöne gittiğim için hiçbir kitaba girmedi ama sizlerle kitaplarım ve diğerleri hakkında konuşmayı seviyorum!

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

YOUR
BOOK
CLUB
RESOURCE

Visit **GCPClubCar.com** to sign up for the GCP Club Car newsletter, featuring exclusive promotions, info on other Club Car titles, and more.

Find us on
social media: @ReadForeverPub

OKUMA GRUBU REHBERİ

JENNY'NİN İKİ ÇEŞİTLİ KAMP ATEŞİ YEMEĞİ

Hani bir kitabın arkasında yemek tarifleri görürsünüz ya, her zaman harika olurlar. Genellikle oradadırlar çünkü az önce okuduğunuz hikâyenin içine yemek girmiştir. Bu "tarifler" öyle değil. Kabul edelim, *Into the Woods*'daki yiyeceklerin çoğu işlenmiş ve turuncuya boyanmış türden.

Ancak, içinizdeki çocuğu ve etrafta koşuşturan gerçek çocuklarınızı memnun edecek eğlenceli ve doyurucu bir akşam yemeği için talimatlar verebilirim.

Ekipmana ihtiyacınız var, yani çeşitli şekillerde kamp ateşinde sandviç makinesi veya kamp ocağı olarak adlandırılan bir şeye. Ucunda iki dökme demir plaka olan uzun ahşap bir şey. Ayrıca, ateş olmasa bile bir ısı kaynağına ihtiyacınız var. Eskiden bunları gerçek kamp ateşlerinde yapardım, ancak artık kampçılıktan emekli oldum, bu yüzden arka bahçedeki ateş çukurunda veya kömür ızgarasında yapıyorum.

1. Kamp ocağınızı önceden ısıtın. Ateşin kenarında bir yere yerleştirin ve ısıtın. Bu şekilde daha az yapışma olur. Isındıktan sonra ocağı bir taşın üzerinde ya da çok sıcak dökme demiri kaldırabilecek bir yüzeyde açın. Tabağın iç kısmına yağ püskürtün ve bir tarafına büyük bir tortilla yerleştirin.
2. Tortillanın üzerine sandviç malzemelerini yerleştirin. Benim kişisel favorim brie, prosciutto ve incir reçeli - çünkü ben süslüyüm. Ama siz hayal gücünüzü serbest bırakabilirsiniz. Çocuklar pizzalı sandviçlere bayılır; pepperoni, mozzarella ve pizza sosu. Her şeyi birlikte eritmek için bir çeşit peynire ihtiyacınız var, ancak gerçek peynir olması gerekmiyor. Bunları veganlar için "peynir" ile büyük bir başarıyla yaptım.
3. Doldurduktan sonra tortillanızı dikkatlice katlayın, böylece kapanır ve daha büyük olmaz

tabaklarınızdan daha fazla. (*Neden ekmek kullanmıyorsun, Jenny? Kamp tenceresi ambalajının üzerindeki resimde ekmek yok mu? Eskiden ekmek kullanırdım ama bir komşum beni tortilla yöntemine yönlendirdi. Çok daha iyi bir dolgu oranı yaratıyor.*) Tabakları kapatın ve kamp ocağınızı ateşin kenarına geri koyun. S'mores yaparken olduğu gibi, yavaş ve sabırlı olmak en iyi yaklaşımınızdır. Tabakları doğrudan alevlerin içine koyarsanız, yanmış tortillalar ve çiğ dolgularla sonuçlanırsınız.

4. Ocaklar ve içindeki sandviç çok sıcak olacaktır, bu yüzden boşaltın ve dikkatli yiyin.
5. Yukarıdaki adımları tekrarlayın, ancak bu sefer tatlı yapıyorsunuz. Tortillalı tencerelerinizi krem peynir ve bir konserve turta dolgusu ile doldurun. Ben vişneli tercih ediyorum. Yani, daha geleneksel Nutella ve muz ya da başka bir şey de ama krem peynir ve meyve yaklaşımını deneyin. Birçok komşumu ikna ettim.

Bu . Ama size söylüyorum, ateşin üzerinde her zamanki sosisli sandviç + s'mores olmayan iki çeşit yemek pişirmenin garip bir şekilde tatmin edici bir yanı var. Ve her yemeğin kendi küçük cebinde olması. Kim cepte dumanlı bir akşam yemeği istemez ki?

OKUYUCULAR İÇİN SORULAR

1. "Orman" fikri pek çok peri masalının merkezinde yer alır. Teddy ve Gretchen'in hikayesinde orman nasıl bir rol oynuyor - onların bireysel karakter gelişimlerinde ve aşklarında?
2. Ayrıca peri masalları konusunda: Gretchen kitaba içindeki kocakarıyı kucaklamaya hevesli olarak başlıyor. Kocakarılar ya da cadılar genellikle peri masallarının kötü karakterleridir. Bunun haklı olduğunu düşünüyor musunuz?
3. Ne Teddy ne de Gretchen diğer kişi üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakır. Birbirleri hakkında nasıl yanlış fikirlere kapılmış olabileceklerini tartışın. Gerçek hayatta ilk izlenimler ne kadar önemlidir?
4. Gretchen ve Teddy başlangıçta her ikisinin de fakir olarak büyüdüğü gerçeği üzerinden bağ kurarlar. Benzer bir geçmişe sahip olmaları gelişmekte olan ilişkilerini nasıl etkiliyor?
5. Kampta Teddy, aslında "kendi" müziği olmasa da, kendini birlikte büyüdüğü müziğe geri çekilmiş bulur. Bu müzik onun şekillenmesinde nasıl bir rol oynamıştır? Gençliğinizin müziğini duyduğunuzda nasıl hissettiğinizi tartışın.
6. Bazı insanlar Gretchen'in hataya düşecek kadar bağımsız olduğunu söyleyebilir. Bir insan fazla bağımsız olabilir mi?
7. Gretchen kampta telefonunu kullanmayı bırakmaya karar verir ve bunu başarması için birkaç deneme yapması gerekir. Fişi çekmek onu yaratıcı ve kişisel olarak nasıl etkiliyor?
8. Gretchen kamp arkadaşlığı kavramı üzerine düşünmek için çok zaman harcıyor - kampın izolasyonu ve yoldaşlığı nedeniyle nispeten kısa zaman dilimlerinde gelişen yoğun ilişkiler. Sizin hiç kamp arkadaşınız oldu mu? Yetişkinlerin bu tür arkadaşlıklara girebileceği herhangi bir durum var mı?

GCP Club Car haber bültenine kaydolmak için GCPCIMbCaF.COITI adresini ziyaret edin,
özel promosyonlar, diğer Club Car ürünleri hakkında bilgiler ve daha fazlasını içerir.

@grandcentralpub

@grandcentralpub

@grandcentralpub

YAZAR HAKKINDA

Jenny Holiday, kitapları *New York Times*, *Entertainment Weekly*, *Washington Post* ve NPR tarafından öne çıkarılan *USA Today* çoksatan yazarıdır. Minnesota'da büyümüş ve dördüncü sınıf öğretmeni ona hikâyelerle doldurması için bir defter verdiğinde yazmaya başlamıştır. Bir sonraki kitabı üzerinde çalışmadığı zamanlarda yürüyüş yapmayı, temalı partiler düzenlemeyi ve diğer insanların karaoke yapmasını izlemeyi seviyor. Jenny Londra, Ontario, Kanada'da yaşıyor.

Daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

JennyHoliday.com

[Facebook.com/groups/NorthernHeat](https://www.facebook.com/groups/NorthernHeat)

Instagram @HolyMolyJennyHoli

AYRICA JENNY HOLIDAY TARAFINDAN

STANDALONES

Kanadalı Erkek Arkadaş

ÇÖPÇATAN KOYU SERİSİ

Mermaid Inn

Paradise Cove

Sandcastle Plajı

KÖTÜ DAVRANAN NEDİMELER SERİSİ

Bir ve Sadece

İki Kişi

Gerekir

Üç Küçük Kelime

Jenny Holiday için Övgüler

"Jenny Holiday uzun zamandır komik, kendini iyi hissettiren romantizm için tercih ediliyor."

-Entertainment Weekly

Kanadalı Erkek Arkadaş

"Hassas, acılı, neşeli ve en önemlisi dürüst. Bu bir aşk romanında olması gereken her şey."

-BookPage, yıldızlı eleştirisi

"Bitirmek için geç saatlere kadar uyumaya değecek, yürek ısıtan, iyileştirici bir romantik komedi."

-Abby Jimenez, New York Times çok satan yazarı

"İç açıcı, ilgi çekici... karakterler zorlu durumlarla yüzleşirken bile esprili şakalar ve çirkin durumlar tonu neşeli tutuyor."

-Library Journal

"Duygusal ve zeki bir romantizm arayan okurlar bu kitabı kapmak isteyecek."

-Publishers Weekly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.